

Giới thiệu Bản Tình Ca Buồn

Truyện Bản Tình Ca Buồn, một cô gái với 17 năm không biết được thân phận của mình, là một người hầu trong một nhà giàu quyền quý, đối xử với người ăn kẻ ở rất hung tàn.

Nhưng thiếu gia trong nhà lại đối xử với cô rất tình cảm mặc dù có rất nhiều cô gái xinh đẹp vây quanh anh. Xuất hiện thêm một chàng trai luôn tìm cách giúp đỡ cô trong công việc và sớm tìm lại quá khứ về thân thế của mình. Một cuộc tình tay ba không rõ trắng đen, không biết ai là người thắng cuộc trong cuộc tình này.

Nhưng không ai ngờ tới đằng sau cuộc tình tay ba này là một âm mưu của người đàn bà bí mật. Người đàn bà đó là ai mà có thể thao túng được tất cả tình cảm của ba con người này?

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hai ác quỷ trong một sinh mệnh

Tan học.

Tôi cấp cặp sách nhẹ nhàng đi theo Hạ Thất Lãng. Anh là tín ngưỡng, là ánh sáng mặt trời, là toàn bộ sinh mệnh của tôi.

Mặt trời mỗi ngày đều lên cao, chiếu những ánh sáng ấm áp và rực rỡ xuống mặt đất. Nhưng trong khoảng khắc đứng dưới thứ ánh sáng lung linh ấy, tôi chờ cho anh ta bước vào những khe hở của ánh sáng để mà lãng quên. Một năm ba trăm sáu lăm ngày đều bắt đầu một vòng tuần hoàn lặp lại như vậy.

Mười bảy năm nay, tôi vẫn cô đơn và âm thầm bước theo bi kịch đau thương của thời thơ ấu, chưa từng hoảng loạn, cũng chưa từng chạy trốn.

Bởi vì nhiệm vụ của tôi chính là: âm thầm theo sau Hạ Thất Lãng, không buồn bã cũng chẳng phản kháng.

“An Thanh Đăng, cô đứng lại cho tôi!”, phía sau tôi bỗng vang lên một giọng nói danh thép.

Thì ra là Y Tùng Lạc. Cũng giống như Hạ Thất Lãng, Y Tùng Lạc cũng là một đại thiếu gia trong trường Yên Đăng chúng tôi. Họ đều là những quý tộc không ai sánh bằng, những hotboy đẹp trai nhất và cũng ương ngạnh nhất trường. Tuy nhiên giữa họ có một sự khác biệt lớn, Y Tùng Lạc trong các cuộc họp biểu dương xưa nay đều ngồi trên bục cao lạnh lùng, khinh thường nhìn tất cả mọi người bên dưới. Trong khi đó, Hạ Thất Lãng lại nghiêng đầu để lộ nụ cười chứa đầy bí hiểm với đám đông, một nụ cười làm biết bao trái tim thôn thức nhưng không ai có thể đoán ra được nụ cười ấy ẩn chứa điều gì.

Duy nhất một điều trong mắt họ, người khác chỉ là con sâu cái kiến, chỉ có bản thân họ là tôn quý mà thôi.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn anh ta rồi lại lặng lẽ bước theo cái bóng của Hạ Thất Lãng.

“An Thanh Đăng!”, tiếng hét dữ dội như một chiếc roi da quất mạnh vào da thịt tôi. “An Thanh Đăng, cô thật sự không còn nhớ gì sao?”, anh ta chẳng khác gì một con sư tử đang điên cuồng vì tức giận, mở to đôi mắt hằn rõ những tia máu đỏ tươi.”

“Không nhớ”, tôi co rúm người lại, rụt rè đáp.

“Cô muốn chết hả, dám quên cả tôi sao?”, ánh mắt chất chứa đầy sự phẫn nộ dừng lại trên người tôi, chẳng khác nào muốn thiêu đốt da thịt tôi. “An Thanh Đăng, đã nhớ lại chưa?”

“Không nhớ nổi”, tôi ôm lấy cánh tay đầy những vết thương của mình, lặng lẽ lắc đầu.

“An Thanh Đăng, cô là đồ ngốc! Dám quên cả tôi à!”, giọng anh ta như tắc nghẽn lại, tiếng quát dần dần trầm xuống, chơi vui nhưng vẫn khiến cho người khác phải kinh hãi.

“An Thanh Đăng, em hãy nói là em vẫn nhớ... mau nói đi... anh sẽ đứng yên ở đây cho em lừa gạt...”, anh ta bật khóc như một đứa trẻ, tha thiết nhìn tôi.

Sự ngây thơ, sự dịu dàng của anh ta khiến cho tâm hồn tôi như bị trăm ngàn cái roi da quất vào.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, trong suốt mười bảy năm cuộc đời tôi chưa từng có người con trai nào tên là Y Tùng Lạc xuất hiện, vậy mà tại sao vừa bước vào trường Yên Đăng là anh ta lại bám lấy tôi, ám ảnh không chịu buông tha.

“Tôi không nhớ nữa!”, mặc cho anh ta điên cuồng chất vấn nhưng câu trả lời của tôi trước nay vẫn là như vậy, chưa bao giờ có sự thay đổi.

“An Thanh Đăng, sao cô đi chậm thế hả?”, Hạ Thất Lãng quay đầu lại gọi tôi. Sau đó, anh ta lại xoa xoa tay vào bức tường trên hành lang và tiếp tục nói

chuyện điện thoại với ai đó bằng một giọng rất âm áp...

“Vâng, tôi đến ngay đây!”; tôi nhấc cặp sách lên, lao đảo đuối theo anh ta, bỏ mặc Y

Tùng Lạc chờ vợ ở đó, nước mắt chan hòa.

Gió thổi mạnh khiến cho những vết thương của tôi càng thêm đau buốt. Thế nhưng, Hạ Thất Lãng, người đi trước mặt tôi kia không hề quay lại nhìn tôi dù chỉ một lần.

Đúng vậy, Hạ Thất Lãng trước mặt tôi chính là người mà tôi vẫn luôn mê muội theo gót. Anh ta không hề quan tâm đến sự sống chết của tôi, từ nhỏ đến lớn, đều để mặc tôi tự sinh tự diệt.

Nhưng may mà, tôi đã không phụ lòng mong đợi của thời gian, cuối cùng cũng trưởng thành thành một thiếu nữ hồn nhiên và phóng khoáng.

Hạ Thất Lãng luôn ném tôi vào những khe hở của thời gian để quên lãng. Vậy mà cứ mỗi khi có ai đó đối xử tốt với tôi là anh ta lại nhe nanh múa vuốt chạy đến gây sự với họ.

Anh ta ích kỉ như vậy đấy, thứ mà bản thân mình không thích cũng không chịu cho người khác động vào.

Cái mà anh ta cần chính là một con búp bê, một con búp bê ngoan ngoãn, một con úp bê hiền lành, một con búp bê không tùy tiện nói cười.

Và tôi chính là con búp bê vô hồn đó.

Tôi, An Thanh Đăng chẳng có thứ gì hết, có chăng cũng chỉ là một niềm tin cả đời phục dịch bên anh ta mà thôi. Vì vậy, bao nhiêu năm nay, kẻ có bệnh ưa sạch sẽ là Hạ Thất Lãng đã cho phép một linh hồn âm thầm dật dờ phía sau anh ta.

Mùa thu đã đến gần, vạn vật đang bắt đầu xao động. Từ ngọn cỏ bé nhỏ cho đến những cây cổ thụ cao lớn trong ánh sáng vàng rực rỡ đều dùng sắc thái của mình để tô điểm cho cái mùa thu xao xác ấy.

Lá bắt đầu rụng, báo hiệu sứ mệnh của mùa xuân và mùa hạ đã kết thúc, một hành trình dài không mục đích lại bắt đầu. Những trái cây sai trĩu cành đu đưa trong gió thu nhẹ nhàng, vẫy vùng trong ánh mặt trời như muốn sà vào lòng mẹ đất. Điều khó chịu nhất mà mùa thu đem lại cho con người chính là sự khô ráp của làn da. Gió bắc bắt đầu thổi, làn da trên khuôn mặt trở nên nứt nẻ, chỉ còn sót lại vài vùng da mềm mại run rẩy trong gió mùa, hoang mang chờ đợi ngày dài kết thúc.

Mặt của tôi cũng như vậy đấy, chỉ có điều vùng da khô của tôi tập trung ở xung quanh môi. Những mảnh da khô nứt nẻ bám đầy xung quanh miệng tôi, hết năm này qua năm khác đều tái diễn như vậy. Ban đầu, tôi thường dùng bàn tay thô ráp của mình liên tục bóc những lớp da khô xung quanh môi. Thế nhưng bây giờ, tôi cảm thấy việc đó thật vô ích. Một khuôn mặt có non nớt đến mấy cuối cùng cũng không thể miệt mài hướng mãi về phía mặt trời và mỉm cười ngốc nghếch.

Mỗi một linh hồn tồn tại trên đời này đều không thể không cân nhắc về thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hai ác quỷ trong một sinh mệnh

Tôi là An Thanh Đăng, một người giúp việc không hề nổi bật trong nhà họ Hạ, một loại người thấp hèn đến mức không thể thấp hèn hơn.

Tôi và Hạ Thất Lãng từ nhỏ cùng lớn lên. Nhưng, đứng sau lưng anh ta, tôi mãi mãi vẫn chỉ hèn mọn như vậy. Mỗi khi ở bên cạnh Hạ Thất Lãng, tôi chỉ chú ý đến việc đi theo anh ta, bởi vì anh ta rất cao, nếu không chú ý sẽ mất dấu ngay lập tức.

Nói cho bạn biết một bí mật nhé, một bí mật chẳng phải là bí mật: Hạ Thất Lãng có mái tóc màu bạc, lông mày cũng màu bạc, không hề nhuộm, mà là bẩm sinh. Bởi vì anh ta chính là sự kết tinh của tà ác và nhân đạo. Mặc dù những chuyện này không mấy rõ ràng nhưng tôi cũng biết được ít nhiều.

Vì vậy, tôi thường nhìn thấy thím Lan quản gia nhà họ Hạ nhìn theo bóng của Hạ Thất Lãng lắm lắm: “cũng may là thiếu gia vẫn khỏe mạnh.”

Hạ Thất Lãng đứng từ trên cao nhìn xuống, chẳng khác gì một hoàng tử của thế giới phép thuật vừa bước nhầm vào thế giới trần tục, mặc dù vậy, trên người anh ta vẫn tỏa ra một sự kiêu ngạo ngất trời, khiến cho người khác phải cung kính ngược nhìn, mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Cũng giống như tôi vậy.

“Thanh Đăng, mau thay áo cho thiếu gia!”, sau khi ăn sáng xong, thím Lan Liên gọi tôi.

“Vâng”, tôi mang bộ đồng phục rất đẹp của trường Yên Đăng đến bên cạnh Hạ Thất Lãng. Anh ta dang rộng hai cánh tay và vẫn ngồi im trên ghế, mặc cho chúng tôi thay áo giúp anh ta. Tất cả những điều này anh ta đều đã quen rồi, tất cả những điều này chúng tôi cũng đã làm quen tay lắm rồi.

Hạ Thất Lãng, một quý tộc cao quý như vậy, đâu dễ dễ cho người thường khinh thường nhòn?

Tôi cẩn thận đóng những khuy áo lại cho anh ta, bẻ cổ áo ra ngay ngắn, kéo thẳng vạt áo xuống, đeo ba chiếc khuyên bằng đá vào tai trái và buộc chặt dây giày cho Hạ thất Lãng.

Biến hành vì mặc quần áo đơn giản thành một trật tự công việc nặng nhọc là đặc quyền của những người có tiền, còn đối với những người nghèo như chúng tôi, chỉ cần qua loa là đã hài lòng lắm rồi.

“Bối Nhi, mau chào tạm biệt anh Lãng và chị Đăng đi nào!”, thím Lan bế Bối Nhi đang ngồi ăn bên bàn ăn lên, mỉm cười nói.

“Vâng, tạm biệt anh Lãng, tạm biệt chị Đăng”, Bối Nhi vừa liếm sữa bò quanh miệng vừa bi bô.

“Ừ, Bối Nhi ở nhà ngoan nhé!”, vừa nói dứt lời, Hạ Thất Lãng liền chia mặt về phía Bối Nhi, cô bé ngoan ngoãn đặt lên mặt Hạ Thất Lãng một nụ hôn tạm biệt.

Trong con mắt của anh ta, tất cả mọi người đều là những sinh vật cấp thấp, duy chỉ có anh ta là cao quý nhất. Còn Bối Nhi chính là một vật cưng duy nhất được anh ta yêu thương. Ngoài ra, tất cả chỉ là những đồ vật thừa thãi trên đời.

“Thơm cả chị Đăng nữa cơ!”, thơm lên má Hạ Thất Lãng xong, Bối Nhi đột nhiên chớp đôi mắt to, trông thật đáng yêu nhìn về phía tôi.

Điều này khiến cho tôi cảm thấy bối rối. Bạn biết đấy, nhiệm vụ của tôi chỉ là theo sau Hạ Thất Lãng, không buồn bã cũng chẳng phản kháng, lặng lẽ sống hết cuộc đời thấp hèn của mình. Tiếp nhận sự yêu mến của một thiên kim tiểu thư như Bối Nhi không thuộc về phạm trù chức trách của tôi.

Mặc dù con bé chính là vật cưng mà chính tay tôi đã tạo ra cho Hạ Thất Lãng, một vật cưng duy nhất.

Trước sự mong đợi này, tôi chỉ có thể khiến cho con bé thất vọng mà thôi. Thậm chí, ngay cả một nụ cười, tôi cũng không thể dành cho con bé được.

Bởi vì, từ nhỏ đến lớn, quyền hạn duy nhất của tôi chính là thu mình trong góc nhà và mỉm cười với bản thân. Xin lỗi nhé Bối Nhi thân yêu của chị...

Hai năm trước, sự xuất hiện của con bé khiến cho tâm hồn của tôi lần thứ hai bị chà đạp, bị chà đạp tàn nhẫn, không có gì có thể khiến cho người ta cảm thấy tan nát trái tim hơn thế nữa. Cái thứ đồ vật trong suốt, long lanh như thủy tinh ấy đã vĩnh viễn tan biến trong cuộc đời của tôi.

Tôi đã bị bỏ vào trong một hang sâu của vận mệnh, vĩnh viễn không được luân hồi.

“An Thanh Đăng, đi thôi!”, Hạ Thất Lãng đeo cặp lên vai, bước ra khỏi phòng khách hoa lệ nhà họ Hạ.

“Vâng!”, tôi cũng đeo cặp sách lên và nhanh chân bước theo anh ta.

Đặt chân vào ngôi trường Yên Đăng của con cháu các gia đình quý tộc là chuyện cả đời này tôi không bao giờ dám mơ tưởng đến, bởi vì tôi chỉ là một người giúp việc thấp hèn của nhà họ Hạ, nhỏ bé và thấp hèn đến mức không thể nhỏ bé và thấp hèn hơn được nữa. Nhưng hiện giờ tôi đang nhận được sự chiếu cố của thượng đế. Xét cho cùng công lao đề thuộc về Bối Nhi.

“An Thanh Đăng, mười bảy năm nay, cô luôn gặp sự khinh bỉ của thời gian, thế nhưng cô vẫn lớn lên điên cuồng như vậy khiến cho tôi cảm thấy rất hài lòng!”, bước ra khỏi cửa nhà họ Hạ, Hạ Thất Lãng đột nhiên quay đầu lại, nhếch khóe môi lên, để lộ ra nụ cười chất chứa sự gian ác, ba chiếc khuyên tai bằng đá lấp lánh trên tai trái của anh ta khiến cho anh ta nói như vậy là có ý gì.

Mái tóc màu bạc óng ánh làm nổi bật khuôn mặt trắng ngần, mọi thứ trước mắt tôi dường như đều đang tỏa sáng.

Vẻ đẹp của anh ta, mãi mãi đều như vậy, hoàn toàn rất tự nhiên.

Thế nhưng, sinh vật hoàn mỹ trước mắt ấy chính là một vì tinh tú trên bầu trời, xa xôi vô cùng, chỉ có thể ngắm chứ không thể chạm tay vào.

Không sai, tôi chính là cây dây leo kiên cường, không chịu khuất phục, chỉ cần cho tôi một cành cây trơ trụi để tôi bám vào và miết mãi sinh trưởng là thứ dây leo xanh mướt ấy sẽ không ngưng sinh sôi trên mặt đất. Không bao giờ chịu khuất phục trước mùa đông giá rét.

Chẳng mấy chốc đã đến trường rồi.

Đặt cặp sách vào trong lớp học, tôi liền chạy lên cửa thoát hiểm ở tầng thượng. Bởi vì nơi đó có Y Tùng Lạc đang ngồi, tôi phải đến chào hỏi anh ta.

Có như vậy anh ta mới không bắt nạt tôi nữa. Xét cho cùng thì anh ta và Hạ Thất Lãng đều là những công tử, mỗi người xưng bá một phương, tôi không thể đắc tội với bất kỳ người nào.

Cửa thoát hiểm ở tầng bảy thường vắng bóng người qua lại, nhưng Y Tùng Lạc lại thích ngồi đây mỗi ngày để chờ tôi đến chào hỏi. Nếu như làm như

vậy có thể khiến cho anh ta cảm thấy cân bằng tâm lí thì tôi sẵn sàng giúp đỡ. Tôi hỏi anh ta vì sao lại thích nơi này, anh ta nói bởi vì ở đây tương đối u ám, có thể nghe thấy tiếng những linh hồn đang giương nanh múa vuốt.

Nghe thấy vậy, toàn thân tôi như nổi gai ốc. Chỉ có điều, ở nơi đó quả thật là u ám, cái cầu thang đi xuống phía bên trái trông có vẻ ẩm ướt, chỉ nhìn là biết chẳng có mấy người qua lại.

“Chào...an..anh!”, leo lên bảy tầng lầu khiến cho tôi như muốn đứt hơi vì mệt, vì vậy giọng nói có phần đứt quãng.

“Ừm”. Y Tùng Lạc ngồi dựa lưng vào tường, nghe thấy giọng nói mới từ từ ngẩng đầu liếc nhìn tôi, mặt mày không chút biểu cảm. “Không có việc gì thì đi đi!”

“vâng”, tôi gật đầu, quay người bỏ đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay đầu lại nhìn anh ta. Tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì nữa.

Y Tùng Lạc và Hạ Thất Lăng là hai người ở hai thế giới khác nhau, thế nhưng họ lại có rất nhiều điểm tương đồng. Ví dụ như: cả hai đều là những người rất kiêu ngạo, là những thiên tài luôn đứng nhất nhì trong trường, có cuộc sống vô cùng hoàn hảo và rực rỡ ánh hào quang.

Chỉ có điều, Y Tùng Lạc có mái tóc màu vàng óng ả, còn Hạ Thất Lăng lại có mái tóc màu bạc lấp lánh. Y Tùng Lạc đeo khuyên trên mũi còn Hạ Thất Lăng lại đeo khuyên tai.

“An Thanh Đăng, cô thật sự không còn nhớ gì về tôi sao?”, còn nhớ lần đầu tiên bước chân vào trường Yên Đăng, không biết anh ta đã hỏi tôi bao nhiêu lần câu ấy.

“Tại sao em lại quên tôi?” Tại sao...” sau mấy trăm lần lắc đầu, cuối cùng anh ta cũng tin rằng tôi nói thật. Nhưng bỗng nhiên lúc ấy, tôi nhìn thấy trong mắt lạnh lùng và kiêu ngạo kia, những giọt nước mắt trong suốt và long lanh thì nhau tuôn rơi.

Trong khoảnh khắc đó, tôi biết rằng, đó chính là thứ khiến cho con người ta cảm động nhất, là thứ báu vật mà tôi muốn nắm bắt nhất trong cuộc đời này.

Một Hạ Thất Lăng vô tình dường như không được ông trời ban tặng cho món quà này.

“An Thanh Đăng đã không còn nghe lời, đã vậy tôi sẽ dùng lá khô trong rừng để thiêu rụi cô ta”. Y Tùng Lạc nhắc bổng tôi lên, dễ dàng như nhắc một con búp bê vậy” những năm tháng tuổi thơ, lá khô trong rừng...”

Anh ta hung hãn dồn tôi vào góc tường, sau đó thành nhiên cho tay vào túi quần rồi quay người bỏ đi.

Tôi đáng bị thiêu cháy, tôi vốn nên bị chôn vùi trong trận mưa gió mười năm trước.

Nếu như không phải là Hạ Thất Lăng thì sự oán giận của tôi đã đổ ập lên cả thành phố, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Đã mười năm rồi, ngay cả tấm lòng bao la của ông già thời gian cũng không thể chứa đựng hết nỗi đau thương nặng nề trong tôi...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kí ức bị lãng quên

Một Y Tùng Lạc luôn kiêu ngạo tại sao luôn có vẻ gì đó thật cô đơn mỗi khi ngồi bên cửa thoát hiểm? Tôi phải làm sao để cho anh hiểu được đây? Anh biết không, tôi đã rất cố gắng để nhớ lại, nhưng thật sự trong đầu tôi không có chút ấn tượng nào về hình ảnh của anh cả.

Thực sự không phải tôi cố tình làm vậy, xin hãy tha thứ cho trí nhớ ngu xuẩn của tôi!

“Y Tùng Lạc...”, sau một hồi đắn đo, tôi cũng lấy hết được dũng cảm để quay lại chỗ anh ta. Đầu dựa vào tường, Y Tùng Lạc ném cái nhìn hung hãn về phía tôi khiến cho tôi bỗng chốc cảm thấy mình như đang run rẩy vì sợ hãi, “tôi...tôi...nghĩ rằng anh đã nhận nhầm người rồi.”

Anh ta hung dữ trừng mắt nhìn tôi, sau đó rít lên: “cút!”

“Thật sự là anh đã nhận nhầm người rồi, tôi hoàn toàn không phải là An Thanh Đăng mà anh từng quen biết!”, mặc dù rất sợ nhưng tôi vẫn quyết định phải nói cho rõ ràng.

“Cút ngay!”, lần này anh ta phần nộ thực sự, cơn giận dữ trog mắt anh ta như muốn thiêu rụi tôi, “Một An Thanh Đăng không nghe lời như cô, phải gặp mặt mỗi ngày một lần là đủ lắm rồi!”

Bộ dạng của anh ta khiến tôi sợ phát khiếp, vội vàng lui về phía sau, không may trượt chân ngã phịch xuống đất.

“Cút mau!”

Tôi vội vàng ngồi dậy, hai tay nắm chặt lấy váy của mình rồi vội vàng bỏ chạy.

Tại sao lại thành ra như vậy? Tôi chẳng qua là có ý tốt, không muốn giương mắt nhìn anh mãi ôm một kí ức đau buồn, mãi ngồi đó khóc lóc thảm thương...

Hãy tha thứ cho tôi, cho dù có cố gắng ra sao, ánh mắt da diết của anh vẫn chỉ như một lời độc thoại thể lương bên nắm mộ trống rỗng của thời thơ ấu của tôi.

Nó bị chôn vùi ở nơi đó, tôi biết đi đâu để tìm ra tấm bia khắc tên nó đây?

Trước đây tôi thực sự có quen biết Y Tùng Lạc sao? Tại sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào vậy nhỉ? Kể từ khi lớn khôn đến nay tôi chưa từng bị mất trí nhớ bao giờ mà.

“An Thanh Đằng, tôi nói cho cô biết, không có chuyện gì thì đừng có chạy đi lung tung!”, vừa đến chân cầu thang tầng ba, Hạ Thất Lãng ở đâu bỗng đứng sững trước mặt tôi. Ánh mắt đầy sự ác độc càng trở nên sắc nhọn bên cạnh những chiếc khuyên tai bằng đá lấp lánh, ánh mắt ấy như đang đâm sâu vào tâm hồn yếu đuối của tôi.

Phía má bên trái của Hạ Thất Lãng luôn bị mái tóc màu bạc che khuất, ánh mắt vô cùng sâu sắc, tôi chưa bao giờ có thể bước vào thế giới nội tâm của anh ta. Đó là một sự mệnh vô cùng gian khổ, e rằng tôi có dùng cả đời này cũng không thể nào hoàn thành được.

“Thiếu gia...”, tôi cắn chặt môi, mi mắt sụp xuống, nhìn xuống đôi giày vải trắng dưới chân đã rách nát. “Tôi có thể hỏi một câu được không?”

Ánh mắt sắc lạnh của cậu ta quét ngang qua người tôi, chẳng cần tốn sức cũng có thể hủy diệt tôi bất cứ lúc nào. Tôi vốn đã rất nhỏ bé, lúc này lại càng giống như một làn khói mỏng manh, dù cố gắng thế nào cũng khó mà giữ được thể xác của mình.

“Nói đi!”, từ miệng của Hạ Thất Lãng đột nhiên thốt ra âm thanh trầm lắng, thực sự khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi.

“Vâng...tôi trước đây đã từng quen biết Y Tùng Lạc sao? Anh ta thường xuyên nói những điều kì quái với tôi, nhưng tôi lại chẳng có chút ấn tượng nào...”, tôi xoa xoa những ngón tay, không biết nên đặt chúng ở đâu nữa.

“Hừ, cô bớt mơ mộng hão huyền đi! Có biết Y Tùng Lạc là ai không? Anh ta chính là công tử đời thứ hai của tập đoàn tài chính Y thị đấy! Sản phẩm của các công ty con của tập đoàn đó đều được xuất khẩu sang Âu Mỹ. Cô nói xem, cô chỉ là một người giúp việc thấp hèn nhà họ Hạ, liệu có quan hệ gì với công tử tập đoàn tài chính xuyên quốc gia đây?”. Hạ Thất Lãng nhìn tôi bằng nửa con mắt, trên mặt hiện rõ hai chữ “khinh bỉ”.

“Tôi...”

“Tôi nói cho cô biết, đừng có mà chạy linh tinh nữa! Tôi quay đầu lại mà không thấy cô đâu thì đừng trách tôi không khách khí!”

Hài, ngoài việc cười như mèo, tôi còn biết làm sao được nữa đây?

Đúng vậy, tôi chính là linh hồn sau lưng anh, là bóng ma sau lưng anh. Rời khỏi cái bóng sau lưng anh, tôi sẽ tan biến trong những ánh mắt lạ lùng. Cảnh vật bên ngoài có rực rỡ, tuyệt diệu đến mấy đi chăng nữa, tôi cũng không có quyền được chậm lại bước chân để chiêm ngưỡng.

Được thôi, tôi sẽ chuyên tâm làm bóng ma thuộc về anh, vĩnh viễn dật dờ sau lưng anh.

Một người ưa sạch sẽ bẩm sinh như anh, trước nay chưa từng chê bai tôi đã là may mắn lớn của tôi rồi, tôi còn có thể mong ước điều gì nữa chứ.

“Bây giờ cô lập tức về lớp cho tôi!”, nói xong Hạ Thất Lãng cho tay vào túi quần, quay người bỏ đi. Ánh sáng mặt trời dịu dàng buổi sáng len lỏi qua những khe hở ở lan can, chiếu rọi lên bộ đồng phục mới tinh của anh, phản chiếu lên tấm lưng thẳng kiêu ngạo của anh...thứ ánh sáng dịu dàng và chói lóa...Trong khi tôi vẫn còn chưa hết hoảng hốt thì bóng của Hạ Thất Lãng đã biến mất ở đầu hành lang rồi.

Tiếng khóc lóc bị giấu kín trong biển hoa

A.

Trong lớp học, tôi ngồi ngay sau lưng Hạ Thất Lãng.

Vì thế, không có lúc nào ngẩng đầu lên là không nhìn thấy mái tóc bạc lấp lánh của anh, mái tóc mềm mại như lớp lông vũ, chói mắt như ánh huỳnh quang nhưng lại vô cùng kiêu ngạo và lạnh lùng, khiến cho người khác đã trót nhìn vào là không sao rời mắt ra được. Dáng ngồi của anh ta rất kênh kiệu, lưng thẳng, đầu hơi nghiêng, hai tay khoanh trước ngực, chẳng khác gì một đại lão gia đang ngồi ghế nghe giảng.

Điều này khiến cho tôi cảm thấy rất khó xử, bởi vì thân hình cao lớn của anh ta đã che kín hết nửa cái bảng đen trước mặt tôi. Vì thế, mỗi lần nghỉ giải lao, lúc anh ta chạy ra ngoài nói chuyện yêu đương với người khác chính là thời khắc vui vẻ nhất trong ngày của tôi. Cuối cùng thì bảng đen cũng thuộc về một mình tôi, tôi có thể thoải mái ghi chép rồi!

Tan học, Hạ Thất Lãng bảo tôi về nhà trước vì anh ta phải đi hẹn hò, hẹn hò với một cô gái xinh đẹp nào đó.

Anh ta nói xong, tôi lập tức gật đầu, đeo cặp lên vai và một mình đi trên con đường về nhà. Bao nhiêu năm nay, tôi đã sớm quen với việc này. Anh ta thoải mái trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi thờ ơ không quan tâm. .đây dường như đã trở thành một khổ ước ngầm giữa hai chúng tôi, không cần bất cứ ai phải lên tiếng chỉ bảo.

Hạ Thất Lãng thích nhất là phá hoại tình cảm của người khác. Cứ nhìn thấy cô gái xinh đẹp nào thân mật với bạn trai của mình là y như rằng anh ta tìm mọi cách chen chân vào, cướp đi người thương của người ta.

Hoàn toàn không thêm đếm xia gì đến Bối Nhi, món quà mà tôi đã dùng cả tuổi thanh xuân của mình để tặng cho anh ta.

Cảnh vật trong nhà họ Hạ vẫn đẹp đẽ như vậy. Sau một ngày được tắm rửa bởi ánh mặt trời, cây cối, hoa cỏ trong vườn như xanh tươi hơn, khắp nơi cảnh vật đều đang tràn đầy nhựa sống.

Đi qua con đường rợp bóng cây, trước mắt trải dài là một biển hoa màu tím biếc. Trong gia đình họ Hạ này có ai yêu thích loài hoa tử la lan này đến vậy nhỉ? Là phu nhân, lão phu nhân hay là Hạ Thất Lãng? Cũng không biết nữa! Từ nhỏ tới lớn tôi chỉ thấy người ta trồng toàn hoa tử la lan ở đây mà thôi.

Tháng năm, hoa tử la lan nở rộ, mùi thơm nhẹ nhàng quyện vào không khí, phảng phất trong khu vườn. Cho dù có mệt mỏi đến đâu, chỉ cần về đến đây là tôi lại cảm thấy tinh thần sáng khoái, dễ chịu. Tuy nhiên, biển hoa tử la lan tươi đẹp này lại khiến cho tôi rơi vào cảm giác lo sợ vô cùng tận.

Suốt mười bảy năm nay, mỗi năm vào nửa đêm một ngày nào đó, tôi lại nghe thấy tiếng khóc thê lương của một người phụ nữ, tiếng khóc áy vọng lại từ khu vườn hoa ngoài cửa sổ.

Tiếng khóc ai oán như tiếng kêu của một con chim oanh bị gãy cánh, khiến cho người nghe cảm thấy sờn gai ốc, chẳng khác gì đang chìm trong một cơn ác mộng, một cơn ác mộng chưa bao giờ từng thôi xuất hiện trong cuộc đời tôi. Thế nhưng, khi tôi hỏi người trong nhà họ Hạ về chuyện này, ai nấy đều nói rằng chưa từng gặp chuyện như vậy, nếu như tôi lại nhắc thêm lần nữa, thế nào họ cũng nói tôi bị mắc bệnh ảo tưởng.

Nói thực lòng, tôi cũng rất mong đó chỉ là bệnh ảo tưởng. Nhưng mỗi lần vào lúc nửa đêm, những dây thần kinh đang bị kéo căng như dây đàn của tôi luôn mách bảo tôi rằng đó không phải là sự thật! Tiếng khóc tuyệt vọng và ai oán ấy vô cùng chân thực, vang vọng giữa biển hoa mênh mông. Tôi còn nhớ rất rõ đó là vào ngày mừng 7 tháng 7 hàng năm.

Ngày mừng 7 tháng 7 vĩnh viễn.

Biển hoa mênh mông yên ắng bên ngoài cửa sổ rồi cuộc chôn vùi sự si tình hay đang tố cáo sự vô tình của một ai đó? Có lẽ sự oán hận ấy rất nặng nề, thế nên nó mới vang vọng suốt mười bảy năm nay.

Năm nay, liệu tiếng khóc ai oán ấy có còn tìm đến? Lần này nhất định tôi sẽ không còn ngốc nghếch sợ hãi trốn trong chăn mà run rẩy nữa.

Bởi vì, tôi đã trưởng thành, tôi sẽ bắt đầu mở ra bức màn bí ẩn của căn nhà lớn này! Bởi vì mẹ đã không còn ở bên tôi nữa, cho dù là chuyện gì cũng chỉ có một mình tôi đối mặt. Năm nay, cho dù có sợ hãi đến thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ dũng cảm bước vào vườn hoa dưới ban công đó, cũng cảm đi tìm tiếng khóc thê lương bị người đời lãng quên kia.

“Cọt kẹt...cọt kẹt...”, chiếc xích đu đưa đưa trong khoảng sân trước nhà, là Bối Nhi, cô bé đang chơi xích đu! Lúc này, thím Lan không có ở đó, cô bé đang ngồi trên xích đu chơi một mình, yên lặng ngồi trên xích đu, dường như trên tấm lưng bé nhỏ kia lúc nào cũng có thể mọc ra một đôi cánh thiên thần và bay vút khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi đứng trên bậc thềm đá cách cái xích đu không xa, âm thầm ngắm nhìn mọi thứ trước mắt.

“A chị Đăng về rồi!”, Bối Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên. Nhìn thấy tôi, cô bé mừng rỡ ra mặt, nhảy tót xuống khỏi xích đu rồi chạy ào về phía tôi.

“Vâng, chào Bối Nhi tiểu thư!”, tôi cúi đầu chào cô bé rồi xách cặp sách lên, đi vào trong nhà.

“Chị Đăng ơi...”, tôi vừa mới nhắc bước liền phát hiện ra tay của Bối Nhi đã nắm chặt lấy vạt áo đồng phục của mình. Tôi liền quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt to tròn long lanh của cô bé. Cô bé rụt cổ vào trong chiếc áo khoác nhưng màu hồng phấn, nhìn tôi một cách vô tội. Bộ dạng của Bối Nhi thật đáng yêu! Nhưng, dù sao tôi cũng chỉ là một người giúp việc của nhà họ Hạ, một người giúp việc thấp hèn, một người sống thoi thóp suốt bao năm nay chỉ bởi vì cố gắng giành lấy cho mình một chỗ đứng trong đời.

“Có chuyện gì vậy, Bối Nhi tiểu thư? Tôi còn có rất nhiều việc phải làm nữa!”, tôi nói bằng giọng lạnh lùng rồi quay người định bỏ đi.

“Chị Đăng, đừng đi mà!”, lại một lần nữa cô bé nắm chặt lấy vạt áo của tôi, không, lần này còn nắm chặt hơn.

“Tiểu thư chơi một mình đi, tôi còn rất nhiều việc, rất nhiều việc phải làm đấy!”. Mặc dù vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ nhưng ánh mắt của tôi đã hướng ra tận bề phun nước phía xa kia và chìm sâu vào sự trống vắng.

Đôi mắt đen nháy ấy lại lần nữa xuất hiện, đôi mắt đã soi mói tôi suốt mười bảy năm nay lại xuất hiện.

B.

“Chị Đăng ơi, cho chị cái này này!”, Bối Nhi một tay tóm lấy áo tôi, một tay lôi từ trong túi ra một cái thạch vị dâu màu hồng phấn đưa cho tôi. Cô bé còn nhón chân lên, giơ cao cái thạch lên như là để tôi có thể lấy một cách dễ dàng hơn.

Cô nhóc này rất thích ăn thạch hoa quả, ngày nào cũng ôm cả đống thạch ngồi ăn một mình trong phòng khách. Mỗi lần Hạ Thất Lãng chìa tay xin, cô bé đều nhanh tay nhét nốt cái thạch cuối cùng vào miệng, đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn Hạ Thất Lãng.

Thế nhưng bây giờ cô bé lại nỗ lực để dành cho tôi một cái. Chỉ đáng tiếc là tôi không thích mấy thứ đồ ăn mềm mềm này. Trong trí nhớ của tôi chỉ có hai màu đen trắng, làm gì có thứ màu sắc sặc sỡ của những viên thạch này?

Tất cả những màu sắc khác đều là thừa thãi.

“Tôi không thích mấy thứ này, cô để lại mà ăn!”, nói xong, tôi gỡ tay cô bé ra khỏi áo, quay phắt người lại, đi vào căn nhà sang trọng của nhà họ Hạ.

Thật đáng ghét, đôi mắt ấy lại xuất hiện rồi, hình như nó đang âm thầm ẩn hiện ở đằng sau một bức cửa sổ hình tròn nào đó.

“Chị Đăng...”, cô bé thật là cứng đầu, tôi vừa mới bước được một bước, cô bé đã chạy theo bám lấy tôi. “Chị Đăng ơi, chị chê bẩn phải không? Vậy em lau giúp chị nhé!”, nói xong, cô bé liền lấy vạt áo ngực của mình, cố sức lau cái thạch trên tay. Đất bẩn trên cái thạch đã làm vấy bẩn lên áo của Bối Nhi...

“Không thích là không thích, có lau cũng vô ích thôi!”, thực lòng không chịu nổi nữa, tôi đành đẩy cô bé ngã nhào ra đất, sau đó hung dữ gào lên.

“An Thanh Đăng, cô làm sao thế hả?”, đột nhiên một tiếng quát rất lớn vang lên trước mặt tôi, tiếng quát vô cùng lạnh lùng, lạnh tựa như nước suối mùa đông vậy.

“Hu...hu...chị Đăng đừng chê mà...em có thể lau sạch nó cho chị mà!”, Bối Nhi nước mắt chan hòa nhưng vẫn cố gắng lau sạch cái thạch trong tay.

“Bối Nhi đừng khóc nữa, để anh Lãng xem nào!”, Hạ Thất Lãng quỳ xuống bên cạnh Bối Nhi, kiểm tra thấy không bị thương liền phì cười đặt trên quần áo cho cô bé.

“Bối Nhi ngã có đau không?”, nghe thấy tiếng khóc, thím Lan ở trong nhà chạy ra. “Không sao, Bối Nhi, chúng ta vào nhà đi! Vứt cái này đi!”, Hạ Thất Lãng ném cái thạch mà Bối Nhi đã lau mãi từ nãy đến giờ ra xa, nó lăn, lăn ra rất xa để cuối cùng nằm gọn dưới chân một người.

Khi ông ấy nhấc chân lên thì cái thạch đã nát bét rồi.

Là ông ấy, chú Minh, người giúp việc riêng của lão phu nhân. Người đàn ông lớn tuổi lưng còng ấy đã vô ý dẫm nát cái thạch mà Bối Nhi đã cố công lau sạch.

“Hu...anh Lãng ơi, đó là cái Thạch em để dành cho chị Đăng mà, nó bị chú Minh dẫm nát hết rồi! Hu...u...”

“Bối Nhi, cái đó không quan trọng, không cần phải lấy lòng người khác, chỉ cần anh Lãng thương em là đủ rồi! Những người khác đều là thừa thãi!”, nói xong, Hạ Thất Lãng ôm Bối Nhi đi qua bậc thềm đá vào nhà.

Nước mắt, nước mũi tèm lem, cô bé dang rộng hai tay, vùi đầu vào cổ Hạ Thất Lãng mà khóc.

“Thanh Đăng, nếu như con thật lòng yêu thương Bối Nhi thì vĩnh viễn đừng bao giờ tiếp cận cô bé...hãy cẩn thận đôi mắt tà ác ấy, chúng luôn nhìn chăm chăm vào người nhà họ An ta đấy!”, đó là lời của mẹ dặn dò tôi lúc đang hấp hối.

Đôi mắt soi mói sau lưng tôi suốt 17 năm qua, thế nhưng tôi vẫn không biết được đôi mắt ấy thuộc về ai?

Là thím Lan hay là chú Minh lưng còng?...Cũng không biết nữa.

Mẹ ơi, con phải làm sao đây? Sao mẹ không nói nốt cho con biết?

“Thanh Đăng, sao vừa nãy cô có thể đối xử với Bối Nhi như vậy? Cô bé là người thân nhất của cô cơ mà!”, thím Lan phẫn nộ nhìn tôi rồi sau đó lắc đầu bỏ đi cùng chú Minh.

Chỉ còn lại mình tôi đứng đó, cúi đầu bản thân.

Không sai, Bối Nhi chính là báu vật quý nhất của tôi, là tâm huyết cả tuổi thanh xuân của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ác mộng tái sinh

Mấy ngày nay, tôi thấy thật bất an, luôn cảm thấy sau lưng có một thứ bản thủ gì đó đang theo sát mình. Là một cái miệng đầy máu với những chiếc răng nanh sắc nhọn đang nhe ra? Là đôi mắt kì dị đã theo sát tôi suốt mười bảy năm nay? Tôi không sao nói rõ được!

Những lúc lau sàn dưới phòng khách tầng một, tôi thường cảm thấy có những cơn gió lạnh ào đến, dường như có hàng nghìn hàng vạn những tia sáng lạnh lẽo đang xuyên qua lưng tôi vậy. Thế nhưng mỗi lần quay đầu lại tôi vẫn chẳng phát hiện được điều gì, chỉ thấy những người giúp việc khác đang bận rộn với công việc của mình hoặc là nụ cười của thím Lan lúc đang tưới nước cho hoa trong vườn, kinh hoàng nhất vẫn là những khi quay đầu lại nhìn thấy chú Minh đang lôi từng cái túi màu đen to đùng từ trong phòng lão phu nhân ra. Tôi nghĩ có lẽ đó là những túi rác thải sinh hoạt.

Mẹ từng nói với tôi rằng: “Đặng Nhi, hãy làm cho tốt bốn phận của mình, rồi yên bình mà sống tiếp. Cố gắng yêu thương người mình nên yêu thương, đừng quay đầu lại để nhìn đôi mắt khủng khiếp ấy... Đó chính cách chuộc tội tốt nhất cho gia đình họ An chúng ta”

Tại sao mẹ lại nói như vậy? Tại sao chúng ta phải chuộc tội bằng cách hi sinh bản thân mình, đặt mình ở địa vị thấp hèn trong gia đình giàu sang của người khác? Là do nhà họ An ta đã gây thù chuốc oán với người ta hay đã đắc tội với dòng tộc của ai đó?

Tôi biết những điều mẹ nói xưa nay chưa bao giờ sai. Dưới sự hun đúc của thời gian, mẹ đã trở thành một người phụ nữ sâu sắc, chuyện gì cũng hiểu nhưng không tùy tiện nói ra. Nhưng chẳng nhờ người nhà họ An cứ hết thế hệ này đến thế hệ khác phải mang trên mình cảm giác thấp hèn, tội lỗi mà sống hay sao? Không thể, tuyệt đối không thể!

Cho dù có chuyện đó đi chăng nữa, tôi cũng sẽ kết thúc cảm giác chịu tội của nhà họ An này tại đây.

Bởi vì, tôi muốn Bối Nhi của mình được sống sung sướng, sống vui tươi...

Tôi muốn cô bé phải sống cao quý hơn bất kì người nào!

Tôi muốn yên bình sống qua ngày nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự trêu chọc của vận mệnh.

Những ngày gần đây, tôi ngủ không được yên giấc, thường xuyên nằm mơ thấy ác mộng! Mỗi lần như vậy toàn thân tôi lại đầm đìa mồ hôi, bừng tỉnh giấc trong sự hoảng loạn, để rồi sau đó ôm chặt lấy cánh tay, đưa mắt nhìn lên trần nhà mà âm thầm rơi lệ.

Con ác mộng khó khăn lắm tôi mới thoát ra được lại lần nữa tìm đến tôi!

Bừng tỉnh sau cơn mơ, ánh sáng bàng bạc từ mặt trăng bao trùm mặt đất, những vệt máu đỏ hằn trên hai chân, còn cả chiếc mặt nạ phát ra tiếng cười hăng hắc treo trên tường kia nữa... hết đợt sóng này đến đợt sóng khác cứ nối tiếp đổ ào lên người tôi.

Đó là, một khuôn mặt dâm ô mà tôi không sao nhớ ra được, cho dù có vò đầu bứt tai thế nào cũng chỉ là một bức tranh trống rỗng, ấn tượng duy nhất của tôi về khuôn mặt ấy chính là cái nốt ruồi trên mép trái, một cái nốt ruồi rất gây chú ý.

Tại sao, tại sao giờ tôi lại mơ thấy giấc mơ này? Tôi còn nhớ năm tôi tám tuổi, sau khi mẹ đi chùa xin cho tôi một tấm bùa trừ tà, từ đó tôi không còn mơ thấy giấc mơ này nữa. Nhưng giờ đây, kể từ sau khi Y Tùng Lạc xuất hiện, con ác mộng năm xưa lại tìm về.

Lẽ nào, trên người anh ta có ẩn chứa đoạn kí ức mà tôi đã đánh mất, thế nên khi khuôn mặt khô ngô dưới mái tóc vàng rực rỡ ấy xuất hiện đã đánh thức những hồi ức đầy sóng gió ấy trong tôi?

Nhưng, tại sao suốt mười bảy năm nay tôi chưa từng cảm thấy kí ức của mình bị gián đoạn? Hơn nữa mỗi lần dò hỏi Hạ Thất Lăng đều một mực gạt đi?

Trong đó có điều bí mật khó nói hay sao? Hài, tôi có vò nát đầu cũng không nhớ lại được điều gì.

“An Thanh Đằng, cô làm sao thế hả? Mặt đỏ lựng, chẳng có chút sức sống gì cả!”, tôi lơ ngơ suốt chặng đường, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng của Hạ Thất Lăng sát bên tai mới chợt bừng tỉnh, hóa ra chúng tôi đã ra đến tận bến xe buýt.

Cái tên này đi học lúc thi đi bộ, lúc ngồi xe buýt, lúc lại tự cưỡi xe máy, khi thì ngồi xe hơi sang trọng của nhà. Cụ thể đi đến trường thế nào đều phụ thuộc vào hứng thú của cậu ta cả! Rất rõ ràng, hôm nay cậu ta muốn ngồi xe buýt như đại đa số dân thường.

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng đang quay lại nhìn mình.

Tôi chăm chú nhìn vào đôi con mắt lạnh lùng ấy hồi lâu, sau đó hơi nheo mắt lại nhìn về hàng cây xa xa ven đường, thờ ơ nói: “Không có gì”

Nào ngờ, Hạ Thất Lăng vẫn không chịu buông tha, anh ta nắm lấy cánh tay tôi, lạnh lùng nói: “Nhìn vào tôi và nói lại xem nào!”

Tôi không dám nhìn vào anh ta, cứ chạm phải ánh mắt sắc nhọn, lạnh lùng của anh ta là tôi lại cúi đầu, bản thân xoa xoa những ngón tay. Mấy tờ bài tập phát ngày hôm qua không biết tự lúc nào đã bị tôi vò nhăn nhúm trong lòng bàn tay. Cuối cùng, anh ta cũng không làm khó tôi. Bỏ tay tôi ra, anh ta kiêu ngạo ngẩng cao đầu, yên lặng đứng chờ xe buýt đến. Tôi có thể nhìn thấy những chiếc khuyên trên tai trái của anh ta, những chiếc khuyên đang phát ra ánh sáng lấp lánh đến chói mắt.

“Hey, chào Tiểu An!” , đột nhiên, một người đàn ông trung niên tay cầm túi công văn từ đối diện đi đến, cười thân mật chào hỏi.

Tim tôi chợt run rẩy, lập tức núp ra sau lưng Hạ Thất Lãng, tay tóm chặt lấy vạt áo đồng phục của anh ta.

“A, chào thầy Trương ạ!” , một cô gái đứng sau lưng Hạ Thất Lãng mỉm cười, vẫy tay chào người đàn ông kia. Nhìn bộ dạng cô ấy có vẻ như học sinh lớp năm, lớp sáu gì đó.

Người đàn ông đi đến bên cạnh chào hỏi cô học sinh, sau đó đưa tay lên xoa xoa đầu cô bé.

Mỗi nụ cười, mỗi cử động của ông ta đều khiến cho tim tôi như co giật. Tôi càng cố nép người vào sau lưng Hạ Thất Lãng, dường như đã nép hẳn vào trong chiếc bóng của anh ta vậy.

“Bài thi của em rơi rồi này!” , đột nhiên, một cánh tay to vươn ra bên cạnh chiếc giày Nike kiểu mới của Hạ Thất Lãng, là tay của một người đàn ông.

“ha ha, của em này!” , ông ta nhặt tờ bài tập của tôi lên, mỉm cười đưa cho Hạ Thất Lãng.

“An Thanh Đăng, bài của cô kia! Còn không mau...”, quát mấy lần mà không thấy tôi có chút phản ứng nào, Hạ Thất Lãng chuẩn bị quay người lại nổi trận lôi đình. Nhưng cái mà anh ta nhìn thấy chính là người đang cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt ương ngạnh, người đó không ai khác chính là tôi.

Cái nốt ruồi đen bên mép đó càng ngày càng tiến sát gần tôi. Cái nốt ruồi đen mà tôi chỉ bàng hoàng nhận ra trong giấc mơ ấy giờ đây đang hung dữ hiện ra trước mặt tôi.

“Bỏ xuống! Đừng chạm vào đồ của tôi!” , thứ âm thanh từ trong tim ấy hung hãn lao ra khỏi cổ họng.

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng xì xầm của những người đứng chờ xe khác, họ cảm thấy bất bình thay cho người đàn ông kia, cho rằng bây giờ người tốt khó làm, làm việc tốt còn bị chửi đẹn cần phải! Ngay cả một người lạnh lùng như Hạ Thất Lãng cũng ngạc nhiên đến mức đặt bàn tay trắng ngần lên trán tôi, kiểm tra xem tôi có sốt hay không.

“Cô chắc chắn là cô không bị bệnh đấy chứ!” , anh ta nghiêng đầu nhìn tôi.

Thế nhưng, giọng điệu của tôi vẫn vô cùng kiên quyết: “Đề đồ của tôi lại chỗ cũ, tôi sẽ tự nhặt lên!”

Câu này vừa nói dứt miệng, đám đông liền cảm thấy vô cùng khó hiểu, ai nấy đều nghi hoặc nhìn tôi. Người đàn ông kia càng há hốc mồm ngạc nhiên, liên tục lấy tay đẩy gọng kính trên sống mũi cứ như thể nó sắp rơi xuống đất đến nơi.

Hạ Thất Lãng cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Anh ta giật phắt tờ bài tập từ tay của người đàn ông kia, lôi tôi xềnh xệch vào trong góc nhỏ đằng sau trạm chờ xe.

Không nói nhiều lời, anh ta giơ bàn tay ra tát lia lịa vào mặt tôi, những cái tát không quá mạnh nhưng cũng chẳng nhẹ nhàng gì. “An Thanh Đăng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói!”

Không thèm để ý đến mệnh lệnh của anh ta, tôi chỉ cúi đầu, âm thầm rơi lệ.

Hóa ra, cái khiến cho tôi sợ hãi đến tận xương tủy và luôn tìm cách né tránh ấy lại chính là cái nốt ruồi ở trên khóe miệng, là cái nốt ruồi trên khuôn mặt hung hãn sau lưng tôi.

Người đàn ông đó chẳng qua chỉ là một “khúc đệm” ngoài ý muốn xen vào giữa cuộc đời tôi, nhưng sự xuất hiện của ông ta lại đánh thức sự hoảng loạn đã chìm lắng từ rất lâu trong lòng tôi.

“Hạ Thất Lãng, tôi đã từng bị mất trí nhớ đúng không?”, tôi ngẩng đầu, mắt nhật nhòa lệ nhìn chăm chăm vào Hạ Thất Lãng.

Anh ta thở dài, dứt tay vào túi, hướng mắt về phía xa rồi lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, đừng cảm đi về phía trước, không ai có thể ngăn cản bước chân trưởng thành của cô đâu...”

Tôi ôm chặt lấy cánh tay mình, quỳ phịch xuống đất, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi: “Thất Thất, tôi đã đánh rơi con người của mình trong quá khứ...bao nhiêu năm nay, tôi đã ngốc nghếch để mắt chúng ở trong quá khứ như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đi tìm khởi điểm của kí ức

Hạ Thất Lăng không hề nói cho tôi biết bất cứ chuyện gì. Cứ mỗi khi tôi hỏi anh ta về chuyện quá khứ là anh ta lại xoay tẩn lưng lạnh tanh về phía tôi và bỏ đi mất.

Rốt cuộc là do tôi đa nghi hay đúng là kí ức vốn có của tôi đã bị chôn vùi ở nơi nào đó? Tâm trạng thật rối bời, đã mấy ngày hôm nay tôi cứ như người mất hồn vậy.

Tôi cấp cạp sách tới trường, đột nhiên, một quả bóng rổ lăn bộp đến chân tôi, tốc độ và sức lăn nhanh như vậy chứng tỏ người ta đã cố ý ném nó về phía tôi. Ngọn lửa tích tụ trong lòng tôi phút chốc bùng lên...

“Đang nghĩ gì vậy? Sao mà thất thần thế?”, tôi ngẩng đầu lên, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt.

Người đó chính là Y Tùng Lạc.

Anh ta vẫn vậy, vẫn đẹp trai đến không thể tưởng tượng nổi, đẹp trai tới mức bất kì đứa con gái nào cũng phải nhỏ rãi thêm thường.

Những sợi tóc mềm mại tung bay trong gió, ánh lên màu vàng rực rỡ. Chỉ một cái nhếch môi thôi cũng đủ khiến cho người đối diện như bị nhấn chìm vào trong đôi mắt màu hồ phách kia mà không sao thoát ra được. Anh giống như một chàng trai mang theo những rặng mây ngũ sắc, một chàng trai được bao bọc bởi ánh mặt trời rực rỡ, ngày ngày làm say đắm trái tim của biết bao thiếu nữ. Chiếc khăn trên mũi tinh xảo, lấp lánh càng làm tôn thêm ánh sáng rực rỡ phát ra từ người anh.

Dường như chỉ cần người khác ghé sát thêm một chút thôi cũng sẽ là một sự si nhục đối với vẻ đẹp của anh.

“Cô đấy, cái cây to lù lù trước mặt mà vẫn cứ nhắm mắt lao vào!”, Y Tùng Lạc cúi người nhặt quả bóng rổ dưới đất lên, nói bằng giọng điệu chế giễu với tôi.

Nghe anh ta nói vậy tôi mới phát hiện ra trước mặt mình là một thân cây rất to, chỉ còn cách tôi có một gang tay thôi. Nếu như không phải Y Tùng Lạc kịp thời thức tỉnh thì tôi đã sớm đâm đầu vào thân cây rồi.

“Ồ...tôi...”, tôi ấp úng không biết nói gì, mỗi lần gặp anh ta là tôi lại cảm thấy vô cùng bối rối.

“Cô làm sao? Có gì thì mau nói đi! Tôi ghét nhất là loại con gái cứ áp a áp úng đấy!”, anh ta nhún mày, xoay tít quả bóng rổ trên tay, thẳng thắn nói.

Lấy lại bình tĩnh, tôi muốn nói một điều gì đó, nhưng khi chạm phải đôi mắt trong veo đến mê đắm lòng người nhưng lại chứa đầy sự kiêu ngạo ấy, tôi lại tự ti cúi đầu, bần thần vịn vào vạt áo đồng phục của mình.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng tôi cũng lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên và từ tốn nói với anh ta: “Tôi...có phải đã từng quen biết anh không?”

Vừa nói dứt lời tôi đã thấy anh ta nhếch môi cười, ánh mắt nhìn ra xa xăm. Dưới ánh hoàng hôn buồn bã, tiếng nói của Y Tùng Lạc như con gió nhẹ nhàng thổi qua: “Không biết nữa!”

Nói thờ ơ vậy sao, cứ như thể người nói là một ai khác vậy, chẳng quan tâm đến bản thân chút nào.

“nhưng mà, lần trước anh...”, lần trước rõ ràng anh ta còn chất vấn tôi vì sao lại quên anh ta cơ mà.

“Một hồi ức quý giá như vậy, nếu như kẻ lè lết trước mặt cô bằng những lời sáo rỗng thì còn cóS ý nghĩa gì cơ chứ?”, anh ta mỉm cười, nheo nheo mi mắt. “Như vậy chỉ bằng để tôi một mình cất giữ nó còn hơn...”

Nói xong, Y Tùng Lạc ôm bóng bỏ đi.

Tôi phải làm sao đây? Suốt mười bảy năm nay tôi chưa từng bị mất trí nhớ, tôi biết đi đâu để tìm điểm khởi đầu của kí ức?

Có lẽ, có một người có thể giúp đỡ tôi! Trên đời này cũng chỉ có một mình anh ta có thể giúp tôi!

Người đó không ai khác chính là Hạ Thất Lăng.

Cho dù anh ta có thờ ơ ra sao, có kín miệng đến thế nào tôi cũng sẽ nghĩ ra cách để biết được chuyện cần biết từ anh ta.

Hơn mười một giờ tối, tôi cúi đầu, chậm chậm bước vào phòng của Hạ Thất Lăng. Anh ta đang ngồi bên bàn thu dọn sách vở, có lẽ là vừa mới đọc sách xong, đang chuẩn bị đi ngủ. “Sao thế, muộn thế này còn đến phòng tôi? Có chuyện gì để ngày mai nói!”, nhìn thấy tôi, Hạ Thất Lăng liền đặt sách trở lại giá, mặt không chút biểu cảm.

“Tôi...tôi...”, nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của anh ta, tôi không biết nên cần răng hỏi tiếp hay ngoan ngoãn trở về phòng theo lời anh ta.

“Ra ngoài! Tôi phải đi ngủ!”, đang nghĩ người không biết làm thế nào thì đã nghe thấy giọng nói kiên quyết của anh ta.

Cấn chặt đôi môi, cuối cùng tôi cũng có được dũng khí để lên tiếng: “Thiếu gia, xin hãy chỉ đường cho tôi tìm lại quá khứ!”

Anh ta nhìn tôi, đồng tử như mở to ra, tiếp đó là giọng nói lạnh lùng vang lên: “An Thanh Đằng, không phải chứ? Ý chí yếu đuối vậy sao? Nghe người ta đồn ngọt vãi câu đã tin lời người ta rồi! Cái tên Y Tùng Lạc có gì hay ho chứ? Cô thích hắn rồi chứ gì?”

“Tôi không phải là người không có chủ kiến! Lớn như vậy rồi, đứng sai ra sao tôi đều có cách nghĩ của riêng mình!”, trong con ngươi đang mở to của Hạ Thất Lãng, tôi nhìn thấy khuôn mặt mình đang đỏ gay lên.

“Hừ, có thì tốt!”, anh ta lạnh lùng liếc nhìn tôi rồi lập tức cởi bỏ chiếc áo khoác bên ngoài áo ngủ ra: “Cô lập tức ra ngoài cho tôi!”

“Chà, sao anh vội vàng đuổi tôi ra ngoài như thế? Đã không chịu kể cho tôi nghe những chuyện liên quan đến quá khứ, lại cũng không cho tôi đi hỏi người ta, tôi nghĩ chắc là trước đây anh đã làm chuyện gì đó không phải với tôi chứ gì?”, sau hết lần này đến lần khác anh ta tìm cách đuổi tôi ra ngoài, tôi càng không chịu buông tha. Không hỏi cho ra lẽ tôi không có ý định bỏ đi.

“Hừ...”, anh ta ngẩng cao đầu kiêu ngạo, lạnh lùng nhếch miệng cười trước cái nhìn chất chứa đầy hoài nghi của tôi.

“Làm chuyện gì không phải với cô? An Thanh Đằng, cô thực sự rất muốn biết phải không?”, anh ta nghiêng đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn xoáy vào tôi, mái tóc màu bạc rủ xuống.

“Phải!”, mặt tôi lộ rõ sự vui mừng, gật đầu dứt khoát với anh ta.

“Ha..ha...”, anh ta mỉm cười, dùng ngón tay ra hiệu cho tôi qua đó. Chẳng dễ dàng gì mới đợi được đến thời khắc quan trọng này, ngón tay anh ta vừa đưa lên là tôi lập tức chạy đến.

Tôi ngẩng đầu chờ đợi, anh ta cúi đầu, ghé sát vào tai tôi nói: “Tốt lắm, giờ tôi chính thức cho cô hay: điều đó không thể cho cô biết được!”

“...” tôi kinh ngạc mở to đôi mắt, nhìn thấy bộ mặt cười đầy tà khí của Hạ Thất Lãng. Sự đắc chí của anh ta khiến cho tôi cảm thấy ghen tở.

“An Thanh Đằng, tôi nói cho cô biết, đừng phí công vô ích nữa, tôi sẽ không bao giờ nói cho cô biết thứ mà cô muốn biết đâu!”, đột nhiên anh ta nắm lấy cổ áo khoác của tôi, hung hãn nói: “Tôi muốn quá khứ của cô chỉ duy nhất có một Hạ Thất Lãng này mà thôi!”

Nói xong, anh ta buông tay ra rồi hung hãn đẩy tôi ra ngoài cửa. “Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng đóng sập trước mặt tôi. Tôi định thần lại, xung quanh tôi là một màn đêm tĩnh mịch.

Hạ Thất Lãng... đó chính là Hạ Thất Lãng luôn không coi tôi ra gì... kể từ khi sinh ra trên đời này tôi đã bị vận mệnh sắp đặt phải lớn lên bên cạnh anh ta, đó chính là nỗi đau đớn lớn nhất kiếp này của tôi.

Không tìm hiểu được gì từ Hạ Thất Lãng, tôi đành phải tìm kiếm quá khứ của mình ở người khác, ví dụ như Y Tùng Lạc chẳng hạn. Mặc dù khả năng anh ta trực tiếp nói ra cho tôi phần kí ức bị lãng quên gần như là bằng không nhưng hơn ai hết, anh ta là người tha thiết hi vọng tôi sẽ tìm lại được quá khứ.

Vì thế, tôi quyết định sẽ không giống như con bọ chết nhảy qua nhảy lại giữa Hạ Thất Lãng và Y Tùng Lạc nữa, mà sẽ chuyển tâm tìm kiếm kí ức của mình ở trên người Y Tùng Lạc.

Những ngày sau đó, tôi đều trốn Hạ Thất Lãng, âm thầm chạy lên ban công để chào hỏi Y Tùng Lạc. Mỗi lần nhìn thấy anh ta ở trên con đường nhỏ trong trường, tôi đều cố gắng nặn ra một nụ cười dịu dàng nhất. Mỗi lần anh ta vẫy tay là tôi lại ngoan ngoãn nghe lời anh ta. Đối với Hạ Thất Lãng, tôi chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe theo.

Đáng tiếc là, mỗi lần biết rằng tôi không nhớ lại nổi hình ảnh của anh trong quá khứ là mặt mày anh ta lại trở nên buồn rầu, tiếp tục bỏ mặc tôi lại không thêm ngó ngàng.

Tôi cúi đầu lặng lẽ theo sau, không biết phải làm sao mới phải.

Tan học, tôi đợi cô ở sân vận động đằng sau tòa nhà thí nghiệm.

Vào tiết cuối buổi chiều, tôi nhận được một bức thư của Y Tùng Lạc. Niềm vui chưa kịp đến thì nỗi lo đã bao trùm lấy tôi. Lát nữa phải nói thế nào với Hạ Thất Lãng đây?

“Reng...reng..”, khi tôi còn đang vò đầu bứt tai nghĩ ra cái cớ hợp lí để ở lại sau giờ học thì tiếng chuông tan học đã vang lên.

Nói với Hạ Thất Lãng rằng hôm nay tôi ở lại trực nhật? Không được, chỉ cần nhìn lên bảng thông báo là anh ta sẽ biết ngay đó là một lời nói dối. Nói với anh ta tôi bị thầy giáo gọi lên văn phòng phê bình? Không được, lần trước thầy giáo vừa tuyên dương tôi trước lớp về tốc độ tiến bộ thần tốc, không còn chậm chạp như hồi đầu mới vào trường nữa rồi. Hay là lát nữa mình sẽ nói phải đi mua một vài món đồ của con gái, bảo anh ta về trước?

“Cô phải đi mua đồ của con gái á?”, Hạ Thất Lãng nheo nheo mắt dò xét, cố ý nhấn mạnh vào từ “đồ”. Lúc đó, mặt tôi đỏ ửng lên, đây chính là kết quả của việc chạy đến trước mặt Hạ Thất Lãng và nói dối anh ta. Tuy nhiên đây là cách duy nhất để thoát khỏi anh ta lúc tan học.

“À..vâng”, tôi trước nay không quen nói dối, nhưng cuối cùng cũng vẫn kiên quyết gật đầu.

“Ừm, bảo tôi đi trước cũng được...”, Hạ Thất Lăng khoanh tay trước ngực, nở nụ cười đầy ác ý, cứ như thể anh ta đã nắm rõ từng hành vi nhỏ của tôi vậy, “...nhưng hãy chép hết phần ghi chép trên bảng cho tôi đã!”

Cô giáo dạy văn nổi tiếng là người ghi chép rất nhiều, gần như tiết nào cô cũng ghi kín hết cả bảng đen. Đương nhiên hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Hạ Thất Lăng xưa nay không bao giờ để tâm đến việc ghi chép bài giảng của giáo viên, vậy mà hôm nay anh ta lại bắt tôi...

Không đợi tôi kịp cãi lại, anh ta đã lôi cặp sách đi ra khỏi phòng học, trước khi biến khỏi tầm mắt tôi, anh ta còn không quên ra lệnh: “Chép cho đầy đủ vào, tối nay tôi sẽ kiểm tra đấy!”

Anh ta đã nói vậy rồi tôi còn biết làm thế nào? Đành phải cầm lấy vở và chép bài chứ biết làm sao nữa!

Những hàng chữ kín đặc trên bảng đen quả thực khiến cho người khác nhìn vào đã thấy sợ. Tuy nhiên, để Y Tùng Lạc không phải đợi lâu, tôi đã cố gắng ghi chép với tốc độ thật nhanh! Hải, nhưng nhanh đến đâu cũng phải mất đến hơn 40 phút. Bốn mươi phút quý báu của tôi!

Khi tôi thu dọn xong sách vở và đi ra sân vận động vắng lặng đằng sau tòa nhà thí nghiệm thì phần lớn học sinh trong trường đều đã ra về hết.

“À...may quá, anh vẫn còn ở đây!”, tôi mừng rỡ khi nhìn thấy chàng trai có mái tóc vàng ngồi lặng lẽ dưới ánh hoàng hôn, im lìm nhìn về phía con đường nhỏ dẫn đến tòa nhà thí nghiệm và âm thầm chờ đợi.

“Cuối cùng cô cũng đến”, anh ta nhìn thôi, anh mất màu hồ phách tuyệt đẹp. Trong ánh mắt ấy không hề có chút oán giận, không hề tức tối, biểu cảm bình tĩnh đến kinh ngạc.

“Áy, kem trên tay anh...tan hết cả rồi!”, đến gần bên Y Tùng Lạc tôi mới phát hiện ra hai tay anh đang cầm hai cây kem. Đột nhiên một cảm giác tội lỗi giày vò trái tim tôi.

Chắc chắn anh ấy đã đứng chờ tôi dưới ánh hoàng hôn từ rất lâu rồi. Bởi vì những cây kem trên tay anh đã tan ra, trào ra khỏi lớp vỏ bọc màu tím kia và chảy vào lòng bàn tay trắng mịn màng của anh.

“Xin lỗi tôi đã tới muộn...”, tôi cúi đầu, trong lòng vô cùng áy náy.

Ngoài dự đoán của tôi, anh không hề nổi cáu, chỉ gạt đầu với tôi rồi dẫn tôi lên ban công tòa nhà thí nghiệm.

“À, đây là kem tôi mua cho cô đấy!”, sau khi ngồi yên trên ban công tòa nhà thí nghiệm, anh cầm lấy một que kem đưa ra trước mặt tôi, là vị dưa vàng! Mặc dù cây kem đã tan gần hết nhưng trên khuôn mặt tôi vẫn hiện ra niềm vui trong sự kinh ngạc.

“Cảm ơn, tôi thích nhất là kem vị dưa vàng đấy!”, đã lâu lắm rồi tôi chưa cảm thấy vui đến vậy! Bởi vì, anh chính là người con trai đầu tiên mua quà cho tôi. Từ nhỏ đã quen với việc bị người khác lãng quên, giờ chỉ vì một món quà nhỏ nhỏ cũng khiến cho tôi cảm động đến mức hồ đồ...

“Những thứ mà An Thanh Đằng thích tôi mãi mãi ghi nhớ trong tim, cho dù có trở thành ông già rụng hết răng tôi cũng sẽ không bao giờ quên...”, Y Tùng Lạc đưa mắt nhìn về nơi xa xôi, hải hước nói. Đang ngồi bên cạnh mút kem ngon lành, chợt nghe thấy câu nói này, tôi bỗng thấy lòng mình xao xuyến. Con gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc vàng của anh, sao mà mê đắm lòng người đến vậy?

Anh ấy lại kể về chuyện ngày xưa, đáng tiếc là tôi chẳng biết gì về quá khứ có liên quan đến anh.

Lúc này, nếu có thể tìm lại phần kí ức đã mất thì tốt biết bao nhiêu! Như vậy tôi sẽ không còn phải nhìn thấy sự đau buồn trên khuôn mặt Y Tùng Lạc, cũng không còn phải ngồi bất lực bẽ những ngón tay của mình.

Còn nhớ năm đó tôi chín tuổi, tôi và Hạ Thất Lăng cùng thím Lan đi sắm hàng tết. Lúc ấy, tôi đặc biệt rất thích cây kem trong tay một cô bé trên đường, vì vậy tôi đã bỏ tay thím Lan ra và âm thầm trốn đi. Khi tôi đang vui sướng mút kem thì Hạ Thất Lăng chẳng nói chẳng rằng, một nắm đấm giáng thẳng vào người tôi. Lúc tôi còn đang rên rỉ chưa kịp định thần lại thì anh ta đã cướp lấy cây kem trong tay tôi và ném vào sọt rác....

“Y Tùng Lạc, thật sự rất cảm ơn anh!”, tôi quay đầu lại, môi mím chặt, trên mặt hiện rõ sự cảm động và chân thành chưa từng có xưa nay.

Tuy nhiên, nét mặt của Y Tùng Lạc phảng phất một nỗi buồn, rồi bỗng nhiên anh cười nhạt trong sự kinh ngạc của tôi

“An Thanh Đằng, bao nhiêu năm rồi, quả nhiên cô vẫn một lòng trung thành với Hạ Thất Lăng...Điều này khiến cho tôi cực kì khó chịu!”, đột nhiên, khuôn mặt thanh tú của Y Tùng Lạc trở lên lạnh băng. Một cái bóng màu tím vụt qua, khung cảnh trước mặt tôi trở nên mơ hồ...

“Á...”, trước hành động đột ngột của anh, trong lòng tôi không gì khác chỉ có sự kinh hoàng.

Cái anh chàng thay đổi thất thường như thời tiết này trát kem lên đầy mặt tôi. Mắt, mũi tôi cũng phải chịu chung số phận. Trong khoảnh khắc ấy, hương vị dâu tây xộc lên mũi tôi, thứ mùi vị đặc sánh ấy khiến cho tôi cảm thấy như nghẹn thở.

“Y Tùng Lạc...thật là mỉa mai, bây giờ cô lại thần nhiên réo cả họ tên của tôi như thế sao...”, tôi neho neho mắt nhìn qua lớp kem bám trên mí mắt, khuôn mặt vừa mới chất chứa đầy sự tức tối kia giờ đã lại trở nên dịu dàng, đôi mắt bi thương ngân ngấn nước...

“Tôi...”, xưa nay tôi không hề biết dỗ dành người khác, cho dù có trăm ngàn điều muốn nói nhưng cuối cùng vẫn chỉ biết cúi đầu, âm thầm rơi lệ.

“Cô biết không? An Thanh Đăng trước đây không hề biết nói cảm ơn với tôi. Mỗi lần cô ấy đều tóm lấy bàn tay dính đầy kem của tôi rồi liếm sạch từng chút, từng chút một, sau đó chớp chớp mắt mỉm cười với tôi...Hài...nhớ quá cô bé An Thanh Đăng luôn miệng gọi tôi Lạc Lạc rồi núp sau lưng tôi nô đùa...”

Nhìn thấy bộ dạng của Y Tùng Lạc, nỗi đau trong lòng tôi lại như cồn cào hơn.

Trước đây, Y Tùng Lạc là người như thế nào của tôi, còn tôi, tôi là người như thế nào của anh ấy?

Trước đây có thật tôi cũng hồn nhiên, ngây thơ như vậy không? Tại sao trong con người của tôi hiện giờ lại âm ảm đến như vậy...

“An Thanh Đăng, cẩn thận đấy!”, Y Tùng Lạc ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt đã trở lại lạnh lùng như trước. “Một An Thanh Đăng với kí ức chỉ thuộc về Hạ Thất Lăng...tôi nhất định sẽ hủy hoại cô ta!”

Trong con người màu hồ phách của anh lúc này là hình ảnh của tôi đang há hốc miệng vì sợ hãi.

“Sợ không?”, chưa đợi tôi kịp trả lời, giọng nói lạnh lùng như gió thổi lại vang lên: “Sợ thì ngoan ngoãn nhớ lại tôi đi, nếu không, cứ ở đó chờ tôi đến xóa sổ cô!”

Nói dứt lời, Y Tùng Lạc đeo cặp lên vai, đi thẳng một mạch, không thèm để ý đến việc hình tượng tốt đẹp anh ta vừa xây lên trong lòng tôi đã hoàn toàn sụp đổ...

Thật là đáng ghét, tại sao những tên con trai xuất hiện trong cuộc đời tôi đều là những con ác quỷ? Vừa này còn khiến cho tim mình cảm động đến mức hồ đồ, thế mà chỉ chớp mắt đã khiến cho người ta nổi gai ốc.

Chỉ có điều, giờ đây tôi đang vô cùng tò mò về một An Thanh Đăng trong kí ức của Y Tùng Lạc! Hài...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trước đây cô ấy đã nắm tay ai?

Kể từ sau lần đó, tôi biến mất trước mặt Y Tùng Lạc khá lâu.

Khoảng một tháng sau, tôi lại lên lối thoát hiểm trên ban công tìm anh ta như thường lệ. Vừa leo lên đến nơi, tôi đã thấy anh ta ngồi dựa lưng vào tường, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời cao, điều thuốc trên tay nghi ngút khói.

“Đã lâu lắm rồi cô không đến chào hỏi tôi”, Y Tùng Lạc không quay đầu lại, đôi mắt vẫn hướng về phía bầu trời cao xanh biếc.

“Tôi.....tôi rất sợ! Thế nên kể từ nay, tôi sẽ nỗ lực để tìm lại Lạc Lạc của ngày xưa”, tôi cúi đầu, từ tốn nói.

“Hà?”, nghe thấy tôi nói vậy, cuối cùng anh ta cũng quay đầu lại. “Cô nói gì? Ha ha, An Thanh Đăng bắt đầu hiểu biết hơn rồi đấy...”, một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt Y Tùng Lạc.

“Nhưng mà...tôi không biết tìm kiếm từ đâu”, tôi nhìn chăm chăm vào Y Tùng Lạc. “Anh có thể giúp tôi được không?”

“Được thôi!”, Y Tùng Lạc thản nhiên trả lời. “Nhưng mà cô phải nghe theo sự sai khiến của tôi bất cứ lúc nào! Có làm được không?”

“Vâng!”, tôi đáp, ánh mắt kiên quyết.

“Tốt, thứ bảy tôi sẽ dẫn cô đến một nơi!”

“Nơi nào thế?”

“Một nơi có thể giúp cô tìm lại Lạc Lạc mà cô đã đánh mất”

“Hơ, thật sao? Tôi rất mong đợi đấy! Có lẽ đó phải là một nơi rất kì diệu...”

Thật là vui vì cuối cùng anh ấy cũng không phải là người vô tình, lạnh lùng như mọi người vẫn thường đồn đại. Hoàn toàn không giống như Hạ Thất Lăng một năm đến tận ba trăm sáu mươi ngày đều vứt tôi vào xô xình nào đó để mà lãng quên.

Vì vậy nên tôi cứ vui mừng nhảy nhót mà đến bên anh ấy lần nữa, vui vẻ tìm lại phần kí ức đã bị chôn sâu bởi thời gian...

Nơi mà Y Tùng Lạc sẽ dẫn tôi đến vào thứ sáu này sẽ là một nơi như thế nào nhỉ? Thật là háo hức quá... Nhưng cũng có chút hoang mang, không biết Lạc lạc mà tôi tìm lại được sẽ như thế nào... đối xử với tôi rất tốt, hay đối xử rất tệ với tôi? Từ trước đến giờ là tôi chờ đợi anh hay vẫn là anh đang chờ đợi tôi?

Tôi nghĩ, cho dù Lạc Lạc mà tôi tìm lại được có ra sao thì cũng vẫn tốt hơn Hạ Thất Lãng.

Dù sao thì Hạ Thất Lãng cũng vẫn là một con quỷ hung hãn, xấu xa nhất trên thế giới này!

Đề thứ bảy có thể ra ngoài như đã hẹn, tôi nhờ thám Lan sắp xếp hết những việc cần phải làm vào của thứ sáu vào hai ngày nay, tối đến lại tiếp tục cắt cỏ, lau cửa kính, lau sàn nhà... từng việc từng việc một, mệt nhọc nhưng tôi không hề rên kêu nửa lời. Thình thoảng lúc quý xuống sàn lau cửa sổ, tôi lại thò tay ra ngoài để cho ánh mặt trời dịu dàng rắc đầy vào lòng bàn tay.

Những chùm ánh sáng lung linh ấy như đang nhảy nhót, đang nhảy nhót trong lòng bàn tay khiến cho khóe môi tôi bỗng nở nụ cười.

“An Thanh Đăng, thứ bảy cô có hẹn sao?”, đang ngẩn ngơ với những tia sáng tinh nghịch ấy, giọng nói lạnh lùng của Hạ Thất Lãng như đã kéo tôi trở lại hiện thực.

“Vâng”, tôi định thần lại, nhìn thấy anh ta đang nằm trên ghế sofa nghịch chiếc điện thoại di động của mình.

“Nếu không sao phải dồn hết công việc vào ngày hôm nay!”, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại, Hạ Thất Lãng lạnh lùng nói tiếp.

Mặc dù anh ta chưa bao giờ để ý đến sự sống chết của tôi, để mặc cho tôi sự sinh tự diệt, nhưng tất cả mọi hành động của tôi anh ta đều nắm rõ.

“Vâng...”, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu đáp lại anh ta.

Đúng như dự đoán, Hạ Thất Lãng nhảy xuống khỏi ghế sofa, đi thẳng tới trước mặt tôi: “Cô hẹn hò với ai? Y Tùng Lạc đúng không?”

“...” Tôi cúi gầm mặt xuống, siết chặt lấy cái giẻ lau trong tay, không đáp.

“Giờ tôi chính thức cho cô biết, không được đi!”, Hạ Thất Lãng gằn giọng, đôi mắt hung dữ nhìn xoáy vào tôi.

“Chúng tôi đã hẹn nhau rồi, cùng đi tìm Lạc Lạc bị bỏ quên trong kí ức...” tôi cắn chặt môi, từ tốn đáp.

“An Thanh Đăng, hình như tôi đã cảnh cáo cô rồi thì phải? Không được phép tiếp cận Y Tùng Lạc, nhìn thấy bóng dáng của hắn là phải tránh ra xa ngay lập tức!”

“Tại sao chứ?”

“Hắn không đơn giản, cũng chẳng đơn thuần như cô vốn nghĩ đâu! Đừng cho rằng quanh quẩn bên hắn vài ngày là cô có thể hiểu rõ hắn!”

“Tôi... Tôi thấy anh ta là người rất tốt, tôi vừa lên tiếng là anh ta đã đồng ý dẫn tôi đi tìm lại những thứ quý báu trong kí ức! Còn anh thì sao, chẳng chút động lòng trước sự cầu xin của tôi...”

“Hừ, cái gì gọi là đi tìm Lạc Lạc bị bỏ quên trong kí ức? Đó chính là cái bẫy do hắn đặt ra rồi chờ đợi cô từng bước, từng bước sa chân vào!”

“Tôi không tin! Cho dù đúng là anh ta có đặt bẫy tôi, thậm chí cho dù tôi có bị sa chân vào cái bẫy đó thì tôi cũng cam lòng!”

“Con nha đầu chết tiệt! Tôi nói không được đi là không được đi!”, trước sự ương ngạnh của tôi, cơn thịnh nộ của Hạ Thất Lãng bùng lên dữ dội, cứ như thể ngọn lửa hung hãn thiêu đốt mọi thứ sẵn sàng bùng ra từ đôi mắt sắc lẹm ấy.

Nhưng mặc kệ, tôi vẫn quyết không từ bỏ: “Anh ngăn cản không cho tôi đi như vậy là bởi vì không muốn tôi tìm thấy phần kí ức đã bị anh làm tổn thương đúng không?”

“Hừ, hóa ra trong thâm tâm của cô tôi lại là một người tồi tệ đến vậy!”. Nằm ngoài dự đoán của tôi, anh ta không hề cho tôi một đám cho lời nói khích bác kia, mà ngược lại chỉ cười lạnh lùng.

Ánh sáng màu vàng nhạt nhảy nhót trên mái tóc màu bạc óng ả của Hạ Thất Lãng, đẹp đến nỗi khiến cho người ta như lạc vào cõi mộng, Hạ Thất Lãng chẳng khác gì một hoàng tử phép thuật hiện ra dưới bút vẽ của các tác giả truyện tranh Nhật Bản.

“An Thanh Đăng, cô sẽ bị tổn thương mất...”

Tại sao Hạ Thất Lãng lại nói như vậy? Hôm nay, người đứng trước cửa sổ than thở ấy dường như là một nhà tiên tri vĩ đại, trong lòng tràn đầy sự thương cảm về số phận bi thảm của tôi.

Lúc đó, tôi thực sự đã cảm thấy rất cảm động, cảm động bởi sự quan tâm của anh ta dành cho tôi.

Tuy nhiên, tại sao Hạ Thất Lãng kiên quyết phủ nhận mọi hành động của Y Tùng Lạc? Lẽ nào họ đã từng quen biết nhau, có khi nào họ đang ở hai phía đối lập không nhỉ?

Một Y Tùng Lạc với đôi mắt như phủ sương mù khi tôi lịch sự gọi ra cả họ tên anh ta, còn một người lại kiên trì phản đối việc tôi ra ngoài hẹn hò. Giữa hai người đó, ai mới là kẻ nói dối?

Mà lừa gạt một kẻ giúp việc thấp hèn như tôi liệu có lợi gì, có thể mang lại niềm vui gì cho họ cơ chứ?

Một loạt các câu hỏi nảy ra trong đầu tôi, khiến cho đầu óc tôi không sao yên ổn được. Trằn trọc trên giường, tôi không sao đi vào giấc ngủ.

Ngày mai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Y Tùng Lạc sẽ dẫn tôi đi đâu? Một thứ cảm giác mạo hiểm khiến cho tôi cảm thấy hoảng hốt.

Mặc kệ, cho dù ngày mai có phải đi vào hang hùm miệng cọp, hay xuống núi đao biển lửa thì tôi cũng sẽ cố gắng thân nhiên đón nhận. Ai bảo thường ngày tôi vẫn là một An Thanh Đường cứng đầu và dè dặt chứ!

Mặt trời ngày hôm sau vẫn lên cao rực rỡ như mong đợi của tôi.

Tôi thức dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng rồi nhanh chân đến trường, bởi vì chúng tôi đã hẹn gặp nhau ở trường.

Vừa đến cổng tôi đã nhìn thấy Y Tùng Lạc đứng chờ ở đó rồi. Hai tay anh đút vào túi, người dựa vào cây đa già bên đường, thái độ có vẻ dửng dưng, duy chỉ có vẻ đẹp vẫn khiến cho người khác ngạt thở. Tôi đột nhiên cảm thấy, cảnh tượng này thật quen thuộc...

Đứng rồi, đó là một chiều hoàng hôn lạnh buốt, ở dưới gốc cây cổ thụ, Hạ Thất Lãng đã nói sẽ dẫn tôi đi xem một cảnh tượng đẹp đẽ, cảnh tượng ấy chính là Liễu Vi Nhi.

Không biết bây giờ Hạ Thất Lãng có còn nhớ đến cô ấy không? Anh ta đã quên được cô ấy chưa? Liễu Vi Nhi là hoa khôi của trường Yên Đăng, là cô gái đầu tiên mà Hạ Thất Lãng theo đuổi. Mối tình “truyền kì” của họ đã làm cảm động biết bao nhiêu tâm hồn nhưng cũng đồng thời bị đeo lên một chiếc xiềng xích nặng nề.

Họ nắm tay nhau cùng bước qua tất cả, mỗi dấu chân của họ đều nở ra những bông hoa tươi đẹp, mỹ miều, tỏa ra một mùi hương kì lạ.

Đó là những bông hoa được tưới tắm bởi máu và nước mắt của cô ấy.

Tuy nhiên, cô ấy đã biến mất hai năm về trước, hoàn toàn bất vô âm tín.

Cho đến ngày hôm nay, không biết Hạ Thất Lãng có còn như trước đây, chân trần ngồi trước cửa sổ nhớ về cô ấy...

Hài... hôm nay mình làm sao vậy nhỉ? Chuyện của anh ta nghĩ nhiều làm gì? Hôm nay là ngày tôi toàn tâm toàn ý đến tìm Y Tùng Lạc, nhờ anh ấy giúp tôi đi tìm lại hồi ức đã mất của mình, vì vậy tuyệt đối không được xao nhãng, tuyệt đối không được phân tâm, không thể được...

“Chào anh”, tôi bước về phía Y Tùng Lạc, cất tiếng chào hỏi anh.

“Ừ, cầm lấy!”, vừa dứt lời, Y Tùng Lạc ném cho tôi một lon nước uống.

“Hơ...”, chưa kịp phản ứng gì thì lon nước đã bay vèo vào người tôi, may mà cuối cùng tôi cũng chộp được nó.

Là một lon nước cam! Là loại nước cam Khang Sư Phụ mà tôi ưa thích nhất! Anh ấy sao lại...

Nếu là nước cam, tôi chỉ uống loại nước cam nhãn hiệu Khang Sư Phụ này, còn tất cả những loại nước cam khác tôi đều không thích. Sở thích này của tôi chỉ có Hạ Thất Lãng biết mà thôi, thế nhưng anh ta chưa bao giờ mua cho tôi, dù chỉ là một lần.

“Cám ơn anh!”, bỗng nhiên trước mắt có cái gì đó đang chuyển động, cái bóng của anh ấy dần dần như tỏa sáng long lanh trong con ngươi của tôi.

“Ừ”, anh gật đầu, vẫn lạnh nhạt như vậy.

“À đúng rồi, lát nữa anh sẽ đưa em đi đâu?”, để thoát khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn của mình, tôi bắt đầu đi vào chủ đề.

“Đẫn em đi đến một nơi mà... Lạc Lạc và Đăng Nhi cùng lớn lên”. Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt đẹp đến mức khiến cho tôi cảm thấy bối rối.

“Hả? Chúng ta...”, tôi há hốc mồm vì kinh ngạc.

Chúng tôi từng cùng lớn lên sao? Tôi và Hạ Thất Lãng cùng lưu giữ một thời thơ ấu lớn lên bên nhau, chẳng nhẽ thời thơ ấu ấy lại còn có thêm cả một Y Tùng Lạc nữa hay sao? Những kí ức thời thơ ấu ấy chẳng phải là do hai người mà là do ba người cùng tạo nên hay sao?

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tại sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào hết? Tôi đã trải qua những gì trong những năm này? Tại sao bức tranh kí ức của tôi lại nhạt nhòa như vậy...

Tôi nhìn Y Tùng Lạc, ánh mắt kiên định như muốn xuyên qua lớp sương mù của quá khứ.

“Anh sẽ không nói cho em biết bất kì điều gì về quá khứ!”, anh ấy nhìn tôi, kiêu ngạo nói.

Tôi mím môi, cúi đầu, một cảm giác hụt hẫng và thất vọng từ từ len lỏi vào trái tim tôi.

“Nhưng anh sẽ dắt tay em bước vào hành trình tìm lại quá khứ!”

“Hả?”, giọng nói nhẹ nhàng của anh thoảng qua khiến cho một kẻ vừa rơi vào vực thẳm tuyệt vọng là tôi bỗng chốc ngạc nhiên đến mức mở to đôi mắt.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy Y Tùng Lạc đang nhướn miệng cười, nụ cười ấm áp quá, ấm áp đến nỗi có thể làm tan băng tuyết.

Tôi nghĩ, một chàng trai với nụ cười có thể khiến cho thế giới của tôi như ấm áp như vậy, liệu có thể xấu xa được đến đâu?

Tôi tin rằng, Y Tùng Lạc lạnh lùng và kiêu ngạo không phải là một người xấu xa!

“Đi thôi!”, trong khi tôi vẫn còn đang hoang mang, Y Tùng Lạc đã dắt tay vào túi quần và đi về phía trạm xe buýt.

Tôi vội vàng vỗ vỗ vào đầu mình để chấn tĩnh lại rồi lật đật chạy theo Y Tùng Lạc chen lên xe buýt.

Tôi không nói gì suốt cả chặng đường, chỉ cúi đầu ngồi yên lặng bên cạnh Y Tùng Lạc. Y Tùng Lạc chống tay lên kính cửa sổ, yên lặng quan sát những cảnh vật lướt nhanh qua kính cửa sổ.

Cuối cùng, chúng tôi xuống xe ở trường tiểu học Hoa Điền.

Tiểu học Hoa Điền? Sao lại có cảm thấy như đã từng biết vậy nhỉ? Vừa nhìn thấy bốn chữ này, trong lòng tôi đã dâng lên một cảm giác hết sức quen thuộc, hình như tôi đã nghe qua ở đâu đó... Nhưng một chút ấn tượng cũng không có, trong khoảnh khắc hốt hoảng, tôi chợt nghe thấy như có tiếng chuông gió từ đâu vang vọng lại. Tôi ôm chặt lấy đầu, thận trọng suy nghĩ, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, trống rỗng như một tờ giấy trắng.

“Lạc Lạc... đây là đâu?”, tôi ngẩng đầu, hốt hoảng nhìn Y Tùng Lạc.

Anh ấy nhìn tôi chăm chú. Rồi ánh mắt ấy lại hướng ra xa, nơi có con đường ngoằn ngoèo uốn lượn với hai hàng cây râm mát dẫn vào trường.

“Đây chính là nơi Đăng Nhi và Lạc Lạc từng tay trong tay bước qua”

“Hả?”, tay trong tay với Lạc Lạc... lẽ nào chúng tôi từng có quan hệ tốt đến vậy, hơn nữa lại đã từng học ở đây?

Đưa mắt quan sát cả ngôi trường, tôi chợt hoảng hốt nhận ra rằng mỗi vườn cỏ, mỗi bóng cây ở đây đều ánh lên nụ cười rạng rỡ của những thiếu nữ năm đó.

“Thanh Đăng, hãy hứa với anh, cho dù có gặp phải chuyện gì cũng không được sợ hãi!”, đột nhiên, Y Tùng Lạc nắm chắc vào vai tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc.

Tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vào Y Tùng Lạc, lập tức nhướn miệng cười. “Bên cạnh em còn có một thiên thần làm bạn, sao em có thể sợ hãi cơ chứ? Em vẫn luôn mỉm cười bình yên như vậy mà...”

Thế nhưng, sự bi thương đang dần dần hiện rõ trên khuôn mặt lạnh băng của anh.

“Thanh Đăng, anh sẽ không còn là thiên sứ của em nữa... nếu như em không thể nhớ lại anh”, anh đưa mắt hướng ra xa, hững hờ nói.

“Vậy thì anh sẽ là ai?”, tôi nhìn Y Tùng Lạc, hoang mang hỏi.

“Ác quỷ!”, giọng nói lạnh tanh, Y Tùng Lạc không quay lại nhìn tôi.

Tôi há hốc miệng, ngây người nhìn Y Tùng Lạc, không thể nói lên lời.

“Hãy nhớ kĩ những điều mà anh nói hôm nay!”, nói xong, anh kéo tay tôi đi vào vườn hoa. Tôi cố vùng ra nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được bước chân của Y Tùng Lạc.

Cứ như vậy, tôi để mặc cho Y Tùng Lạc kéo mình đi như vậy.

Đi đến bậc thềm trồng toàn hoa đỗ quyên, tôi đột nhiên cảm thấy dưới chân có thứ gì đó nhỏ nhưng sần sùi nhô lên, “Á!”

“Sao thế?”, nghe thấy tiếng kêu của tôi, Y Tùng Lạc quay đầu lại hỏi.

“Ồ đó, ở đó có cái gì...”, tôi chỉ vào cái bóng đen giữa vườn hoa đỗ quyên, run rẩy nói không ra lời. Trên cái bóng đen đó, có hai đốm sáng phát ra ánh sáng sắc nhọn chẳng khác gì mắt của loài sói.

“Đó là một người”, Y Tùng Lạc nhìn về phía bóng đen, từ tốn nói.

“Người á?”, tôi định thần lại, tỉ mỉ quan sát, sau đó tôi phát hiện ra đó đúng là một con người, một cô gái đầu tóc rối bù. Tuy nhiên, cô gái này hình như không giống với người bình thường. Hai chân cuộn tròn, cô gái giấu mình vào trong bụi dây leo giữa vườn hoa, hai mắt nhìn chăm chăm về phía chúng tôi. Đôi mắt hung dữ như thể chúng tôi đã xâm phạm vào lãnh thổ của bộ tộc cô ấy vậy.

“Cô ấy, là người nhái!”, Y Tùng Lạc nhìn cô gái trong vườn hoa, quả quyết nói.

“Hả?”, nghe Y Tùng Lạc nói vậy, tôi cảm thấy có chút hoảng sợ. Nhìn thật kĩ, tôi phát hiện thấy hai tay cô gái ấy đang đặt giữa hai chân cuộn tròn, thực sự không khác mấy so với một con ếch. Chỉ có điều, cô gái ấy được sinh ra dưới diện mạo của một con người.

“Khi còn nhỏ, cô ấy rất thích nhảy nhót sau lưng em, mần mê đôi giày vải cũ của em, vuốt ve chiếc váy bay bay trong gió của em...”, Y Tùng Lạc chậm rãi nói, khuôn mặt tĩnh lặng như mặt hồ lúc không gợn sóng, không biết anh ấy đang nghĩ gì.

“Á...”, tôi cảm thấy mình như đã bị bịt chặt mắt rồi, không thể nào bám lấy một ngọn cỏ dập dềnh trong kí ức. Tất cả những điều Y Tùng Lạc nói đều không có chút ấn tượng nào đối với tôi.

“Oap...oap...”, khi tôi cảm thấy cực kì bối rối, cô gái ấy nhảy ra khỏi khóm hoa, nhảy vọt đến bên cạnh tôi.

Không hiểu tại sao cô ấy tỏ ra rất thân thiện với tôi, đôi mắt dưới làn tóc rối bời như phát ra những ánh sáng hoang dại khiến cho tôi hoảng sợ, đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn tôi.

“Á...” một con đau từ chân dội đến, tôi cúi đầu nhìn, trên chân của tôi là một mườì vết cào đang rớm máu.

Cô gái ấy đã giơ những móng vuốt sắc nhọn của mình, hung hãn tóm lấy chân tôi. Trong khi tôi vẫn còn chưa hết đau đớn, cô gái ấy đã cuộn tròn hai chân, dùng móng làm bàn đạp nhảy ra xa.

Cho dù cô gái ấy có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì bước đi của cô vẫn rất chậm chạp.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua những khóm lá, nhẹ nhàng hắt xuống tấm lưng cong cong của cô gái. Hào quang, ánh mắt long lanh càng khiến cho cô gái này trở nên thể lương hơn, dường như cô ấy chính là một dị nhân hoang dại bị người đời lãng quên. Tất cả những phồn hoa đều là của người khác, còn cô gái này, chỉ có thể duy trì sự sinh tồn của bản thân trên mảnh đất xinh đẹp này với lòng thù hận không sao nguôi ngoai được...

“Cô ấy...Tại sao cô ấy không giống như những cô gái khác?”, tôi nhìn Y Tùng Lạc, rụt rè hỏi.

“Đâu phải cô ấy không muốn làm một người bình thường, nhưng liệu có thể không?”, Y Tùng Lạc lạnh lùng trả lời, tuy nhiên giọng điệu vẫn có đôi chút tức giận, hình như có ý nhắm vào tôi thì phải.

“Em...em không có ý kì thị cô ấy...”, tôi ngại ngùng cúi đầu. “Nghe giọng điệu của anh có vẻ như tất cả những thứ này đều là do em gây ra”

Nghe tôi nói vậy, Y Tùng Lạc hung hãn lao đến, định hét lên điều gì đó, nhưng sau đó lại thôi. Cuối cùng anh xua xua tay: “Anh dẫn em đến một nơi khác”.

Lẽ nào, chuyện này quả thực có liên quan đến tôi? Tại sao Y Tùng Lạc lại có thái độ như vậy...tôi trầm ngâm rất lâu mà vẫn không hiểu được. Vì vậy tôi lại đành cầm đầu đi theo Y Tùng Lạc.

“Mày là đứa con gái độc ác! Cuối cùng mày cũng quay lại! Hừ...”, đi thêm vài bước, bỗng nhiên trước mặt tôi xuất hiện một bà lão khoảng sáu, bảy mươi tuổi. Bà lão tóm chặt lấy cánh tay rồi và bắt đầu chửi bới.

Đôi mắt oán hận ấy dường như chỉ mong xé xác tôi ra ngay lập tức vậy.

“Bà ơi, xin bà hãy thả tay cháu ra...cháu không phải là người xấu! Thả cháu ra...!”, tôi vừa nói vừa cố gắng gỡ bàn tay gầy guộc, già nua của bà cụ ra. Nhưng hình như con giận dữ đã khiến cho tay bà cụ tóm chặt lấy tay tôi không chịu buông ra.

Tại sao lại như vậy? Tại sao những người ở đây lại giống như những bóng ma bay qua bay lại trước mặt tôi? Tại sao họ đều tỏ ra hung hãn với sự xuất hiện của tôi? Chẳng nhẽ trước đây tôi đã từng làm gì có lỗi với họ sao?

Không thể nào, tôi yếu đuối và hiền lành như vậy, sao có thể...

“Mày, đứa con gái ác độc! Tao chờ mày đã bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng chờ được đến ngày hôm nay. Mày sẽ bị báo ứng! Báo ứng...”, bà cụ trợn to đôi mắt, những ngón tay run rẩy chỉ vào mặt tôi và không ngừng chửi mắng.

“Cháu...cháu không phải là người xấu! Bà nhận lầm người rồi! Chắc chắn lầm người rồi!”, tôi cắn chặt môi, lắc đầu lia lịa, nước mắt chỉ chực trào ra.

“Bà ơi, bà đừng

ng như vậy! Bà hãy thả tay ra trước đây!”, không biết từ lúc nào Y Tùng Lạc đã đứng trước mặt tôi. Ánh mắt kiên định, đôi tay dài khỏe mạnh cố gắng gỡ bàn tay bà lão ra khỏi người tôi.

“Mẹ, sao mẹ lại chạy ra đây! Con tìm mẹ lâu lắm rồi đây!” đúng vào lúc chúng tôi đang không biết phải làm thế nào để gỡ bàn tay bà lão ra thì bỗng nhiên một phụ nữ trung niên, khoảng hơn 40 tuổi chạy đến, trông có vẻ rất lo lắng, chắc là đang đi tìm bà lão đứng trước mặt chúng tôi đây.

“Đợi bao nhiêu năm rồi, đứa con gái ác độc này... đã khiến cho ta phải đợi... chờ đợi...”, đôi bàn tay gầy guộc của bà lão không ngừng run rẩy.

Người phụ nữ trung niên kia nhìn tôi, trong mắt tràn đầy sự bi thương và bối rối: “Mẹ ơi, mọi thứ đã qua rồi... chúng ta về nhà thôi!”, không nói nhiều lời, người phụ nữ ấy liền dìu bà lão bỏ đi.

Bóng của hai người khuất dần, thế nhưng, đôi bàn tay gầy guộc cùng ánh mắt oán hận ấy vẫn cứ hiện rõ trong đầu tôi.

“bà cụ ấy ngày xưa là người dọn vệ sinh ở đây”, sau khi những tiếng giằng co đã chấm dứt hẳn, Y Tùng Lạc mới bắt đầu lên tiếng.

“Anh quen bà cụ sao? Thế còn em, em cũng quen phải không?”, tình hình càng lúc càng trở nên tồi tệ, càng ngày những khúc mắc trong kí ức của tôi càng nhiều.

Y Tùng Lạc đưa tay vuốt ve chiếc lá cây vượn ra ở bên đường, rất lâu sau mới lên tiếng: “Muốn tìm lại Đàng Nhi của ngày xưa bắt buộc phải giẫm lên phần sinh mệnh ướt đầm máu tươi này của cô ấy!”

Á! Tại sao? Lẽ nào ngày xưa tôi đã từng là một kẻ ác độc đến vậy? Tôi yếu đuối như vậy, ngay cả một thứ gì đó có mùi máu cũng không dám đến gần, làm sao có thể...

Đột nhiên tôi cảm thấy mọi thứ trong ngôi trường này đều vô cùng đáng sợ, đâu đâu cũng có hơi thở của sự chết chóc, ngay cả tiếng gió thổi qua những nhánh cây cũng khiến cho người khác sợ hãi.

“Chúng ta đi gặp hiệu trưởng, đã lâu lắm mới quay lại, không biết hiện giờ thầy ấy thế nào rồi?”

“Đi gặp thầy hiệu trưởng?”, thôi kệ đi, anh ấy đi đến đâu tôi sẽ đi theo đến đó. Bây giờ tôi chẳng khác gì một con chim sợ cành cong, không thể rời xa anh ấy dù chỉ nửa bước.

Tôi rụt rè đi theo sau Y Tùng Lạc, chẳng mấy chốc đã lên đến khu lớp học. Y Tùng Lạc dừng lại ở đầu hành lang phía lên phải lầu hai. Ngẩng đầu lên, phát hiện trước mặt mình là một tấm biển màu vàng, hình vuông, bên trên có viết ba từ “Phòng hiệu trưởng”.

Y Tùng Lạc gõ cửa phòng, khoảng 5 phút sau, một người đàn ông khoảng 50 tuổi ra mở cửa. Ông ấy có lẽ là thầy hiệu trưởng mà chúng tôi cần gặp.

“A...”, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, tôi tóm chặt lấy cánh tay của Y Tùng Lạc và thốt lên.

“Thanh Đàng, sao vậy?”, Y Tùng Lạc lo lắng hỏi.

Tôi nép người sau lưng anh, mặc dù lúc đầu nguầy nguậy không nói gì nhưng mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Cái nốt ruồi kia, cái nốt ruồi đáng sợ kia lần nữa xuất hiện trong đời tôi!

Chỉ có điều, lần này, cái nốt ruồi ấy nằm ở trên mép trái.

“Xin hỏi, các em là...”, thấy chúng tôi mãi mà không có ý giải thích, người đàn ông kia bèn lên tiếng.

Y Tùng Lạc điềm đạm nói: “Thưa thầy, thầy không nhớ em sao? Em thật là đau lòng quá, ngay cả đứa học trò yêu quý nhất của mình mà thầy cũng quên sao?”, Y Tùng Lạc cúi đầu, lộ rõ sự buồn bã.

“A, Lạc Lạc! Em là Lạc Lạc sao?”, người đàn ông được gọi là hiệu trưởng ấy đột nhiên bừng tỉnh, cái nốt ruồi trên miệng ấy cũng chuyển động theo mỗi lời nói, mỗi biểu cảm trên mặt của ông.

“Vâng ạ!”, Y Tùng Lạc gật gù đầu.

“Nào, vào đây, vào đây nào!”, thầy hiệu trưởng kéo ghế ra bảo chúng tôi ngồi xuống. “Sau khi em đi Pháp, thầy không nghĩ là em sẽ còn về thăm lão già này nữa đấy! Ha ha...”

“Anh, anh vào đi, em không vào đâu, em sẽ đứng ngoài chờ anh!”, lúc Y Tùng Lạc chuẩn bị kéo tay tôi vào, tôi liền bỏ tay anh ra.

“Thanh Đàng...”, Y Tùng Lạc ngoảnh đầu lại nhìn tôi, nhưng tôi cắn chặt môi không nói gì. Do dự trong khoảnh khắc, Y Tùng Lạc từ tốn nói: “Thanh Đàng của chúng ta rất dũng cảm, phải không nào?”

Tôi bắt đầu bẻ những ngón tay, vẫn im lặng không nói. Nhưng Y Tùng Lạc đã kéo lấy tay tôi bước vào, tôi không vùng vẫy nữa, liền ngoan ngoãn đi theo anh.

Phòng hiệu trưởng không lộng lẫy như trong tưởng tượng, ngược lại nên dùng từ mộc mạc để hình dung, ngoài chiếc bàn tròn và những chiếc ghế dùng cho các cuộc họp thì các đồ dùng khác cũng giống như đồ đạc trong nhà.

“Ngồi đi! Lạc Lạc, bao nhiêu năm không gặp, càng ngày em càng đẹp trai hơn đấy!” thầy hiệu trưởng vừa nói vừa vói tay lấy ấm pha trà. Tôi không chú ý đến cuộc nói chuyện của họ, chỉ để ý đến hai ngón tay bị cụt trên bàn tay phải của thầy. Ngón chỗ và ngón cái đều bị cụt mất một nửa.

“Hiệu trưởng của chúng ta cũng càng ngày càng trẻ ra đấy!” Y Tùng Lạc nói chuyện với thầy hiệu trưởng rất thân mật, quả không hổ danh là học trò cưng của thầy.

“Ha ha, Lạc Lạc của chúng ta ngày càng biết nói ngọt hơn rồi! À, đây là...”, đặt cốc trà trước mặt, thầy hiệu trưởng chỉ vào tôi hỏi.

Tôi vội vàng cúi đầu, không dám nhìn vào thầy. Rất lâu sau, Y Tùng Lạc mới lên tiếng: “Cô ấy chính là...An Thanh Đăng, là An Thanh Đăng học lớp 1b năm đó!”.

“...” chiếc tách trong tay thầy hiệu trưởng đột nhiên rơi xuống đất, vỡ tan tành: “Hả...An...An Thanh Đăng?”

Tôi không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng lại có phản ứng như vậy, chỉ biết rằng mặt Y Tùng Lạc không hề biến sắc, chỉ nắm chặt lấy tay tôi mà thôi.

“Tôi nghĩ...những chuyện trong quá khứ đều qua hết rồi...qua hết rồi...”, dường như thầy giáo đang nói với chúng tôi, nhưng thực chất lại là lừa bịp một mình. Rồi ngay lập tức, thầy lấy lại nụ cười tươi tắn lúc trước: “Các em chắc là khát lắm rồi hả? Mau, mau uống trà đi!”

Nói đoạn, thầy đưa cốc nước đến trước mặt Y Tùng Lạc, sau đó lại đưa một cốc cho tôi.

Tôi mở to đôi mắt mờ hồ, ngây ngô nhìn thầy, hoàn toàn không nghĩ đến việc phải đưa tay ra nhận lấy. Y Tùng Lạc lấy tay huých nhẹ vào người tôi, tôi giật mình vội vàng đưa đôi bàn tay run rẩy ra đỡ lấy.

“Á...”, nào ngờ đôi bàn tay run rẩy ấy vừa chạm vào thành cốc đã khiến cho nước trong cốc đổ ra ngoài, nước trà nóng đổ ra làm bỏng tay thầy hiệu trưởng. Hai ngón tay bị cụt ấy trở nên đỏ lựng. “Em xin lỗi, em không cố ý đâu!”

Thầy hiệu trưởng không vì đau đớn mà cau mày, ngược lại, thầy bần thần nhìn vào những ngón tay xấu xí của mình: “Không sao...không sao đâu! Dù sao thì chúng cũng tàn phế rồi, có xấu thêm chút nữa, tàn phế thêm chút nữa cũng không sao...”

Đầu tôi bắt đầu đau dữ dội, tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến cho tôi cảm thấy bất an. Tôi kéo tay Y Tùng Lạc: “Chúng ta đi thôi!”

“Muốn đi cũng không dễ thế đâu!”. Đôi mắt sâu thẳm đến đáng sợ đột nhiên xuất hiện sau bức rèm cửa màu xám cách đó hai mét. Tôi đưa mắt nhìn ra, đôi mắt ấy đang hung hãn nhìn chằm chằm vào tôi.

Chính là bà cụ sáng này chúng tôi đã gặp trên con đường nhỏ dẫn vào trường.

Tôi giật mình, hoảng loạn núp vào sau cánh tay của Y Tùng Lạc, đợi đến khi hơi thở dần dần ổn định lại mới dám thò đầu ra. Lúc này, tôi nhìn thấy có ba bóng người đang từ từ bước ra khỏi tấm rèm cửa, và tất cả bọn họ đều đang nhìn tôi bằng ánh mắt chất chứa sự thù hận.

Họ chính là bà cụ già, người phụ nữ trung niên và cô gái người nhái chúng tôi đã gặp ở vườn hoa lúc sáng.

“Mấy lần nào cũng vậy, làm tổn thương chúng tao rồi lại định bỏ chạy!”, bà cụ già vẫn hung hãn nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt ấy chưa từng nhìn đi nơi khác.

“Cháu...cháu đâu có...Cháu xưa nay chưa từng làm hại ai cả...”, tôi cắn chặt môi, lắc đầu nguầy nguậy. Họ càng tiến lại gần thì tôi càng hoảng loạn. Ánh mắt thù hận của họ chẳng khác gì trăm nghìn mũi dao đâm vào da thịt tôi. Cuối cùng, tôi kéo tay của Y Tùng Lạc và chạy ra cửa.

Thế nhưng, rầm một tiếng, cánh cửa đóng sập lại trước mặt tôi. Ngoài cửa không có người, dường như bọn họ đã dùng sự oán hận tích tụ để khiến cho cánh cửa đóng sầm lại chỉ trong tích tắc.

“Á...”, tôi quay đầu lại, phát hiện ra bọn họ chỉ còn cách tôi có một mét. Điều đáng sợ hơn là người đàn ông với cái nốt ruồi đen trên miệng ấy cũng gia nhập vào đám người kia, hung hãn tiến về phía tôi. Tôi bị họ dồn vào chân tường: “Cầu xin các người, hãy thả cháu ra! Cháu muốn về nhà...về nhà... Cháu hứa là cháu sẽ không bao giờ đặt chân lên lãnh thổ của mọi người nữa...Cháu chỉ muốn về nhà!”

“Mày cũng có lúc sợ hãi ư? Sao khi làm chuyện xấu xa, mày không nghĩ rằng sẽ có báo ứng ngày hôm nay...”

“Không có, cháu không làm chuyện xấu! Cháu là người lương thiện, yếu đuối, cháu rất nhát gan...Chẳng may dẫm phải một con kiến cháu có nằm mơ cũng phải siêu độ cho nó, làm sao cháu có thể làm ra những chuyện hại người như vậy...”, tôi nép mình vào góc tường, nước mắt nhật nhòa trên khuôn mặt.

“Mày hãy nhìn những ngón tay của thầy hiệu trưởng đi! Mày hãy nhìn cô gái này đi, cả đời này cô ta chỉ có thể đi bằng mộng...Bây giờ chúng ta sống thế thâm, nhếch nhác như thế này đều phải nhờ ơn của mày cả đấy!”. Con giận dữ của bà cụ thật đáng sợ, tôi gần như tê liệt hoàn toàn trước sự hung hãn ấy.

“Lạc Lạc, dẫn em về nhà...mau cho em về nhà!”. Tôi vươn tay ra, lay lay cánh tay Y Tùng Lạc một cách yếu ớt, đôi mắt cầu xin Y Tùng Lạc lúc ấy đang đứng trong góc.

“Đằng Nhi, đây là những thứ mà em phải đối mặt...”, Y Tùng Lạc không nhìn tôi, yên lặng nhìn lên cuốn lịch treo trên tường. “Anh không thể làm gì cho em được!”

“Lạc Lạc, cả thế giới này đều có thể làm hại em, nhưng anh thì không thể! Không thể!”, trong đám người hung dữ như ma quỷ ấy, tiếng gào thét thất thanh của tôi vang lên đầy tuyệt vọng: “Em tin tưởng anh như vậy...”

“Cuối cùng thì mày cũng đã bị báo ứng! Bị báo ứng rồi! Ha ha ha...”, trong tiếng cười ma quái của bà cụ già, tôi cảm thấy đôi mắt của bà ấy như sâu hơn, đáng sợ hơn.

“Tôi không có! Tôi không làm những chuyện không có tính người như vậy! Không có! Không thể nào!...”, đến lúc này thì tôi tin rằng tôi đã điên rồi, chẳng biết làm thế nào ngoài việc kêu gào.

“Không làm hại chúng tao, vậy mày nghĩ xem mày đã đối xử với chúng tao như thế nào?”, bà cụ già tóm chặt lấy tay tôi, áp sát đến trước mặt tôi. Lúc này, ánh mắt bà cụ không còn hung hãn, sắc nhọn như trước mà trở nên tha thiết hi vọng tôi có thể nhớ lại những chuyện trước đây.

“Trước đây tôi đã đối xử với các người như thế nào...?”, tay của bà ta càng siết chặt lấy tôi, cô gái người nhái dưới chân thì không ngừng dùng những móng vuốt sắc nhọn để cào vào da thịt tôi... mạch suy nghĩ của tôi bị dẫn đến một nơi rất xa, rất xa, trong đầu tôi mơ hồ hiện ra một cái bóng trắng lác lác, nhưng mặc cho tôi có lác đầu như điên cuồng cũng không sao nhìn rõ được.

“Hãy nghĩ kỹ lại xem, trước đây cô đã đối xử với chúng tôi ra sao...”, đột nhiên, khi tôi đang vô cùng hoảng hốt, một nụ cười từ cái miệng có cái nốt ruồi đen như đang lay động trước mắt.

“Á...”, vừa nhìn thấy cái nốt ruồi này là tôi lại phát điên lên như một con bò hoang, vẫy vùng thoát khỏi tất cả những bàn tay kim kẹp tôi rồi liều mạng lao ra cửa nhằm bỏ chạy thoát thân.

Tôi cứ chạy như điên như cuồng, chẳng biết chạy được bao xa, chạy được bao lâu...

Cuối cùng, tôi đổ phịch xuống đất, bên cạnh một cây ngô đồng ven đường, ôm chặt lấy hai đầu gối mà khóc, khóc lóc thảm thiết.

Ánh mắt mờ dần như người điên, không biết tôi đã lang thang trên phố bao lâu, mãi đến nửa đêm tôi mới về đến nhà.

Khi tôi về đến nhà họ Hạ, đèn ở các phòng gần như đã tắt gần hết, chỉ còn lại ngọn đèn lạnh lẽo nơi hành lang men theo con đường nhỏ trong vườn hoa.

Tôi cúi đầu, âm thầm bước đi trong vườn hoa, đi về căn phòng không xa dưới tầng hầm của mình.

“Hôm nay chơi có vui không?”, khi chuẩn bị đi qua chỗ rẽ ở cuối hành lang, bỗng nhiên, một giọng nói đầy ma lực vang lên. Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cái bóng đang lướt nhanh về phía mình. Khóe môi anh ta khẽ nhếch lên, gương mặt trắng ngần hiện ra dưới mái tóc màu bạc lấp lánh.

Không cần nói chắc bạn cũng biết đó chính là Hạ Thất Lăng

Tôi cúi đầu, không nói nửa lời, chỉ im lặng lắng nghe tiếng bước chân của anh ta đang tiến lại gần, cuối cùng dừng lại bên cạnh tôi.

“Chắc là cô chơi vui về lắm nhỉ! Sao đầu tóc lại rối bời, mặt mũi lại còn lem nhem thế kia?”, anh ta nâng cằm tôi lên, giọng điệu mỉa mai, châm chọc.

Tôi ngẩng cao đầu, gỡ bàn tay anh ta ra, nhìn về phía hành lang u tịch, tôi điềm đạm đáp: “Mọi thứ đúng như anh mong muốn! Tôi đã đi vào cái bẫy mà người ta đã đặt sẵn cho tôi, bị tổn thương đến thế thảm, toàn thân đầy những thương tích...”

Tôi tưởng rằng anh ta sẽ tiếp tục cười nhạo tôi, nhưng không hề. Anh ta đút hai tay vào túi, yên lặng nhìn tôi.

Tôi vẫn không chịu buông tha, đưa đôi mắt ngấn lệ lên nhìn anh ta cười nhạt: “Tiếp tục cười nhạo tôi đi, gọi tất cả mọi cười tinh dậy cùng cười nhạo tôi đi! Qua đêm nay sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn cơ hội đâu...”

Nói xong, tôi im lặng bỏ đi.

Nhưng Hạ Thất Lăng đã tóm chặt lấy cánh tay tôi và đặt lên vai anh.

“Tôi mệt rồi, tôi muốn về tắm rửa rồi đi ngủ!”, nói đoạn, tôi gạt tay anh ta ra, đi thẳng về phòng mình.

Trong nhà tắm, nước từ vòi hoa sen phun ra xối xả, tôi ngâm mình trong nước rất lâu, mãi cho đến khi cảm thấy không thể thở nổi bởi lớp hơi nước dày đặc mới tắt vòi nước đi, lau khô cơ thể.

Khi tôi đi ra ngoài, nhìn thấy Hạ Thất Lăng đang yên lặng ngồi bên mép giường của mình. Tôi đã quên mất là anh ta có chìa khóa của tất cả các phòng trong căn nhà này.

“An Thanh Đằng, cô qua đây cho tôi!”, Hạ Thất Lăng nhìn tôi, lạnh lùng ra lệnh.

Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn ở một mình, một mình liếm láp những vết thương đang rớm máu. Thế nên mặc cho anh ta ra lệnh, tôi vẫn ngồi gục mặt vào hai đầu gối ở một góc rất xa anh ta.

“Cái con nhóc này, đôi cánh đã cứng cáp lắm rồi đấy nhì! Dám không nghe lời tôi à!”, sự phản kháng của tôi khiến cho anh ta nổi điên lên. Anh ta cầm lấy một cái khăn bông mềm, kéo ghế ngồi trước mặt tôi.

“Cô quý xuống cho tôi!”, anh ta chỉ vào mặt tôi và quát. Thế nhưng, trong đôi mắt của tôi vẫn vô cùng mơ hồ, dường như mọi thứ đang xảy ra xung quanh chẳng liên quan gì đến mình. “Cô có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào nếu để cho Hạ Thất Lãng này nổi giận không hả?”

Nhìn bộ dạng có vẻ như khả năng chịu đựng của anh ta đã đi đến giới hạn. Dưới những hàng mi đang phát ra những tia sáng có thể giết chết người. Còn tiếp tục phớt lờ sự tồn tại của anh ta thì anh ta sẽ cho tôi sống dở chết dở là chắc.

Vì vậy, tôi quý xuống đất, đi bằng hai đầu gối đến chỗ anh ta. Cho dù có bị chửi mắng, có bị chế giễu, thậm chí bị đánh thì tôi cũng đều chấp nhận. Ai bảo anh ta là người bề trên tôn quý cơ chứ, còn tôi, một kẻ thấp hèn chỉ có thể ngồi dưới thấp mà ngược nhìn một quý công tử như anh ta mà thôi.

Thế nhưng, anh ta đặt cái khăn bông lên đầu tôi, nhẹ nhàng lau tóc cho tôi: “cái con nha đầu chết tiệt, tôi nói cho cô hay, tóc tai ướt nhẹp dính bết vào đầu nhìn trông đến kinh!...”

Bất giác, nước mắt của tôi lại trào ra, rơi vào những ngón tay lạnh băng của tôi... tôi yên lặng quý dưới chân Hạ Thất Lãng, để mặc cho anh ta xoa xoa tóc mình như xoa một quả trứng gà...

Một lúc sau, tóc tôi đã được lau khô. “Ngaoan, giờ mau leo lên giường mà ngủ đi!”, Hạ Thất Lãng vừa gấp lại chiếc khăn trong tay vừa nói.

“Tôi nay chắc chắn tôi sẽ không ngủ được!”, tôi ngồi tựa cằm vào đầu gối, chậm rãi nói. “Vì thế, tôi không muốn ngủ!”

“Bảo cô ngủ thì mau ngủ đi, nói nhiều lời thế làm gì?”, anh ta lại bắt đầu nổi giận.

“Không muốn ngủ là không muốn ngủ!”, nói dứt lời, tôi lại dùng đầu gối bò về hướng khác như một đứa trẻ con.

“Đã nửa đêm rồi, còn muốn bò đi đâu chơi hả?”. Ôi mẹ ơi, anh ta tóm lấy hông tôi từ phía sau! Chẳng khác gì ngày xưa lúc chơi trò trốn tìm, tôi cứ nghĩ là mình đã trốn kỹ lắm rồi, nào ngờ vẫn bị Hạ Thất Lãng tóm được phần hông lộ ra ngoài. Tôi định chơi ăn gian liền bị anh ta đánh cho tôi tởm. Nghĩ lại cảnh tượng lúc đó mà giờ tôi vẫn còn sợ hãi.

“Xin anh đấy, đừng đánh tôi có được không?”, tôi ôm chặt lấy đầu, khẩn thiết van nài.

“Tôi không đánh cô đâu, nhưng cô phải ngoan ngoãn đi ngủ!”, nói đoạn, tôi cảm thấy cơ thể mình như được nhấc bổng lên. Hạ Thất Lãng bế bổng tôi lên, đi về phía giường ngủ.

Tôi còn chưa hết bàng hoàng thì Hạ Thất Lãng đã đặt tôi xuống giường.

“Hôm nay tâm trạng của tôi không tồi! Hi sinh một chút ở lại đây làm ấm chăn cho cô!”, anh ta kiêu ngạo nhìn tôi.

“Ồ...”, tôi mở to mắt, còn chưa kịp phản ứng gì thì anh ta kéo chăn ra và lặng lẽ nằm xuống bên cạnh tôi.

Từ trước đến nay vẫn vậy, Hạ Thất Lãng đã muốn làm gì thì không ai có thể ngăn cản nổi! Vì vậy, tôi không nói thêm điều gì.

Anh đã mở rộng vòng tay sưởi ấm cho biết bao nhiêu cô gái, nhưng mỗi lần anh đều tìm cách đuổi tôi ra xa, để mặc tôi co ro trong cái giá lạnh, run rẩy trong gió mưa. Anh chạy ra ngoài chơi với người khác, bỏ mặc tôi ở lại một mình cô độc, một mình ngồi khóc trong góc tối...

Tôi xoay lưng về phía Hạ Thất Lãng, ngẩn người nhìn vào bức tường trắng trước mặt.

Thế nhưng, Hạ Thất Lãng xoay người tôi lại, ôm tôi vào lòng. Hai tay anh siết chặt, dường như chỉ sợ nếu lỡ thả tay ra là tôi sẽ tan biến ngay tức khắc như bong bóng xà phòng...

Những ngón tay lạnh như băng của tôi chạm vào ngực anh: “Vòng tay của anh thật ấm áp! Nhưng có mùi hương của rất nhiều cô gái... vì vậy, tôi cũng chẳng thèm!”

“Nhưng nhịp đập trái tim tôi chỉ có một mình cô biết rõ... chỉ để một mình cô biết được...”, Hạ Thất Lãng tỉ mỉ cảm lên mái tóc rối tung của tôi, khuôn mặt đầy bi thương.

“Thất Thất...”, lúc này, mọi lời nói đều là thừa thãi. Thứ duy nhất có thể bộc lộ được sự đau thương trong lòng chỉ có thể là nước mắt.

“An Thanh Đằng, cô thật là bản...”. Hạ Thất Lãng búng vào mũi tôi, từ tốn nói. Trong mắt anh có ánh hào quang phát ra, thứ ánh sáng vẫn vương, lấp lánh.

Đúng vậy, quả thực tôi rất bản! Từ mười năm trước, cả cái thân xác của tôi đã rất bản thủ rồi. Cho dù có cố gắng gột rửa đến đâu cũng không thể nào lấp liếm được những hơi thở dơ bẩn ấy...

“An Thanh Đằng, cô bản như vậy, bản như thế... nhưng tôi vẫn thích được ôm cô đi ngủ...”, giọng nói ấy vừa phát ra, tôi thấy có một thứ gì đó rớt trên sống mũi của mình...

Đó chính là nước mắt của anh sao? Không, không thể nào, một Hạ Thất Lăng cao quý, ngạo mạn sao có thể rơi nước mắt vì người khác cơ chứ?

Anh ta là một con thú hoang, cái mà anh ta cần là một dòng máu nóng, cần một ánh mắt yếu đuối bầm sinh, như vậy anh mới có thể ngủ yên.

Vì vậy, anh ta cố sống cố chết buộc chặt tôi vào cái bóng hiu quạnh của mình, găm nhăm tâm hồn tôi từng chút, từng chút một khiến cho hơi thở tâm hồn tôi trở nên mỏng manh, nhỏ bé. Anh ta tàn ác như vậy, chỉ biết chiếm đoạt, ngay cả một con búp bê đã bị mất con người cũng không chịu bỏ qua.

Những màu sắc rực rỡ, những chồi non đang nhú lên trên cành, những cơn gió nhẹ thổi qua, những cánh tượng mê đắm lòng người... đã tan biến vào trong không gian...

Tôi nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp tim quen thuộc, hít hít mùi thơm xà phòng quen thuộc của anh, cuộn tròn trong vòng tay ấm áp ấy và yên bình chìm vào giấc ngủ.

“Thất Thất, làm sao bây giờ, em không tìm thấy thiên sứ của mình... em đã vất vả tìm kiếm suốt mười bảy năm nay mà vẫn không tìm thấy thiên sứ của mình...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Rồi đến một ngày em sẽ ra đi

Sau ngày hôm ấy, tôi không gặp lại Y Tùng Lạc nữa. Xét cho cùng thì ai có đủ can đảm để mà gặp lại người một lòng một dạ muốn đẩy mình vào cái hố sâu thăm thẳm, ai còn dám nhảy nhót quanh anh ta, mỉm cười vui vẻ với anh ta?

Tôi cố tránh né anh ta trên con đường nhỏ đến trường, tránh né anh ta ngay cả khi đi ăn cơm. Nói chung tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt đã làm cho tôi đau khổ ấy nữa! Có thể tránh được thì cố gắng mà tránh!

Nhưng kết quả của sự việc vẫn là, bạn càng tìm cách né tránh thì anh ta càng tiến đến sát bạn hơn.

Phía sau lớp chúng tôi lại xuất hiện một ánh mắt như phát ra lửa, những lúc trong lớp không có ai lại càng cảm thấy rõ rệt. Tôi biết đó chính là anh ta, nhưng không dám quay đầu lại. Mỗi lần tan học, vào phòng vệ sinh, tôi thường nhìn thấy bóng dáng của một người thanh niên tóc vàng đang dựa vào tường bên ngoài phòng vệ sinh. Nhưng mỗi khi ra khỏi phòng vệ sinh, tôi không nhìn trước nhìn sau mà chỉ cắm đầu cắm cổ đi thẳng, đi một mạch đến đầu hành lang rồi biến mất ở chỗ ngã rẽ.

Tôi không hiểu tại sao người lúc ấy nhấn tâm định hại tôi giờ lại nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, buồn bã và tuyệt vọng đến vậy.

Có thể anh ấy cũng giống như Hạ Thất Lăng, sinh ra trong cuộc đời này đã là một câu đố bí ẩn, một câu đố mà cả đời này tôi không thể đoán ra, một câu đố mà ông trời đã tạo ra để mê hoặc tôi.

Tôi không còn muốn cùng Y Tùng Lạc đi tìm lại quá khứ đã mất, nói đúng hơn là không dám! Tôi sợ sẽ phát hiện ra bản thân mình quả thật ác độc như lời những người kia đã nói, sợ rằng bản thân mình đúng là một người bỉ ổi như vậy, sợ rằng mình sẽ bị chôn vùi trong những lời mắng chửi của họ...

Cứ như vậy suốt một tháng liền, một cuộc sống không có Y Tùng Lạc có vẻ thực sự rất yên bình, không có phong ba, cũng không có bão táp...

Cho đến một ngày, tôi nghe thấy tin đồn về Y Tùng Lạc ở trong nhà vệ sinh.

“Này, các cậu nghe gì chưa? Y Tùng Lạc sắp quay về Pháp rồi!”

“Không phải chứ? Mới quay lại đây có một năm! Anh ấy thích đất nước của tháp Eiffel thế sao? Sao có thể thế được...”

“Đừng như vậy mà Lạc Lạc yêu dấu, đừng đi mà... hu hu... Sao anh ấy có thể nhấn tâm dứt áo ra đi như vậy chứ?”

“Lạc Lạc là bầu trời của chúng ta, Lạc Lạc là mặt trời, Lạc Lạc là vị thần bất diệt trong trái tim chúng ta! Nếu như bây giờ anh ấy ra đi thì chúng ta biết quay quanh ai chứ... hu hu hu...” bà cô nữ sinh cứ thế ôm mặt mà khóc nức nở.

Y Tùng Lạc sắp đi sao? Anh ấy thực sự muốn quay lại Pháp? Nhìn thấy ba cô gái ôm nhau khóc lóc, trong lòng tôi vô cùng rối bời, đau đớn như bị dao đâm.

Dường như như vậy có nghĩa là, tôi sẽ lại lần nữa mất đi...

Một âm thanh vang vọng trong tận đáy lòng. Tại sao trong tim tôi lại vang vọng thứ âm thanh này? Điều này thật kì quặc!

Y Tùng Lạc và Hạ Thất Lăng cùng là những hotboy của trường Yên Đăng, cả hai đều vô cùng quyến rũ, không ai chịu kém ai. Đến nay Y Tùng Lạc chuẩn bị ra đi, chắc chắn đây sẽ là một chấn động lớn trong trường. Những cô gái theo đuổi, những vệ tinh của Y Tùng Lạc chắc chắn sẽ khóc lóc chết đi sống lại cho xem!

Anh ấy muốn đi Pháp, đi Pháp... Vậy chẳng phải anh ấy sẽ xa rời đất nước Trung Quốc sao?

Ngày mùng 7 tháng 7 định mệnh của tôi đang gần kề, đang gần sát ngày sinh nhật lần thứ mười bảy của tôi... điều này có nghĩa là, cánh cổng của nhà họ Hạ đang ngày một khép lại với tôi.

Tôi đứng trên cầu thang do dự rất lâu, cuối cùng cũng đi đến quyết định lên cửa thoát hiểm trên tầng thượng tìm Y Tùng Lạc.

Anh ấy vẫn vậy, vẫn ngồi dựa lưng vào tường, im lặng ngắm nhìn bầu trời, điều thuốc lá trên tay nghi ngút khói.

Hơn một tháng không gặp, anh ấy vẫn quyến rũ như vậy, ánh vàng lấp lánh trên mái tóc vẫn đẹp như vậy. Chỉ có điều, đôi bờ mi lạnh lùng ấy chứa đựng đôi chút bi thương.

“nghe nói anh chuẩn bị về Pháp?”, không vòng vo, loanh quanh, tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Đăng Nhi mà tôi yêu thương nhất đã quyết định bỏ rơi tôi thật rồi, Trung Quốc còn gì đáng để tôi tiếc nuối nữa đâu...” Anh cười nhạt: “Nếu không phải nghe được tin này chắc chắn chẳng bao giờ em chịu đến tìm tôi nữa phải không?”

“Có lẽ vậy!”, tôi nhìn lên những đám mây đang bồng bềnh trôi, trên mặt không thể hiện quá nhiều cảm xúc. “Nhưng cuối cùng thì em vẫn đến rồi đấy thôi!”

Y Tùng Lạc không nói gì, ánh mắt càng thêm bi thương

Tôi dựa vào lan can, ngồi xuống đối diện với Y Tùng Lạc, sau đó thẳng thắn hỏi anh: “Nhà anh giàu có như vậy, chắc là có rất nhiều người làm phải không?”

“....” anh nhìn tôi, một biểu cảm khó hiểu trên khuôn mặt.

Tôi vẫn không chịu buông tha: “Hơn nữa, nếu đi ra nước ngoài thì đem theo một người giúp việc biết rõ thói quen ăn uống, tập tục của nước mình có lẽ sẽ tốt hơn!”

“Ừm...”, Y Tùng Lạc đột nhiên mỉm cười. “An Thanh Đăng, đừng vòng vo nữa, em muốn thành người giúp việc anh sẽ mang ra nước ngoài phải không?”

Bị anh ấy nhìn thấu tim gan, mặt tôi bỗng chốc đỏ lựng lên vì xấu hổ. tôi cắn chặt môi, không dám ngẩng đầu nhìn anh ấy.

“An Thanh Đăng, em muốn rời xa Trung Quốc như vậy sao? Không, nói chính xác hơn là em muốn rời xa nhà họ Hạ như vậy sao?”, Y Tùng Lạc nâng cằm tôi lên, nhìn vào mắt tôi và hỏi.

Y Tùng Lạc đúng là Y Tùng Lạc, mãi mãi vẫn cứ thông minh như vậy! Đây chính là lí do vì sao đứng trước mặt anh ấy tôi cảm thấy mình như không có đất dung thân.

Tôi xoay người đi đến bên cạnh lan can ngoài ban công, nhìn về phía xa xa, nơi có cây cỏ thụ đang đung đưa trong làn gió. Con gió nhẹ lướt qua trán, làm tung bay mái tóc tôi. Trước mắt tôi lúc này là một khoảng trống mơ hồ.

“An Thanh Đăng, anh thật sự rất muốn biết, thứ gì trong nhà họ Hạ lại làm cho em sợ hãi đến thế?”, Y Tùng Lạc bước lên trước, đứng song song với tôi, chỉ có điều anh ấy cao hơn tôi đến hơn một cái đầu.

“Em cũng rất muốn biết!”, tôi quay đầu lại mỉm cười với anh.

Anh cũng mỉm cười với tôi, một nụ cười gượng gạo: “Ánh mắt của em càng ngày càng âm trầm, nhưng nụ cười của em lại ngày càng tươi tắn!”

Trong giây phút ấy, bức tường phòng ngự trong lòng tôi bỗng chốc đổ sập xuống. Hài, Y Tùng Lạc quả là một người thông minh, một người hiểu tôi hơn ai hết.

Tôi cũng chẳng có cách nào, ai bảo tôi là đứa con gái mới mười bảy tuổi nhưng đã trải qua nhiều chuyện hơn bất kì người nào khác gặp phải trong suốt cả cuộc đời chứ...

“Nếu em đi, Hạ Thất Lăng sẽ thế nào?”, anh nhìn ra xa xăm, giọng nói trầm trầm nhưng khóe môi lại như ẩn chứa một nụ cười khó hiểu.

“Em là một câu dây leo không ngừng sinh trưởng, những nơi có ánh sáng mặt trời đều là nhà của em, em không thể dừng lại ở nguyên một vị trí để chờ đợi ai đó có cuộc đời”. Những lời nói xuất phát từ trái tim này trước nay tôi chưa từng nói với bất kì ai, vậy mà hôm nay tôi lại bộc bạch cho một người đã khiến tôi tổn thương cực kì sâu sắc, không biết đây chính là sự may mắn hay nỗi bất hạnh của tôi nữa?

“An Thanh Đăng, em thay đổi rồi, thay đổi đến mức khiến cho anh cảm thấy xa lạ!”, anh nhìn vào đôi mắt đầy bi thương của tôi. “Hóa ra em chỉ coi tôi là một cái bàn đạp để rời xa nhà họ Hạ! Anh còn tưởng rằng bản thân mình may mắn hơn Hạ Thất Lãng...”

“Anh biết đấy, em không có người thân thích”, tôi vẫn yên lặng nhìn ra xa, nhưng những giọt nước mắt lại bắt đầu nặng nề tuôn rơi... “Thứ mà em có thể nắm bắt được chỉ có bản thân mình mà thôi”.

Mười năm, quãng thời gian không dài nhưng cũng chẳng ngắn, lại có thể biến một cô bé hay cười trở thành một người đơn thuần như vậy, chỉ biết sống vì bản thân mình...

“Anh rất tò mò, không biết là cái gì đã khiến cho em ngoan ngoãn đi theo phục tùng Hạ Thất Lãng, không bao giờ nói chữ Không với anh ta như vậy?”. Y Tùng Lạc vẫn chưa nói hết câu mà tôi đã thấy toàn thân mình run rẩy, suýt chút nữa thì không đứng vững, những ngón tay phải bám chắc vào tường lan can mới có thể đứng vững được.

Y Tùng Lạc như nhận ra điều đó, anh mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Là bởi vì em luôn là một cô gái ngoan ngoãn và dịu dàng!”

Như tôi đã nói, Y Tùng Lạc là một chàng trai rất thông minh. Anh ấy bây giờ đang thông minh đến mức khiến cho tôi hoảng sợ! Ở trước mặt anh ấy, tôi không thể giữ kín được bí mật của bản thân mình, dường như cho dù tôi có núp vào một góc ngách nào đó anh ấy vẫn có thể lôi được tôi ra bất cứ lúc nào.

Tôi cảm thấy lồng ngực đau tức, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, dòng suy nghĩ phiêu du đến tận bệnh viện...

Theo kết quả kiểm tra cho thấy, An Thanh Đăng đã mất đi sự trong trắng... cái thứ trong suốt như thủy tinh ấy! Một người đàn ông mặc áo blouse trắng đứng trước mặt tôi tuyên bố. Anh vốn dĩ phải là một thiên thần áo trắng, thế nhưng lúc đó, những lời nói của anh ta chẳng khác gì những lời nguyên rủa của tử thần, đã đẩy tôi vào hố sâu địa ngục.

Tôi cố nuốt nước mắt, siết chặt lấy tay anh ta mà lắc đầu! Tôi dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh ta, hi vọng anh ta sẽ nói với tôi rằng tất cả những điều này đều không phải là sự thực, kết quả kiểm tra là sai lầm, tôi vẫn còn nguyên vẹn! Nhưng không, anh ta thờ dài, gạt tay tôi ra rồi quay người ngồi vào bàn sắp xếp hồ sơ của mình.

“Cô ở đây khóc lóc với bác sĩ thì có thay đổi được gì? Đi thôi!”, Hạ Thất Lãng vác tôi lên vai đi ra khỏi bệnh viện.

“anh biết không, tôi vẫn còn nhỏ như vậy...”, tôi dựa trên vai anh ấy, nước mắt lăn dài trên gò má.

“Nhỏ thì đã sao! Dù sao thì những chuyện đã xảy ra hôm nay sẽ vĩnh viễn không thể tẩy xóa được!”, anh ấy đặt tôi xuống một thảm cỏ xanh, hung hãn nói.

Hạ Thất Lãng ngấm nhìn những áng mây vàng rực lúc hoàng hôn, yên lặng không nói gì.

Rất lâu sau, Hạ Thất Lãng đến trước mặt tôi, hùng hổ nói: “An Thanh Đăng, tôi cho cô biết, kể từ nay cô phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, nếu không...”, khóe miệng Hạ Thất Lãng hiện lên một nụ cười xấu xa, “...tôi sẽ công bố chuyện này cho cả tất cả mọi người cùng biết!”

Nhìn nụ cười lạ lẫm và xấu xa ấy, tôi bất giác lùi dần, lùi dần về phía sau, lùi mãi cho đến khi đụng vào một gốc cây to, tôi mới chột bụng mặt khóc nức nở.

“Hạ Thất Lãng, tôi hận anh! Tôi hận tất cả con người trên trái đất này! Tất cả thế giới này...”

“cô không cần hận, cũng không phải trốn tránh! Cho dù cô có trốn tới chân trời góc biển cũng vô ích. Kiếp này, tôi chính là vị thần phán quyết cuộc đời cô, hãy ngoan ngoãn làm nô lệ cho tôi đi...”

Tiếng cười đáng sợ của Hạ Thất Lãng vẫn như còn vang vọng trong tai tôi.

Thế nhưng, vào cái thời khắc khi anh ta quay lưng bỏ đi, tôi lại nhìn thấy dưới mái tóc màu bạc, ánh sáng phát ra từ đôi mắt trong trẻo ấy như đang dao động...

Bức màn che của những chuyện xưa cũ vừa được mở ra, nước mắt đã tuôn rơi làm ướt đầm cả tà áo.

Tôi mỉm cười, để mặc cho cơn gió thổi tung mái tóc, để mặc cho gió lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt, để mặc cho gió chôn vùi cái quá khứ đau buồn của tôi. Một Y Tùng Lạc thông minh giờ đây cũng phối hợp với tôi rất ăn ý.

Có lẽ, tất cả mọi thứ đều trở nên nhạt nhòa cùng với bước chân của thời gian.

Rất lâu sau, Y Tùng Lạc nắm chặt lấy vai tôi, nghiêng đầu hỏi bằng giọng bông đùa: “An Thanh Đăng, có phải nếu anh giúp em ra đi thì mọi chuyện em đều sẽ nghe lời anh?”

Phút chốc, khuôn mặt tôi trở nên trắng bệch.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì Y Tùng Lạc đã vòng tay qua eo tôi, ghé sát khuôn mặt khô ngô vào tôi, đôi môi hồng mềm mại lướt nhẹ trên môi tôi.

Nước mắt trào ra nơi khóe mắt. Tôi như một xác chết không còn sức phản kháng, để mặc cho anh ta ôm hôn.

Vài giây sau, Y Tùng Lạc phát hiện ra sự kì lạ của tôi. Anh nâng cằm tôi lên, nhìn vào khuôn mặt vô hồn nhạt nhòa nước mắt.

”Anh xin lỗi!”, anh buông tôi ra, buồn bã nói.

“Tất cả mọi người trên thế giới này đều bắt nạt em, ngay cả anh cũng vậy...”, trái tim tôi như đã chết, chỉ có đôi mắt vẫn còn long lanh những giọt lệ.

“Anh xin lỗi... Anh chỉ muốn xem đôi môi của em có còn ngọt ngào, có còn làm anh say đắm như xưa nữa không!”, Y Tùng Lạc cúi đầu, giống như một đứa trẻ ngây thơ bị tổn thương vậy.

“Giờ anh đã thử rồi đấy, đủ để biết rồi chứ?”, tôi nhìn Y Tùng Lạc, giọng nói bình thản, khuôn mặt không chút biểu cảm. “Em biết, tật xấu lớn nhất của em chính là suy nghĩ viển vông! Không có ai muốn gánh lên vai gánh nặng cả đời từ một người không liên quan! Những lời em vừa nói cứ coi như là nói mơ đi!”, nói dứt lời, tôi sai bước bỏ đi.

Thế nhưng, Y Tùng Lạc đã tóm lấy cánh tay tôi, giống như đêm hôm đó Hạ Thất Lãng đã tóm chặt lấy tay tôi vậy.

“Đặng Nhi, khoảng thời gian 10 năm anh đánh mất em thôi không nhắc đến nữa... nhưng anh sẽ không bỏ mặc em một mình nữa đâu!”. Tôi có thể nhìn thấy sự kiên định trên khuôn mặt của anh khi nói ra điều đó.

Tôi không nói thêm điều gì, chỉ rút tay lại và nhanh chân biến mất dưới chân cầu thang.

Hạ Thất Lãng được vận mệnh an bài là con quý chấn ngang cuộc đời tôi, nhưng còn anh thì sao? Rốt cuộc anh là thiên sứ hay là ác quỷ...

Trên đường quay về lớp học, tôi nhìn thấy Hạ Thất Lãng và một nữ sinh, hoa khôi của lớp bên cạnh đang thân mật bên nhau dưới gốc cây đa cổ thụ. Những cành cây đu đưa trong gió, hai cái bóng cứ quấn quýt vào nhau...

“Thất Lãng, anh thật là hư đấy!”, cô gái dang tay ôm cổ Hạ Thất Lãng nũng nịu.

“Đấy là bởi vì yêu em quá mà! Anh chỉ tức một nỗi không thể nuốt gọn em vào bụng...”, Hạ Thất Lãng âu yếm bẹo má cô gái.

“Thật sao? Oa, Thất Lãng, em thấy hạnh phúc quá! Anh mãi mãi ở bên em có được không?”, cô gái nũng nịu cọ cọ mũi vào đôi môi của Hạ Thất Lãng.

“Đương nhiên là được!”, Hạ Thất Lãng thản nhiên đáp.

“Oa, em cảm thấy hạnh phúc đến chết mất!”, cô gái nép mình vào lồng ngực Hạ Thất Lãng.

Hài, lồng ngực anh ta ấm áp như vậy, thế nên mỗi thiếu nữ mơ mộng đều tình nguyện tan tành nát xương để một lần được ôm ấp bởi vòng tay ấy.

Tôi đứng trên con đường nhỏ, lạnh lùng nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Hạ Thất Lãng, bây giờ anh hãy cố gắng mà khoa trương, cố gắng mà thể hiện trước mặt tôi đi, nếu không sau này sẽ không còn có cơ hội nữa đâu.

Rồi sẽ có một ngày tôi ra đi!

Sẽ có một ngày, tôi sẽ đi tới một nơi mà anh không bao giờ tìm thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Khúc nghệ thường của nàng công chúa

Đã mấy ngày rồi tôi không gặp Y Tùng Lạc, cũng không biết dạo này anh ấy ra sao.

Chúng tôi học khác lớp, tôi học ở lớp 11F, còn anh ấy học ở lớp 11C, phòng học của chúng tôi ở tầng bốn còn phòng học của anh ấy ở lầu ba. Vì vậy nếu như không phải có ý hẹn nhau thì bình thường có rất ít cơ hội chạm mặt. Mặc dù có thể nhìn thấy bóng dáng chàng trai tóc vàng trong lễ chào cờ đầu tuần, nhưng do hai lớp cách nhau quá xa nên hình bóng chàng trai khiến người khác phải thương nhớ ấy vẫn chỉ lúc ẩn lúc hiện trong đám đông.

Hôm nay không có nhiều bài tập ngoài, cũng không có sự kiện gì đặc biệt, thế nên vừa tan học là tôi liền cất dọn sách vở cùng Hạ Thất Lãng về nhà.

“Thất Lãng...” còn chưa đến cổng trường thì đằng sau chúng tôi đã vang lên một giọng nói ngọt ngào.

“...”, Hạ Thất Lãng quay đầu lại, đưa đôi mắt dò xét nhìn về nơi vừa có giọng nói phát ra, thế rồi khẽ môi từ từ nhếch lên.

Cô gái cúi đầu, thẹn thùng nói: “Lâu lắm không gặp anh!”

“Ừ, đúng là lâu lắm rồi không gặp!”, Hạ Thất Lãng nhìn cô gái, vẫn là nụ cười ấy, nụ cười đẹp mê hồn.

Quả thật cô ấy chính là một người đã lâu lắm rồi không gặp! Hai năm trước, sau khi trải qua một loạt những chuyện bị tổn thương và gây tổn thương cho người khác, cô gái này đã biến mất, mang theo tình yêu của cô biến mất... Giờ đây, cô ấy đã quay lại.

Liêu Vi Nhi, cô gái có dung mạo khắc sâu trong tâm trí tôi như hình ảnh về chiếc nốt ruồi kia đã thực sự quay lại, kí ức về Hạ Thất Lãng chân trần ngồi bên cửa sổ chờ đợi cũng dần quay về.

Cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy, mái tóc mềm mại tung bay trong làn gió mang theo hương thơm thoang thoảng đắm mê, đôi má lúm đồng tiền duyên dáng hiện rõ cùng với nụ cười mê hoặc. Đó chính là một bức tranh mỹ lệ nhất trong một ngày đầu hạ có mưa phùn bay lất phất.

Không có mùi vị của sự ẩm mốc, không khí trong lành, mát mẻ.

Chỉ có điều trên khóe mắt của cô gái như có một chút gì đó đau thương.

“Những ngày em biến mất... anh có nhớ em không?”, cô hơi ngần ngừ nhưng cuối cùng cũng vẫn cất tiếng hỏi. Đôi hàng mi chớp chớp chờ đợi câu trả lời từ Hạ Thất Lãng.

“Có chứ!”, Hạ Thất Lãng mỉm cười, khẳng định chắc nịch.

Quả nhiên, anh ta vẫn để ý đến cô gái này, cũng thật sự rất yêu cô ấy... Nếu không, sao lúc ấy Hạ Thất Lãng lại bỏ ra nhiều công sức theo đuổi đến vậy.

“Bởi vì anh luôn nhớ tất cả con gái trên đời này! Đương nhiên là cũng bao gồm cả em rồi! Ha ha...”, khi nụ cười vừa mới hiện lên trên khuôn mặt của Liêu Vi Nhi, Hạ Thất Lãng đột nhiên thốt ra câu nói này.

Câu nói này khiến cho nụ cười của Liêu Vi Nhi như cứng đờ lại. Cô ngây người hồi lâu, bầu không khí rơi vào khoảng không tĩnh lặng.

“Thất Lãng, anh vẫn như trước, không hề thay đổi...”, Liêu Vi Nhi buồn bã nói, những giọt lệ đau buồn long lanh trên hàng mi cong vẹo.

“Hừ, điều này cô phải biết rõ từ hai năm trước chứ! Muốn trách thì hãy trách bản thân cô không đủ thông minh...”, nói dứt lời, Hạ Thất Lãng dứt tay vào túi

quần, quay người bỏ đi, để lại cho cô gái một cái bóng lạnh lùng đang xa dần.

“Em sẽ đợi anh...”, cô gái cúi đầu, chậm rãi nói, mặc dù giọng nói rất dịu dàng nhưng lại vô cùng chân thành. Một thứ tình cảm sâu sắc mà ngay cả những kẻ mù cũng có thể nhận ra.

“Tôi không thích hợp với cô đâu! Xin cô... hãy quên tôi đi!”, cái bóng lạnh lùng ấy thốt ra một câu vô tình trước khi biến mất hẳn ở đằng xa.

Liêu Vi Nhi nhìn theo cái bóng đã khuất dần của Hạ Thất Lãng, cô ngã quỵ xuống, bụng mặt khóc nức nở.

Lúc này đây, nỗi đau lớn nhất của người con gái chính là đã thật lòng yêu một ai đó. Thần thái, sự kiêu ngạo, sự tự tôn của cô đã hoàn toàn bị vùi lấp bởi cái bóng của người đó rồi.

Hạ Thất Lãng sinh ra đã là một câu đố, một câu đố bí ẩn, giống như trăng trong nước, hoa trong gương... đẹp đến không thể tưởng tượng được, nhưng người đời chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn.

“Có một số người vĩnh viễn không cần thiết phải chờ đợi! Cô đừng như vậy, anh ta không đáng để cô roi lệ đâu...”, tôi đến bên cạnh Liêu Vi Nhi, chìa ra trước mặt cô chiếc khăn giấy.

“Đi đi, không cần cô lo!”, mặc dù giọng nói rất trầm lắng nhưng cô ấy lại dùng sức lực toàn thân để đẩy tôi ra. “Đừng ở đây làm bộ làm tịch nữa, sự đau khổ của tôi ngày hôm nay đều do một tay cô gây ra cả!”

“Hài, cô đề cao tôi quá rồi, tôi làm gì có khả năng ấy!”, tôi đưa mắt về phía hàng cây tùng bên đường, nhẹ nhàng nói.

“Cô đã làm chuyện gì bản thân cô biết rõ nhất! Cô có qua mắt được tất cả mọi người trên đời cũng không qua mắt được tôi đâu!”. Liêu Vi Nhi ôm chặt lấy hai cánh tay của mình, ngồi bệt dưới đất mà khóc.

Tôi khẽ mỉm cười với cô ấy, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, sau đó điềm đạm nói: “Quên anh ta đi, anh ta là ác quỷ bẩm sinh... Yêu anh ta thì cái mà cô nhận được chỉ có là tổn thương mà thôi!”

Nói xong, tôi xách cặp sách lên bỏ đi.

“Thực ra tôi rất ngưỡng mộ cô... thật sự rất ngưỡng mộ cô...” khi tôi chuẩn bị bỏ đi, giọng nói yếu ớt và thẳng thắn của Liêu Vi Nhi vang lên từ phía sau. “Bởi vì, cô mới chính là người con gái mà anh ấy chôn sâu trong trái tim!”

“Năm đó khi còn ở bên cạnh anh ấy, tôi đã chẳng ngại ngần cào xé tìm gan anh, có lẽ bây giờ anh ấy đang muốn trả lại tôi, từng thứ, từng thứ một...”, nói xong, Liêu Vi Nhi từ từ đứng dậy, cái bóng mảnh mai và cô độc ngày càng xa dần.

Những đám mây muôn nghìn dáng vẻ bồng bềnh trôi bên bầu trời, đẹp nhưng thật khó nắm bắt. Tôi thật sự rất muốn có thể bắt chấp tất cả để ngưỡng mộ anh ấy, nhưng tôi thực sự không dám, bởi vì tôi sợ sẽ bị mất đi...

Tôi không muốn trở thành một Liêu Vi Nhi thứ hai, tuyệt đối không thể trở thành một Liêu Vi Nhi thứ hai, tuyệt đối không thể!

Hai năm trước, tôi đã bị dẫm nát dưới gót chân của Liêu Vi Nhi.

Ngay cả một Hạ Thất Lăng kiêu ngạo cũng phải cúi đầu, mỉm cười chấp nhận sự giày vò của cô ấy.

Giờ đây trong tim anh ta còn có hình bóng của cô ấy hay không? Năm đó, Hạ Thất Lăng như một tên côn đồ nhảy ra chặn đường đến trường của Liêu Vi Nhi, anh dịu dàng mỉm cười với cô ấy, bất chấp tính mạng vì cô, vứt bỏ tôi sang một bên. Anh nằm trong vũng máu, hơi thở yếu ớt nhưng vẫn đau lòng bảo cô “Vi Nhi đừng khóc”, anh nói anh sẽ công cô đi qua mọi chông gai của cuộc đời...

Những lời thề ước năm xưa giờ đâu mất rồi? Tại sao năm ấy Hạ Thất Lăng lại cố sống cố chết bám lấy Liêu Vi Nhi, ngoan ngoãn nghe theo lời cô, vậy mà giờ đây lại nhẫn tâm và vô tình đến thế?

Những cánh hoa điệp vàng vẫn vương trên mái tóc Liêu Vi Nhi, trông cô như một con bướm xinh đẹp và cô đơn, mở rộng đôi cánh bay lượn trên các khóm hoa. Bộ xiêm y sặc sỡ, khúc nghệ thuật mỹ lệ dần dần bị những cái gai nhọn đâm thủng...

Sau khi thoát ra khỏi vòng xoáy bi thương, tôi định thần lại thì thấy bóng dáng của Hạ Thất Lăng đã biến mất từ lâu, vì vậy tôi một mình thả bộ về nhà.

Dòng suy nghĩ của tôi... từ từ trôi về khoảng thời gian hai năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hai năm trước, tôi và anh cùng theo đuổi hoa khô

Mùa đông bỗng chốc tìm đến.

Những cơn gió bắc ào ào thổi đến khiến cho hai cây cỏ thụ trước trường xào xạc. Những bước chân vội vã của mùa đông, không khí lạnh bao trùm, cả thành phố chìm vào sự u ám, lạnh lẽo. Tiếng chuông tan học đã kết thúc từ lâu, vì thế cả ngôi trường Yên Đăng đều chìm vào yên tĩnh, chỉ còn lác đác vài bóng người đáng thương đang cắn răng đi trong giá rét. Dưới gốc cây cỏ thụ trơ trụi, một thiếu niên mặc áo khoác đen đang dựa lưng vào thân cây hút thuốc. Thiếu nữ đứng bên cạnh bị cái lạnh làm cho tím tái mặt mày nhưng ánh mắt vẫn toát ra vẻ ương ngạnh. Chống chọi với cái rét, cô gái ấy ngoan ngoãn quỳ xuống dưới chân chàng trai.

Đó chính là tôi và Hạ Thất Lăng. Là tôi hai năm về trước và Hạ Thất Lăng hai năm về trước.

Tôi học tại một ngôi trường dành cho tầng lớp bình dân, sau khi tan học nhận được một tin nhắn của Hạ Thất Lăng: An Thanh Đăng, cô qua đây cho tôi, hôm nay tôi sẽ dẫn cô đi xem một cảnh tượng đẹp nhất trên đời.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi liền thu dọn sách vở, vội vàng chạy tới ngôi trường anh ta đang học, trường Yên Đăng.

“Tiểu thư, cuối cùng cô cũng tan học rồi à!”, một giọng nói âm áp đã phá vỡ bầu không khí trầm lắng của ngày đông giá rét.

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy đó là một cô gái có mái tóc mượt mà, quàng một chiếc khăn màu tím, đôi môi đỏ mọng, chúm chím như những cánh hoa hồng mới chớm nở, cái mũi cao xinh xắn, đôi hàng mi dài cong véo còn đọng lại những hạt tuyết muối... một cô gái vô cùng xinh đẹp, có khí chất thật cao quý.

“Vâng”, cô gái lễ phép nói với người đàn ông nọ, hình như là tài xế của mình. Đôi má lúm đồng tiền lõm sâu cùng với nụ cười ngọt ngào hiện ra trên khuôn mặt cô.

“An Thanh Đăng...”, Hạ Thất Lăng gạt gạt tàn thuốc trên đầu ngón tay, quay đầu lại nhìn tôi. Đôi mắt thờ ơ ánh lên dưới mái tóc màu bạc bồng bềnh tựa như làn mây khiến cho tôi bất giác bị mê hoặc.

Đó chính là sự chấn động về tâm hồn chưa từng có xưa nay.

“Cô ấy, chính là người lọt vào mắt xanh của Hạ Thất Lãng này!”, anh ta khẽ nhếch mép, để lộ nụ cười đắc ý chứa đầy tà khí với tôi, “Bởi vì cô ấy có đủ sự kiều ngạo cần thiết”.

Con người của tôi phút chốc mở to ra nhưng rồi nhanh chóng hồi phục về trạng thái ban đầu, bình lặng như một cái ao nước nhỏ không thể dậy sóng. “Cô... cô ấy rất xinh đẹp!”, nói dứt lời, tôi vội vàng cúi mặt xuống.

Ai dà, vốn nghĩ rằng linh hồn nhỏ bé và tiếng hơi thở đang ngày càng lớn lên có thể biến thành chiếc gong xiêng kim hãm bước chân của Hạ Thất Lãng, nào ngờ khi quay đầu lại mới phát hiện ra rằng, chiếc vỏ bọc mà chiếc lá quanh thân mình có thể dựa dẫm vào được vẫn là thân dây leo yếu đuối.

Những ngón tay giá lạnh nhẹ nhàng di chuyển, cuối cùng dừng lại ở ngang bụng, tôi ngẩng người trong gió rét, để mặc cho những cơn gió dữ dội thổi tung mái tóc.

***

“Con yêu, hãy nhìn xem, đây là cô gái mà bố con thích, thật xinh đẹp biết bao! Có thể để cho một tên ác quỷ kén chọn như anh ta yêu thích quả là một chuyện chẳng dễ dàng gì...”

Dù sao thì người con gái ngoan ngoãn phục tùng bên cạnh anh ta là tôi đây chưa bao giờ được anh ta nhìn qua dù chỉ là bằng nửa con mắt.

Chúng tôi đứng dưới gốc cây cổ thụ, nhìn cô gái đưa chiếc cặp sách cho người đàn ông trung tuổi đó, rồi nhanh chóng ngồi vào trong chiếc xe hơi sang trọng.

Anh ta, chính là anh ta! Ác quỷ Hạ Thất Lãng! Đã để cho tôi chóng mặt với giá rét, đứng chờ ở đó hơn một tiếng đồng hồ chỉ để nhìn thấy tận mắt người con gái mà anh ta thích.

Anh ta trước nay đều phóng đảng như vậy đấy. Con gái trên đời nhiều như vảy cá, cho dù anh ta có thích ai cũng chẳng liên quan đến tôi. Nhưng tại sao người mà anh ta thích lại là cô ấy, Liêu Vi Nhi?

Tôi giờ tay trái lên, vết sẹo trên mu bàn tay đã bị thời gian mài mòn, trong ánh sáng vàng vọt lúc hoàng hôn bỗng âm thầm phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, trông như hình con rắn đang bò, đang trỗi dậy trong kí ức của tôi, găm nhám tâm hồn tôi.

Đau quá, đau vào tận xương tủy.

“An Thanh Đăng, kể từ ngày mai cô phải giúp tôi theo đuổi cô ta. Mặc kệ có việc gì, sau khi tan học cũng phải đến báo cáo đúng giờ!”, Hạ Thất Lãng nhếch môi cười ngạo mạn, anh ta đưa hai tay ra chỉnh lại cổ áo đồng phục màu tím than cho tôi rồi nói cộc lốc: “Đi đây!”

Chẳng mấy chốc, cái bóng gầy guộc đó đã lẫn vào trong ánh hoàng hôn nhạt nhòa.

Hạ Thất Lãng, tôi thấy anh thật sự điên rồi. cái cô Liêu Vi Nhi đó dù sao cũng là nhân vật nổi tiếng nhất trường Yên Đăng, dung mạo xinh đẹp, gia thế tốt, là thiên kim tiểu thư ngày ngày có xe đưa đón đi học. Hơn nữa, bạn trai cô ta lại là An Bồi Cảnh, công tử đời thứ chín trong một gia đình xã hội đen, nổi tiếng khắp các trường ở thành phố này. Anh ta đúng là một nhân vật hết sức ghê gớm, mẹ là thủ lĩnh của một đám người xã hội đen, bố làm quan chức quan trọng trong chính phủ. Vốn dĩ xưa nay chẳng ai dám chọc giận anh ta cả. Chính vì vậy họ chính là một đôi kim đồng ngọc nữ được ngưỡng mộ nhất trong các trường trung học.

Tiểu tử Hạ Thất Lãng này rốt cuộc bị tác động ra sao mà lại chen chân vào giữa An Bồi Cảnh và Liêu Vi Nhi chứ? Mặc dù anh ta cũng chẳng phải là loại người để cho người khác chọc giận: người kế thừa thứ tư của tập đoàn điện tử Hạ Thị.

Công ty điện tử của nhà họ Hạ luôn mở rộng thị trường ra các nước Âu Mỹ, bố mẹ của Hạ Thất Lãng quanh năm đi nước ngoài như đi chợ, cả năm gần như khó mà gặp mặt họ được. Vì thế chỉ có Hạ Thất Lãng ở lại Trung Quốc tác oai tác quái.

Mặc dù hotboy đệ nhất trong trường theo đuổi hoa khôi của trường không phải là điều gì khó hiểu nhưng tôi vẫn toát mồ hôi lạnh thay cho Hạ Thất Lãng, Liêu Vi Nhi và An Bồi Cảnh, một đôi trời sinh như vậy liệu có dễ dàng phá vỡ.

Ai dà, nếu là người khác thì tôi đã có thể ngoan ngoãn núp sau lưng anh ta, âm thầm cầu xin thượng đế bớt phần nợ với con người này. Tuy nhiên, người mà anh ta thích chính là Liêu Vi Nhi, thật sự không thể tha thứ được!

***

Bầu trời ban đêm tĩnh lặng đến lạ thường, những ngôi sao lấp lánh như đang chơi trốn tìm giữa những làn mây, lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng lại mở to đôi mắt quan sát động tĩnh bên ngoài, dường như đang chờ đợi một trận bão tố sắp ập đến.

Tháng chạp, mùa đông, một cô gái mặc mỗi chiếc áo mỏng manh quỳ trước đại sảnh hoa lệ nhà họ Hạ, thân hình gầy gò không ngừng run lên bần bật bởi giá lạnh, nhưng ánh mắt lại ánh lên sự bước bình, đôi môi mím chặt, không cần thận có thể bị cắn đến bật máu.

Tiếng giày cao gót “cộc... cộc” không ngừng vang lên từ phía sau lưng mang theo những trận gió đáng sợ. Chỉ cần ý chí không đủ kiên quyết sẽ bị cái

bóng hung dữ này lòi ngay xuống địa ngục.

“Thím Lan, bà càng ngày càng vô dụng! Tôi không có ở nhà mà bà quản không nổi một người giúp việc!” Một người phụ nữ phong thái cao quý bước vào đại sảnh, ném chiếc túi đồ tươi lên ghế sô pha và cất giọng đanh thép.

Không sai, người phụ nữ cao quý trước mắt không ai khác chính là phu nhân của người đang nắm mọi quyền hành trong nhà họ Hạ, mẹ của Hạ Thất Lãng.

“Xin lỗi phu nhân! Là do tôi quản lý không chu đáo mới khiến cho nhà họ Hạ bị tổn hại danh dự! Thật xin lỗi bà!”, thím Lan cúi thấp đầu, khom lưng nhận lỗi trước người phụ nữ này.

“Vi thể tôi chấp nhận mọi hình phạt của bà!”

“Hừ!”, bà ta quét mắt đến cô thiếu nữ đang quỳ trên đại sảnh, người đó chính là tôi.

Ánh mắt sắc lạnh đẹp như chim phượng hoàng hướng về phía tôi, đôi mắt ấy thậm chí còn đáng sợ gấp nghìn lần so với tia X quang, không cần bất cứ lời nói nào cũng có thể xuyên thấu vào tâm hồn tôi.

Nhìn chằm chằm vào tôi rất lâu, cuối cùng bà ta cùn thu lại ánh mắt của mình, khoanh tay trước ngực, điềm tĩnh ngồi trên ghế sô pha.

“Văn Văn, hôm nay chơi vui không? Anh cũng thế! Ngày mai chúng ta sẽ cùng đi khu vui chơi nhé...”, Hạ Thất Lãng nằm ngang trên ghế sô pha “buôn” điện thoại với một cô bạn gái. Tiếng cười phóng đảng của anh ta không ngừng vang lên bên tai tôi, cứ như thể mọi chuyện xảy ra không liên quan gì đến anh ta vậy.

“Lãng Nhi, giờ này là lúc nào mà con còn buồn điện thoại được hả?”, bà ta nhìn về phía Hạ Thất Lãng, để lộ ra một vẻ mặt chán nản và thất vọng, nhưng hơn hết vẫn là sự bao dung.

Lần này bà ấy vội vàng trở về từ Mỹ là vì cậu con trai Hạ Thất Lãng, cậu con trai bảo bối của mình.

Mẹ à, con còn chưa nói xong mà! Mẹ biết là khi con đang nói chuyện ghét nhất là bị người khác làm phiền mà!”, Hạ Thất Lãng ngồi bật dậy, tỏ vẻ tức tối.

“Ai dà, điện thoại cứ để lát nữa nói tiếp, giờ con hãy nói chuyện với mẹ đã!”, nói xong, bà liền giật lấy chiếc điện thoại di động từ trong tay con trai. Bà ta đưa ánh mắt sắc như dao liếc nhìn tôi, sau đó tiếp tục hỏi cậu con trai quý tử: “Nói cho mẹ nghe, khi con a đầu đề hèn đó quyến rũ con, tại sao con không phản kháng?”

Quyến rũ? Phản kháng? Thật là nực cười! An Thanh Đằng tôi có đề hèn đến đâu cũng không đi quyến rũ đàn ông con trai mà.

Mẹ à, đừng có hỏi nữa, hôm nay con không muốn nói đến những chuyện này!”, Hạ Thất Lãng cướp lại điện thoại của mình rồi tiếp tục “buôn”, trên mặt không để lộ chút biểu cảm nào.

Anh ta đã sống một cuộc sống mục ruỗng, vô tình dưới sự cưng chiều của bà ta.

***

Tôi còn nhớ như in cái buổi tối hôm đó, sấm chớp lóe lên trên bầu trời, cơn mưa xối xả xuống mặt đất cứ như thể thượng đế đang nhả tâm muốn chìm chết con người trong bể nước.

Đêm khuya, Hạ Thất Lãng đột nhiên tìm đến căn phòng nhỏ của tôi dưới tầng hầm. Anh ta mặc áo ngủ, ôm một cái gối to cứ như một đứa trẻ không có nhà để về vậy, mái tóc màu bạc ướt đầm đìa rủ xuống trên trán, âm thầm phát ra những tia sáng óng ánh khiến cho tôi không thể biết rõ là nước mưa, mồ hôi hay là nước mắt nữa.

Sau khi mở cửa vào phòng, anh ta ngồi khoanh chân ngoan ngoãn trên giường tôi, cứ cúi đầu không chịu nói gì. Một chàng hoàng tử phép thuật ương ngạnh và bá đạo phút chốc trở nên hiền lành và ngoan ngoãn chưa từng có trước mặt tôi.

Điều này quả thực khiến cho tôi cảm thấy kinh ngạc.

“An Thanh Đằng, tôi nằm mơ thấy cô bỏ chạy...”, đột nhiên Hạ Thất Lãng ngẩng đầu lên, đau buồn nhìn tôi. Nếu tôi không nhầm thì những giọt nước mắt long lanh dưới hàng mi kia chính là nước mắt, những giọt nước mắt đang tuôn rơi...” Cho dù tôi có gào thét thế nào... cô cũng không chịu quay đầu lại...”

“Hả?”, đôi mắt tôi mở to kinh ngạc nhìn anh ta. Trong khoảnh khắc, tôi cúi đầu bản thân nhìn vào đôi dép lê có hình đầu thỏ của mình: Anh đồng ý cùng em đi đến chân trời góc biển không? Có anh rồi thì giấc mơ trốn chạy của em sẽ thành hiện thực.

“An Thanh Đằng, cô mau qua đây!”, tôi còn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì Hạ Thất Lãng đột ngột lên tiếng.

“Hơ...”, từ từ định thần lại, tôi phát hiện ra tên tiểu tử ôm gối đang u sầu kia trông thật đáng yêu, nhưng đôi mắt đẹp ấy vẫn ánh lên sự sắc nhọn như thường ngày, chẳng khác gì đôi mắt của một tên thợ săn khát máu.

“Không, không phải đâu...”, tôi lắc đầu nguầy nguậy.

“Cô nói đi, năm bảy tuổi sao cô lại phản bội tôi! Tại sao?”, anh ta túm lấy tôi như túm lấy một con búp bê, điên cuồng lắc mạnh vai tôi. Tiếng quát chứa đựng nỗi hận thù ấy khiến trái tim tôi vô cùng đau đớn.

“Hừ, năm đó tôi nói gì với cô chắc cô cũng chưa quên chứ?”, người tôi bị anh ta lắc mạnh rất lâu, cuối cùng anh ta cũng chịu thả tôi ra. Nhưng thần chí vừa hồi phục bình thường thì từ khóe môi anh ta lại lộ ra một nụ cười đầy tà khí.

“Những điều anh ta nói với tôi năm đó...”, khuôn mặt tôi sa sầm xuống như thể vừa bị rơi vào một hố sâu thăm thẳm.

Lời nguyền năm đó của tên ác quỷ như xuyên qua mọi rào cản, cửa sâu vào da thịt tôi, khiến cho tôi đau đớn đến tột cùng.

An Thanh Đăng, dám phản bội tôi ư? Tôi sẽ bắt cô phải trả giá bằng sự đau đớn! Hãy nhớ cho kĩ: tám năm sau, tôi sẽ bắt cô rơi từ thiên đường xuống địa ngục, rơi vào vực sâu nhất không lối thoát.

“Tôi không cố ý làm vậy...”, nước mắt lưng tròng, trên khuôn mặt tôi cứ khắc sâu sự đau khổ.

Đừng khóc, tôi nhớ Đăng Nhi của chúng ta là dũng cảm nhất đấy!”, cùng với giọng điệu đả kích, mỉa mai, tôi nhìn thấy những tia sáng phát ra từ đôi mắt sắc dưới những lọn tóc màu bạc.

Đó là đôi cánh của thiên thần.

Đáng tiếc, nó lại mọc trên người của một ác quỷ!

Trong giấc mơ, không biết là nước mắt của ai đã thấm ướt tấm lưng trong đêm.

***

“Thím An, bà cũng giỏi quá nhỉ!”, mẹ của Hạ Thất Lãng lại bắt đầu chĩa mũi nhọn về phía mẹ tôi, người phụ nữ đang đứng bên cạnh, vẻ mặt căng thẳng và áy náy.

“Phu nhân, đều do lỗi của tôi! Là do tôi dạy bảo không nghiêm mới xảy ra chuyện này...”, mẹ ôm lấy vai tôi, quỳ xuống trước mặt phu nhân, chưa nói dứt câu thì bà đã nức nở: “Mọi tội lỗi đều do một mình tôi gánh chịu, Đăng Nhi của tôi chưa hiểu chuyện, hu hu...”

Đó chính là mẹ của tôi, người mà bởi vì bảo vệ tôi nên mới sống một cuộc sống càng thêm thấp hèn.

“Hừ, đừng nghĩ là leo được lên cảnh thì sẽ biến thành phượng hoàng! Tôi cho các người biết, đó chỉ là hoang tưởng!”, những lời nói lạnh lùng và kiêu ngạo của bà ta như một chiếc roi da quất vào lòng tự tôn của chúng tôi.

Tôi cúi đầu quỳ dưới đất, trước sau không hề lên tiếng, chỉ nắm chặt lấy tay của mẹ mà thôi. Bàn tay to, thô ráp ấy lại chính là tấm lụa mềm mại mà tôi muốn nắm chặt trong tay nhất trong cuộc đời này, tấm lụa mềm mại đã bảo vệ sự tôn nghiêm yếu ớt trong lòng tôi.

“Phu nhân, chúng tôi xưa nay chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng thủ đoạn đê tiện để vào được nhà họ Hạ! Từ trước đến nay, chúng tôi chỉ cầu mong một cuộc sống bình yên, không cầu vinh hoa, chỉ cần được sống bình thân cả đời là hạnh phúc lớn đối với chúng tôi rồi. Cho dù thế nào những kẻ thấp hèn như chúng tôi nào dám nghĩ sẽ gây chuyện ở nhà họ Hạ. Tất cả những chuyện này hi vọng phu nhân sẽ soi xét...”, khuôn mặt của mẹ đầm đìa nước mắt, tha thiết cầu xin người phụ nữ cao quý kia.

“Thím An, bà thật là ương ngạnh, đến giờ còn muốn bao biện sao? Hừ, bé đã không biết xấu hổ, lớn sẽ chẳng ra gì đâu!”, chúng tôi càng nhịn, bà ta càng lấn tới.

“Phu nhân, xin bà đừng nói vậy! Bà sĩ nhục tôi cũng không sao, nhưng xin bà đừng sĩ nhục mẹ tôi, mẹ tôi không có lỗi gì cả!”, tôi vốn dĩ định nhẫn nhịn, chấp nhận mọi đả kích nhưng cuối cùng vẫn bị dồn ép đến bước đường cùng.

“Còn muốn ngụy biện? Có bản lĩnh quyền rũ Lãng Nhi nhà ta thì phải có dũng khí thừa nhận chứ! Nói cho các người biết, ta sẽ không để cho đứa trẻ trong bụng kia được nhìn thấy ánh sáng mặt trời đâu!”, bà ta ngoảnh mặt ra ngoài cửa, lớn tiếng tuyên bố với mọi người. Cái phong thái ấy quả là cao quý, cái cảm nhọn kiêu ngạo khiến cho người khác phải đau lòng, thế nhưng từ ngữ thốt ra từ cái miệng cao quý ấy lại khiến cho người khác như bị cào xé tim gan.

“Ôi trời, ồn ào chết đi được! Muốn gọi một cuộc điện thoại mà cũng không xong, còn muốn cho người ta sống không hả trời!”, đột nhiên, Hạ Thất Lãng nhảy phắt từ trên ghế sofa xuống, bực bội cúp máy rồi lạnh lùng cho tay vào túi quần bỏ lên lầu.

“Lãng Nhi, con đừng đi...”, mặc kệ cho mẹ gọi, Hạ Thất Lãng vẫn đi thẳng một mạch lên gác.

Trong tất cả những chuyện này, anh ta dường như là một người ngoài cuộc vậy, bảo tố lớn đến đâu cũng chẳng liên quan gì đến anh ta.

Anh ta chính là anh ta! Anh ta chính là Hạ Thất Lãng! Anh ta chính là một hoàng tử vô tình! Lúc nào cũng chỉ biết đổ hết tội lỗi của mình lên đầu người khác mà không thèm ngó ngang đến.

“Thím Lan, bà dẫn Thanh Đăng xuống căn phòng dưới tầng hầm, ngày mai bà với chú Minh cùng dẫn nó đến bệnh viện!”, mẹ Hạ Thất Lãng quay đầu lại nói với thím Lan, giọng điệu kiên quyết khiến cho không ai có thể phản bác lại.

Thím Lan nhìn mẹ con tôi, vẻ mặt đan xen bởi sự bối rối và không đành lòng, nhưng cuối cùng thím vẫn gật đầu: “Vâng...”

“Không, đừng làm vậy...”, người mẹ đáng thương của tôi ôm chặt lấy tôi, khóc không ra tiếng.

Không muốn thì đã sao? Không muốn cũng có thay đổi được điều gì đâu?

Tôi biết, Hạ Thất Lãng là con vàng con bạc mà bà ấy đã dùng máu và nước mắt cả đời mình để đổi lấy. Bà ấy chắc chắn sẽ không để cho ánh hào quang từ cậu con trai vàng ngọc bị chôn vùi dưới tay một người làm nhỏ bé như tôi.

“Mẹ đừng khóc. Con không sao đâu, con trước nay chưa từng biết sợ hãi...”, đột nhiên tôi phát hiện bản thân mình dường như đã trưởng thành, không biết từ lúc nào đã học được cách thẳng thắn đối diện với phong ba bão táp. Tôi đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt mẹ. Nhưng cho dù tôi có cố gắng đến đâu cũng không thể lau hết dòng nước mắt đau khổ trên khuôn mặt mẹ được...

“Dẫn Thanh Đăng về phòng!”, phu nhân liếc nhìn hai mẹ con tôi, có vẻ như bà ta đã quyết tâm dẫn tôi đến bệnh viện giải quyết. Nếu không bà ấy đã không nhốt tôi vào căn phòng ẩm ướt dưới tầng hầm, nơi chuyên dùng để xử phạt những người giúp việc phạm lỗi trong nhà họ Hạ.

***

“Bà ơi, cảnh sắc bên ngoài đẹp lắm!”, khi tất cả mọi người còn đang chìm trong sự tĩnh lặng, giọng nói của Hạ Thất Lãng đột nhiên vang lên.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên lầu, phát hiện thấy Hạ Thất Lãng đang ngồi vắt vẻo trên lan can, đôi chân dài đung đưa trong không trung, trông bộ dạng cứ như một đứa trẻ nghịch ngợm. Bên cạnh anh ta là một chiếc xe đẩy, ngồi trên xe đẩy chính là lão phu nhân nhà họ Hạ. Đứng đằng sau xe là cô gái giúp việc riêng của bà. Thiết kế phòng ốc của nhà họ Hạ rất đặc biệt, hai bên đại sảnh đều hướng về phía cầu thang lầu hai, sau đó đi men theo hai ngã rẽ thông với phòng khách hoa mỹ. Lúc này, Hạ Thất Lãng và lão phu nhân đang ngồi ở trên hành lang nối giữa hai cầu thang. Họ đang cúi nhìn chúng tôi từ trên cao, giống như các vương hầu ngày xưa ngồi từ trên cao nhìn xuống đám dân đen dưới gót chân mình vậy.

“Bà biết không, mùa xuân năm tới sẽ có một cô bé vui vẻ nô đùa trong biển hoa từ la lan rực rỡ bên ngoài kia!”, Hạ Thất Lãng ngược nhìn khu vườn hoa từ la lan bên ngoài, chậm rãi nói, như đang lẩm bẩm một mình, nhưng hình như lại cố ý nói để cho lão phu nhân đang ngồi bên nghe thấy, như đang kể lể với tất cả mọi người.

“Cô bé ấy sẽ nhảy nhót, sẽ nô đùa, sẽ bắt bướm, hái hoa... Bà ơi, bà đã nhìn thấy cô bé đó chưa? Cô bé đang vẫy vẫy tay với cháu đấy!”, Hạ Thất Lãng quay đầu lại mỉm cười với bà, “Là con gái, con gái bà ạ...”

Nụ cười ấy khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Ngày mai đừng đi bệnh viện nữa, cứ để Thanh Đăng sinh đứa bé đó ra đi!”, lão phu nhân nãy giờ vẫn ngồi yên lặng đột nhiên lên tiếng, mặc dù giọng nói thấp trầm nhưng lại vô cùng chân thành vang lên bên tai tôi. Trên khuôn mặt của lão phu nhân, ngoài vẻ nghiêm nghị thì chẳng còn biểu hiện nào khác.

Mái tóc thưa thưa của lão phu nhân đã rụng gần hết, chỉ còn lại vài sợi ương ngạnh cố gắng trụ lại trên mái đầu. Lão phu nhân giờ đã không thể đi lại, sinh hoạt hàng ngày đều phải phụ thuộc vào người giúp việc. Tuy nhiên, tiếng nói của bà vẫn còn rất có uy đối với những người trong nhà họ Hạ.

“Mẹ ơi, sao có thể như vậy được? Tuyệt đối không thể được!”, lúc này, mẹ của Hạ Thất Lãng bỗng nhiên tỏ ra vô cùng bất an.

“Đừng nói nữa, cứ làm theo lời của ta đi!”, lão phu nhân ngồi trên lầu cao, oai phong như một nữ vương, những người bên dưới không ai có quyền can gián. Mặc dù tuổi đã cao nhưng lão phu nhân vẫn còn rất minh mẫn, “Mau đẩy ta về phòng!”

“Vâng!”, cô giúp việc lễ phép đáp, lập tức đẩy chiếc xe khuất dần về phía ngã rẽ bên trái, cuối hành lang.

Trên khóe môi của Hạ Thất Lãng hiện ra một nụ cười tinh quái, ngồi đung đưa trên lan can, mỉm cười chào tạm biệt lão phu nhân rồi nhảy phắt xuống khỏi lan can, phui phui mông quần, rút tay vào túi, từ từ đi về ngã rẽ bên phải của hành lang, chẳng thèm để ý đến sự kinh ngạc của những người bên dưới đại sảnh.

Nhưng trước khi khuất sau hành lang, anh ta còn kịp mỉm cười đầy kiêu ngạo với tôi. Mặc dù nụ cười ấy chỉ thoáng qua nhưng tôi đã nhìn thấy rất rõ.

Tại sao lúc đó anh ta lại nhấn mạnh sự xuất hiện của một cô bé trong biển hoa chứ? Con gái... liệu cô bé có thể tác động đến thần kinh của ai được chứ?

Tôi biết, quan hệ giữa Hạ Thất Lãng với lão phu nhân trước nay chẳng mấy tốt đẹp, thậm chí có thể nói là Hạ Thất Lãng rất căm hận lão phu nhân.

Là bởi vì mái tóc màu bạc kì lạ ấy, là bởi vì hàng lông mi màu bạc bẩm sinh đẹp lạ lùng ấy...

Thế nhưng lần này anh ta lại nhờ được lão phu nhân ra mặt. Sống chung với anh ta đã hơn mười năm nay, tôi vẫn không biết được rốt cuộc trong sâu thẳm trái tim anh ta chứa đựng điều gì, chỉ lát nữa thôi anh ta sẽ ra quân bài gì với tôi?

Hạ Thất Lãng ơi là Hạ Thất Lãng, rốt cuộc trong trái tim anh, sự hận thù sâu sắc hơn tình yêu hay tình yêu sâu sắc hơn hận thù?

Kể từ nay về sau, nụ cười của anh có thể đơn giản hơn chút nữa không...?

***

Kể từ bây giờ, mỗi ngày tan học tôi đều phải chạy tới trường Yên Đăng báo cáo. Bởi vì Hạ Thất Lãng đã hạ quyết tâm theo đuổi Liêu Vi Nhi. Anh ta là thiếu gia của tôi, cho dù anh ta có làm chuyện kinh thiên động địa gì thì tôi cũng phải phục tùng anh ta.

Ai bảo tôi là con búp bê không có con người mà anh ta vẫn nhớ nhưng ôm trong lòng chứ! Cho dù thời gian có xoay chuyển ra sao, tôi cũng vẫn phải nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, thâm lặng ở bên cạnh cùng lớn lên với anh ta.

“An Thanh Đăng, mang bức thư tình này đến lớp 9H, đưa cho Liêu Vi Nhi!”, sau khi nhét thư vào phong bì, Hạ Thất Lãng đưa nó cho tôi. Kể từ khi bước vào phòng học của anh ta, tôi đã nhìn thấy anh ta đang mài mē viết lách một thứ gì đó, hóa ra là viết thư tình! Ai đó có thể khiến cho Hạ Thất Lãng kiêu ngạo chịu ngồi xuống viết thư tình quả là không đơn giản, đồng thời đó cũng là một vinh hạnh lớn!

“Mau đi đưa thư đi! Sao thế, định cãi lời tôi à?”, nhìn thấy tôi vẫn đứng ngây ra, không có phản ứng gì, khuôn mặt của Hạ Thất Lãng lập tức sa sầm. Thần sắc này khiến cho tôi cảm thấy mình có thể bị xé xác vì tội chống đối.

“À... vâng... tôi...”, ngẩng đầu lên, bất chợt chạm phải đôi mắt lạnh như băng của Hạ Thất Lãng, tôi lập tức cúi gầm mặt xuống, xoa xoa vết sọc hình con rắn trên mu bàn tay, tâm trạng bất an nhìn xuống đôi giày màu trắng cũ nát của mình.

“Mau lên, cô còn đứng ngây ra đó à?”, làm thế nào bây giờ, sắc mặt của anh ta càng ngày càng khó coi.

“Tôi, tôi có thể giúp anh viết thư tình, có thể giúp anh làm bài tập, đi siêu thị mua thứ cả phê mà anh thích uống nhất... chỉ xin anh đừng bắt tôi xuất hiện trước mặt Liêu Vi Nhi, đừng...”, lúc này đây, tôi thật sự nói năng không ra đầu đuôi rồi.

“An Thanh Đăng, từ lúc nào cô đã học được cái thói không nghe lời thế hả? Cô đừng quên thân phận của mình, đi ngay cho tôi!”, anh ta hung hãn trợn mắt nhìn tôi, hai mắt như đang bùng bùng lửa giận, cứ như thể còn không nghe lời nữa là anh ta sẽ ném tôi xuống biển cho cá ăn thịt mất.

Mọi chuyện đến đây chấm dứt, tôi đành phải cắn chặt môi, nhắm mắt nhận lấy bức thư tình từ tay anh ta.

“Tốt, đi ngay cho tôi! Nhớ là: đi sớm về sớm!”, Hạ Thất Lãng chống hai tay lên bàn, kiêu ngạo nhìn tôi.

Cắn chặt môi, tôi cầm lấy bức thư với những hàng chữ màu xanh trên bì thư, nặng nhọc đi về phía lớp 9H, đi đến nơi có sự hiện diện của Liêu Vi Nhi, đi đến cái lớp học mà cả đời này tôi không muốn đến!

Tôi thật sự rất muốn quay đầu bỏ đi, thế nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh hung dữ của Hạ Thất Lãng, khuôn mặt ấy áp sát vào tôi, không cho tôi có cơ hội rút lui.

Đã tan học lâu như vậy rồi, liệu cô ấy có còn ở trong lớp nữa không? Tôi thò đầu vào cửa sau lớp học, đưa mắt nhìn quanh, “không có ai”, vậy thì tốt, như vậy tôi có thể đường hoàng giải thích trước Hạ Thất Lãng rằng học sinh lớp 9H đã về hết rồi, đương nhiên trong số đó có cả Liêu Vi Nhi.

“Bạn làm gì mà thập thò trước cửa lớp tôi thế?”. Đột nhiên, một giọng nói thánh thót vang lên từ phía sau tôi.

“Ồi...”, tôi ngoái đầu lại, hét lên như vừa gặp phải một con ác mộng.

“Bạn là ai thế?”, một nữ sinh có cái kẹp tóc hình con bướm trên đầu đưa mắt nhìn tôi dò xét. “Bạn không phải học sinh trường tôi đúng không? Đồng phục màu tím than... bạn là học sinh trường bình dân bên đó đúng không?”

“Ồ, tôi...”, tôi cúi đầu, tay nắm chặt bức thư của Hạ Thất Lãng.

“Nói mau! Bạn thập thò ở đây làm gì?”, nói dứt lời, cô gái đeo cặp bím tóc hình con bướm dồn tôi vào chân tường. “Khoan đã, nhìn bạn trông rất quen? À, nhớ ra rồi, mày chính là người bọn tao đã gặp trong nhà vệ sinh lần trước! Vi Nhi, đúng là cô ta rồi!”, nữ sinh có cái kẹp tóc hình con bướm thốt lên, lay lay cánh tay của cô gái có mái tóc dài đứng bên cạnh.

Người đó không ai khác, chính là Liêu Vi Nhi.

***

“Hừ, lâu lắm không gặp!”, khoe môi Liêu Vi Nhi khẽ nhếch lên, một nụ cười đẹp tuyệt vời hiện ra trên khuôn mặt.

Tuy nhiên, tôi lại không cảm nhận được chút ấm áp nào từ nụ cười ấy, ngược lại, tôi chỉ cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đến độ co rúm người lại.

“Mày thật to gan, còn dám xuất hiện trước mặt bọn tao à!”, cô gái có chiếc kẹp tóc hình con bướm hung hãn lao đến, dồn tôi vào sát chân tường.

“Tôi... tôi đến đây là để đưa bức thư tình này cho thiếu gia chúng tôi...”, mí mắt tôi sụp xuống, tôi lúng túng đưa bức thư của Hạ Thất Lãng ra. Trên

bức thư có viết “Gửi Liêu Vi Nhi thân yêu”.

“Thiếu gia nhà mày á? Là ai vậy? Lại dám viết thư tình cho Liêu Vi Nhi cơ đấy! Cả thiên hạ này ai ai mà không biết Liêu Vi Nhi và An Bồi Cảnh là một cặp trời sinh! Gan to thật đấy, định làm kẻ thứ ba chen chân vào à, chưa thấy chết chưa sợ chứ gì?”, cô gái có kẹp tóc hình con bướm tròn tròn đôi mắt ngạc nhiên, miệng nói liên tục khiến cho nước bọt bắn đầy cả mặt tôi.

“Thiếu gia nhà tôi là Hạ... Hạ Thất Lăng, học sinh lớp 9F...”, tôi cúi đầu, rụt rè nói.

“Cái gì? Hạ... Thất Lăng? Người thừa kế của tập đoàn Hạ Thị, hotboy đình... đám nhất... trường Yên Đăng, Hạ... Hạ Thất Lăng... sao?”, cô gái có chiếc kẹp tóc hình con bướm miệng há hốc, khuôn mặt thể hiện rõ sự kinh ngạc.

“Vâng, thiếu gia nhà chúng tôi rất thích Vi... Vi Nhi tiểu thư, vì vậy sai tôi đến đây đưa bức thư này!”

“Oa, không phải chứ? Vi Nhi, cậu thật là hạnh phúc, khiến cho hotboy Hạ Thất Lăng số một của trường Yên Đăng phải viết thư tình cho mình... anh ấy chẳng phải là chàng bạch mã hoàng tử trong lòng mọi người hay sao!”, cô gái đứng bên cạnh Liêu Vi Nhi tim đập rộn ràng, hai tay nắm chặt lại, đôi mắt mơ màng.

“Đây là thư của thiếu gia gửi cho Vi Nhi tiểu thư, xin cô hãy nhận lấy đi ạ!”, tôi lại lần nữa đưa bức thư ra trước mặt Liêu Vi Nhi.

“Hừ...”, Liêu Vi Nhi cười nhạt, đôi mắt ánh lên sự kiêu ngạo, cô ta đưa hai ngón tay ra kẹp lấy bức thư: “Mấy lá thư tình vớ vẩn này ngày nào mà chả nhận được cả tá, tôi đây chẳng thèm!”, Liêu Vi Nhi nhếch môi khinh bỉ.

Tôi và đám nữ sinh đứng bên cạnh cô ấy ai nấy đều tròn mắt ngạc nhiên.

“Cho dù có là thư tình của ai thì vào tay tôi đều chỉ là giấy vụn hết!”, nói đoạn, Liêu Vi Nhi xé bức thư thành hai, rồi thành bốn... cho đến khi bức thư nát vụn, cô ấy vung tay ra, những mảnh giấy thi nhau rơi lá tả, “... Bởi vì tôi đã có An Bồi Cảnh rồi”.

Những mảnh giấy vụn bay là tả chẳng khác gì những bông hoa tuyết bay bay trong không trung, rơi vào hàng mi, rơi vào mũi, vào đôi môi kiêu ngạo của Liêu Vi Nhi để rồi cuối cùng nằm yên trên sàn nhà lạnh giá.

“Hãy nhớ cho kỹ, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu không đừng trách tôi không khách khí!”, Liêu Vi Nhi lạnh lùng cảnh cáo tôi rồi quay ngoắt người bỏ đi. Những nữ sinh bên cạnh Liêu Vi Nhi cũng tròn mắt nhìn tôi rồi bỏ đi theo Liêu Vi Nhi.

Tôi nhìn trân trân vào bức thư tình đầu tiên mà Hạ Thất Lăng bỏ công sức ra viết đã bị cô ấy nhấn tâm chà đạp, những nét chữ thanh thoát, những lời nói ngọt ngào đều trở thành giấy vụn dưới sự kiêu ngạo của Liêu Vi Nhi rồi.

Tại sao người mà anh thích lại là cô ấy? Tùy ý kết giao với một cô gái bình thường chẳng phải tốt hơn sao? Nếu vậy chắc chắn bức thư tình này sẽ khiến cô gái ấy nhảy cẫng lên vì vui sướng, thậm chí cô ấy còn đặt nó ở đầu giường, trân trọng, coi nó như báu vật để cất giữ cả đời này.

Nếu anh thích một con lợn và bảo tôi đi gửi thư tình cho nó, ít nhất nó cũng biết kêu “ừn ừn...” vui vẻ quanh tôi. Nếu anh thích một con chó và bảo tôi đi gửi thư tình cho nó, ít nhất nó sẽ dựng thẳng hai tai, vẫy đuôi tíu tít chào đón tôi. Nếu anh thích một bông hoa và bảo tôi gửi thư tình cho nó, bông hoa cũng sẽ cùng tôi đón gió, cùng tôi nhảy múa dưới ánh mặt trời...

Nói chung, nếu anh thích bất kì một sinh linh nào đó trên trái đất này, còn tôi trở thành sứ giả đưa thư cho anh thì tôi chắc chắn sẽ nhận lại nụ cười và sự thân ái từ đối phương.

Thế nhưng, đôi bờ mi lạnh lùng của anh lại dành cho cô ấy một thứ tình cảm sâu sắc. Vận mệnh đã sắp đặt rằng cái mà tôi nhận lại được chỉ là sự cười nhạo trêu chọc.

Hạ Thất Lăng, tôi hận anh! Bởi vì... người mà anh thích là cô ấy!

***

Tôi trở lại bên cạnh Hạ Thất Lăng, kể lại mọi chuyện cho anh ta nghe.

“Xin lỗi, là do tôi không tốt, đã không đặt được tấm chân tình của anh lên tay cô ấy”. Gió ngoài ban công rất to, cơn gió thổi tung mái tóc tôi. Tôi xách cặp, cúi đầu đứng bên cạnh Hạ Thất Lăng.

Áng mây chiều đã nhuộm vàng cả vùng trời, nhuộm vàng cả khuôn mặt xanh tái của tôi, ngay cả những sợi tóc màu bạc cũng được phủ lên một lớp ánh sáng vàng rực rỡ. Hạ Thất Lăng ngồi vắt vẻo trên ban công, vạt áo sơ mi để lộ ra ngoài, đôi mắt mơ màng nhìn ra xa xa.

“Ừm, không ngoài dự đoán của tôi!”, cuối cùng thì Hạ Thất Lăng cũng chịu lên tiếng, anh ta ngoảnh đầu lại mỉm cười với tôi, nụ cười trong veo và tinh lãng, không còn khiến cho người khác cảm thấy bất an như trước.

“Yên tâm đi, mọi thứ đều nằm gọn trong lòng bàn tay tôi cả rồi! Cô ta sẽ phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình!”, Hạ Thất Lăng quay đầu lại, nhìn vào khoảng không dưới chân mình, chậm rãi nói.

Hơ... con người của tôi mở to kinh ngạc nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Hạ Thất Lãng chính là Hạ Thất Lãng, từ nhỏ đã là người khó hiểu. Liệu ai có thể làm gọn lên những làn sóng trong đôi mắt anh ta? Tôi nghĩ anh ta thật lòng thích Liêu Vi Nhi, cũng thật lòng mong muốn giành cô ấy cho bản thân mình. Có thể anh ta đã lãng phí những cái ôm của mình suốt mười mấy năm nay, chỉ có nụ cười xinh đẹp của cô ấy mới có thể làm ấm lại lòng ngực anh. Những ngọn cỏ dại đu đưa bên cạnh anh ta, cho dù có cháy bùng cả sinh mệnh của mình cũng không thể xóa bỏ sự giá lạnh như băng đá của anh ta. Bởi vì chúng quá rẻ mạt, rẻ mạt đến mức ngay cả một ánh mắt lạnh nhạt anh ta cũng không muốn ban cho.

***

Tôi nghĩ có lẽ Hạ Thất Lãng đã quyết tâm theo đuổi người con gái ấy.

Quả nhiên ngày hôm sau, anh ta trực tiếp gọi tôi đến trường, bảo tôi tặng hoa cho Liêu Vi Nhi.

“Liệu có thể đừng bắt tôi đi được không, lần trước cô ấy nói...”, tôi cúi gằm xuống đất, mắt nhìn trân trân vào sàn nhà.

Lần nào cũng là tôi, mới sáng sớm đã bắt tôi đến cái chỗ xa lạ sa lầy này! Tại sao lại bắt tôi theo đuổi người con gái mà anh ta thích? Hơn nữa lại vào lúc tôi đang vất vả mang trong mình một sinh mệnh nhỏ bé khác...

“An Thanh Đăng, cô lại muốn không nghe lời phải không?”, Hạ Thất Lãng ngẩng đầu lên nhìn tôi, đôi mắt lạnh lùng như băng đá.

Tôi cúi đầu, đứng im không lên tiếng. Lần đầu tiên tôi thể hiện ra một sự ương ngạnh mà người giúp việc không nên có.

“An Thanh Đăng!”, sự im lặng của tôi, sự ương ngạnh của tôi cuối cùng cũng khiến cho anh ta nổi điên.

Nhưng Hạ Thất Lãng không tiếp tục tức giận nữa mà quay lại nhìn tôi, để lộ ra nụ cười tà ác: “An Thanh Đăng, đừng có không biết điều như vậy! Tôi bảo cô giúp tôi theo đuổi hoa khôi của trường Yên Đăng chính là vinh hạnh lớn của cô đấy!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh ta đầy chán nản.

“Hừ, tôi cảnh cáo cô, đừng có thử độ nhẫn nại của tôi! Tôi nghĩ, cô không muốn...”, Hạ Thất Lãng nhẹ nhàng thổi những lọn tóc ở mang tai tôi, “Cô không muốn để tôi công bố cái chuyện chẳng hay ho gì năm cô bảy tuổi kia cho mọi người cùng biết đâu nhỉ? Ha ha...”

Hơi ấm vương vấn quanh mang tai tôi còn chưa tan hết thì nụ cười ma quỷ của Hạ Thất Lãng đã lại lần nữa hiện ra trước mặt tôi. Nhìn vào đôi mắt anh ta, tôi thấy mình như càng rơi vào vực sâu thăm thẳm. Những ngón tay đặt sau lưng từ từ khép chặt lại, những chiếc móng tay đâm sâu vào da thịt trong lòng bàn tay. An Thanh Đăng, đây là một An Thanh Đăng không biết khóc, không biết gào thét. Đây là một An Thanh Đăng ngoan ngoãn và nghe lời...

“Được, tôi sẽ giúp anh tặng hoa cho người con gái mà anh thích!”, tôi mỉm cười nói với Hạ Thất Lãng, biến mình trở lại thành một An Thanh Đăng không có con người như thường ngày.

Tôi lập tức quay người bước đi, trên tay ôm theo một bó hoa hồng to, hương hoa thơm nức xộc vào mũi khiến cho tôi cảm nhận được hương vị của tình yêu đang ngập tràn lối đi.

Nhưng tôi lại muốn khóc.

“An Thanh Đăng...”, khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi phòng học thì anh ta lôi tôi lại, sau đó thoải mái nhẹ lên mái tóc của tôi, “Đời này kiếp này, cô được sinh ra để làm con búp bê cuộn tròn trong lòng bàn tay tôi. Phải ngoan ngoãn mà học cách cảm ghét tôi, hiểu không?”, anh ta thò tay ra, xoa xoa mái tóc tôi. Khuôn mặt anh ta phảng phất chút gì đó thuần khiết mà xưa nay tôi chưa từng thấy.

Lúc tôi kịp định thần lại thì anh ta đã ngồi trên chiếc ghế dài, mặt mày không chút biểu cảm.

Tất cả chỉ là ảo giác,... chỉ là ảo giác.

Ôm bó hoa hồng, tôi từ từ đi ra khỏi phòng học, bầu trời lúc trước còn u ám giờ đã xuất hiện những tia sáng ấm áp...

Phải rồi, sẽ có một ngày ánh mặt trời xua tan đi đêm đen tăm tối, vị thần sinh mệnh rồi sẽ chặt gãy cây quyền trượng trong tay ác quỷ.

Sẽ có một ngày, tôi sẽ trốn chạy...

***

Con gió nhẹ man man thổi qua, tôi bước những bước dài đến lớp học của Liêu Vi Nhi.

“Ồ, đứa con gái này là ai thế? Sao mới sáng sớm mà đã ôm bó hoa hồng to tướng đến khoe khoang ở trường thế hả? Khoan đã, hình như nó không phải là học sinh trường ta!”

“Không sai, cứ nhìn bộ đồng phục xấu xí nó mặc trên người kia, chắc chắn là chui ra từ một trường bình dân nào đó rồi”.

“Ừm, bộ đồng phục này chẳng phải là của trường Liên Trung chuyên dành cho các cô cậu ở nhà quê lên học đó hay sao? Nhưng mà sáng sớm nó đã ôm

bó hoa to tướng đến đây làm gì vậy? Theo đuổi hotboy của lớp ta à?”

“Hừ, lại một con vịt xấu xí không biết trời cao đất dày! Cứ tưởng tùy tiện đeo bám được một công tử nhà giàu nào đó là có thể gia nhập vào giới quý tộc, thật là quá ngây thơ đấy! Để xem nó sẽ bị người ta chơi đùa ra sao!”

“Ha ha...”, đứa con gái bắt đầu cười nghiêng ngả.

Tôi cúi đầu, im lặng đi qua bọn họ. Những lúc như thế này, im lặng chính là sự phản kích có hiệu quả nhất đối với những ánh mắt xấu xa kia.

“Ai da, thật là! Sao cái trường thường dân đó có thể sản sinh ra một đứa con gái mặt dày đến thế cơ chứ!”, mặc dù tôi không thèm để ý đến bọn họ, nhưng những đứa con gái ấy vẫn đứng sau lưng chỉ trỏ, nói xấu tôi.

“Thì đúng thế còn gì! Oa, Vi Nhi! A ha... Vi Nhi...”, hai đứa con gái đứng sau đó bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì, liền lao đến đẩy mạnh khiến tôi lao đảo rồi nhanh chân chen lên trước.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, một cái khăn quàng màu tím đậm hiện ra trước mắt. Phong cách ấy chỉ có của Liêu Vi Nhi.

Dưới cái cằm trắng nõn kiêu ngạo, thứ màu tím đậm ấy khiến cho trái tim tôi chợt thót lại, hoàn toàn mất đi dũng cảm tiến về phía trước. Tôi cúi đầu, co rúm người vào góc tường. Vốn nghĩ rằng mình có thể dùng ánh mắt kiên định của mình ở trước mặt cô ấy, đón lấy ánh hào quang phát ra từ trên người cô ấy... nhưng khi thật sự nhập cuộc thì tôi lại thất bại.

“Vi Nhi, hôm nay bạn thật xinh đẹp, mặc dù vẫn mặc đồng phục nhưng bạn vẫn là nữ xinh đẹp nhất trong trường...”. Hai cô gái kia thi nhau nịnh hót, khua môi múa mép trước mặt Liêu Vi Nhi. Trông họ chẳng khác gì hai con chó đang vẫy vẫy đuôi nịnh hót chủ nhân của mình.

“À đúng rồi Vi Nhi, mới sáng sớm hôm nay đã có một đứa con gái chui ra từ cái trường bình dân chết tiệt, ôm theo một bó hoa đến đây, hình như là muốn theo đuổi hotboy của trường mình! Có vô liêm sỉ không cơ chứ?”

“Chính thế, cái trường Liên Trung đó chỉ là một cái trường cũ nát, thế nên cũng chỉ có thể đào tạo ra được loại học sinh này thôi...”.

Liêu Vi Nhi không thèm để tâm đến những lời nhảm nhí của những kẻ nịnh hót đó. Thế nhưng khi chúng nhắc đến trường Liên Trung, ánh mắt của cô ấy liền sáng quắc lên: “Người đó ở đâu?”

“Đó, cô ta ở bên đó kia!”, hai đứa con gái đồng loạt chỉ tay về phía tôi.

“Cô thật là to gan! Mới hôm qua tôi đã nói với cô cái gì?”, tôi còn chưa kịp định thần lại trước cái quắc mắt dữ tợn của Liêu Vi Nhi thì cô ta đã lao đến trước mặt tôi rồi, hai tay khoanh trước ngực, những chiếc móng tay sơn màu tím được gọt giữa cần thận.

Tôi vẫn cảm thấy rất sợ hãi, bóng đen ám ảnh ấy vẫn bao trùm lên sinh mạng tôi, chưa bao giờ chịu buông tha. Dung mạo của cô đẹp tựa nữ thần nhưng hình tượng của cô trong mắt tôi chẳng khác gì một hóa thân của quỷ dữ.

“Tôi đã từng cảnh cáo cô, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi! Vậy mà cô coi đó như gió thoảng qua tai”, dút lời, bàn tay trắng muốt ấy giữ chặt lấy cổ tôi, những chiếc móng tay dài và sắc nhọn ấy đang tùy ý cào xé tôi.

“Buông tôi ra, xin cô hãy thả tôi ra, hu... hu”, nước mắt tuôn rơi, tôi vừa khóc vừa la hét, cầu xin cô ta... Thế nhưng những móng vuốt sắc nhọn ấy vẫn đang cắm sâu vào da thịt tôi.

“Á...”

Cuối cùng vẫn gặp phải cô ấy, vẫn bị cô ấy si nhục. Nhưng như vậy lại khiến cho trái tim tôi cảm thấy yên ổn, dường như có cảm giác bản thân vừa được giải thoát... hóa ra những móng vuốt ấy cũng chẳng có gì là đáng sợ. Nhiều nhất là hai tháng, hai tháng chờ đợi để chon ông lão thời gian làm lành những vết thương trên người tôi.

Hóa ra, sau khi linh hồn bị xiềng xích được giải thoát khỏi gông cùm, thế giới lại hiện ra tươi đẹp đến vậy, những con đường dưới chân lại bằng phẳng đến thế.

“Cô cười cái gì thế? Cười vui thế hả?”, rõ ràng là Liêu Vi Nhi đã bị nụ cười ngọt ngào của tôi làm cho ngạc nhiên, “Cô hại tôi một lần còn chưa đủ sao? Hừ, món nợ lúc đó còn chưa tính sổ hết, giờ cô lại xuất hiện lần nữa trước mặt tôi, chắc là chán sống rồi! Lần này cô định báo thù tôi sao?”, những ngón tay của Liêu Vi Nhi càng siết mạnh hơn.

“Không, không phải... tôi xuất hiện trước mặt cô đều là bởi vì thiếu gia sai khiến, chỉ bởi vì vậy mà thôi”.

Trong đôi mắt của Liêu Vi Nhi bỗng lóe lên một chút kinh ngạc.

“Cô xem đi, đây là bó hoa hồng mà thiếu gia tôi gửi tặng cô!”, tôi đưa bó hoa ôm trong lòng ra trước mặt Liêu Vi Nhi.

“Là của Hạ Thất Lăng tặng tôi?”

“Vâng!”

“Oa, Thất Lăng!” hai đứa con gái đang ngăn người quan sát mọi việc diễn ra trước mắt, chợt nghe thấy tên Hạ Thất Lăng liền mở to mắt ngạc nhiên: “Vi Nhi, bạn thật là hạnh phúc, được cả Hạ Thất Lăng tặng hoa nữa chứ! Nếu như anh ấy mà chịu tặng hoa cho tôi thì cứ bảo tôi quỳ xuống cầu xin tôi cũng đồng ý...”

“Hừ, anh ta tặng hoa cho tôi làm gì? Thật không ngờ hotboy số một trường này lại nhạt nhẽo đến thế!”

“Đó là bởi vì thiếu gia thích cô! Những bông hoa này là tự tay anh ấy ra vườn hái tặng cô từ lúc trời còn chưa sáng đấy! Một đại thiếu gia kiêu ngạo và cao quý như anh ấy, ngày nào chẳng phải để quần gia hò hét âm ỉ mới chịu ra khỏi giường, thế mà bây giờ...”, tôi nhìn Liêu Vi Nhi, chậm rãi nói.

Nghe xong, ánh mắt của Liêu Vi Nhi đã có chút thay đổi, đôi hàng mi hơi rũ xuống. Tôi nghĩ chắc là cô ấy đã hơi cảm động. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên Hạ Thất Lăng bỏ sức theo đuổi con gái.

Mới sáng sớm hôm nay, vừa mở cửa sổ ra tôi đã phát hiện một cái bóng mảnh dẻ ở trong vườn hoa. Sương mù dày đặc, nhưng tiếng kéo vẫn không ngừng vọng lại.

Là Hạ Thất Lăng! Anh ta đang đội sương cắt những bông hoa hồng ở trong vườn. Lần đầu tiên anh ta bất chấp tất cả, tắm trong sương mù để cắt lấy những bông hoa kia. Nhưng tất cả những điều anh ta làm đều là vì cô ấy, người con gái đã nằm gọn trong vòng tay của một người khác.

“Đây là hoa mà thiếu gia tôi tặng cho cô, xin Vi Nhi tiểu thư hãy nhận lấy!”.

Liêu Vi Nhi ngăn người rất lâu trước ánh mắt bị thương, cầu khẩn của tôi. Cuối cùng cô ấy cũng ngập ngừng đưa tay ra đón lấy bó hoa từ tay tôi.

“Oa, không ngờ một Hạ Thất Lăng lạnh lùng cũng có lúc lại tình cảm đến thế, hoa này mà tặng cho tôi thì tốt biết mấy!”, hai đứa con gái kia vẫn đứng đó xuyết xoa.

“Các người làm gì thế hả, mới sáng sớm đã túm năm tụm ba!”

“Đâu có, là chúng tôi ngưỡng mộ Liêu Vi Nhi vì nhận được hoa từ hotboy số một của trường. À, nhưng mà giọng nói này là của...”

Chưa kịp nói hết thì hai đứa con gái kia chợt hoảng hốt nhận ra tiếng quát vừa nãy là của ai. Chúng vội vã bịt chặt miệng lại, áp ứng: “... Cảnh thiếu gia!”

Hóa ra đó chính là An Bồi Cảnh! Người có thể sánh ngang với Liêu Vi Nhi quả nhiên không giống người thường! Khuôn mặt khô ngô, làn da không trắng nhưng cũng chẳng đen, đôi môi lạnh lùng kiêu ngạo, sống mũi cao, chiếc kính đen vắt ngang sống mũi, chẳng khác gì một tên xã hội đen! Thế nhưng bộ đồng phục mặc trên người anh ta lại quá là hoàn hảo, hoàn toàn phù hợp với chàng công tử đi theo cả hai con đường tà và chính.

“Bó hoa này ở đâu ra?”, An Bồi Cảnh cướp lấy bó hoa từ tay Liêu Vi Nhi, lạnh lùng hỏi.

“Chỉ là trò đùa của một vài người rảnh rỗi ấy mà!”, Liêu Vi Nhi khẽ nhếch môi, thản nhiên đáp.

“Là ai làm?”, anh ta nhìn chăm chăm vào Liêu Vi Nhi, khuôn mặt nghiêm nghị như nhất định phải hỏi cho ra lẽ. Thế nhưng Liêu Vi Nhi chỉ quay mặt đi chỗ khác, không trả lời.

“Là của Hạ Thất Lăng, thiếu gia nhà chúng tôi gửi tặng cho Vi Nhi tiểu thư!”, tôi đã cố nhịn nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Hả?”, nghe thấy tiếng nói lí nhí của tôi, An Bồi Cảnh từ từ quay đầu lại, liếc mắt nhìn tôi: “Con ranh này từ đâu chui ra thế? Trông nhà quê quá!”

“À, cô ta là người giúp việc của Hạ Thất Lăng. Chính là người đã mang hoa đến tặng cho Liêu Vi Nhi!”, hai đứa con gái hoang mang giải thích cho An Bồi Cảnh. Rồi sau đó, khuôn mặt chúng toát lên sự đắc chí, chờ đợi cái kết thúc bi thảm của tôi.

Quả nhiên đúng như chúng dự đoán.

“Con ranh, mày quả là to gan! Dám chạy đến đây sẵn đón người của tao à?”, anh ta túm chặt lấy cổ áo tôi, lớn tiếng quát. Cái tư thế đó cứ như thể anh ta là một hoàng đế đứng từ trên cao, nắm trong tay quyền sinh quyền sát của đám dân đen, còn tôi lại chính là một kẻ thấp hèn, đáng thương nằm dưới gót giày của anh ta. “Tao nói cho mày hay, còn dám chạy đến đây gây chuyện thì đừng có trách tao không khách sáo!”, nói dứt lời, anh ta hất mạnh tôi vào tường.

Do hành động của anh ta quá sức bất ngờ, nằm ngoài dự đoán khiến cho tôi mất trọng tâm, ngã nhào ra nền đất. Tôi đau tới mức mặt như co rúm lại.

“Nếu em thích hoa, mỗi ngày anh có thể tặng cho em cả trăm bó, thêm gì mấy bông hoa dại vớ vẩn kia!”, An Bồi Cảnh một tay đút vào túi quần, một tay kéo Liêu Vi Nhi ra khỏi lớp.

Tôi ngồi bệt trên nền đất, ngăn người nhìn theo bóng dáng khuất dần của họ. Tôi tự nói với bản thân: “Cho dù phía trước có bao nhiêu chông gai thì tôi vẫn sẽ chạy đến gây chuyện, nếu như Hạ Thất Lăng yêu cầu”.

Từ trước đến nay luôn là vậy, tôi vẫn luôn bám theo anh ta, không biết mệt mỏi.

Thế nhưng sự thực sau đó đã chứng minh, anh ta không cần, không cần đến một kẻ thay thế anh ta gây chuyện.

Bởi vì kể từ hôm đó, anh ta muốn thân chinh “xuất kích”.

Hạ Thất Lãng vĩnh viễn là một kẻ khiến cho người khác khó nắm bắt, vì vậy tôi không bao giờ đoán biết được anh ta sẽ làm gì trong những hoàn cảnh nào.

Những ngày sau đó, mỗi buổi chiều tan học, anh ta vẫn gọi tôi đến trường Yên Đăng như thường lệ, chỉ có điều anh ta không bảo tôi đi tìm Liêu Vi Nhi nữa. Tôi ngày ngày đi theo sau anh ta, cùng lên ban công của trường để hóng gió. Anh ta tuyên bố sẽ tự mình xuất kích nhưng lại chẳng có chút động tĩnh nào. Nhưng tôi biết, sở dĩ anh ta có thể ngồi ung dung ngoài lan can ban công là bởi vì, ở đây anh ta có thể quan sát động tĩnh của tất cả các lớp học.

Sáng ngày thứ tư, Hạ Thất Lãng bỗng nhiên không lên ban công hóng gió nữa. Khoảng năm giờ, anh ta ném cặp sách cho tôi, tay dứt t

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thực ra, cô tàn nhẫn hơn bất cứ ai

Không khí ở trường học vào buổi sáng thật dễ chịu, trong lành và mát mẻ. Nhắm mắt lại, khoe môi khẽ cử động, hương hoa trong vườn trường như ùa vào trong lồng ngực, như thấm vào trong lòng người.

Tôi nằm trên lan can ban công của trường, một góc nhỏ cũ kỹ, một góc nhỏ bị con người quên lãng, ngửa đầu nhìn bầu trời. Ánh mặt trời dịu dàng, hiền hòa, những đám mây lững lờ trôi, nhẹ nhàng tựa như lụa, phủ kín lên bầu trời xanh ngắt, bao la. Đôi mắt nhìn về bốn phía, nơi đâu cũng chỉ thấy một màu xanh ngắt.

Không biết bầu trời nước Pháp có xanh như thế này không nhỉ? Đất nước mà vị vua Napoleon vĩ đại sinh sống chắc là phải đẹp lắm nhỉ? Dòng sông Seine thơ mộng, bờ biển xanh quyến rũ, thánh địa trượt tuyết Alps vào mùa đông, tháp Eiffel hùng vĩ... Tất cả mọi thứ ở đó như đang vẫy gọi tâm hồn tôi...

“Thất Lãng...”, đột nhiên, tiếng của một nữ sinh vang lên ở ban công. Là Liêu Vi Nhi.

Các dây thần kinh của tôi như căng ra, nảy phát xuống khỏi lan can, nhẹ nhàng bước về phía gần cầu thang, tôi thò đầu nhìn vào trong, tôi thấy hai bóng người quen thuộc, là Hạ Thất Lãng và Liêu Vi Nhi.

Hạ Thất Lãng tay dứt túi quần, dựa vào lan can, kiêu ngạo nhìn người con gái đang đứng trước mặt. Mái tóc màu bạc bay bay trong gió càng làm tôn lên dáng vẻ cao quý của anh ta, làn da trắng nõn như ngọc, không chút tí vết. Anh có được vẻ đẹp trai mê hồn của các thiên thần, một thiên thần tỏa ra ánh hào quang tuyệt diệu nhưng lại mang trên mình hơi thở của quỷ dữ. Sinh vật đặc biệt này có lẽ chính là kiệt tác tuyệt diệu nhất của vị thần sáng tạo ra vạn vật.

Liêu Vi Nhi cúi đầu, như một con cừu nhỏ sợ hãi, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh ta. Cái bóng của cô dường như càng nhỏ bé hơn trước, đó chính là kết quả của sự tôn thương bởi tình yêu.

Điều đau đớn nhất với một người con gái đó chính là, một khi đã thật lòng yêu một ai đó thì khó mà tự thoát ra được, mà Liêu Vi Nhi lại chính là người con gái như vậy! Vì thế, cô ấy chỉ biết trân trân nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng đá của Hạ Thất Lãng...

“Thất Lãng, cái này tặng cho anh!”, cô ấy ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra miếng vải màu hồng phấn cho Hạ Thất Lãng, “Em đã mất mấy tháng trời mới thêu xong nó, hi vọng anh sẽ thích!”

Đây là kiểu thêu khá phổ biến trong các trường con nhà quý tộc, dùng một miếng vải hình vuông, kết hợp với các loại chỉ màu để thêu lên những hình vẽ tùy thích, sau đó tặng cho người yêu để đặt ở đầu giường...

Tượng trưng cho sự hạnh phúc lâu bền.

Chỉ có điều, số lượng những người thêu thành công không nhiều. Nguyên nhân là do họ đều là những thiên kim tiểu thư, sống trong nhung lụa đã quen, không bao giờ phải động tay vào bất kì việc gì. Vì thế những nam sinh nhận được những miếng vải thêu kiểu này thường tỏ ra cực kì trân trọng.

Miếng vải thêu hiện giờ Hạ Thất Lãng đang cầm trong tay có hình đôi kim đồng ngọc nữ đang ôm nhau, có vẻ hơi giống với những miếng cô bé và cậu bé trên đề can “cát tường và như ý” dán trên điện thoại. Lúc này, Hạ Thất Lãng, kẻ đang tắm mình dưới ánh mặt trời dịu dàng liềm nheo nheo mắt, tỏ vẻ rất ngọt ngào.

“Cái này... là em tự thêu sao?”, anh ta hơi nhướn mày, nghiêng đầu hỏi cô.

“Vâng!”, trầm ngâm trong khoảnh khắc, cuối cùng Liêu Vi Nhi cũng kiên quyết gật đầu.

Anh ta liếc mắt nhìn Liêu Vi Nhi, khóe môi khẽ nhếch lên, để lộ nụ cười xấu xa như thường lệ. Rồi lập tức, tay Hạ Thất Lãng giơ cao... miếng vải thêu nằm im trên mặt đất. Một con gió thổi qua, miếng vải thêu lộn vài vòng ra xa.

“Ồ...”, Liêu Vi Nhi vội vàng đuổi theo con gió, vò lấy miếng vải thêu bị gió cuốn đi. Ba bốn lần như vậy, cuối cùng cô cũng tóm chặt được nó trong tay.

Trong khoảnh khắc chạm tay vào miếng vải thêu ấy, nước mắt của cô tuôn rơi, những giọt nước mắt đau khổ.

“Thất Lãng, sao anh lại ném nó đi? Anh không thích sao?”, Liêu Vi Nhi quỳ trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt ánh lên vẻ bi thương.

“Ai dà, anh thích! Anh rất thích!”, Hạ Thất Lãng nhìn Liêu Vi Nhi, cứ như thể chưa từng làm cô gái này tổn thương.

“Vậy tại sao lại vứt nó đi?”, giọng nói của Liêu Vi Nhi run run.

Anh ta tiến lại gần cô, quỳ xuống bên cạnh cô, đưa bàn tay ra vuốt ve khuôn mặt cô: “Bởi vì đó chính là thứ mà cô bỏ ra nhiều tâm huyết dành tặng cho tôi!”

Liêu Vi Nhi ôm lấy tấm vải thêu trong lòng, đôi mắt ngây dại.

“Vi vậy tôi phải cố gắng chà đạp nó!”, Hạ Thất Lãng mỉm cười, lau lau bàn tay vừa vuốt ve khuôn mặt Liêu Vi Nhi vào áo đồng phục của cô.

Anh ta là một ác quỷ mắc bệnh ưa sạch sẽ, anh ta không cho phép trên người anh ta có sự tồn tại, dù chỉ một chút xiu mùi hương của người con gái mà anh ta không thích.

Liêu Vi Nhi nhìn Hạ Thất Lãng, hoàn toàn sụp đổ, tất cả đều đã sụp đổ, cả nước mắt, sự tự tôn, sự kiêu ngạo, thậm chí cả trái tim trung thủy với tình yêu.

Tự nhiên tôi cảm thấy đồng cảm với Liêu Vi Nhi, cô ấy khóc thật thương tâm, khóc đến tuyệt vọng. Bất kì ai thật lòng yêu Hạ Thất Lãng đều không có một kết cục tốt đẹp, giống như một con thiêu thân lao vào ngọn lửa, giây giữa đau đớn, cuối cùng chỉ còn lại tro tàn.

***

Tôi và anh ta cùng lớn lên bên nhau, vậy mà ngay cả tôi cũng không biết được trong cái đầu gian ác của anh ta ẩn chứa những thứ gì, huống chi là người khác.

Những thứ mà con người không thể đạt được thì họ thường cho rằng nó là đẹp nhất!

Có lẽ, khi mới bắt đầu theo đuổi, là bởi vì cô ấy kiêu ngạo, thế nên anh ta càng muốn chinh phục được cô ấy. Nhưng khi nỗ lực đã được đền đáp, anh ta mới ôm hận trong lòng, chỉ đợi người ta đang rộng đôi cánh là lập tức vò lấy, đợi đến khi theo đuổi được người ta rồi liền chà đạp người ta không thương tiếc!

Mọi người nên tin rằng, anh ta là một ác quỷ đột lột người!

“Nếu đã không thích em, tại sao hồi đó còn liêu mạng theo đuổi em... Anh rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao những việc mà anh làm em không thể đoán ra được? Giờ em đã buông vũ khí đầu hàng, chạy đến cầu xin anh thì anh lại đối xử với em như vậy?”, Liêu Vi Nhi khóc nức nở, đau đớn kêu than.

“Bởi vì cô từng bắt nạt Đằng Nhi của tôi!”, anh ta nhìn Liêu Vi Nhi, mặt chẳng chút biểu cảm.

Nghe đến đây, đôi mắt tôi đột ngột mở to, ánh nhìn trầm tư hướng về phía anh ta.

“Đằng Nhi?”, Liêu Vi Nhi lau nước mắt, khuôn mặt đầy ngạc nhiên, rồi trong giây lát, cô đột ngột như tỉnh ra: “An Thanh Đằng?”

Hạ Thất Lãng không nói không rằng, hai tay rút túi bước ra gần lan can, đôi mắt nhìn ra phong cảnh ở phía xa...

“Ha... ha... cậu nhìn đứa con gái kia xem, quần áo xộc xệch chạy ra. Chắc chắn lúc này vừa làm chuyện bậy bạ với thằng con trai nào đó trong nhà vệ sinh rồi!”

“Chứ còn gì nữa! Ai dà, mọi người xem, nó mặc đồng phục của trường bình dân đấy! Ha... ha... ha... đám con gái của trường bình dân thật là dễ tiện, ăn no rồi là cả ngày nghĩ đến chuyện chạy đến quyến rũ con trai trường quý tộc! Đúng là buồn nôn!”

“Oa, đồng phục của nó bị thằng con trai xé tan tành kia, suýt chút nữa thì chẳng thể che nổi thân! Mau lại xem đi, biết đâu lại chẳng nhìn thấy được nội y của nó...”, một thằng con trai chạy đến, lật chiếc áo đã bị xé rách của cô gái ra “Oa, là màu hồng chúng mày ạ! Nghe nói những đứa con gái mặc đồ lót màu hồng đều rất dâm dăng...”

Bởi vì cô ấy học ở trường bình dân nên mấy kẻ đó mới có thể ức hiếp, sỉ nhục, hành hạ cô ấy như vậy...

Cô ấy ôm lấy bộ quần áo chuẩn bị rơi ra cầm đầu bỏ chạy dưới những ánh mắt khinh bỉ của bọn quý tộc.

“Khoảnh khắc cái bóng của cô ấy biến mất khỏi cổng trường, tôi đã thề: tôi sẽ khiến cho Liêu Vi Nhi kiêu ngạo bò lê dưới đất!”, Hạ Thất Lăng nhìn Liêu Vi Nhi bằng đôi mắt tức giận.

“Cứ như vậy, tôi đã ngốc nghếch rơi vào trò chơi báo thù của anh, không thể thoát ra được...”, nghe hết mọi chuyện, cô ấy đột nhiên mỉm cười trong làn nước mắt.

“Hừ!”, anh ta nhìn thẳng vào Liêu Vi Nhi, lạnh lùng nói: “Đáng đời!”, rồi dứt tay vào túi, thân nhiên bỏ đi.

Hóa ra, nguyên nhân và kết quả của toàn bộ sự việc là như vậy. Hóa ra, ngày hôm đó, anh ta đã thực sự nhìn thấy tất cả...

Ngước nhìn lên bầu trời cao, hít một hơi thật sâu, tôi đi đến bên Liêu Vi Nhi, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô làm sao thế? Tại sao lại ngồi một mình trên sân nhà thế này?” ,tôi quỳ xuống bên cạnh cô ấy, lấy ra chiếc khăn giấy trong túi áo và đưa cho cô ấy.

Liêu Vi Nhi ngẩng đầu lên, ngoài những giọt nước mắt long lanh vẫn đang tuôn rơi, cả khuôn mặt xinh đẹp như hoa dường như đã trở nên ngây dại.

“Cô... vẫn ổn chứ? Hình như sắp vào lớp rồi, chúng ta đi thôi!”, không để cô ấy kịp nói gì, tôi liền dìu cô ấy xuống cầu thang.

Thế nhưng, Liêu Vi Nhi gạt mạnh tay tôi ra, rồi cười nhạt với tôi:

“An Thanh Đằng! Thật ra cô tàn nhẫn hơn bất cứ ai!”, cô ấy nhìn tôi, trong ánh mắt có đôi chút oán trách, nhưng nhiều hơn đó là sự thù hận.

Lúc đó, cánh tay đã kéo Liêu Vi Nhi của tôi dường như cứng đờ. Tôi cúi đầu, rất lâu mà không cất lên lời.

“Thủ đoạn báo thù của cô quả là cao minh!”, Liêu Vi Nhi cười nhạt.

“Tôi chỉ là một con kiến bé nhỏ và thấp hèn, lúc nào cũng có thể bị người ta giẫm chết! Tôi không có tư cánh, cũng không đủ khả năng để báo thù ai cả!”, tôi hơi nheo mắt, hướng mặt nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài ban công.

“Đừng tưởng tôi không biết, năm đó chính là cô đã đổ hết sạch canh đi, cũng chính là cô đã tự xé rách tan quần áo của mình!”, Liêu Vi Nhi hung dữ nhìn tôi, ánh mắt như muốn xé tôi ra thành trăm mảnh.

Cuối cùng, tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn cô ấy và mỉm cười, rất tươi như không có chuyện gì xảy ra, nụ cười thách thức đối với tất cả những thứ đã được chuẩn bị, tính toán kỹ càng.

“Loại người như cô quả là đáng sợ”, Liêu Vi Nhi vuốt ve tấm vải thấm trên tay, khinh bỉ nói.

“Thật sao? Nhưng mà tôi đâu có sai!”, tôi lao đến trước mặt Liêu Vi Nhi, “Là bởi vì người tôi làm tổn thương chính là bản thân tôi!”. Tất cả những gì tôi làm chỉ là khiến cho vết thương rộng hơn, vết rách to ra, chỉ có vậy mà thôi!

Nói xong, tôi nắm chặt những ngón tay của mình, cúi đầu bỏ đi như một An Thanh Đằng vẫn luôn thấp hèn từ trước đến nay. Bước những bước chậm rãi và biến mất ở cuối cầu thang.

Chỉ có điều, điều mà tôi không ngờ tới là, Hạ Thất Lăng đã nhìn thấy tất cả mọi việc đã xảy ra ngày hôm đó, thế nên anh ta đã sắp đặt cái bẫy này để dẫn dụ Liêu Vi Nhi rơi vào...

Hạ Thất Lăng ơi là Hạ Thất Lăng, rốt cuộc anh là người như thế nào? Tôi phải làm thế nào mới có thể bước vào trái tim anh...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kiếp này, tôi mới là thiên sứ của cô

Chiều nay vừa mới tan học đã không thấy bóng dáng của Hạ Thất Lăng đâu cả, không bao tôi chờ anh ta, cũng chẳng bao tôi không phải chờ anh ta. Mặc dù anh ta là một tên hư hỏng vô địch trong vũ trụ, làm việc gì xưa nay cũng không cần biết đến cảm nhận của người khác, thế nhưng, âm thầm biến mất tằm như bây giờ thì đây là lần đầu tiên.

Ai dà, thôi kệ anh ta! Mình cứ làm hết bài tập toán mà thầy cô giao ngày hôm nay rồi về nhà vậy! Nếu như anh ta hẹn hò chán với đứa con gái nào đó có khi lại dẫn cô ta về nhà thưởng thức những bữa tối lãng mạn dưới ánh nến rồi cũng nên. Không có tôi làm kỉ đã có khi anh ta lại càng vui hơn?

Ừm, không nên làm phiền họ!

Thế là, tôi một mình ngồi trong lớp học vắng tanh, một mình vùi đầu vào những con số La tinh, mãi đến 5 giờ 40 phút mới đứng dậy chuẩn bị ra về. Đúng vào lúc ấy, điện thoại của tôi đổ chuông. Nhìn vào màn hình, tôi thấy đó là số của Hạ Thất Lãng.

“A lô...”, tôi vừa thu dọn sách vở, vừa nhận điện thoại.

“An Thanh Đăng, chúng tôi đang ở khu thương mại gần trường, cô lập tức qua đây đi!”, anh ta cứ mở miệng ra là cái giọng điệu ra lệnh như ông lớn ấy.

“Mấy người... tự đi dạo là được rồi, tôi... tôi còn phải về nhà làm việc mà!”. Tôi thầm nghĩ, anh ta hẹn hò với bạn gái, sao cứ nhất định phải lôi tôi theo làm cái bóng đèn cơ chứ? Công suất của tôi không cao, không đủ sức làm cái bóng đèn chiếu sáng cho họ đâu!

“Sao cô nhiều lời thế!”, “Anh Lãng ơi, em mới chân...”, Hạ Thất Lãng vừa gầm lên trong điện thoại thì bỗng nhiên có một giọng nữ nịu vang lên, hình như là...

“Anh..., anh đang đi cùng ai thế?”, lần này, các dây thần kinh của tôi như căng hết ra.

“Bối Nhi! Cô mau qua đây, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!”, tôi còn không kịp nói “Vâng” thì anh ta đã dập máy luôn rồi.

Hơ, hóa ra anh ta đang ở cùng với Bối Nhi! Hôm nay anh ta cao hứng góm nhí, đám con gái vây quanh anh ta có bỏ vào sọt cũng không hết, vậy mà lại chịu dẫn một đứa bé vừa mới biết đi đi dạo phố.

Cứ mặc kệ đã, phải đi tìm anh ta ngay, nếu không tí nữa về nhà nhất định sẽ toi mạng với anh ta cho xem.

Tôi thu dọn hết sách vở, xách cặp sách lên rồi chạy về phía khu thương mại tìm Hạ Thất Lãng. Rõ ràng nói rằng đang ở tầng hai khu bán hoa quả, sao chẳng thấy bóng dáng đâu cả thế này?

Tôi lượn quanh tầng hai mấy vòng mà không nhìn thấy hai cái bóng một lớn một nhỏ kia đâu. Tôi sốt ruột đến cuống quýt cả chân tay, bỗng nhiên phía sau vang lên giọng nói quen thuộc:

“Bối Nhi, dừng lại đã, chúng ta mua vài quả thanh long nhé!”

Vừa chạy vừa thở, Bối Nhi đáp: “Vâng”.

“Được rồi, mua hai quả nhé! Chúng ta mỗi người một quả! Tiếp tục đi thôi Bối Nhi...”

“Vâng... Anh Lãng ơi, anh nặng quá! Em... em... sắp kéo không nổi rồi!”, vừa thở phì phò Bối Nhi vừa kêu lên.

“Đừng sợ, Bối Nhi của chúng ta khỏe vô cùng, đến con trâu cũng không bì với em được! Anh Lãng sẽ cõ vũ cho em, nào cố lên!”

Ôi trời ơi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đầu tôi chột quay cuồng, suýt chút nữa thì ngất lịm! Hạ Thất Lãng đúng là kẻ độc ác mất hết nhân tính, anh ta dám ngồi chễm chệ trên chiếc xe mua hàng rồi buộc Bối Nhi vào trước xe bằng một sợi dây rồi bắt con bé kéo đi! Có bắt lừa kéo cũi xay thì cũng đâu đến mức ngược đãi như vậy?

Bối Nhi đáng thương của tôi!

Cái kẻ độc ác kia, mạng tiếng là dẫn Bối Nhi đi chơi, nhưng thực ra là làm khổ con bé.

“Bối Nhi...”, tôi cất tiếng gọi rồi chạy về phía cô bé.

“A, chị Đăng!”, Bối Nhi vừa nhìn thấy tôi liền mừng rỡ reo lên rồi quay sang nói với Hạ Thất Lãng, “Anh Lãng ơi, chị Đăng đến rồi này!”

“Nào Bối Nhi, thò tay ra cho chị xem nào!”, tôi quỳ xuống bên cạnh, xoa xoa đầu Bối Nhi. Khi tôi cầm tay cô bé lên xem, trái tim tôi chột đau đốn như bị gai đâm vào.

Đôi bàn tay bé nhỏ của Bối Nhi có rất nhiều vết thương sưng đỏ, trong lòng bàn tay còn có mấy đốm máu tu! Nó mới có hơn một tuổi, mới biết đi không lâu...

Ngay từ nhỏ tôi đã biết, chỉ cần là những thứ mà tôi thích, tôi yêu quý thì kẻ không có nhân tính là Hạ Thất Lãng sẽ tìm mọi cách để tàn phá. Anh ta biết rằng, mặc dù trước nay tôi luôn có thái độ lạnh nhạt với Bối Nhi nhưng không có giây phút nào là tôi không thầm yêu thương, nhớ nhung con bé.

Chỉ là tôi không ngờ rằng, khi cả tôi và anh ta cùng yêu thương một thứ đồ vật nào đó, anh ta cũng sẽ chọn cách hủy hoại nó.

“Con bé... vẫn còn nhỏ như vậy...”, xem xong tay của Bối Nhi, tôi nhìn Hạ Thất Lãng bằng đôi mắt đau thương.

“Thế thì đã sao?”, anh ta nhếch mép, nhìn những bóng người qua lại trong khu thương mại, mặt mày chẳng chút biểu cảm.

Có chuyện gì thế nhỉ? Hôm nay anh ta cãi nhau với bạn gái hay sao mà giọng điệu như có mùi thuốc nổ thế này.

“Nếu như cô không muốn con bé chịu cực, vậy cô thay nó kéo xe đi!”, Hạ Thất Lăng nháy mắt với tôi.

Tôi cúi đầu hồi lâu không nói gì. Bối Nhi không biết có chuyện gì xảy ra liền chạy đến trước mặt Hạ Thất Lăng năn nỉ: “Anh Lăng ơi, xin anh đừng mắng chị Đăng mà. Em... em sẽ ngoan mà!”

“Bối Nhi, chị Đăng không sao!”, tôi xoa xoa đầu con bé, mỉm cười hít một hơi thật sâu và nói với Hạ Thất Lăng: “Thôi được, để tôi kéo! Anh còn chưa mua cái gì thì cứ nói!”

Hạ Thất Lăng hát hăm: “Lên tầng ba, khu thực phẩm!”

Tầng ba? Trời đất ơi! Mặc dù thân hình anh ta mảnh dẻ nhưng để kéo được anh ta lên đến cầu thang chắc chẳng phải điều dễ dàng. Nghĩ là như vậy thôi nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không có gì.

Mặc dù nói chiếc cầu thang cuốn này không mấy gây khó khăn cho tôi, bởi vì cầu thang này không có bậc, nó giống như một cái thảm từ trên trời hạ xuống đất, nhưng đáng tiếc là nó lại đang đứng yên chứ không chuyển động như mọi hôm.

Hạ Thất Lăng vốn dĩ không nặng cho lắm, nhưng anh ta còn ôm trong lòng bao nhiêu là túi đồ, thật là khiến cho tôi khóc không ra tiếng.

“Sao thế? Sợ rồi hả?”, nhìn thấy tôi đứng bất động ở chân cầu thang, Hạ Thất Lăng nghiêng đầu dò hỏi.

“Không phải!”, tôi nhìn vào chiếc cầu thang cuốn dài dằng dặc, mặt thản nhiên đáp. Sau đó nghiêng răng kéo cái “đồng đất” trong xe mua hàng lên lầu ba.

Bối Nhi ở phía trước vỗ tay cổ vũ cho tôi: “Chị Đăng đừng sợ! Sắp đến rồi! Chị xem, trên này có bao nhiêu là thạch hoa quả đang chờ chúng ta đấy...”

Nhìn thấy cô bé vừa cố gắng đi chậm lại để chờ tôi vừa đưa mắt nhìn đồng thạch chất cao như núi trên tầng mà nhỏ dãi thèm thuồng, điệu bộ thật đáng yêu. Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy buồn cười và mọi khổ sở mà tôi phải chịu đựng là hoàn toàn xứng đáng. Nhưng cái “đồng đất” chết tiệt phía sau càng ngày càng khiến cho bước chân của tôi thêm nặng nề.

Dồn hết mười phần công lực, cuối cùng tôi cũng lên được anh ta lên lầu, thế nhưng giờ thì tôi thở không ra hơi, chân tay tê dại, mềm nhũn cả rồi.

Còn anh ta thì vừa đến tầng ba đã nhảy tót xuống khỏi chiếc xe, đi đến bên Bối Nhi, nói: “Bối Nhi, hôm nay chúng ta phải dọn dẹp sạch cái siêu thị này mới được!”

“Vâng ạ!”, Bối Nhi gật đầu lia lịa, sau đó giờ nắm đầm vào khoảng không như chuẩn bị quyết đấu với quân thù vậy, “Xông lên!”.

Hai khách hàng trông như hai thổ phi này khiến cho các nhân viên bán hàng giật thót cả người, thi nhau lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán. Sau khi hai người họ “mở ra con đường máu”, rất nhiều người tò mò nhìn về phía tên “đồng phạm” của hai tên thổ phi kia, khiến cho tôi xấu hổ vô cùng, vội vàng bỏ chạy. Nhưng khổ nỗi là họ vẫn cứ dán mắt vào tôi.

Ấy, thổ phi là một tên lớn, một tên nhỏ vừa mới xông vào quầy thực phẩm kia cơ, còn tôi thì vô tội mà... tôi chỉ là một tên nô lệ bị họ bắt đi làm khổ sai thôi...

Tôi cúi đầu, vội vàng đi tìm một nơi vắng người để trốn tránh những ánh mắt nghi ngờ đó.

Thật chẳng dễ dàng gì họ mới hoàn thành xong “cuộc càn quét”, Hạ Thất Lăng gọi điện nói rằng đứng chờ tôi ở chỗ cầu thang, bảo tôi lập tức quay lại. Không còn cách nào khác, tôi đành phải tắt điện thoại chạy đến đó.

“Ê, An Thanh Đăng! Đi trả tiền đi!”, vừa đến tầng hai, Hạ Thất Lăng đã ném cho tôi cái thẻ ngân hàng rồi ôm Bối Nhi đi thẳng ra cửa.

Trời ơi, bao nhiêu là đồ trong xe đẩy hàng, bảo tôi một mình làm sao xách hết được? Tại sao cái con người đó lại có thể nhẫn tâm đến vậy không biết?

“Thưa cô, xin hãy nhập mật mã!”, tôi còn chưa than thở hết thì nhân viên bán hàng đã tính tiền xong, liền bảo tôi nhập mật mã thẻ ngân hàng.

“À vâng!”, tôi đáp lời, vội vàng nhập mật mã vào. Ôi, tiêu hết đến cả nghìn tệ, trời ạ! Hai cái tên thổ phi này quả nhiên muốn dọn sạch cả siêu thị mà.

Nghĩ lại thì có rất nhiều đồ của Hạ Thất Lăng tôi đều biết mật mã, ví dụ như: mật mã QQ, mật mã sổ nhật kí, mật mã thẻ ngân hàng... Dường như tất cả những thứ đó đều là anh ta vô tình nói cho tôi biết, tôi cũng không biết vì sao anh ta lại làm vậy?

Tôi vác cả đồng túi lớn, túi nhỏ bỏ lê ra khỏi khu thương mại! Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy bóng dáng của hai tên thổ phi kia! Bọn họ đang ngồi trên chiếc ghế dài màu xanh ở bên ngoài uống nước.

“Bối Nhi, đi thôi!”, nhìn thấy tôi đi ra, Hạ Thất Lăng liền cầm vào ống hút rồi nói với Bối Nhi.

“Vâng!”, anh ta vừa lên tiếng, Bối Nhi đã nhồm mông đứng dậy chuẩn bị đi. Tôi còn chưa được nghỉ ngơi mà? Hai tên thổ phi này thật là không có nhân tính!

“Bối Nhi, hôm nay anh Lăng sẽ dẫn em đi săn người!”, Hạ Thất Lăng lắc lắc cốc nước trong tay, quay người lại, nháy mắt nhìn Bối Nhi: “Anh săn gái đẹp, em tìm trai đẹp!”

“Được ạ!”, Bối Nhi vui mừng, hoa chân múa tay, nước dãi chảy ra như thác, dang rộng hai tay chạy như bay về phía trước, “Trai đẹp, trai đẹp, em đến đây...”

Ai dà, hai người này phối hợp với nhau sao mà ăn ý thế? Xem ra mình đã xem thường chuyện này! Đứa bé đang mang trong mình dòng máu của Hạ Thất Lăng liệu có thể là một cái mầm non tốt được không?

Dù sao thì nó cũng là một kẻ háo sắc đời thứ hai!

Ồi, sao mới suy nghĩ một chút mà đã không thấy bóng dáng của họ đâu rồi... Cứ nghe thấy nói đến trai đẹp, gái đẹp là mắt sáng lên, chẳng biết gì nữa... Ồi thật là đau lòng!

Tôi phải tìm mãi mới thấy hai người đó đang ngồi ở ven đường triển khai “thân thủ” với những người qua đường. Lớn thì ra sức phóng điện với những người đẹp, bé thì tạo dáng cố gắng thu hút các anh đẹp trai.

Trời ơi, mọi thứ đang diễn ra khiến cho tôi hoa hết cả mắt. Cả con phố náo nhiệt bỗng chốc trở thành địa bàn riêng của họ, hai con dê háo sắc!

Tuyệt đối đừng để cho người khác biết tôi cùng một nhóm với họ! Nếu không thì chẳng biết giấu mặt đi đằng nào cho hết xấu hổ? Lớn thì thôi chẳng nói, nhưng bây giờ đến một đứa con nít hơn tuổi đầu cũng bị dắt tôi đây để làm cái trò mắt mặt này.

Không được, mình phải tìm một chỗ nào trốn tạm đi đã! Ngay đến một người thờ ơ với mọi việc trên đời như tôi còn cảm thấy mắt mặt trước tình huống này thì chắc bạn cũng có thể hình dung ra được họ đang làm cái gì trên đường phố rồi.

Tôi chạy đến đứng dưới một gốc cây điệp vàng bên đường, nhìn về phía họ. Tôi phát hiện thành tích của Hạ Thất Lăng quả không tồi! Anh ta ngồi trên lan can ven đường, nháy mắt quyến rũ những cô gái xinh đẹp qua đường, thậm chí còn chạy đến bắt chuyện và hỏi số điện thoại của người ta nữa.

Trời đất ơi, chẳng nhẽ cứ đẹp trai là có thể coi trời bằng vung, tùy ý quyến rũ gái đẹp trên đường vậy sao? Đúng là vô lí...

Tôi ngoảnh đầu qua xem thành tích của Bối Nhi, dường như cô bé không có được diện mạo mê hồn như Hạ Thất Lăng, thế nhưng “kẻ háo sắc đời thứ hai” quả không hổ danh.

“Anh ơi, trông anh đẹp trai thế!”, trên đường phố, cứ nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào đi ngang qua là con bé lao đến cười ngọt ngào với đôi phượng. Rồi khi người ta cúi xuống xoa đầu khen con bé thật ngoan là y như rằng nó liền lúi từ trong túi ra một chiếc thạch: “Cái này là quà em tặng cho anh đẹp trai! Hi hi hi...”

Ặc ặc, hôm nay là lần đầu tiên tôi biết được Bối Nhi lại có tài giao tiếp đáng kinh ngạc như vậy.

“Ha ha! Cô bé ngoan quá!”, anh chàng đẹp trai đó cảm thấy thích thú trước sự đáng yêu của Bối Nhi, liền quý xuống thòm lên đôi má trắng hồng mẫm mẫm của nó. Nhân cơ hội đó, Bối Nhi liền nhón chân lên thòm vào má người ta, xong rồi miễn cưỡng cười ha ha...

Nhìn thấy cảnh tượng này, lưng áo tôi ướt đầm mồ hôi! Thật là không thể tưởng tượng nổi, một đứa trẻ mới hơn tuổi đầu mà đã biết quyến rũ trai đẹp như vậy, sau này lớn lên có khi mức độ háo sắc của nó còn vượt mặt cả Hạ Thất Lăng mất.

Chẳng dễ dàng gì mới đợi đến lúc hai con dê háo sắc kia chơi xong trò chơi quyến rũ trai đẹp, gái đẹp. Tôi liền đi đến chỗ hai người đó, lạnh nhạt nói: “Đi thôi! Về nhà thôi!”

Tôi xách đồ sai bước đi trước, mặc kệ cho hai người họ đi sau khoe khoang thành tích của mình: Hạ Thất Lăng khoe khoang những dấu son môi đỏ choét trên mặt, còn Bối Nhi khoe ra một cây kẹo mút quá hạn sử dụng mà một anh chàng đẹp trai nào đó sau một hồi lục tung túi sách mới tìm thấy và đưa cho con bé.

Tôi không nói gì, về đến nhà liền đi thẳng về phòng. Lúc này tôi mới phát hiện đồ đạc mua ngày hôm nay vẫn còn đang nằm hết trên tay tôi. Tôi đang định mang lên phòng khách thì Hạ Thất Lăng đã bước vào.

Tôi đứng sang một bên, lặng lẽ nhìn anh ta kiểm lại đồ đạc. Vốn nghĩ rằng sau khi kiểm lại đồ đạc xong xuôi anh ta sẽ xách đồ về phòng, nào ngờ anh ta đi đến bàn trang điểm của tôi, nhẹ nhàng đặt lên đó một chiếc vòng hạt.

“Anh... lần sau có thể đừng dẫn Bối Nhi ra ngoài săn người có được không? Nó vẫn còn nhỏ...”, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi đành phải mở miệng.

“Hừ!”, Hạ Thất Lăng cười nhạt, đi đến trước mặt tôi, ánh mắt vừa như trêu ghẹo, vừa như thách thức: “Thế cho cô đi quyến rũ đàn ông vậy nhé!”

Con người tôi phút chốc mở to ra rồi lập tức chìm vào sự nghi hoặc.

Đột nhiên, anh ta nhìn tôi, từ từ tiến lại gần, nhanh chóng dồn tôi vào góc tường. Khi tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì tay trái anh ta đã chống vào tường, vây chặt lấy cả người tôi ở bên trong.

“Đôi môi này, đã lâu lắm rồi tôi không chạm vào!”, những ngón tay của anh ta xò ra, nhẹ nhàng lướt trên đôi môi tôi, lạnh lùng nhưng dịu dàng, “có lẽ...”

nó càng có tính đàn hồi hơn trước đây nhỉ?”

Tôi có thể cảm nhận được, hơi thở ấm áp và dịu dàng của anh đang ghé sát vào tôi, len lỏi vào trong cổ áo tôi, lướt nhẹ trên từng thớ da thịt trên ngực tôi... trong giây lát, tinh thần tôi chợt hoảng loạn.

“Đừng có như vậy!”; tôi đột nhiên bừng tỉnh, ngoảnh đầu sang một bên và gạt cánh tay đang lướt trên môi tôi của anh ta ra.

“Hừ! Một thằng đàn ông vớ vẩn nào đó cũng có thể ném thử làn môi cô, còn tôi thì không được phải không?”, không hiểu vì sao anh ta lại gào lên với tôi như vậy.

Hôm nay rốt cuộc anh ta làm sao vậy nhỉ? Tôi đã làm gì đắc tội với anh ta chẳng? Tại sao vừa bước vào anh ta đã gây sự với tôi? Hôm nay trên đường phố anh ta ngang nhiên quấy rối con gái, tôi không nói gì thì thôi, tự nhiên giờ lại đến phòng tôi nạt nộ...

“Này, con người anh rốt cuộc là như thế nào hả...?”, tôi không kìm chế nổi cơn tức giận, đang định hét lên thì đột nhiên một cánh tay vòng qua eo tôi, một cánh tay khác giữ lấy gáy tôi. Tôi còn chưa kịp há hốc mồm kinh ngạc thì đôi môi nóng bỏng của Hạ Thất Lãng đã áp sát vào môi tôi.

“Ư... ư... ư...”

Tôi vươn tay ra, cố sức đánh vào lưng anh ta nhưng hoàn toàn chẳng ăn thua gì.

“A... buông tôi ra!”, tôi cố hết sức giãy giụa... cuối cùng tôi cũng đẩy được cái tên đáng ghét kia ra!

“Hừ!”, tôi vô cùng phẫn nộ trước nụ cười lạnh lùng của anh ta.

“Chẳng phải cô rất thích cái hơi thở nóng bỏng này trên người những thằng đàn ông hay sao? Sao hôm nay trước mặt tôi lại ra vẻ e dè như vậy?”

“Tôi thích thú... ha ha...”, tôi cười nhạt với anh ta, không hiểu hôm nay anh ta đã chịu tác động gì, hay nghe thấy ai đó nói gì xấu xa... thế nên tất cả những gì anh ta làm đều không thể tưởng tượng được...

“Cô cười cái gì?”, rõ ràng là nụ cười nhạt của tôi đã khiến cho anh ta càng thêm phẫn nộ. Anh ta lao đến túm lấy cổ áo của tôi, hung dữ quát: “Nói cho cô hay, kiếp này tôi mới là thiên sứ của cô! Người mà cô phải tôn kính cả đời chính là tôi! Là tôi! Nghe thấy chưa hả...?”

Anh ta túm lấy cổ áo tôi càng chặt hơn, cứ như thể anh ta đang muốn vò nát tôi trong lòng bàn tay vậy. Cuối cùng, những giọt nước mắt không kìm nén được thì nhau tuôn rơi, toàn thân tôi run lên, từ từ trượt xuống khỏi bức tường. Tôi vùi đầu vào trong hai đầu gối, khóc nức nở...

“Anh là ánh hào quang chói lòa như vậy! Có biết bao nhiêu cô gái vây quanh anh, chẳng khác gì những cánh bướm xinh đẹp dập dờn bay lượn, thế giới của anh... vĩnh viễn sẽ rực rỡ như vậy... Còn tôi, mãi mãi chỉ là một người cô quạnh trong góc tối, bị người đời lãng quên mà thôi!”

“Đằng Nhi...”, dường như anh ta đã bình tĩnh lại, trên đôi mi màu bạc hiện rõ sự đau thương, anh ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên tôi, ôm tôi vào lòng.

“Buông tôi ra!”, tôi vùng ra khỏi vòng tay Hạ Thất Lãng, ngồi dịch ra xa anh ta, “Xin anh, hãy tránh xa tôi ra, hãy để cho tôi chơi một mình! Cho dù tôi có rơi nước mắt, cũng cứ để tôi một mình... Tôi bắt buộc phải học cách từ bỏ việc ngưỡng mộ anh, bắt buộc phải thay đổi thói quen dựa dẫm vào anh, bắt buộc phải học cách yêu quý thiên đường của một con người!”

“Đằng Nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cái bóng của anh ấy thật lẻ loi!

Dám bắt nạt người khác như vậy, cái tên ác quỷ Hạ Thất Lãng đó thật đáng hận!

Giờ nghỉ trưa hôm ấy, tôi không cùng Hạ Thất Lãng lên nhà ăn trưa như thường lệ, hôm nay tôi tự mang cơm trưa, hai phần, một phần cho tôi, một phần cho...

Đi xuyên qua hành lang, tôi nghe thấy tiếng reo thích thú của đám con gái lớp bên cạnh.

“Này, nghe nói hôm nay Hạ Thất Lãng dẫn em gái của anh ấy đến lớp đấy!”

“Oa, thật sao? Bao nhiêu tuổi? Nghe nói gia tộc nhà anh ấy nổi tiếng bởi sắc đẹp đấy!”

“Đúng vậy, em gái anh ấy tên là Bối Nhi! Cực kì dễ thương! Lúc nãy tớ nhìn thấy rồi, khuôn mặt tròn mỗm mỗm, da trắng hồng... Nhìn chỉ muốn bọ cho mấy cái!”

“Chứ còn gì nữa, nếu chẳng phải Hạ Thất Lăng đột nhiên xuất hiện thì có lẽ má con bé đó đã bị tớ bọ sung lên rồi...”

Ôi trời ơi, Hạ Thất Lăng dẫn Bối Nhi đến trường sao? Chẳng phải xưa nay anh ta không bao giờ dẫn con bé đến những chỗ dễ bị người khác phát hiện hay có nguy cơ vỡ mất vòng hào quang của anh ta hay sao? Vậy mà bây giờ anh ta lại lôi con bé đến đây! Thật là... Anh ta làm cái gì cũng khiến cho người khác phải kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi!

Thôi mặc kệ anh ta, tôi phải đi đưa cơm trưa trước đã.

Hôm nay tôi làm món cơm cà ri, chắc là Y Tùng Lạc sẽ thích, bởi dù sao đây cũng là món ăn tôi phải bỏ rất nhiều thời gian để làm. Tôi nghĩ anh ta chắc lại đang ngồi trên cửa thoát hiểm ở ban công tòa nhà thực nghiệm, vì thế tôi liền gói hộp cơm trưa lại và chạy về hướng đó.

Tôi đi qua con đường nhỏ dẫn từ tòa nhà giảng đường sang tòa thí nghiệm nhưng lại đột nhiên phát hiện Y Tùng Lạc đang nằm trên bãi cỏ đằng sau thư viện. Những cây hoa trà ở đó đều cao đến nửa người, xanh um tươi tốt, những bông hoa trà màu trắng tô điểm trên những khóm cây xanh ngắt khiến cho nơi này trở thành khu phong cảnh tuyệt đẹp nhất trong trường.

Nếu như không phải mỗi lần đi ngang qua tôi đều thích đứng lại ngắm nhìn những bông hoa trà thì chắc chắn không thể phát hiện được có một người đang nằm phía sau những lùm hoa tươi tốt kia.

“Hey...”, tôi chạy qua, nhẹ nhàng mỉm cười với anh.

Nghe thấy có tiếng gọi, Y Tùng Lạc lười biếng mở to đôi mắt, ánh sáng mặt trời phản chiếu lên khuôn mặt khôi ngô của anh, thanh tú và xinh đẹp như những bông hoa trà trắng tinh khôi kia.

“Sao em lại ở đây?”, Y Tùng Lạc ngồi dậy, vươn vai.

“Em... em hôm nay có làm hai phần cơm trưa, vì vậy mang tới đây...”, tôi cúi đầu, lí nhí nói.

“Em đang định nọt anh phải không?”, Y Tùng Lạc nhìn tôi, giọng điệu lạnh lùng hỏi.

Mặt tôi đỏ ửng lên vì bối rối và xấu hổ. Tôi cảm thấy trước mặt anh ấy, bản thân tôi luôn bị nhìn thấu tim gan.

“Quả nhiên, để có thể rời xa nhà họ Hạ, em có thể từ bỏ lòng tự tôn, không từ mọi thủ đoạn!”, Y Tùng Lạc nhún mày, khinh bỉ nói.

Khoảnh khắc ấy, tôi thật muốn đào ngay một cái lỗ mà chui xuống, tốt nhất là chết ngay luôn ở trong đó để mãi mãi không nhìn thấy mặt trời.

“Anh vẫn luôn đối xử như vậy với những người thật lòng với mình sao?”, tôi nén chặt nước mắt trong lòng, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh không cảm kích khi người khác dậy từ sáng sớm để chuẩn bị những thứ này cho anh thì thôi, xin anh đừng nói những lời ác ý đối với tấm lòng tốt của người ta!”

“Đây là... em dậy từ sớm để làm sao?”, Y Tùng Lạc nhìn tôi dò hỏi, khuôn mặt như ánh lên sự kinh ngạc và vui mừng.

Hai hàng mi sụp xuống, tôi khẽ gật đầu.

“Thế... thế đó là món gì vậy?”, khuôn mặt u ám kia bỗng dần dần tươi sáng hơn, mặc dù anh vẫn đút hai tay vào túi quần, mắt nhìn phía xa xăm, nhưng đầu óc của anh dường như vẫn quanh quẩn quanh hộp cơm trưa tự tay tôi làm.

“Đây là cơm cà ri?”, tôi cắn chặt môi, nhẹ nhàng trả lời Y Tùng Lạc.

“Cái gì? Cơm cà ri á?”, khuôn mặt đẹp trai tựa ánh mặt trời kia bỗng chốc trở nên không chút biểu cảm, “An Thanh Đằng, anh sẽ không bao giờ ăn thứ mà em làm đâu!”

“Hả?”, tại sao lại như vậy, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay nữa! Cái người đang ngồi trước mặt tôi kia rốt cuộc là làm sao thế nhỉ, vừa nãy rõ ràng còn lộ rõ vẻ vui mừng, thế mà bây giờ tại sao lại...

“Anh đã từng nói rằng anh sẽ không bao giờ ăn thứ mà em nấu! Nhưng...”, ánh mắt Y Tùng Lạc đột nhiên trở nên tinh quái, anh ta ghé sát vào tai tôi, thì thầm: “... nếu em chịu bón cho anh ăn, thì anh sẽ cân nhắc!”

Giọng nói nhẹ nhàng của anh lướt qua gò má tôi. Rồi anh nhìn thẳng vào mặt tôi, mỉm cười.

“Trời...”, tôi cảm thấy thực sự xấu hổ, vội vã cúi gằm mặt xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta. Lúc này, mặt tôi đã đỏ ửng lên chẳng khác gì mông con khi đít đỏ.

Dưới sự thúc giục của anh ta, tôi liền mở hộp cơm ra, vừa nhìn vào hộp cơm, vừa nhìn ngó xung quanh xem có ai qua lại nhìn thấy không, cảm giác cứ như thể mình đang đi ăn trộm vậy! Thực ra, cũng có thể nói là tôi đang đi ăn trộm, bởi trong trường Yên Đằng, mỗi đứa con gái đều âm thầm tuân thủ một nguyên tắc bất thành văn, đó là: hai hotboy của trường là của chung, không ai được phép bí mật quyến rũ, nọt nọt hoặc độc chiếm một mình! Vì

vậy, xung quanh họ có biết bao nhiêu cô gái hung hăng như lang sói nhưng nào có ai dám xông vào vỗ lấy họ cho riêng mình đâu? Trong khi đó, với tình trạng hiện nay của tôi, đảm bảo rằng nếu bị phát hiện, đám con gái của cả trường Yên Đăng này sẽ nhảy xổ vào ăn tươi nuốt sống tôi mất.

“Này, em làm sao thế hả?”, thấy tôi cứ ngồi ngây ra không động tĩnh gì, Y Tùng Lạc bắt đầu nổi cáu.

“Ha ha...”, tôi nhìn anh ấy cười trừ.

“Á!”. Anh ta tóm chặt lấy tay tôi, đưa thìa com trên tay tôi vào miệng. Điều này làm tôi vô cùng ngạc nhiên, nhưng càng ngạc nhiên hơn là Y Tùng Lạc cứ ngậm chặt lấy cái thìa không chịu nhả ra, còn bàn tay lại nắm chặt lấy cái tay cầm thìa của tôi, và còn nháy mắt cười nữa chứ.

“Thả, thả em ra!”, tôi nhủ mảy, dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh. Cuối cùng, Y Tùng Lạc mỉm cười, thả tay tôi ra.

“Oa... com cà ri thơm quá!”, nhai miếng com trong miệng, anh nhìn lên bầu trời xanh ngắt, “Khiến cho anh có cảm giác như đang ở trong tình yêu đầu...”

“Đúng vậy, quả là rất thơm! Ngay cả tôi ở đây cũng ngửi thấy mùi thơm!”, đột nhiên, một giọng nói sắc nhọn vang lên từ phía sau chúng tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy một lớn một nhỏ đang ngồi đối diện với chúng tôi, bọn họ... không phải ai khác, chính là Hạ Thất Lãng và Bối Nhi.

Hạ Thất Lãng đang ngồi uống nước ở hai cái xô ngang trên sân bóng rổ gần đó, còn Bối Nhi đang ngồi trên lan can sắt xung quanh, ngay thơ mỉm cười với tôi.

Trời đất ơi, sao bọn họ lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Chẳng nhẽ mọi việc vừa xảy ra họ đều nhìn thấy cả rồi?

“Chị Đăng...”, tôi còn đang ngây ngô không biết phải làm sao thì Bối Nhi đã chạy đến bên cạnh tôi, đương nhiên, phía sau còn có Hạ Thất Lãng đi theo.

Bối Nhi vừa chạy lại đã tóm lấy vạt áo đồng phục của tôi mà cười, nụ cười ngây thơ. Còn Hạ Thất Lãng thì mặt mày sa sầm, đôi mắt dữ tợn nhìn chăm chăm vào tôi. Nếu như ánh mắt có thể giết chết người thì tôi đã sớm đến âm tào địa phủ ngồi chờ đến lượt rồi!

Chỉ có Y Tùng Lạc là rất thân thiện. Anh ta nhếch môi mỉm cười rồi nắm lấy tay tôi nói: “Thanh Đăng, chúng ta đi thôi!”

Tôi vùng vằng thoát khỏi bàn tay anh nhưng không được, Y Tùng Lạc đã lôi tôi đi...

“An... Thanh... Đăng!”, Hạ Thất Lãng gọi giật, giọng nói rất dửng dưng, không hề có chút giận dữ hay oán hận nào. Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy thần sắc của Hạ Thất Lãng rất tĩnh lặng, cốc nước trong tay hơi nghiêng, nước từ bên trong chảy tí tách ra ngoài, nhỏ giọt lên đôi giày mới tinh của anh ta. Nước cam chảy đầy trên quần, trên giày của Hạ Thất Lãng.

Cái tên này, ai lại đi đổ hết cả nước cam lên giày của mình thế kia?

“An Thanh Đăng, cô qua đây cho tôi!”, giọng nói rất lạnh nhạt, thế nhưng chỉ có tôi mới biết đó chính là biểu hiện có sức sát thương mạnh nhất của anh ta, “Lau sạch giày cho tôi!”

Tôi biết mà, mọi sự đều đã được anh ta sắp đặt sẵn.

“Em còn do dự cái gì? Đi theo anh!”, Y Tùng Lạc bắt đầu kéo tôi đi.

“Nếu không nghe lời tôi, hậu quả ra sao tự cô biết rất rõ!”, Hạ Thất Lãng nhìn chăm chăm vào tôi, nhếch môi khinh bỉ. Mặt mày lạnh băng, anh ta ném xuống đất một cái khăn tay, khinh bỉ ra lệnh: “Lau sạch giày cho tôi!”

Như anh đã nói, tôi biết rõ hậu quả sẽ ra sao nếu như tôi bỏ đi cùng với Y Tùng Lạc. Nói một cách khác, anh ta sẽ đem chuyện đau khổ nhất của tôi xảy ra mười năm trước tuyên bố cho mọi người cùng biết. Anh ta đã dùng chiêu này để uy hiếp tôi suốt mười năm nay. Vì vậy, tôi cố gắng hết sức rút tay ra khỏi tay của Y Tùng Lạc, đi về phía Hạ Thất Lãng, nhặt chiếc khăn tay lên, quỳ xuống dưới chân anh ta và lau sạch những vết bẩn trên đôi giày ấy như anh ta yêu cầu... Đây chính là số mệnh của tôi. Kiếp này tôi được sinh ra là để cho anh ta thỏa thích chà đạp.

Không biết đã mất bao lâu cuối cùng tôi cũng lau xong đôi giày cho anh ta. Mặc dù không thể sạch sẽ như trước được nhưng thế này đã là ổn lắm rồi, đôi giày màu trắng chỉ còn sót lại những đốm nhỏ nhỏ màu cam, những vết nước cam đổ lên quần cũng mờ dần, không còn nhận ra dấu vết nữa.

Lau xong, tôi đưa trả anh ta chiếc khăn tay, thế nhưng... anh ta cầm lấy rồi lại lập tức vứt xuống đất, sau đó lạnh lùng nói: “Mang nó về giặt sạch cho tôi!”

Tôi đã mang tất cả sự tự tôn của mình, tất cả những gì mà tôi có ra cho anh ta chà đạp, anh ta còn muốn gì nữa đây? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn nhặt chiếc khăn lên.

“Á!”, khi bàn tay tôi vừa chạm vào chiếc khăn tay thì cơn đau ập đến từ trên mu bàn tay, thân xác nhỏ bé của tôi đã bị chìm vào trong cái bóng vừa mới ập đến kia.

Đó là đôi giày màu trắng, đôi giày màu trắng ấy đang tàn nhẫn giẫm lên bàn tay tôi.

Tôi ngược đời mắt đau đóm của mình lên, trước mắt tôi là khuôn mặt lạnh tanh vô tình... Ánh nắng ấm áp chiếu qua những tán lá xanh, óng ánh nhảy nhót trên cành, dịu dàng đến vậy, tươi đẹp đến vậy... Nhưng trái tim tôi, đang từ từ băng giá.

Tôi thích một Hạ Thất Lãng đeo MP3 vào tai tôi để tôi không nghe thấy tiếng anh ta hôn người khác, thích một Hạ Thất Lãng cọ cọ vào mũi tôi và thân mật gọi tôi “Đằng Nhi”, tôi thích một Hạ Thất Lãng ôm chặt tôi trong lòng để cho tôi thỏa thích khóc lóc... Tại sao, một Hạ Thất Lãng đơn thuần, trong sáng như thiên thần mà chỉ chớp mắt thôi tôi đã không thể nắm bắt được nữa...

Anh ta nắm lấy bàn tay đã bị anh ta gặm đến tím bầm, chảy máu, hung dữ nói: “An Thanh Đằng! Cô nghe cho rõ đây: đôi bàn tay này của cô là để hầu hạ bốn thiếu gia tôi đây! Nếu cô mà còn dám vượt quá quyền hạn này với một thằng đàn ông khác, vậy thì, tôi sẽ cho đôi bàn tay cô... kể từ đây gãy vụn!”

“Á, anh Lãng ơi! Đừng làm như vậy, chị Đằng sẽ đau đấy!”, Bối Nhi bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ, vội vàng chạy đến muốn gỡ tay Hạ Thất Lãng để nắm lấy bàn tay tôi. Đáng tiếc là con bé chưa kịp chạy đến nơi đã bị một cánh tay khác của Hạ Thất Lãng giữ lại phía sau lưng anh ta, không để cho nó nhìn thấy mọi việc đang diễn ra ở trước mắt.

“Anh Lãng, thả em ra! Thả em ra!”, tôi thấy con bé đang vùng vằng, lắc đầu nguầy nguậy, giẫy giụa muốn thoát ra khỏi bàn tay kia.

Hạ Thất Lãng khinh bỉ nhìn tôi, cười nhạt một tiếng rồi vùng tay tôi ra.

“Bối Nhi...”, mặc kệ cảm giác đau đóm khi ngã ngửa ra đất do cú hất quá mạnh của Hạ Thất Lãng, tôi vội vã bò dậy, bò đến trước mặt anh ta nói: “Anh thả Bối Nhi ra, anh khiến nó đau đấy!”

“Em còn có sức mà lo cho người khác sao? Em nhìn bàn tay của em đi!”, không biết từ lúc nào Y Tùng Lạc đã chạy đến bên cạnh tôi. Anh lấy trong túi ra một chiếc khăn mặt buộc vào bàn tay đang chảy máu của tôi, sau đó ngoảnh đầu lại nói với Hạ Thất Lãng: “Sự tàn nhẫn của anh coi như hôm nay tôi đã nhìn thấy tận mắt!”

Hạ Thất Lãng không nói gì, chỉ nhếch môi cười, ngạo mạn, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Bối Nhi, anh trả Bối Nhi lại cho tôi!”, Y Tùng Lạc vừa băng vết thương cho tôi xong, tôi liền chạy về phía Hạ Thất Lãng đòi lại Bối Nhi. Lúc này chắc hẳn con bé đã hoảng sợ lắm, có thể trước đây không dẫn con bé ra ngoài chơi là một việc làm đúng đắn.

“Em làm chuyện thế làm gì? Đứa bé ấy hoàn toàn chẳng liên quan gì đến em cả!”, Y Tùng Lạc nhìn tôi bức bối.

Không có liên quan gì đến tôi? Đúng rồi, tôi đã quên mất... Y Tùng Lạc hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra trong mười năm trước đây.

“Đứa bé đó là em gái em?”, Y Tùng Lạc nhìn tôi, chậm rãi hỏi.

Tôi lắc đầu, nước mắt đã lăn dài trên mặt.

“Vậy, thì nó là em gái của anh hả?”, thấy tôi lắc đầu, Y Tùng Lạc liền quay sang hỏi Hạ Thất Lãng.

“Hừ, cậu biết là không phải rồi còn gì!”, Hạ Thất Lãng nhếch môi, cười cao ngạo.

Trong phút chốc, khuôn mặt của Y Tùng Lạc trở nên trắng bệch, khuôn mặt thanh tú kia bỗng chốc chẳng còn giọt máu. Y Tùng Lạc thân yêu của tôi, anh là người thông minh, lần nào anh cũng là người thông minh! Anh xưa nay chưa bao giờ vì sự bối rối, vì sự đau đóm của tôi mà trở nên ngu muội.

“Nó chính là con át chủ bài mà anh từng nói!”, Y Tùng Lạc nhìn Hạ Thất Lãng, lí nhí nói, trên khuôn mặt anh lúc này không nhìn ra bất kì một biểu cảm nào.

Hạ Thất Lãng không trả lời đúng hay sai mà chỉ cười ngạo mạn, cười rạn rờ. Thế nhưng sự xấu xa đang bao trùm lấy toàn thân anh ta, ngay cả một cọng tóc màu bạc óng ả cũng đang toát lên sự độc ác.

“Cuối cùng thì hôm nay anh cũng mang khoe con át chủ bài ra trước mặt tôi rồi!”, Y Tùng Lạc lạnh nhạt nói, thần sắc vẫn tĩnh lặng như vậy.

“Hừ!”, Hạ Thất Lãng nhếch môi cười, rồi quay đầu lại nhìn Bối Nhi, “Sao thế? Lại khóc à? Anh Lãng dẫn em đi mua thạch nhé!”

Hạ Thất Lãng ôm Bối Nhi bỏ đi, bóng hai người dần dần biến mất ở phía xa xa.

Quay đầu lại, tôi nhìn Y Tùng Lạc đang ở sau lưng mình. Anh đứng yên như tượng đá, đôi mắt u buồn hướng về phía xa.

“Lạc...”, tôi lay lay cánh tay Y Tùng Lạc, chợt giật mình cảm nhận được hơi thở băng đá toát ra từ trên người anh.

“Bây giờ, cái tôi cần là “ở một mình!”, Y Tùng Lạc bỏ tay tôi ra rồi không chút do dự bỏ đi.

Bóng dáng của anh lạnh lùng, kiên quyết nhưng lại ánh lên sự cô độc, từ từ biến mất trong đôi mắt nhạt nhòa lệ của tôi. Cho dù tôi có tình cảm sâu đậm cũng chỉ có thể âm thầm nhắc đi nhắc lại: “Xin lỗi anh, em không nên giấu anh! Chỉ là bởi vì, Bối Nhi đối với em mãi là một vết thương nặng nề trong lòng, một vết thương cào rách tâm hồn em nhưng em lại không thể không bảo vệ nó. Cuộc đời của em cũng giống như một cây dây leo mọc trên mặt đất, cho dù có nỗ lực phát triển nhưng cuối cùng vẫn bị gió mưa vùi dập, số phận của nó đã bị an bài chỉ có thể bò lê dưới mặt đất! Giờ đây, hi vọng duy

nhất của em đó là, mọi người có thể sống hạnh phúc hơn em!”

Cho dù, có bắt em phải từ bỏ thiên sứ của mình lần thứ hai, em cũng chấp nhận.

Cả buổi trưa hôm đó tôi ở trong trạng thái hoảng loạn, ngay cả khi trở về phòng học tôi cũng không thể chú tâm nghe giảng, đầu óc cứ ngây ngô, đến khi bình tĩnh thì cũng đã đến giờ tan học.

Suốt cả buổi chiều Hạ Thất Lăng cũng không nói nửa câu với tôi, vừa tan học là anh ta đã xách cặp đi ra khỏi lớp mà không nói một lời, cũng chẳng thèm chào hỏi! Có lẽ như vậy lại hay, tránh được tình huống mặt đối mặt mà không biết nói gì.

Tôi không về nhà ngay mà ôm cặp một mình lang thang trong trường học. Bất giác tôi lại đi lên lối thoát hiểm của tòa thí nghiệm, nơi mà Y Tùng Lạc vẫn thường ngồi. Khi nhìn thấy cảnh tượng lạnh lẽo nơi đây tôi mới phát hiện ra rằng mình đã sớm nảy sinh cảm giác lưu luyến với nơi này. Hoặc cũng có thể rất lâu rồi tôi đã từng có cảm giác lưu luyến ấy.

Thường ngày nơi đây ít có người qua lại, hôm nay không có anh ở đây, mọi thứ càng trở nên lạnh lẽo. Thế nhưng, mọi thứ ở đây đều có mang hơi thở của anh. Trong trí tưởng tượng, tôi bỗng nhiên thấy một hoàng tử tóc vàng với khuôn mặt buồn bã vì giấc mộng tan vỡ xuất hiện, anh đang ngồi trên góc tường ngắm nhìn bầu trời bao la, ánh mắt cô đơn... Tôi đặt cặp sách xuống đất, ngồi tựa vào tường.

Dường như sự cô độc, lẻ loi, hương thơm dịu dàng từ người anh đều nằm trong vòng tay tôi.

“Quả nhiên em đang ở đây!”, đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai tôi. Chính bởi thứ âm thanh đột ngột vang lên ấy khiến cho các tế bào toàn thân tôi bỗng chốc chấn động.

“Á... vâng”, tôi ngồi ngẩn ra đó, không biết phải nói gì.

“Đây là địa bàn của anh, em là cái gì mà đòi đến xâm chiếm?”, Y Tùng Lạc nhìn tôi, khuôn mặt không chút biểu cảm.

“Ho? À... em xin lỗi, nếu như anh khó chịu, em sẽ lập tức rời khỏi đây...”, nói xong, tôi liền nhặt cặp sách lên chuẩn bị chạy đi.

Không ngờ, anh nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi lại: “Xông vào lãnh địa của người ta rồi mà muốn thoát dễ dàng thế sao?”, đôi mắt anh kiêu ngạo nhìn vào hàng mi của tôi, ánh mắt lạnh băng và sắc sảo.

“Đặc biệt là nơi này...”, anh ấy nắm lấy bàn tay tôi, đặt vào lồng ngực của mình: “Trái tim”

“Ồ... em... em không có ý! Hon nữa em đã xin lỗi anh rồi!”, tôi định rút tay lại nhưng không sao làm được.

“Nếu như xin lỗi là xong thì trên thế giới này còn cần đến cảnh sát làm gì?”, anh siết chặt lấy bàn tay tôi, lớn tiếng quát.

Đau đớn... như tấm lụa màu đỏ căng đầy trong đôi mắt màu hổ phách của anh. Nước mắt... như những chuỗi ngọc trai lăn dài trên gò má anh. Khoảnh khắc ấy trái tim tôi đau đớn. Thế nhưng ngoài việc giúp anh lau nước mắt, tôi không biết phải làm thế nào.

“Lạc Lạc, em đi trước đây!”, ở lại thêm lúc nữa tôi sợ bản thân mình sẽ sụp đổ, sẽ không thể ngẩng đầu lên làm người trước mặt anh được nữa.

“Ồ bên cạnh anh thêm lúc nữa, chỉ một lúc nữa thôi!”, đứng vào giây phút tôi xoay người định bỏ đi thì anh tóm lấy bàn tay tôi, bàn tay ấm áp và dịu dàng khiến cho tôi cảm nhận được sự van xin xuất phát từ sâu thẳm trái tim anh, hon nữa, giọng nói ấy, giọng nói như tắc nghẹn bởi nước mắt và đớn đau...

Mỗi ánh mắt bi thương của anh đều khiến cho tôi không thể kiềm chế bản thân mình.

Tôi cúi đầu, để mặc cho anh ấy kéo tay mình.

Ánh trắng như dòng suối màu vàng chảy tràn khắp hành lang. Lạc Lạc ngồi ở bên bậc thềm cửa thoát hiểm, để tôi ngồi gọn trong lòng anh, đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Anh vùi đầu trong mái tóc của tôi, sau đó yên lặng nhìn ra màn đêm mông lung bên ngoài, không nói một lời. Tôi giống như một con búp bê ngoan ngoãn, chìm trong sự im lặng của anh, ngoan ngoãn ngồi ngầy ra trong lòng anh.

Chỉ có điều, cho dù có cố gắng thế nào thì những giọt nước mắt vẫn cứ trào ra trên khóe mi.

“Thanh Đăng, mái tóc em thật thơm... Chỉ cần được lặng lẽ ôm em từ phía sau như thế này cũng đủ để khiến anh cảm động trào nước mắt...”, Lạc Lạc nhẹ nhàng thì thầm vào tai tôi.

“Lạc Lạc, hãy vứt nó đi! Hãy vứt bỏ con búp bê cũ nát không được ai yêu mến trong tay anh đi...”, tôi nhẹ nhàng nói, trước mắt mọi thứ như đang nhạt nhòa, nhạt nhòa đến mức không phân biệt được đêm ngày nữa.

Ánh trắng bàng bạc phủ kín người Y Tùng Lạc, tạo ra những vòng hào quang màu bạc tuyệt đẹp trên người anh! Lúc nào cũng vậy, anh luôn đẹp trai đến mức khiến người khác phải xao lòng.

“An Thanh Đăng, anh hận em!”, một câu nói oán hận đột ngột thoảng qua tai tôi.

Một chàng trai vừa nẩy hầy còn rơi nước mắt vì tôi, giờ bỗng nhiên trở thành một người oán hận tất cả con người trên thế giới, đôi mắt nhòa lệ trừng trừng nhìn tôi, cái bóng dáng cô đơn ấy lại một lần nữa chìm vào trong màn đêm. . .

Đêm khuya, bóng đen như bao trùm lên thân hình mảnh mai của anh. Cánh tay tôi khẽ khua lên, một cảm giác lạnh buốt, lạnh thấu vào tận xương, lạnh đến mức có thể bị đông cứng lại.

“Lạc Lạc... Lạc Lạc...”, cho dù có gọi anh thế nào đi nữa, anh cũng chẳng quay đầu lại.

Cho dù có thể nhớ lại anh ấy hay không, tôi cũng đã quyết định, anh chính là người khiến cho tôi cảm thấy đau khổ nhất trong cuộc đời này. Xin lỗi anh, kiếp này em không thể trở thành duy nhất của bất kì ai, từ khi sinh ra cho đến lúc biến mất khỏi cõi đời, vận mệnh đã an bài, em... phải cô độc suốt kiếp.

***

Tôi lang thang trên phố rất lâu, mãi đến khuya mới trở về nhà.

Vừa bước vào cửa, thím Lan đã nói: “Hôm nay hình như tâm trạng của thiếu gia rất không tốt, uống rượu say bết mới về nhà! Thím đã mang canh giải rượu lên cho cậu ấy uống rồi. Cháu đi xem sao rồi dọn dẹp phòng thiếu gia cho sạch sẽ. Xem xem cậu ấy có còn gây ồn ào nữa không, nhân tiện vệ sinh cho cậu ấy nhé!”

“Vâng ạ!”, tôi vội vàng cởi giày, bỏ cặp sách xuống rồi đi về phòng của Hạ Thất Lãng.

Vừa bước vào phòng tôi đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Sách và đĩa ở trên bàn nằm ngổn ngang trên mặt đất, chẳng khác gì vừa bị kẻ trộm đột nhập vào nhà khua khoắng vậy. Hạ Thất Lãng nằm trên giường, ngực áo phanh ra, để lộ làn da màu trắng bóc như tuyết, quỳn rũ đến mức khiến cho người khác phải nhỏ dãi thèm thường, khuôn mặt đỏ ửng nhưng vẫn đẹp trai đến mức xiêu lòng. Nếu tôi mà là một con yêu râu xanh thì anh ta chết chắc rồi!

Mặc dù say rượu nhưng khuôn mặt của Hạ Thất Lãng vẫn ánh lên vẻ bi thương. Tôi chợt thấy lòng mình mềm yếu, vứt bỏ hết những gì anh ta đã làm đối với tôi ngày hôm nay.

Tôi giúp anh ta dọn dẹp đồ đạc, rồi bung một chậu nước ấm đến lau người cho anh ta... trên người anh ta chỗ nào cũng bẩn... cái mặt trắng như trứng gà bóc cũng có chỗ bị “đính nhọ”. Thật không ngờ cái kẻ cao quý này cũng có lúc mất mặt đến thế!

“Bối Nhi...”, khi chiếc khăn mặt vừa chạm vào mặt Hạ Thất Lãng, anh ta đột nhiên chộp mạnh lấy tay tôi, xoa xoa vào ngực rên rỉ trong đau đớn: “Đừng để cho cô ấy bỏ chạy cùng kẻ khác...”

Hả? Chẳng phải con người này từ nhỏ đến lớn đều không bao giờ coi tôi ra gì sao? Tại sao bây giờ lại...

Hạ Thất Lãng ơi là Hạ Thất Lãng, tôi phải làm thế nào mới có thể hiểu được con người anh đây? Bỏ ra quãng thời gian cả đời tôi chẳng? Quá dài! Cái mà mỗi người con gái không thể chịu đựng được chính là sự chờ đợi! Tất cả những điều này, có lẽ anh phải hiểu rõ hơn ai hết...

Lau người cho Hạ Thất Lãng xong xuôi, tôi liền ngồi ở bên mép giường, yên lặng nhìn anh ta chìm vào giấc ngủ, yên lặng nhìn anh ta siết chặt bàn tay tôi. Anh ta là một đứa trẻ khiến cho nhiều người say mê, sống mũi cao, thẳng; đôi môi hồng mềm mại và kiêu ngạo, một mái tóc màu bạc óng ả rủ xuống trước trán, cặp lông mày màu bạc mảnh dẻ, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt trong veo... càng khiến cho anh trông giống như một thiên thần trong sáng.

Một sinh vật đẹp như vậy ra đời thì cho dù có là thần thánh cũng khó tránh khỏi không xiêu lòng. Tuy nhiên, sinh vật này vốn không nên được sinh ra! Không phải là không nên, nói chính xác hơn là anh ta đáng ra phải chết trong sự oán hận không lối trong căn phòng nhà họ Hạ này rồi.

Quan niệm kế thừa truyền thống của nhà họ Hạ là: mỗi đứa trẻ thế hệ sau ra đời phải là con gái, nếu không phải là con gái thì sẽ chết từ khi mà chưa thành hình ở trong bụng. Quy định bất thành văn này cũng được áp đặt đối với nhà họ An chúng tôi.

Bởi vì gia đình ta sống trong nhà của họ! Đây là lời của mẹ giải thích cho tôi. Tuy nhiên, tôi biết sự thực không đơn giản như vậy, chắc chắn nó phải ẩn chứa một điều gì đó bí ẩn, không có ai biết mối oán hận của hai nhà họ Hạ và họ An.

Ung dung hồi sinh sau khi mẹ anh ta đã uống thuốc ra thai chính là điều quyết định anh ta sẽ là một trường hợp đặc biệt, là một sinh vật đẹp mê hồn trong thế giới con người.

Bởi vì mái tóc bạc bậm sinh, bởi đôi lông mày bạc bậm sinh của anh ta.

Kể từ khi còn nhỏ, anh ta cứ đi đến đâu ở nơi đó phát ra ánh hào quang! Người thiếu niên ấy, đẹp như hoa nở nhưng lại xấu xa như ác quỷ. Anh ta chính là câu đố mà trời cao dùng để mê hoặc con người, khiến tôi lớn lên bên anh ta từ nhỏ nhưng không bao giờ có thể đoán biết được hết sự bi thương ẩn chứa trong nụ cười của anh ta.

Hãy ngủ ngon đi nhé, Thất Thất yêu quý của tôi!

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán anh ta, sau đó tắt đèn, đóng cửa đi ra ngoài.

“Chị Đăng...”, một mình tôi bước đi lặng lẽ trong vườn hoa, đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói trong veo của Bối Nhi. Cô bé chạy ủa đến bên tôi.

“Muộn thế này rồi sao em còn chưa đi ngủ?”, tôi quỳ xuống bên cạnh Bối Nhi, nắm lấy tay cô bé và nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ...”, nó cong môi lên như ám ức điều gì đó, hai hàng mi cụp xuống.

“Sao thế? Ai bắt nạt em à? Nói cho chị Đăng xem nào!”, tôi vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của con bé.

“Hôm nay anh Lăng đánh em! Trước nay anh ấy không bao giờ đánh em...”, nói xong nó nắc lên, nước mắt lăn dài trên má.

“Tại sao anh ấy đánh em? Anh ấy ăn no không có việc gì làm à?”, nhìn thấy những giọt nước mắt lăn trên má Bối Nhi, con giận trong lòng tôi tự nhiên bốc lên ngùn ngụt.

“Không phải đâu, chị Đăng đừng nói anh Lăng như vậy!”, Bối Nhi lay lay cánh tay tôi giải thích, rồi lại cụp hàng mi xuống, “Đấy là do Bối Nhi sai, Bối Nhi đã nói những điều không nên nói khiến cho anh Lăng tức giận...”

“Những điều không nên nói? Em đã nói cái gì khiến cho anh ta tức giận thế?”, tôi tò mò hỏi.

“Trưa nay em nhìn thấy chị Đăng và anh kia thân mật ngồi trên thảm cỏ, thế nên em đã chạy đến cạnh anh Lăng và nói: anh Lăng ơi, cái anh đang ngồi cùng chị Đăng kia đẹp trai quá! Chị Đăng của chúng ta lớn rồi, đã bắt đầu biết theo đuổi trai đẹp rồi... Kết quả là anh Lăng đánh em! Hu... hu...”, nói xong, con bé lại khóc nắc lên.

“Bối Nhi ngoan, Bối Nhi không khóc nào!”, tôi lấy tay áo lau lau nước mắt, nước mũi cho con bé.

“Anh Lăng còn nói: cái anh kia trông chẳng khác nào con gấu cho cả, hần có chỗ nào đẹp trai cơ chứ? Nói mau, nói anh Lăng đẹp trai, còn thằng kia giống con gấu chó!”, Bối Nhi giả vờ dử tợn, bắt chước điệu bộ của Hạ Thất Lăng, sau đó con bé lại khóc: “Em thấy anh đó rất đẹp trai, nhưng anh Lăng cứ bắt em phải nói anh ấy là gấu chó!”

Cái tên Hạ Thất Lăng này quả là lắm chuyện! Lớn như vậy rồi mà để ý đến lời nói của con nít!

“Chị Đăng ơi, chị có thể đừng mãi mê theo đuổi người khác có được không?”, con bé buồn bã nói: “Chị cứ theo đuổi anh Lăng ấy! Nếu không anh ấy sẽ lại không vui đâu!”

“Hả?”, cái con bé này sao mà tinh ranh thế không biết.

“Chị tin em đi, anh Lăng càng ngày càng đẹp trai, đẹp trai hơn tất cả bọn con trai trên đời này!”, con bé nhìn tôi, trịnh trọng nói.

“Ha... ha...”, tôi xoa xoa đầu Bối Nhi, cười tươi, nụ cười thật lòng xuất phát từ những lời nói ngây thơ của đứa trẻ.

“Bối Nhi ngoan, bây giờ muộn rồi, em mau về phòng ngủ đi!”

“Vâng ạ!”, nó gật đầu, nhảy chân sáo về phòng ngủ. Rồi đột nhiên Bối Nhi quay đầu lại nói: “Chị Đăng ơi, cho dù thế nào em cũng tôn trọng quyết định của chị!”, nói xong, con bé mỉm cười với tôi rồi biến mất sau cánh cửa căn phòng sang trọng.

Tôi ngáy người kinh ngạc, những giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má.

Bối Nhi, anh Lăng trong trái tim em mãi mãi sẽ là đẹp nhất! Thế nhưng, anh ấy không thể nào chỉ thuộc về một người, anh ấy là người của công chúng! Anh ta là ngôi sao sáng chói trong lòng mọi người!

Có một số người chỉ có thể đứng nhìn từ phía đằng xa. Tôi có thể đứng ở một góc nhỏ phía xa, âm thầm ngưỡng mộ anh ta, như vậy đã là quá đủ!

Bối Nhi, cảm ơn em đã hiểu cho chị!

Cuộc đời của tôi do anh ta cướp mất, còn cuộc đời của anh ta cũng được an bài để cho tôi cướp đi!

Đến lúc đó, cái tôi mang đi cũng không phải chỉ có mình tôi, mà còn cả anh, cả Bối Nhi mà tôi yêu thương nhất!

Sự oán hận trong vườn hoa này ngày càng đến gần, tôi không còn lựa chọn nào khác! Chỉ có thể giẫm lên quỹ đạo của số mệnh, viết ra những bản bi ca hết đời này đến đời khác...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kể chờ đợi cô đơn

Một buổi chiều rực rỡ bởi ánh mặt trời.

Tôi tha đủ thứ túi to túi nhỏ đồ đạc mang về nhà.

“Đây là thư của nhà ông!”, đi đến cổng, tôi nhìn thấy một người đưa thư đứng trước cổng nhà họ Hạ.

“Vâng, cảm ơn!”, chú Minh ngẩng người nhìn vào phong bì thư, rồi lập tức mỉm cười đón lấy nó, bỏ vào túi phía sau.

“Không có gì!”, người đưa thư mỉm cười, nhấn chân vào bàn đạp tiếp tục đi chuyển thư đến những nơi khác.

Sau khi người đưa thư đi khuất, chú Minh run run rút bức thư ra xem, vẻ mặt khó hiểu, hình như còn có đôi chút hoảng sợ.

“Chú Minh, đó là thư của ai gửi đến vậy?”, tôi đi đến bên cạnh chú Minh, mắt dán vào bức thư trên tay chú và hỏi.

“À... không... không có gì!”, sự xuất hiện đột ngột của tôi làm cho chú ấy giật nảy mình, chú vội vàng giấu bức thư ra sau lưng, nào ngờ bức thư tuột khỏi tay rơi xuống đất!

“Diệp... Bồi... Minh!”, tôi nhìn thấy tên người gửi thư đến. Bức thư đó đến từ Mehico.

“À, cái này...”, chú Minh vội vàng nhặt bức thư lên và áp úng cứ như thể bí mật của mình vừa bị người khác biết được.

“Chú Minh, Diệp Bồi Minh là ai thế?”, tôi tò mò hỏi.

“Đó... đó... chú không biết, đây là thư của lão phu nhân!”, trong mắt chú chợt lóe lên một điều gì đó.

“Chú không nói cháu cũng biết được đó là ai!”, tôi nhìn chú Minh, để lộ ra nụ cười tinh quái.

“Cháu biết hả? Ông ta là ai?”, chú Minh định dùng những câu hỏi này để thăm dò xem tôi có nói thật không.

“Ai dà, là người không tìm không phôi!”, nói xong, tôi liền chấp tay ra sau lưng, bước đi rất hồn nhiên như trẻ con.

Thế nhưng, vừa bước ra khỏi cổng nhà họ Hạ, nước mắt tôi đột nhiên tuôn rơi.

Năm đó, con thuyền chất đầy không khí vui mừng đã cập bến phía bên kia bờ Đại Tây Dương.

Đừng cho rằng tôi là một đứa trẻ không có con ngưởi, thực ra cái gì tôi cũng biết. Có một số chuyện, có làm thế nào cũng không thể giấu kín được! Cũng giống như mẹ của tôi, một lòng hi vọng có thể dùng đôi bàn tay gầy guộc để xua đuổi bóng đen ám ảnh trên bầu trời, giúp cho tôi có thể sống cuộc đời vô lo vô nghĩ. Thế nhưng những vết thương trong tim, những nỗi đau trong tim của bà tôi đã sớm nhìn thấu... Chỉ có điều tôi không bao giờ nói ra mà thôi.

Đi đến bên cây ngô đồng, tôi liền dừng lại, từ từ dựa vào gốc cây, nhẹ nhàng vuốt ve những cành cây chìa ra ven đường.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào vòm cây ngô đồng. Trong khoảnh khắc ấy có hai luồng hơi ấm thoáng qua mặt tôi.

Mẹ đã dùng cả cuộc đời đau khổ và cô độc của mình để ngăn chặn những cơn sóng lớn trong cuộc đời cho tôi. Còn tôi, đã làm được gì để xoa dịu trái tim đau thương của mẹ?

Không gì cả!

Trái tim của mẹ tôi đã chết trong cái âm mưu ấy! Trong âm mưu của mười bảy năm trước.

Tối đến, bên ngoài cửa sổ, khoảng không gian vắng lặng. Ánh trăng trong veo và những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời khiến cho bầu trời trở nên lung lay. Tôi ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn những vì sao lấp lánh kia. Trên trời có biết bao nhiêu là vì tinh tú, rốt cuộc đâu mới là ngôi sao sáng dẫn đường chỉ lối cho tôi? Ông trời ơi, xin hãy chỉ đường cho con bước tiếp!

“Reng... reng...”, đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên khiến cho tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng. “A... lô...”, tôi cảm thấy nghẹn ứ trong cổ họng, phải cố gắng lắm mới nói lên lời!

“A lô, là anh, Lạc Lạc đây!”, giọng nói của anh đã trở lại bình lặng như thường ngày, không hề có chút tình cảm nào trong đó.

“Vâng, anh tìm em có việc gì không?”, tôi nắm chắc cái điện thoại trong tay. Không hiểu tại sao mỗi lần ở trước mặt anh ấy là trái tim tôi lại trở nên nặng nề.

“Này, An Thanh Đăng, em thật biết làm người khác tổn thương đấy!”, đêm nay, mọi vật dường như chìm sâu vào cô đơn, vang vọng bên tai tôi chỉ có tiếng cười đau khổ của anh, “Lẽ nào không có việc gì thì không thể gọi cho em hay sao?”

“Ồ, không phải! Không phải như vậy...”

Lúc này đây, dường như tôi lại nhìn thấy đôi hàng mi đau khổ của anh. Trái tim tôi đau đớn, đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt! Mỗi làn mây, mỗi giọt sương trong đôi mắt anh đều khiến cho tôi cảm thấy tê liệt.

“Thật sự không phải vậy đâu! Chỉ là... vừa nghe thấy giọng anh, trong lòng em lại cảm thấy rối bời, đầu óc em không còn được minh mẫn nên đã nói linh tinh đấy mà!” nói đến đây, tôi cảm thấy nước mắt như lại trào ra nơi khóe mi.

“Ha... ha...”, yên lặng một hồi lâu, đầu gối bên kia vang lên tiếng cười vui sướng, “Hiểu rồi, là em căng thẳng vì anh đấy!”

“Hả?”, tôi hơi ngạc nhiên, cuối cùng trái tim thấp thỏm của tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn đôi chút.

Ánh trăng trong veo chiếu qua cửa sổ vào phòng tôi, nhẹ nhàng phủ lên kính cửa sổ, ngưng đọng lại quanh tôi.

“Đằng Nhi, ngày mai gặp nhau ở quảng trường Minh Châu!”, Anh sẽ nói cho em tất cả, tất cả mọi thứ về quá khứ!”

“Hả?”

“Anh vốn nghĩ mình có thể chờ đợi, đợi đến khi em nhớ lại được quá khứ tươi đẹp của chúng ta... Thế nhưng hiện giờ, nhìn thấy em ngoan ngoãn phục dịch Hạ Thất Lãng, anh không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa!”

“Lạc Lạc...”

“Ngày mai anh phải tìm lại một An Thanh Đẳng thuộc về anh, hãy tin vào anh!”

“Thật không? Nhưng mà em...”

“Em đừng sợ, tất cả mọi thứ không như em nghĩ đâu! Lần này, sẽ không có ai làm em tổn thương, cũng không có ai có thể làm tổn thương em được! Bởi vì, đã có anh ở bên em rồi!”

“Lúc trước anh cũng ở bên cạnh em... Nhưng em vẫn phải gánh chịu những tổn thương đau đớn”

“Kể từ hôm nay, anh sẽ không lạnh lùng, bàng quan đứng nhìn bảo bối của anh bị tổn thương nữa! Cho dù cô ấy ở trong vòng tay anh hay trong vòng tay người khác... Anh đều sẽ làm thiên sứ cho cô ấy!”

“Lạc Lạc...”

Không biết vì sao, mặc dù Y Tùng Lạc không ít lần làm tổn thương tôi nhưng tôi vẫn tin tưởng vào những gì anh nói.

Lẽ nào, cảm giác quyến luyến với anh ấy... là vận mệnh sắp đặt?

Có lẽ ngay từ ngày đầu tiên quen biết anh, tôi đã bắt đầu tin tưởng anh vô điều kiện, giống như có một bàn tay vươn ra dắt tôi đi qua bóng đêm đen tối. Cho dù thế nào tôi cũng cho Y Tùng Lạc một cơ hội, cho bản thân mình một cơ hội... để tiếp cận với chân tướng sự việc. Tôi tuyệt đối không để Hạ Thất Lãng một tay che cả bầu trời, không thể mù mờ sống cả đời như thế này được!

Sáng hôm sau, việc tôi phải làm là dọn dẹp mấy căn phòng trống và phòng của Hạ Thất Lãng. Mấy căn phòng không có người ở kia thì đơn giản, chỉ cần giặt rèm cửa, lau cửa kính, lau sàn nhà, mất khoảng một tiếng là xong. Nhưng khó nhằn nhất vẫn là căn phòng của Hạ Thất Lãng. Chủ nhật nào anh ta cũng nằm ngủ nướng đến tận khi nào mặt trời lên bằng cây sào mới tỉnh dậy. Bây giờ còn sớm thế này mà đã chạy đến làm loạn trong phòng anh ta, chẳng may con sư tử ấy tỉnh giấc thì tôi phải làm sao?

Tôi đặt xô nước xuống, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí đi vào trong phòng... Cũng may là con sư tử ấy chưa bị đánh thức, vẫn đang nằm trên giường, hơi thở đều đều. Tôi thu dọn đồ đạc trong phòng, lau dọn sạch sẽ bàn học, giá sách. Vị trí căn phòng của Hạ Thất Lãng rất đẹp, từ đây nhìn ra cửa sổ có thể quan sát được cả khu vườn hoa tươi đẹp. Ánh mặt trời phản chiếu lên kính cửa sổ màu xanh nhạt, lấp lánh như dòng sông êm đềm.

Một cô bé đáng người thấp nhỏ đang dựa vào gốc cây, chạy nhảy, nô đùa với đám trẻ quý tộc ở trong vườn. Dần dần, cô bé bị rút lại ở phía sau, thế nhưng cô bé vẫn rất cố gắng, vẫn nỗ lực đuổi theo.

Một cô bé đáng người thấp nhỏ đang ôm một cục đất sét rất to, ngồi trước công nhà, nặn bánh bao, bánh mì... ngồi chơi một mình trong ánh mắt khinh bỉ của người khác.

Một cô bé đáng người thấp nhỏ, đi quanh những căn nhà của gia đình họ Hạ, đếm những ô cửa kính ẩn hiện dưới bóng cây.

Cô bé đó chính là tôi. Những ngày tháng lẻ loi và cô đơn đó đã tích tụ thành quá khứ bi thương của tôi.

Hạ Thất Lãng có những người bạn mặc quần áo đẹp chơi chung với anh ta, có một người mẹ giàu có thường xuyên dẫn anh ta đi chơi, có những gia đình quý tộc thường xuyên hẹn anh ta ra ngoài... Tất cả những cô đơn và lạnh lẽo ấy đều đổ dồn lên một mình tôi.

Những năm tháng ấu thơ của tôi chẳng có gì đáng để ghi nhớ, phần lớn thời gian tôi đều nằm bò trên cửa sổ, ngắm nhìn những đám mây lững lờ bay qua cửa kính, cứ như vậy đã mười bảy năm trời qua!

Rốt cuộc, tôi có bước qua tuổi mười tám ở nơi có mùi hương của Hạ Thất Lăng phảng phất bay qua không?

***

“An Thanh Đăng, cô làm ồn khiến tôi tỉnh giấc rồi đấy!”, đột nhiên bên cửa sổ có tiếng của Hạ Thất Lăng vang lên.

“Ồi!”, tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy đôi mắt anh ta lộ ra khỏi tấm chăn đang nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt mặc dù còn lờ mờ ngái ngủ nhưng vẫn không rời khỏi tôi. Ôi trời đất, tôi đúng là thần tiên mà, đúng ngay người bên cạnh cửa sổ mà cũng đánh thức được cả một con lợn chết!

“An Thanh Đăng, mau qua đây!”, vẫn còn chưa hết ngái ngủ mà anh ta đã ra lệnh cho người khác rồi, đúng là không hổ danh một đại thiếu gia! “Này, tôi bảo cô qua đây cơ mà! Nghe thấy chưa?”

Đúng thật là... tôi mới chần chừ có chút xíu mà anh ta đã nổi cáu rồi. Tôi bẻ những ngón tay thô ráp, cúi đầu đi về phía giường của Hạ Thất Lăng.

“Ngồi xuống!”, anh ta nhướn mày, ra ý cho tôi ngồi xuống.

“Ồ, anh định làm gì?”, tôi vừa mới ngồi xuống mép giường là cả người anh ta đã chồm tới, đẩy tôi ngã ngửa vào thành giường.

“Anh... anh mau bỏ tôi ra...”, tôi cố gắng vùng vẫy đẩy anh ta ra, nào ngờ anh ta gác cả chân lên người tôi, đè chặt tôi xuống giường không thể cử động được.

“Đừng làm ồn!”, anh ta vuron bàn tay dài ngoằng của mình ra, bịt chặt miệng tôi. Đôi lông mày thanh tú, đôi mắt trong veo, khuôn mặt khôi ngô say đắm lòng người... đang ở ngay trước mặt tôi, chỉ cách có gang tấc. Hơi thở ấm áp của anh lướt qua mặt tôi, phả vào cổ tôi, khiến cho toàn thân tôi như tê dại.

Trời ơi, cái sinh vật đẹp đẽ kia đang nằm trên người tôi khiến tôi cảm thấy ngột thở.

“Anh... mau thả tôi ra!”, tôi nghiêng đầu, cố gắng xê dịch về phía mép giường để lăn xuống đất. Nhưng sau khi xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ trên giường, tôi vẫn bị nằm im dưới những móng vuốt của con ác quỷ. Từ đầu đến cuối anh ta cứ ôm chặt lấy tôi không chịu buông tay.

“Đừng có mong chạy thoát, nằm ngủ cùng tôi đi!”, tôi ngược mắt nhìn anh ta, chỉ thấy một nụ cười độc đoán và đầy tà khí.

“Anh... anh là đồ xấu xa!”, tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng, không biết phải nói ra sao.

“Tôi cứ thích xấu xa với cô đấy! Sao nào?”, anh ta cười như thách thức.

“Hi hi... thiếu gia”, tôi cố nặn ra một nụ cười, tóm chặt lấy tay anh ta, “Bây giờ mặt trời đã lên cao bằng cây sào rồi, đã đến lúc những người bình thường cần phải thức dậy rồi, vì vậy... tôi không thể ngủ cùng anh được! Tôi còn rất nhiều việc phải làm!”

“Ví dụ xem nào?” anh ta hào hứng nhìn tôi.

“Á... thì tôi phải lau sàn!”

“Hừ, cái đó có thể tạm thời gác lại!”

“Tôi phải giặt rèm cửa!”

“Cái đó cũng có thể tạm gác lại!”

“Tôi còn phải lau cửa kính, cắt tỉa hoa, tôi còn phải...”

“Thôi đừng nói nữa! Tất cả những việc mà cô nói đều có thể tạm gác lại!”, anh ta mỉm cười cọt cọt vào mũi tôi, đôi mắt quyền rũ cũng phát ra ánh hào quang mê hoặc, “Tôi tuyên bố: nhiệm vụ của cô hiện giờ là: ngủ cùng tôi!”

“Này, bây giờ là ban ngày đấy nhé!”, lúc này, con giận tôi nén trong lòng bùng phát.

“Hừ, thế thì đã sao?”

“Anh... anh thật là vô lí! Anh là đồ ngang ngược! Anh là đồ tồi!”

“Ha ha ha...”, nhìn thấy bộ dạng hoang mang của tôi, Hạ Thất Lăng đột nhiên cười lớn. Anh ta lật người, nằm ngửa ra giường, cười ha hả thích thú. Tiếng cười ấy nghe rất vui tai, rất mê hoặc... khiến cho tôi cảm thấy kinh ngạc.

Không thể ngờ được, Hạ Thất Lăng thân yêu của tôi cũng có thể cười được một cách hồn nhiên như vậy!

Tiếng cười dần dần dừng lại. Anh ta nghiêng người, ôm lấy mặt tôi: “Làm sao bây giờ, Đăng Nhi của tôi đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều

mất rồi, đặt trong lòng bàn tay mà tôi ngày càng yêu thích đến mức không muốn bỏ ra nữa...”

“Hà? Anh...”, tại sao vào khoảnh khắc này tôi lại nhìn thấy một nỗi bi thương vô bờ bến trong đôi mắt anh. Lúc thì anh là một kẻ trác táng đến đáng ghét, lúc lại đau thương đến cùng cực... rốt cuộc đâu mới chính là anh?

“Đằng Nhi...”, anh ta lăm bằm trong miệng, vùi đầu vào mái tóc của tôi, tay vòng qua eo tôi, ôm chặt tôi vào lòng, cứ như thể chỉ cần thả lỏng tay ra là tôi sẽ như bột xà phòng, biến mất không còn chút dấu vết.

Tôi không biết phải nói điều gì, chỉ nằm ngay trên giường trong vòng tay của anh. Lúc này, tôi dường như có thể chạm tới một đám mây đến từ nơi sâu thẳm của tâm hồn, nó gọi là “sự quyến luyến”, nó mềm mại chẳng khác gì một mảnh lụa mỏng. Trái tim tôi ấm áp tựa như một sáng sớm mùa xuân. Một kẻ máu lạnh xấu xa như anh ta lại cũng có lúc ôm chặt người khác trong vòng tay thiết tha như thế này, hơn nữa kẻ đó lại chính là tôi, một người giúp việc thấp hèn.

Không biết được liệu anh ta có đang rộng đôi tay chân thành như thế này đối với những cô gái khác, rồi sau đó ghé vào tai họ mà thì thầm những lời đường mật hay không? Chuyện của anh ta tôi không muốn biết quá nhiều! Dù sao chỉ cần mỗi lần ngoảnh đầu lại phát hiện bản thân vẫn chưa từng yêu thật lòng, như vậy đã là đủ lắm rồi! Ai dà...

“Ồi, tám giờ bốn mươi phút rồi!”, bất chợt nghĩ về thời gian, tôi đưa tay với lấy chiếc đồng hồ trên đầu giường của Hạ Thất Lãng, “Chết rồi, tôi phải đi bây giờ!”, tôi đẩy anh ta ra, nhảy xuống giường, vội vội vàng vàng nhặt giày của mình lên và chạy ra ngoài.

“Đằng Nhi!”, tôi vừa mới đi được mấy bước thì Hạ Thất Lãng đã tóm lấy tay tôi, “Đừng đi mà!”

Giọng nói của anh ta rất yếu ớt, chẳng khác gì con gió nhẹ nhàng lướt qua mang tai tôi, phút chốc đã tan biến không còn dấu tích. Ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy một đôi mắt đầy bi thương.

“Thất Thất, tôi...”, không hiểu tại sao lúc này tôi lại thấy cổ họng mình đắng nghét. Một con người kiêu ngạo như anh, đây là lần đầu tiên tỏ ra yếu đuối trước người khác. Trái tim tôi bỗng chốc trở nên mềm yếu... Không được, tôi đã đồng ý với Lạc Lạc hôm nay sẽ gặp anh.

“Tôi còn rất nhiều việc phải làm! Tôi... tôi đi trước đây!”, nói xong, tôi dứt khoát gạt tay anh ta ra.

“Đằng Nhi...”, nào ngờ anh ta đang rộng vòng tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau.

Tôi nghe thấy nhịp tim đập đang phát ra từ lồng ngực đang áp sát vào lưng tôi, ngửi thấy mùi thơm dịu nhẹ của hoa cỏ rất đặc trưng trên người anh... hơi thở nóng bỏng phả vào tai tôi, cảm giác tê dại bắt đầu từ cổ lan xuống toàn thân, lan truyền trên từng thớ da thịt của tôi. Khoảnh khắc này đây, tất cả những gì có liên quan đến anh, từ xưa đến nay dường như rất quen thuộc. Không thể phủ nhận rằng, từ trước đến nay, mỗi hơi thở của anh đều khiến cho trái tim tôi loạn nhịp.

“Anh sẽ không để cho em đi đâu! Bởi vì, chỉ cần anh bỏ tay ra, em nhất định sẽ chạy đến với một người đàn ông khác!”, Hạ Thất Lãng áp sát khuôn mặt và nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ tôi.

Anh ta vẫn chưa tỉnh ngủ hay là... đã biết được điều gì rồi? Hừ, anh ta vẫn như vậy, thông minh đến đáng sợ, vượt quá cả sự tưởng tượng của tôi, chỉ cần một ngón cỏ nhỏ bé trong thế giới của tôi khẽ lay động cũng không thể lọt qua mắt anh ta.

Tôi cúi đầu, lạnh lùng nói: “Thất Thất, anh hãy để cho tôi đi! Anh thừa biết là những việc tôi muốn làm xưa nay không ai có thể ngăn cản được, bao gồm cả anh!”

Toàn thân Hạ Thất Lãng như run lên, khuôn mặt anh không còn nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ tôi nữa, vòng tay anh cũng từ từ buông lỏng. Hạ Thất Lãng ngồi phịch xuống giường, im lặng.

Mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, Hạ Thất Lãng ngồi thừ trên giường, chẳng khác gì đứa trẻ không có được thứ mà nó muốn.

“Thất Thất...”, nhìn thấy bộ dạng đau đớn của anh, trái tim tôi như bị vò nát, không sao có thể bước chân ra khỏi căn phòng này được.

“An Thanh Đằng!”, đột nhiên, Hạ Thất Lãng ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười, sau đó lấy tay chỉ vào mặt tôi ra lệnh: “Hôn tôi đi!”

“Hà”, tôi mờ mịt, ngồi ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Hừ, từ nhỏ tới lớn cô chưa bao giờ chủ động hôn tôi cả!”, Hạ Thất Lãng nhướn mày, bắt mắt nhìn tôi, mang theo cả sự kiêu ngạo và tùy tiện trong ánh mắt ấy.

“Đây... tôi...”, trời ơi, tôi như nghẹn họng, không biết thần kinh của tên này hôm nay làm sao nữa?

“Hôm nay tôi cho cô cơ hội lập công chuộc tội! Nào, giờ thì chu cái miệng ra, nhào đến đi! Tôi sẽ không phản kháng đâu!”

Trời ơi, anh ta nói vậy có khác nào bảo tôi là đám sài lang! Anh ta còn tự xem mình như miếng mồi ngon nữa chứ! Cái trò đùa vô vị này đúng là của mấy kẻ công tử nhà giàu rồi việc!

“Anh đừng đòi hỏi vô lý như vậy nữa! Tôi ra ngoài trước đây!”, nói xong tôi liền quay người bỏ đi.

“Cô chi tốt với anh ta, chi nghe lời anh ta! Anh ta khiến cô rơi vào vực thẳm cô cũng không chần chừ! Còn tôi, chỉ có một yêu cầu nho nhỏ cô cũng cho là quá đáng!”

“Tôi... thôi không nói nữa! Tóm lại, tất cả mọi thứ đều không như anh nghĩ đâu!”, nói xong, tôi cúi đầu nhìn xuống điện thoại, đã tám giờ bốn mươi phút rồi! (mình chen ngang chút: Không phải mình gõ sai giờ đâu, nhìn đi nhìn lại, sách nó vẫn ghi là tám giờ bốn mươi phút???)

Tôi không thèm để ý đến Hạ Thất Lăng, đi thẳng ra khỏi phòng, thay quần áo, đeo cặp lên vai và ra khỏi nhà.

Tôi có linh cảm rằng hôm nay tôi sẽ biết được những chuyện mà tôi muốn biết. Giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất nhạy bén mà. Chỉ có điều không biết lần này tôi có thể mở ra bao nhiêu phần trần chân tướng sự thật bị giấu dưới móng vuốt của Hạ Thất Lăng mà thôi. Bao nhiêu năm nay, Hạ Thất Lăng kín như bưng đối với tất cả những kí ức của tôi, như vậy cũng đủ thấy vai trò của anh ta trong cuộc đời tôi là lớn đến mức nào.

Khi đến quảng trường Minh Châu, tôi đã chậm mất hai mươi phút. Lúc tôi chạy tới bên cạnh Y Tùng Lạc, anh ấy đã ở đó từ lâu rồi. Anh quàng một chiếc khăn màu xanh lá cây, đứng bên cạnh bể nước vẩy tay với tôi, trông anh giống như một ngọn cỏ mềm mại trong sóng nước.

“Em đến muộn đấy nhé!”, anh nhìn tôi, mặt không chút biểu cảm, “Nhưng mà, anh không trách em đâu!”

“Hả? Vâng, cảm ơn anh!”, tôi cúi đầu, bẻ khủy trên những ngón tay.

“Em có biết lần này anh sẽ dẫn em đi đâu không?”, anh dứt tay vào túi, mắt nhìn chăm chú vào chiếc vòi phun nước hồi.

Đi đâu? Có lẽ là đi đến nơi chôn vùi kí ức của tôi, mà chỉ có duy nhất một nơi như vậy. “Em... không biết!”, ngay ra một hồi lâu tôi đành trả lời thực.

“Không phải là em không biết, mà là em không muốn nói đấy thôi! An Thanh Đăng, em hay thu ánh hào quang của mình lại quá đấy! Từ nhỏ đến lớn, điều mà em làm nhiều nhất là đó là “giấu nghề”. Y Tùng Lạc nâng cằm tôi lên, lạnh lùng nói.

Tôi nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, sau đó nhìn anh mỉm cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ. Đó là nụ cười rạng rỡ hiếm thấy trên môi tôi bấy lâu nay.

“Em cười trông thật xinh, trong sáng và hồn nhiên như trẻ con vậy! Thật không hiểu vì sao em lúc nào cũng dùng thái độ thờ ơ để đối diện với thế giới này?”

Tôi ngoảnh đầu lại, một giọt nước mắt to như hạt đậu lăn trên má: “Anh không biết sao, sự hồn nhiên ngây thơ của em chẳng còn sót lại là bao, nó đã sắp bị cái thế giới này hủy diệt mất rồi...”

“Anh không cho phép điều đó xảy ra! Thanh Đăng, anh nói cho em biết, anh mới đúng là thiên thần bảo vệ của em, cho dù là trong quá khứ hay hiện tại. Việc duy nhất mà em phải làm đó là toàn tâm toàn ý giao trái tim mình cho anh!”

“Lạc Lạc, em không xứng, thật sự không xứng!”, nhìn về mặt cương quyết của anh, bất giác tôi lại thấy đôi mắt mình nhạt nhòa.

“Có xứng hay không do anh quyết định! Không liên quan đến em!”, anh đưa mắt nhìn ra xa, về mặt bình thản. Nhưng trong đôi mắt màu hổ phách kia tôi lại thấy một vùng tuyết phủ trắng xóa, “Được rồi, giờ anh dẫn em đến một nơi em nên đến, anh biết là em đã đoán ra: trường tiểu học Hoa Điền”

Không đợi tôi kịp phản ứng gì, anh đã kéo tay tôi chen lên xe buýt.

Trở lại mảnh đất vườn vương hoa cỏ ấy, trường tiểu học Hoa Điền, tôi bỗng nhiên phát hiện ra rằng tâm trạng của mình vô cùng bình thản, hoàn toàn không có cảm giác bất an như lần trước, không giống như cảm giác lo sợ khi phải đặt chân vào vùng đất dữ.

“Tôi biết thế nào cô cũng quay lại tìm chúng tôi!”, bà lão hôm trước nói. Bà cụ đang ngồi trên ghế trong phòng nghỉ, thần sắc tĩnh lặng, hiền hòa.

“Vâng, nhưng sao bà lại biết?”, tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì, tôi là người vô cùng hiểu cô!”, bà cụ nhìn tôi mỉm cười. Nụ cười ấy khiến cho người khác không thể hoài nghi bà là một bà cụ hiền từ nhất trên đời.

“Bà... bà hiểu về cháu sao? Đã từng...?”, đôi bàn tay trong bóng tối như đã dẫn tôi đến bên cạnh bà cụ, hơn nữa dường như có ai đó nói với tôi rằng bà cụ là người nắm được những kí ức đã mất của tôi. Những mảnh vỡ của thời gian phản chiếu ánh sáng lấp lánh như những viên ngọc lưu li, san sát nối đuôi nhau trong đôi mắt sâu thẳm của bà cụ.

“Ừ”, bà cụ gật đầu, nụ cười vẫn hiền hòa như vậy.

“Vậy...”, tôi muốn mở miệng nói một điều gì đó nhưng lại thôi.

“Cô muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi! Hôm nay tôi sẽ cho cô biết những chuyện cô cần phải biết!”, khuôn mặt bà ánh lên sự ấm áp, điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi nên đương nhiên nó khiến tôi cảm thấy có chút bối rối.

Nhưng chỉ một lát sau, tôi đã ngẩng đầu lên, cái gì phải đối mặt cuối cùng vẫn sẽ phải đối mặt, không thể nào trốn tránh mãi được: “Cháu muốn biết, trước kia cháu là một kẻ vô cùng độc ác sao?”

“Không phải!”, bà cụ mỉm cười, dứt khoát trả lời.

“Ồ?”, con người của tôi mở to hết cỡ.

“Cô rất lặng lẽ, rất hiền lành! Cô đã giải thoát cô gái giống như người nhái kia ra khỏi nhà kho tối tăm, cô thường xuyên giúp một bà lao công sức yếu xách nước, dọn dẹp. Cô kính trọng và yêu mến thầy hiệu trưởng... Nhưng...”, bà cụ dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói: “Có một hôm, cô như phát điên, đập phá lung tung ở trên hành lang, những người chạy đến ngăn cô lại đều bị cô làm bị thương. Cô gái người nhái kia bị cô đá lăn xuống cầu thang, bà cụ lao công bị đẩy ngã vào thùng rác, còn thầy hiệu trưởng thì bị cô dùng dao cắt đứt đốt ngón tay! Nói đến đây tôi tin là cô đã nhận ra những người tôi nói đến là ai rồi!”

Tôi biết, đương nhiên là tôi biết! Bọn họ chính là cô gái người nhái, thầy hiệu trưởng và còn cả... bà cụ đang ngồi trước mặt tôi đây! “Chính bởi vì trước đây tôi đã từng hại mọi người, thế nên mọi người định báo thù tôi ư?”

“Không năm đó cô không có lỗi, một người hoàn toàn không có lỗi! Chuyện lần trước chỉ là một bất trắc có thiện chí mà thôi!”

“Bất trắc có thiện chí?”, một nỗi kinh hoàng, một sự khủng bố về tinh thần mà bà cụ chỉ coi đó như một “bất trắc có thiện chí” hay sao?

“Không sai! Điều này, anh rất xin lỗi!”, Y Tùng Lạc đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, anh nhìn tôi và nói: “Chuyện lần trước là do anh một tay sắp đặt cả!”

“Cái gì?”, lúc này, đầu óc tôi vô cùng rối bời, không sao thoát ra khỏi cái mớ bòng bong ấy.

“Bởi vì anh nghĩ rằng có thể khiến em nhớ lại trước kia, nhớ lại anh! Anh luôn luôn kiêu ngạo, luôn tự tin... Thế nhưng anh sai rồi! Anh đã thua, thua triệt để, em đã hoàn toàn xóa bỏ tất cả những gì thuộc về anh trong cuộc đời em!”, Y Tùng Lạc nắm chặt lấy vai tôi, vừa nói vừa lắc mạnh người tôi.

“Em... em không biết... những điều mà anh nói em hoàn toàn không biết!”, tôi ngoảnh đầu lại, hỏi bà cụ đang lặng lẽ ngồi trên ghế: “Bà có chắc cháu chính là người mà bà kể trong câu chuyện kia không? Tại sao những điều mà hai người nói cháu không hề có chút ấn tượng nào? Còn cả Lạc Lạc nữa, trước đây cháu đã từng quen anh ấy sao?”

“Ừ”, bà cụ cười lặng lẽ, gật đầu dứt khoát, “Cậu ta chính là người muốn chờ đợi cô suốt cuộc đời!”

“Hơ?”, tôi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào người đang đứng bên cạnh tôi, rồi lại đưa mắt nhìn sang “chiếc chìa khóa” mở ra cánh cửa kí ức đã mất của tôi.

“Thế nhưng bỗng đến một ngày, cô đột nhiên từ bỏ tất cả những người cô yêu và yêu cô. Không chỉ như vậy, cô còn phản bội lại niềm tin đẹp nhất, thuần khiết nhất trong cuộc đời. Cô và Lạc Lạc, kể từ đó, trở thành hai người xa lạ. Ngay cả cái ngày mà cậu ấy rời khỏi Trung Quốc đến sống ở Pháp, cô cũng không chịu đến gặp mặt cậu ấy. Ngày thứ hai sau khi Lạc Lạc rời khỏi đây, một người đàn ông lưng gù nhà họ Hạ đã đến đây giúp cô giải quyết thủ tục chuyển trường!”

Người đàn ông lưng gù? Lẽ nào là chú Minh? Nhất định là chú ấy rồi! Trong tất cả những người giúp việc nhà họ Hạ chỉ có mỗi chú Minh lưng bị gù mà thôi!

Câu chuyện mà bà cụ vừa kể hoang đường như một câu đố, có lẽ tiểu thuyết mới là nơi thích hợp nhất cho câu đố này, thế nhưng nó lại xảy ra, vô cùng chân thực trước mặt tôi! Điều này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng bối rối! Tôi chột rùng mình, ngồi bệt xuống nền đất.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy?”, tôi ôm chặt lấy đầu mình, cố gắng đào bới phần kí ức đã bị chôn chặt đâu đó trong đầu, thế nhưng không chút kết quả. “Tại sao? Tại sao tôi lại phát điên như bị ma nhập như vậy?”

“Không biết! Về nguyên nhân vì sao cô lại thay đổi hoàn toàn như vậy chúng tôi không ai biết được! Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định, đó là cô đã xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ có lựa chọn!”, bà cụ nhìn tôi nói như phán quyết.

“Mất trí nhớ có lựa chọn?”, những câu nói ấy cứ như đinh với búa, từng nhát, từng nhát nhập vào tim tôi.

“Hơn nữa, trí nhớ của cô đã mất không còn chút dấu tích! Những thứ đã mất đi đều là thứ không nên mất nhất và đáng trân trọng nhất”, bà cụ nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ, thờ dài buồn bã!

“Cứ như vậy, An Thanh Đăng đã quên mất ước hẹn của chúng ta. Yêu cầu của anh rất đơn giản, anh chỉ cần em nhớ được khuôn mặt của anh... suốt đời suốt kiếp này! Thế nhưng cuối cùng em vẫn lãng quên...”, Y Tùng Lạc ngẩng đầu nhìn tôi, cái nhìn bi thương.

Đầu óc tôi chột quay cuồng, trước mắt chột hiện ra một cảnh tượng chưa hề thấy xưa nay: một cậu bé đứng trong màn mưa như trút, toàn thân ướt đẫm mà không hay, miệng vẫn lầm bầm đầy bi thương.

“Yêu cầu của anh rất đơn giản, anh chỉ cần em nhớ được khuôn mặt của anh... suốt đời suốt kiếp này!”

“Á...”, tôi ôm lấy đầu, cảnh tượng cứ lần lượt lướt qua trong đầu, nhưng đó là cái gì tôi không sao nhìn rõ được, “Đau đầu quá!”.

“Thôi, đừng ép buộc bản thân nữa!”, Y Tùng Lạc giữ chặt lấy hai vai tôi nhằm giúp tôi thư giãn, “Những chuyện như thế này không thể nhớ ra trong một

chốc một lát được!”

“Lạc Lạc, anh nói cho em biết, tại sao em lại nhẫn tâm làm hại nhiều người đến như vậy? Tại sao giờ em không thể nhớ lại được điều gì? Hãy nói cho em biết, em thực sự rất muốn biết!”, nước mắt tôi ướt đầm khuôn mặt, tôi luôn miệng cầu xin anh. Đã đến nước này thì không còn gì quan trọng bằng việc tìm ra chân tướng sự việc nữa.

“Anh không biết, nếu như biết anh đã sớm nói cho em chứ tuyệt đối không để em tiếp tục chịu tội như vậy nữa!”, anh lấy tay lau nước mắt trên mặt cho tôi, “Có một người, chắc chắn là anh ta biết!”

“Anh muốn nói đến Hạ Thất Lăng?”, tôi ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừ! Nhưng anh ta tuyệt đối không nói cho em biết bất kì chuyện gì đâu! Đó là tác phong xưa nay của Hạ Thất Lăng, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!”, Y Tùng Lạc ngoảnh đầu đi, cổ giấu cái thờ dài.

Hạ Thất Lăng, mắt trí nhớ có lựa chọn, lẽ nào đây chính là một âm mưu đã được tỉ mỉ lên kế hoạch? Ai da... vùng vẫy lâu như vậy mà cuối cùng tôi vẫn không thoát khỏi lời nguyền rũa độc ác suốt mười năm trời, cũng giống như hạnh phúc của mẹ, vĩnh viễn bị chôn vùi trong sự báo thù hết thế hệ này đến thế hệ khác.

“Đúng rồi, Hạ Thất Lăng... Ta nhớ lại rồi, cậu ta là một đứa trẻ rất đặc biệt!”, bà cụ ngồi trên ghế bồng nhiên đứng bật dậy: “Khi còn nhỏ, cậu ta rất thích âm thầm đi theo sau một cô bé, lặp lại những việc mà cô bé đó làm: nhảy lò cò, nặn đất sét, đào mộ chôn những con côn trùng nhỏ bị chết... Cậu ta làm việc này rất cẩn thận, rất cẩn mẫn, mặc dù đơn điệu nhưng rất vui vẻ. Thế nhưng về sau, cái mà ta nhìn thấy nhiều nhất vẫn là cậu ta mãi mãi đứng đằng sau cô bé, yên lặng, cô độc trong gió rét... Bởi vì bên cạnh cô bé kia đã có một cậu con trai khác!”

“Cô bé và cậu bé kia là ai hả bà?”, cả tôi và Y Tùng Lạc cùng lên tiếng.

“Ai dà, xa tít chân trời mà gần ngay trước mặt”, bà cụ nhìn chúng tôi, mỉm cười hiền hậu: “Hai đứa trẻ đó chính là hai người các cháu đấy!”

Tôi và Y Tùng Lạc nhìn nhau, không ai nói được câu gì.

Đi ra từ ngôi trường tiểu học Hoa Điền, tinh thần của tôi vẫn cứ hoảng hốt, cứ như thể có rất nhiều câu đố bí ẩn đã được mở ra nhưng cũng rất nhiều bí ẩn mới lại đang được manh nha. Tâm trạng tôi rối bời, nhưng lại không hiểu vì sao.

“Bà cụ đã kể ra toàn bộ câu chuyện mà bà biết, nhưng đối với em mà nói vẫn còn chưa đủ, đúng không?”, Y Tùng Lạc đột nhiên ngẩng đầu hỏi tôi.

“Không biết nữa, trong lòng em hiện giờ đang rất rối bời!”, tôi nhìn về phía hàng cây râm mát nơi xa xa, đầu óc trống rỗng.

“Thực ra, anh còn phát hiện ở bên cạnh em có một người có thể cũng không biết được bí mật của em!”, Y Tùng Lạc xoa xoa đầu tôi, khuôn mặt tĩnh lặng nhưng dường như đằng sau khuôn mặt ấy là biết bao suy tư.

“Hả, bí mật gì?”

“Em đặc biệt rất sợ những người đàn ông có nốt ruồi đen ở trên miệng! Cũng giống như thầy hiệu trưởng trường Hoa Điền vậy!”, Y Tùng Lạc vừa thốt ra câu này, toàn thân tôi bỗng nhiên run rẩy, suýt chút nữa thì ngã lăn ra đất.

“Bị anh nói trúng rồi phải không?”, Y Tùng Lạc đưa tay đỡ tôi, “Anh không muốn hỏi em nguyên nhân... anh nghĩ cho dù có hỏi em cũng không biết, mà cho dù có biết em cũng sẽ không nói cho anh. Tuy nhiên, có một điều em cần làm rõ, rốt cuộc là sợ người đàn ông có nốt ruồi bên mép trái hay là người đàn ông có nốt ruồi bên mép phải! Đây mới chính là mấu chốt của vấn đề!”

“Ồ...”, điều mà Y Tùng Lạc vừa nói khiến cho tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, những suy nghĩ phức tạp trong đầu nay bỗng trở nên đơn giản hơn nhiều.

“Thầy hiệu trưởng có nốt ruồi ở bên mép trái, không biết có phải ông ấy vẫn là người thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng của em hay không? Theo anh được biết, thầy còn có một người em trai song sinh, ngoại hình giống hệt với thầy. Điểm khác biệt duy nhất là ông ấy có nốt ruồi ở mép bên phải! Hơn nữa, hơn mười năm trước, ông ấy đã từng đến trường Hoa Điền dạy thay! Mà lúc ấy lớp ông ấy dạy thay lại chính là lớp chúng ta!”

Anh em song sinh, thầy hiệu trưởng có anh em song sinh sao? Tại sao... Y Tùng Lạc vừa nhắc đến những chữ này là tôi lại có cảm giác như muốn bỏ chạy? Hơn nữa, những câu chữ này chẳng khác nào lời nguyền rũa khiến cho lồng ngực tôi như co thắt lại, khiến tôi như thở không ra hơi...

“Em sao thế? Sắc mặt khó coi quá!”, Y Tùng Lạc ôm chặt lấy tôi, lo lắng hỏi.

Tôi ôm chặt lấy ngực của anh, mỉm cười với anh: “Không, không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi tức ngực, một lát nữa sẽ khỏi!”

Y Tùng Lạc từ từ thả tôi ra, nhẹ nhàng bước lên trước tôi: “Thực ra còn một người nữa, ông ta rất đáng nghi! Đó chính là người mười năm trước đã dẫn em đi khỏi trường Hoa Điền, chú Minh lưng gù”.

“Chú Minh?”, tôi mở to mắt, ngây thơ nhìn anh, “Không sai, ông ấy quả thực là một người có rất nhiều bí mật! Nhưng trên khuôn mặt ông ấy hoàn toàn không có nốt ruồi, không có cái nốt ruồi ám ảnh trong đầu em!”

“Có! Mười năm trước có!”, Đột nhiên Y Tùng Lạc ngoảnh đầu lại, khẳng định chắc nịch. Bên dưới mái tóc vàng là một khuôn mặt nghiêm nghị: “Hon nữa, cái nốt ruồi ấy lại nằm đúng bên mép phải!”

“Điều này...”, mọi thứ trước mắt tôi tự nhiên tối sầm lại, suýt chút nữa tôi đã ngã nhào ra đất, vội vàng bám vào cành cây bên đường, cố gắng chống đỡ cơ thể mình.

“Thanh Đăng, em có thể nói cho anh biết rốt cuộc em sợ hãi người đàn ông có nốt ruồi bên mép trái hay mép phải không? Nhìn vào anh, trả lời thật đi!”

“Em... em không biết!”

“Đừng sợ, giờ đã là lúc em cần phải biết sự thật rồi, nhất định phải dũng cảm đối mặt!”, anh đưa tay ra lau những giọt nước mắt trên mặt tôi, “Cho dù bức màn vén lên có bao nhiêu máu tanh, bao nhiêu xấu xa... anh cũng sẽ mãi mãi ở bên em!”

“Hu... hu...”, tôi ôm chặt lấy cổ anh, gục mặt trên vai anh khóc nức nở.

Thực ra, tôi đã biết mình sợ hãi người đàn ông có nốt ruồi ở bên mép phải! Chỉ có điều trước nay tôi không dám đối diện với điều đó, tôi sợ sau khi biết được chân tướng sự việc, sẽ không còn có thể gục mặt trên vai anh mà khóc được nữa, không bao giờ có thể cười thật tươi trước mặt anh, không bao giờ có thể đối diện với đôi bờ mi chứa chan tình cảm của anh nữa.

Người đàn ông lưng gù nham hiểm ở nhà họ Hạ ấy cuối cùng đã làm những chuyện xấu xa gì với nhà họ An chúng tôi? Tôi sẽ phải tính sổ với ông ta cho rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lời kể của Hạ Thất Lăng

“Đăng Nhi...”, một lát sau, tôi dần dần lấy lại được bình tĩnh, trái tim tôi đau nhói. Tôi nhẹ nhàng đi đến bên cô ấy, ôm chặt cô ấy vào lòng.

Nhưng cô ấy lại giận dữ đẩy tôi ra rồi ngồi xê ra một chỗ cách tôi rất xa, “Xin anh, hãy tránh xa tôi ra, hãy để tôi chơi một mình, mãi mãi chơi một mình! Cho dù tôi có rơi nước mắt, cũng cứ để tôi một mình... Tôi bắt buộc phải học cách từ bỏ việc ngưỡng mộ anh, bắt buộc phải thay đổi thói quen dựa dẫm vào anh, bắt buộc phải học cách yêu quý thiên đường của một con người!”

“Đăng Nhi...”

(Đoạn cuối của chương 11 đó các bạn ạ!)

Con người cô ấy yếu đuối như vậy, như một cánh bướm mỏng manh khẽ rung rung trong gió nhẹ. Tôi thò tay định bắt lấy, nhưng cái mà tôi bắt được chỉ là tiếng rên rĩ, khóc thương yếu ớt của cô ấy mà thôi. Cô ấy mỏng manh như vậy, yếu ớt như vậy, có cảm giác chỉ cần chạm nhẹ cô ấy cũng sẽ tan biến trong những kẽ tay tôi.

Quay đầu nhìn lại bóng dáng khiến tôi đau đớn, khiến tôi bị thương kia... tôi nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài...

Những cây tử la lan ở bên ngoài đang nở rộ, những hàng liễu rủ bên bờ nước như đang khiêu vũ trong gió, tất cả mọi thứ đều đẹp đến vậy, tươi đẹp đến vậy... Nhưng trái tim tôi lại như có hàng trăm hàng nghìn gai nhọn xuyên thấu...

Buổi trưa hôm nay, trong sân vận động đằng sau nhà thí nghiệm của trường.

Giờ đang là giờ ăn trưa, ở đây chẳng có một bóng người.

“Tìm tôi có việc gì?”, một nam sinh có mái tóc vàng óng ả như ánh mặt trời giẫm lên sân cỏ, chậm rãi đi về phía tôi.

Mười năm không gặp, cậu ta ngày càng đẹp trai hơn, khuôn mặt lạnh lùng, thờ ơ lại tỏa ra những vầng hào quang quyến rũ. Chẳng trách cậu ta vừa tiếp cận An Thanh Đăng là trái tim nguội lạnh của cô ấy lại bùng cháy.

Mặc dù cho đến bây giờ cô ấy vẫn không thể nhớ lại được hình ảnh của cậu ta trong quá khứ đã mất.

“Lâu lắm không gặp, anh bạn cũ!”, tôi nhếch mép.

“Hừ!”, cậu ta mặt không chút biểu cảm: “Có gì thì nói mau đi! Tôi không có thời gian để ngồi đây ôn lại chuyện xưa với cậu đâu!”

“Ây da, chỉ nói chuyện với tôi thôi mà, làm gì mà cậu nóng thế?”, tôi mỉm cười với cậu ta, bàn chân di di ngon cỏ non dưới đất, từ từ đi đến trước mặt cậu ta.

Khi còn cách cậu ta khoảng hai bước chân, tôi ngẩng cao đầu, lạnh lùng nói: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng có lại gần An Thanh Đằng nữa!”

“Hừ! Dựa vào đâu?”, cậu ta mỉm cười thách thức, “Cô ấy ở bên cạnh cậu đã nhận được những gì? Cậu chỉ khiến cho đôi mắt sáng ngời của cô ấy ngày càng trở nên âm trầm!”

“Cậu hoàn toàn không hiểu cô ấy! Trong suốt mười năm, cô ấy trưởng thành, cô ấy không còn là một An Thanh Đằng hồn nhiên ngây thơ như xưa nữa! Ngay cả tôi đây cũng không thể nào tìm thấy đường vào trái tim cô ấy...”

Cậu ta chẳng thèm để ý đến lời nói của tôi, thờ ơ nói: “Tôi đã bỏ rơi cô ấy suốt mười năm, lần này nhất định tôi sẽ không bỏ rơi cô ấy nữa, không để cô ấy phải đơn độc nữa!”

“Cậu bớt tưởng tượng đi! Cô ấy hoàn toàn không cần đến cậu! Cô ấy đã có tôi, thế là đủ lắm rồi!”, tôi nhìn cậu ta, lên tiếng châm chọc.

“Này, cậu có biết không?”, cậu ta mỉm cười nhìn phía xa, dường như đang tự mình chìm vào giấc mộng: “Hôm trước tôi đã ném thử môi cô ấy, vẫn như vậy, không hề thay đổi!”

“Cái gì! Cậu dám...”

Môi cậu ta nở một nụ cười, một nụ cười khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn: “Đôi môi cô ấy, vẫn mềm mại và ngọt ngào như vậy, vẫn khiến cho tôi... đắm say như vậy!”

Nghe đến đây, bàn tay tôi đã nắm chặt lại thành nắm đấm tự lúc nào.

“Y Tùng Lạc, mày là thằng tòi! Dám làm nhục cô ấy à!”

“Bốp”, nắm đấm của tôi giáng thẳng vào mặt Y Tùng Lạc.

Cậu ta không kịp phản ứng lại, ngã nhào ra đất. Cậu ta ngoảnh đầu lại trợn mắt nhìn tôi, trên khóe môi xuất hiện một vết máu tươi.

Lau sạch vết máu tươi, cậu ta liền bò dậy, lao như điên về phía tôi.

Ai chẳng biết sức mạnh của hai hotboy trường Yên Đằng ghê gớm đến mức nào. Vì thế mà hai chúng tôi đánh nhau dữ dội, không ai chịu thua ai...

Chỉ bởi vì cô gái ngốc nghếch tên là An Thanh Đằng!

Đánh nhau cho đến khi cả hai chúng tôi đều không nhấc tay lên nổi nữa mới nằm lăn ra sân cỏ, cười như điên cuồng.

“Hừ, cậu mãi mãi không bao giờ đoán ra được hôm đó Đằng Nhi đã nói ra những lời cảm động như thế nào với tôi đâu!”, Y Tùng Lạc nhìn tôi, nhoen miệng cười đắc chí.

“Cái con a đầu ngốc ấy thì có thể nói ra được lời ngọt ngào gì chứ!”, mặt lộ rõ vẻ bất cần, thế nhưng trong lòng thật sự rất muốn biết hôm đó An Thanh Đằng đã nói gì với cậu ta.

“Cô ấy nói với tôi: Khi anh chạm vào môi em, toàn thân em như đang bốc cháy, có cảm giác như thể trước đây chúng ta đã từng quen biết! Đó chắc chắn là mùi vị của tình yêu...”, cậu ta nhoen miệng cười, nụ cười hạnh phúc.

Đôi mắt màu hổ phách lấp lánh như hai vì sao sáng, cảm giác hạnh phúc ấy cứ như thể cậu ta đã có được cả thế giới này vậy.

Cậu ta còn chưa nói xong thì cả mảng cỏ dưới tay tôi đã bị nhổ bật cả rễ. Nhìn thấy cái bộ dạng đáng ghét của cậu ta, tôi thực sự rất muốn xông đến cho cậu ta thêm hai đấm!

“Sẽ có một ngày, cô ấy sẽ nhớ ra rằng: tôi chính là Lạc Lạc mà cô ấy trân trọng nhất trong cuộc đời này!” nói xong, cậu ta bật cười đắc chí với tôi.

“Tôi sẽ không để ngày ấy tìm đến!”, khuôn mặt tôi bình thản, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng đến mức khiến cho không khí xung quanh đó như đóng băng lại, “Hừ, cậu tiếp cận lại với Thanh Đằng chẳng qua là vì nhìn thấy trái cô ấy đã có chủ!”

“Trái tim cô ấy đã có chủ?”, nghe đến đây, Y Tùng Lạc nhìn tôi nghi hoặc.

“Cô ấy đã hoàn toàn là người của tôi rồi!”, tôi nhìn ra xa, thản nhiên như đang công bố sắc lệnh mà không ai có thể vi phạm.

“Không thể nào! Cậu có thể cho cô ấy cái gì chứ? Ngoài việc suốt ngày quần quýt với đám con gái trước mặt cô ấy, cậu còn có thể làm được gì cho cô ấy chứ? Từ nhỏ đến lớn cậu luôn ích kỷ như vậy! Cậu chỉ nghĩ đến việc làm sao để độc chiếm cô ấy, làm sao để chơi đùa cô ấy! Cậu chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô ấy cả! Cậu có biết không? Bao lâu nay, cái mà cô ấy cần nhất chính là đôi bờ vai cho cô ấy dựa vào khóc khi cô ấy đau buồn! Cậu thử nghĩ xem cậu đã làm được như vậy chưa?”

Thật là... như vậy sao? Tại sao tôi lại cảm thấy những điều cậu ta nói như một con dao sắc cứa vào tim gan tôi?

“Hừ, đừng có kích động như vậy, cậu cũng chẳng tốt đẹp hơn là mấy đâu! Cái gì cậu cũng thích tranh giành với tôi, tìm đủ mọi cách lấy được tình yêu của cô ấy chẳng phải vì cậu biết cô ấy là của tôi hay sao? Nếu như chẳng phải cô ấy là món đồ chơi trong tay tôi liệu cậu có thêm để mắt đến cô ấy không?”

“Tôi không giống cậu! Nói cho cậu biết, sẽ có một ngày, cô ấy sẽ nhớ ra tôi chính là Lạc Lạc mà cô ấy trân trọng nhất trong đời!”

“Đừng có nằm mơ nữa! Kể từ bây giờ, cậu mãi mãi chỉ đứng ở vạch xuất phát của sự thất bại mà thôi! Cả đời này cô ấy sẽ là người của Hạ Thất Lăng này!”; tôi cười đắc thắng với Y Tùng Lạc, “Bởi vì, trong tay tôi đã nắm được một... con át chủ bài mà cậu không bao giờ có thể tưởng tượng được đâu!”

Nói xong, tôi liếc nhìn cậu ta bằng con mắt lạnh băng, từ từ rút tay vào túi quần và bỏ đi.

Đằng Nhi, anh thích em nép vào lòng anh khóc lóc, sau đó thân mật gọi tên anh, Thất Thất...

“Thất Thất, làm thế nào bây giờ, em không tìm được thiên sứ của em... em đã vất vả tìm kiếm suốt mười bảy năm nay mà vẫn không tìm thấy thiên sứ của mình...”, em đã khóc lóc và nói trong mơ như vậy.

Lúc ấy, anh rất muốn nói với em rằng: anh chính là thiên sứ của em! Một thiên sứ luôn ở bên em và chính bản thân anh cũng không hay biết! Một thiên sứ có đôi cánh màu đen luôn bảo vệ em!

Không muốn em cứ nghe thấy cái tên Liêu Vi Nhi là hoảng hốt, không muốn em cứ nhìn thấy Liêu Vi Nhi là run rẩy sợ hãi, không muốn thấy em run rẩy núp sau lưng anh tìm sự bình yên... Vì thế anh đã dùng sự tàn nhẫn của mình để dựng lên hết màn bi kịch này đến màn bi kịch khác. Hạ Thất Lăng nên là một người dũng cảm, không sợ trời, không sợ đất... ngay cả một Đằng Nhi nhỏ bé cũng không phải là ngoại lệ!

Em... có hiểu được nỗi khổ tâm của anh không?

Có thể, anh thật sự là một ác quỷ! Nhe nanh múa vuốt để sống, như vậy anh sẽ cảm thấy tự do hơn...

Xin lỗi nhé Đằng Nhi... anh không muốn em trở thành con rối trong tay anh, nhưng số phận đã sắp đặt em phải trở thành con rối trong đời anh! Một con rối mà cả anh và Y Tùng Lạc đều muốn có được!

***

Đêm khuya.

Trong một quán rượu ở trung tâm thành phố.

Ở đây rất ồn ào. Trên sàn nhảy, đám người đang lắc lư, nhảy nhót theo tiếng nhạc. Những loại người khác nhau, dưới ánh điện lập lòe, cùng rượu, âm nhạc... thả hồn cùng say đắm.

Tôi gọi một chai rượu, ngồi trước quầy bar uống một mình.

Cô độc là sự cuồng loạn của một con người.

Cuồng nhiệt là sự cô đơn được trút ra từ một đám người.

Những cô gái với dáng đi uốn éo, bộ quần áo gợi cảm lượn lờ quanh các bàn rượu. Tôi rót rượu vào cốc, lạnh lùng đưa mắt quan sát tất cả mọi thứ xung quanh.

“Này anh đẹp trai, ngồi một mình à?”, trước mặt tôi xuất hiện một cô gái trang điểm rất đậm. Cô ta nhướn mày, đôi mắt chớp chớp nhìn tôi như phát điên.

Chao ôi, già tới mức có thể làm mẹ tôi được rồi, thế mà còn gọi “anh” ngọt xớt, đúng là không có liêm sỉ!

Tôi liếc mắt nhìn cô ta từ đầu đến chân, đánh giá bằng hai chữ: xấu hoắc! Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trang điểm, ăn mặc như thể một cô gái hồn nhiên, ngây thơ, eo bánh mì, lại để hở rốn; đôi chân thô, lại còn mặc quần siêu ngắn. Một khuôn mặt đầy những đốm tàn nhang được đánh phấn dày, đỏ như đất khi. Còn cả đôi môi kia nữa chứ, chẳng khác gì hai cái xúc xích.

Lúc ấy tôi chỉ muốn nhào đến bóp nát cô ta ra! Trời ơi, trông cô ta chả khác gì một con yêu quái già từ trong rừng sâu chạy ra! Nhìn cái bộ dạng cô ta trông thật đáng buồn nôn!

“Anh trai à, em ngồi xuống bên cạnh anh có được không?”, thấy tôi không nói gì, cô ta cao giọng hỏi lại.

Tôi nhướn miệng cười với cô ta rồi nói: “Được thôi! Cô muốn ngồi lên đùi tôi cũng không sao!”

“Thật không?”, nói dứt lời cái khuôn mặt có thể sánh ngang với cái đất khi kia lại càng đỏ hơn, đưa tay lên bịt miệng tỏ vẻ xấu hổ như cô gái mới lớn vừa

được khen. Thế nhưng tôi vẫn ngồi uống rượu, mỉm cười nhìn cô ta, chẳng tỏ vẻ gì là không vui hay khinh ghét gì cả.

“Anh yêu, em đến đây!”; cô ta quay người, cái mông to đùng lắc lư trước mặt tôi.

Tôi nắm chặt chai rượu, mỉm cười với cô ta, nụ cười khó hiểu. Sau đó tôi từ từ nhấc chân lên, nhắm thẳng vào cái mông đang từ từ hạ xuống kia. Con mụ đó không đề phòng gì nên ngã chổng gọng ra đất.

“Cái con trâu già như cô mà còn dám ra ngoài gặm cỏ non sao? Đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa! Cút!”, nói dứt lời, tôi ném chai rượu về phía cô ta. Tôi cố tình ném cái chai sượt qua vai cô ta, chỉ thế thôi cũng khiến cho cô ta sợ chết khiếp rồi!

Tiếng động rất lớn thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Cô ta vội vàng lẫn mất trong ánh mắt nghi hoặc và chế nhạo của mọi người. Sau đó, không khí của quán bar lại trở lại ồn ào như bình thường. Đây chẳng qua là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trong cuộc sống về đêm của bọn họ mà thôi, ai cũng coi đó như một việc hết sức bình thường. Dù sao thì, ở những nơi như thế này, những chuyện khủng khiếp hơn thế này nhiều không kể xiết.

Tôi nghĩ, sau này cùng An Thanh Đăng kết hôn, nếu như cô ấy không chịu ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc các con mà chạy ra ngoài lăng nhăng với đám đàn ông, tôi sẽ xé xác cô ấy ra! Hừ, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho mà trực tiếp xóa sổ cô ấy! Tuyệt đối không nương tay!

Hơ... nhưng sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này nhỉ? Đó dường như là một chuyện rất xa vời! Hơn nữa, cái cô a đầu đó ngốc như vậy, còn mình đường đường là người thừa kế tập đoàn tài chính nhà họ Hạ, lấy cô ấy thật là mất mặt quá! Thế nhưng, nếu có cô ấy ở bên cạnh giúp mình gạt tạt thói thì cũng đâu đến nỗi tôi... Ừm, vậy thì cứ giữ cô ấy lại để gạt tạt thói cho mình cả đời vậy!

Tuyệt đối không thể để cho cô ấy được sống dễ chịu, an nhàn!

Thanh toán xong, tôi liền rút tay vào túi, rời khỏi quán rượu. Sau đó, tôi giẫm lên ánh trăng và đi về nhà.

***

“Nhóc con, muộn thế này rồi mà còn chưa ngủ à?”, về đến phòng, tôi phát hiện ra Bối Nhi đang ngồi trên giường tôi bóc thạch ăn.

“Ừ...”, con bé nuốt ực cái thạch vào bụng rồi nói bi bô: “Em muốn qua đây tìm anh Lăng chơi một lúc!”

“Có hứng gớm nhỉ! Không thèm xem đồng hồ mấy giờ nữa hả?”, tôi mỉm cười, rót ra một cốc rượu vang và ngồi lên bục cửa sổ, một mình thưởng thức.

“Vâng ạ, hôm nay em rất có hứng!”, nói đoạn, con bé liền nằm lăn lên giường của tôi. Cái giường của tôi phớt phớt như đã trở thành khu vui chơi của con bé rồi.

“Nhóc con, hôm nay ngủ lại với anh Lăng nhé, lâu lắm rồi anh Lăng không được nghe tiếng ngáy của em!”, tôi đi đến bên cạnh, lấy tay vuốt ve những sợi tóc mềm mại như tơ của con bé.

“Không được đâu, tí nữa anh lại bỏ em lại để chạy qua phòng chị Đăng ngủ cho mà xem!”, nói xong, con bé hồn nhiên cười ha ha.

Tự nhiên mặt tôi đỏ ửng lên!

Cái con ranh này, cứ như là con yêu tinh từ thế giới phép thuật bay đến ấy, ngay cả chuyện bí mật này nó cũng biết được.

“Chuyện này em chưa nói với chị Đăng chứ hả?”, tôi cảm thấy hơi hoảng.

“Chưa đâu, chuyện này chỉ có mình em biết thôi!”, vừa nói con bé vừa lăn lê trên giường của tôi.

“Ồ, chưa nói thì tốt... Này nhóc, anh cảnh cáo em! Nếu mà dám nói chuyện này với chị Đăng, anh sẽ không cho em tiền ăn vặt một năm liền! Nghe rõ chưa?”, thờ phào nhẹ nhõm, tôi bắt đầu dọa con bé.

“Hu... hu... hu, anh Lăng ơi, anh đừng không cho em tiền ăn vặt mà... Em hứa sẽ không nói chuyện này cho chị Đăng đâu...”, mới dọa có một chút mà con bé đã sợ cuống lên, ôm chặt lấy cánh tay tôi vật nài cầu xin.

“Đừng khóc nữa, chỉ cần em không nói anh sẽ không làm như vậy đâu!”, tôi uống một ngụm rượu, sau đó vuốt má Bối Nhi: “À đúng rồi, hôm nay chị Đăng em có ra ngoài tán tỉnh con trai không đấy?”

“Chắc là không ạ, chị Đăng về nhà từ sớm mà!”, con bé ngây người ra nghĩ ngợi.

“Ừm. Nhóc con, em phải chịu khó cạnh tranh chị Đăng, đừng để chị ấy bỏ chạy với người khác...”

“Vâng!”, con bé nghĩ một lát rồi gật đầu.

Ánh trăng bên ngoài như đặc sánh, bóng cây lắc lư in xuống kính cửa sổ, hình thành nên những mảng đen dao động, gây cho người ta cảm giác đẹp nhưng thê lương.

“Anh Lăng ơi...”, đột nhiên Bối Nhi ôm chặt lấy tôi, con bé gục đầu vào lưng tôi, thì thầm: “Em muốn anh và chị Đăng mãi mãi ở bên em. Hai người dắt

tay em, cả ba người cùng đi dạo công viên, dẫn em đi xem biểu diễn xiếc khi, dẫn em đi nhặt vỏ sò trên biển...”, giọng nói của con bé trong trẻo, ngập ngừng nhưng tình cảm lại rất thật.

“Bối Nhi...”, tôi quay người lại nhìn, đôi mắt của Bối Nhi như phủ một lớp sương mù, “Đừng sợ, anh Lăng nhất định sẽ ở bên em...”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Bối Nhi, chẳng mấy chốc con bé đã nằm yên trên vai tôi và chìm vào giấc mộng.

Thế nhưng từ khóa mắt con bé, một giọt lệ khê khàng lăn ra, khi tôi đặt con bé xuống giường, đúng lúc giọt nước mắt ấy lăn vào lòng bàn tay tôi, ẩm áp, trong suốt, lỏng lẻo...

Thế nhưng chỉ chớp mắt thôi giọt nước mắt ấy đã bốc hơi không còn chút dấu vết nào. Cho dù tôi có nỗ lực thế nào cũng không thể giữ lại giọt nước mắt long lanh ấy.

Nhóc con, em cũng sợ hãi như vậy sao? Em cũng sợ mất đi chị Hằng sao? Yên tâm đi, anh Lăng nhất định sẽ buộc chị Hằng ở bên cạnh mình cả đời để giặt tất thối... vĩnh viễn không bao giờ cho chị ấy chạy thoát...

Anh Lăng sẽ làm cho Bối Nhi trở thành em bé hạnh phúc nhất trên đời này...

Ai dà... nhóc con này càng lớn càng giống chị Hằng rồi, mắt mũi, biểu cảm đều đáng yêu như vậy, khiến cho người khác nhìn thấy chỉ muốn thom một cái thôi!

Tuy nhiên, Bối Nhi của anh ngoan ngoãn hơn chị Hằng nhiều. Hằng Nhi không phải là dạng người khiến cho người khác cảm thấy an tâm. Ngoài mặt thì tỏ ra ngoan ngoãn nhưng thực chất tính thần lại phản kháng vô cùng mạnh mẽ, khiến cho người khác không thể cột chặt cô ấy lại. Thế nhưng mỗi lần cảm thấy sợ hãi, mỗi khi gặp phải nguy hiểm... cô ấy lại trốn ra sau lưng tôi khóc lóc, tìm kiếm sự bình an...

Cô ấy là người khiến cho người khác phải phiền lòng như vậy đấy. Cô ấy khiến cho tôi tức giận đến phát điên nhưng lại không nỡ nghiền nát cô ấy trong lòng bàn tay. Cô ấy khiến cho tôi hạ quyết tâm không thềm đếm xỉa gì đến nhưng lại làm cho tôi bất chấp tất cả, đội mưa đội gió để dốc hết tình cảm cho cô ấy suốt đời.

***

Khi bước chân vào thế giới này, tôi mở to đôi mắt, thứ tôi nhìn thấy chính là nụ cười như từ địa ngục đến của cụ, hiền từ nhưng lại tỏa ra ánh hào quang khiến người khác khiếp sợ. Còn An Thanh Hằng, khi cô ấy bước chân vào thế giới này, người đầu tiên mà cô ấy nhìn thấy chính là tôi, một Hạ Thất Lăng đang mỉm cười đứng bên cạnh nôi của cô ấy.

Kể từ khi cô ấy được sinh ra, tôi chính là người được định mệnh sắp đặt chen ngang vào cuộc đời cô ấy, chiếm lĩnh cuộc sống, chiếm lấy ánh sáng của cô ấy. Đây chính là điều bất hạnh nhất trong cuộc đời của cô ấy nhưng lại là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi tôi luôn cẩn thận ôm ấp trong lòng, một thứ hạnh phúc nhỏ bé duy nhất có thể chiết xuất ra vị ngọt ngào của mặt ong.

Tôi và cô ấy sinh cùng năm, tôi sinh đầu năm, cô ấy sinh cuối năm.

Vì vậy, trong kí ức của tôi, khi tôi biết chạy, biết nhảy thì An Thanh Hằng vẫn phải ngồi trong nôi. Suốt cả ngày cô ấy chỉ biết thò hai cánh tay mồm mồm ra ngoài, mắt hướng lên trần nhà, miệng không ngừng bi bô. Cứ nhìn thấy tôi bước vào là cô bé liền giương to đôi mắt tròn xoe, nhìn chăm chăm vào tôi, miệng cười toe toét, nụ cười ngây thơ và ngọt ngào lạ thường.

Cứ về đến nhà là tôi lại chạy đến chỗ đi An để chơi với cô ấy. Nếu như cô bé hãy còn đang ngủ, tôi sẽ khiến cho cô bé mở mắt ra và nói: “Tôi về rồi đây!”, đáng tiếc là cô ấy lại là một kẻ ham ngủ, cho dù tôi có làm thế nào cô ấy vẫn không chịu tỉnh giấc. Vì vậy tôi liền nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu: lật chăn của cô ấy ra và cầu vào rốn của cô ấy.

“Oa... oa... oa”, hay lắm! Tôi vừa động vào bụng là cô ấy đã khóc oe oe tỉnh giấc rồi.

“Ây da thiếu gia à, cậu muốn đánh thức Thanh Hằng có thể gọi con bé mà, đừng cứ cầu vào rốn của nó thế chứ!”, thím An vừa nghe thấy tiếng khóc của Hằng Nhi liền chạy đến, ôm lấy cô ấy vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, nựng nịu. Nhờ thế mà Hằng Nhi cũng dần dần nín khóc.

“Tôi gọi thế nào nó cũng không chịu tỉnh, thế nên tôi mới cầu vào rốn nó!”, tôi cười cười và giải thích với thím An.

Thím An nghe xong liền gật đầu, rồi nói với tôi: “Thiếu gia, nếu như lần sau không gọi được Hằng Nhi thì chạy ra gọi tôi nhé! Đừng cầu rốn con bé, biết không?”, nói xong, thím An lại hát một bài hát gì đó dỗ dành Hằng Nhi.

“Thím An, rốn của Hằng Nhi sâu lắm! Mẹ tôi nói, rốn sâu để chôn của cái, sau này chắc chắn Hằng Nhi sẽ rất giàu có!”, tôi cầm lấy bàn tay bé xíu của Hằng Nhi, mỉm cười nói với thím An.

Thím An mỉm cười hiền hậu nhìn tôi, sau đó nụ cười ấy chợt tắt lịm. Thím An lặng lẽ bước ra cửa, miệng lầm bầm một điều gì đó, không hiểu là nói với tôi hay đang lầm bầm với mình: “Tốt số sẽ đựng tiền bạc, xấu số thì chỉ là đựng máu và nước mắt của chính mình”.

Chiều hoàng hôn rực rỡ, ánh mặt trời vàng rực phản chiếu lên từng nhánh cây, ngọn cỏ, cũng ánh lên trong nụ cười của mỗi người. Chỉ có mỗi thím An... khuôn mặt thanh tú và hiền hậu ấy... ngày càng ánh lên sự nặng nề, ngày càng bị thương và cô độc.

Chắc là thím ấy lại đang nhớ đến bố của Đăng Nhi rồi! Từ lần ông ấy ra biển cho đến nay vẫn chưa quay lại. Không, phải nói rằng cho đến tận bây giờ, ông ấy vẫn chưa thấy quay trở về.

Mặc dù lúc ấy tôi còn nhỏ nhưng tôi vẫn biết: hôn nhân của thím An và bố Đăng Nhi là do sự sắp xếp của cụ. Bố Đăng Nhi là thủy thủ, ngày thứ hai sau khi kết hôn đã phải ra biển. Kể từ đó ông ấy bật vô âm tín, một đi không trở lại.

Đăng Nhi chưa từng được gặp mặt bố mình, cũng không biết bố mình trông ra sao. Điều kì lạ là thím An cũng không nói gì với Đăng Nhi về chuyện này, chỉ ngày ngày, mỗi khi hoàng hôn xuống, thím ấy đều đứng dưới gốc cây ngô đồng trước cửa nhà họ Hạ chờ đợi, lặng lẽ chờ đợi. Chớp mắt mà đã năm năm trôi qua.

Về sau, thím An không bao giờ lại gần, cũng không bao giờ liếc nhìn cây ngô đồng ấy nữa, ngược lại, thím An đã đem tất cả những hồi ức, những gì tốt đẹp còn sót lại xóa sạch không còn dấu tích, rồi sau đó cùng Đăng Nhi sống một cuộc sống cô đơn và không nơi nương tựa.

Đăng Nhi thường xuyên bị người ta chửi mắng là đồ con hoang. Thế nhưng mỗi khi cô bé khóc lóc chạy về, Thím An chỉ lặng lẽ lau nước mắt cho con rồi tiếp tục làm việc. Từ đầu đến cuối, thím An chưa bao giờ kể cho Đăng Nhi một chữ nào về bố của cô ấy.

Rốt cuộc thím An làm vậy là vì yêu hay vì hận? Không biết nữa! Có lẽ đó chính là một bí mật được chôn vùi rất sâu trong lòng đất.

Khi còn nhỏ, tôi và An Thanh Đăng rất thích chơi trốn tìm. An Thanh Đăng rất ngốc, mỗi lần trốn đều bị tôi tóm được, bởi vì những nơi mà cô ấy trốn đều “giấu đầu hở đuôi”, cô ấy chỉ mãi giấu đầu của mình đi trong khi cái mông lại nhô lên rõ cao, và còn lộ ra ngoài nữa chứ, chẳng khác gì một con chim đã điều ngược ngách!

“A ha... An Thanh Đăng! Anh bắt được em rồi nhé!”, ở trong vườn hoa, tôi tóm được thất lưng của cô ấy, lôi cả người cô ấy ra ngoài.

“Á... sao lại bị anh tóm được rồi? Em trốn kĩ thế cơ mà? Nhất định là bị anh nhìn lén em đi trốn rồi!”, vừa nói cô ấy vừa vùng vẫy thoát khỏi tay tôi, chẳng mấy chốc đã thoát ra khỏi tay tôi rồi!

Nhưng làm gì có chuyện tôi lại thả cô ấy dễ dàng như vậy chứ? Vì vậy tôi liền đuổi theo, đánh cho cô ấy một trận toi bời. Sau đó... Đăng Nhi ngồi bệt xuống đất, xoa xoa hai chân và khóc âm lên. Hừ, ai bảo chơi ăn gian!

“Hạ Thất Lãng, em không thèm chơi với anh nữa!”, Đăng Nhi quệt mũi, nước mắt chảy ra trên khóe mi, lăn trên đôi má hồng hào, bầu bĩnh.

“Hừ, đáng đời! Ai bảo chơi ăn gian!”, tôi lạnh lùng ngẩng cao đầu, bỏ đi không thèm đếm xỉa đến cô ấy nữa.

“Hu... hu... hu... em không thèm chơi với anh nữa...”, cô ấy nói rất kiên quyết, sau đó ôm mặt khóc và bỏ đi.

Hừ, tôi không tin! Lần nào cũng nói kiên quyết như vậy nhưng có lần nào không bị tôi dụ dỗ đâu? Mỗi lần chỉ cần tôi cầm một cái thạch hoa quả khua khua trước mặt cô ấy là y như rằng cô ấy lập tức đầu hàng không điều kiện, ngoan ngoãn đứng đợi tôi lên nghe lời tôi dặn dò. Rồi sau đó, chúng tôi lại làm hòa như lúc đầu...

Những năm tháng tuổi ấu thơ của tôi và Đăng Nhi đã được xây dựng lên bởi nước mắt, nước mũi của Đăng Nhi.

Lúc ấy, đôi mắt của cô ấy thật trong sáng, đẹp đến mê hồn, cứ như thể trong đôi mắt ấy chứa đựng mật ngọt của mùa xuân, chứ không giống như bây giờ, không thể nhìn thấy sự đau thương hay vui vẻ, không nhìn thấy bóng dáng của tôi trong đôi mắt ấy... chỉ nhìn thấy sự lạnh lẽo và mơ hồ.

Trước khi lên bảy tuổi, nước mắt, nụ cười... tất cả của cô ấy đều thuộc về Hạ Thất Lãng tôi! Sau đó, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi... bởi vì trong lớp có một học sinh nam mới đến, tên cậu ta là Y Tùng Lạc.

Kể từ đó, tiếng cười của cô ấy vì cậu ta mà vang lên.

Kể từ đó, cô ấy vứt bỏ món thạch hoa quả mà từ nhỏ cô ấy đã thích, không thèm để ý đến nó dù chỉ bằng nửa con mắt.

Kể từ đó, cô ấy chỉ thích chơi đùa ở những nơi có cậu ta. Cô ấy chỉ thích đi theo sau cậu ta, lặng lẽ đi cùng cậu ta suốt cả chặng đường. Đôi mắt trong veo của cô ấy không còn chứa đựng sự rạng rỡ của sáng sớm màu xuân mà chỉ chứa đựng nụ cười rục rịch như ánh mặt trời của cậu ta.

Sau mỗi lần tôi bắt nạt cô ấy, cô ấy không còn bị tôi dụ dỗ nữa. Cô ấy bắt đầu biết cách không thèm đếm xỉa đến người khác. Mỗi lần tôi với cô ấy cãi nhau, cô ấy lập tức làm mặt lạnh, làm thật nhanh công việc của mình rồi bốc hơi khỏi tầm mắt tôi.

“An Thanh Đăng, dạo này cô thật đáng ghét!”, lúc cô ấy chuẩn bị ra ngoài sau khi đã giúp tôi trải ga giường, tôi liền hét lên với cô ấy.

“Vâng...”, tay nắm lấy tay nắm cửa, cô ấy quay lại nhìn tôi, ánh mắt thờ ơ.

“Những ngày gần đây, cái tôi nhìn thấy trong mắt cô đều chỉ là di mắt!”, tôi ngồi trên giường, kiêu ngạo nhìn cô ấy, “Hãy chú ý đến dung nhan của mình hơn đi!”

“Vâng...”, giọng cô ấy như trầm xuống: “Vậy từ sau tôi sẽ rửa mặt kĩ càng hơn vậy!”

“An Thanh Đăng!”, tôi tức tối nắm chặt lấy cái ga giường vừa trải xong, con giận dữ bốc lên ngàn ngạt: “Rốt cuộc cô ngốc thật hay giả vờ hả? Tôi không

muốn trong mắt của cô chỉ có hình ảnh của Y Tùng Lạc! Di mắt mà tôi nói đến chính là Y Tùng Lạc! Đã hiểu chưa hả?”

“Ồ... tôi... Nhưng mà Lạc Lạc không phải là di mắt, anh ấy là thiên sứ! Ở trên sân vận động tôi đã nhặt được chiếc lông vũ màu trắng tinh khiết anh ấy làm rơi đấy!”

“Cút... cút mau! Cút ra ngoài cho tôi!”, tôi cầm chiếc đồng hồ báo thức trên bàn, ném mạnh về phía cái bóng bé nhỏ kia.

Mặc dù cô ấy đã định né đi nhưng cuối cùng vẫn bị ném trúng. Đằng Nhi ôm lấy đầu, những giọt nước mắt bắt đầu lăn ra, đôi mắt ai oán nhìn tôi, sau đó từ từ mở cửa và biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Từ nhỏ tới lớn, người mà cô ấy quay xung quanh là tôi, người mà cô ấy cẩn thận cung phụng cũng là tôi, tôi là tất cả sinh mệnh của cô ấy! Thế nhưng, bởi vì sự xuất hiện của cậu ta, tất cả mọi thứ dường như đều đã thay đổi, tất cả đã thay đổi!

Thứ gì là của tôi thì mãi mãi sẽ thuộc về tôi! Cho dù tôi không cần đến nữa, cho dù tôi có vứt bỏ cô ấy, cho dù tôi có ném cô ấy vào một góc nhỏ nào đó để lãng quên... tôi cũng sẽ không nhường cho bất kì ai!

Y Tùng Lạc, hãy chờ xem!

***

Tôi bắt đầu căm ghét An Thanh Đằng, bắt đầu không thèm đếm xỉa gì đến cô ta, bắt đầu đối xử lạnh nhạt với cô ấy... bởi vì, bóng dáng nhỏ bé của cô ấy... đang từ từ, từ từ biến mất dần trước mắt tôi.

Tôi cảm thấy sợ hãi, sợ sẽ có một ngày cô ấy sẽ biến mất, biến mất không để lại chút dấu vết.

“Thiếu gia, trà của anh đây!”, sau một hồi bấm chuông, An Thanh Đằng bung lên một cốc trà, rón ra rón rén bung lên trước mặt tôi. Tôi lật cuốn Từ điển tiếng Anh, lạnh lùng lườm cô ấy một cái rồi tiếp tục làm bài tập.

“Phù, nóng quá!”, An Thanh Đằng cẩn thận thổi cho nguội đi rồi đi đến bên cạnh tôi. Khi tôi cảm thấy luồng khí nóng ấy đang tiến lại sát tai mình, đột nhiên tôi quay người lại, định đỡ lấy cái cốc.

“Á...”, cốc trà nóng bỏng đó phút chốc đổ hết cả vào tay tôi, còn chiếc cốc thì rơi bộp xuống đất và vỡ tan tành.

“Thiếu gia, tay của anh...”, khuôn mặt của An Thanh Đằng sợ hãi đến mức trắng bệch ra, cô ấy lập tức thôi lấy thổi để vào tay tôi... sau đó lôi tôi vào trong nhà vệ sinh, ra sức gội nước lạnh vào vết bỏng.

“Anh đau lắm đúng không? Xin lỗi, tôi không cố ý...”, đôi bờ mi sụp xuống, cô ấy vừa nói vừa không ngừng gội nước cho tôi. Tôi không nói gì nhưng nước mắt của cô ấy đã nhạt nhòa trên khuôn mặt. Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy cầm bàn tay tôi nhúng vào nước lạnh và đắp thuốc bỏng cho tôi.

Lúc này đây, nước mắt cô ấy vì tôi mà tuôn rơi, hàng mi của cô ấy vì tôi mà buồn bã, trái tim cô ấy vì tôi mà đốn đau... Nếu cứ mãi mãi như thế này thì thật là tốt biết bao! Thế nhưng tôi biết, cứ quay mặt đi là trong đôi mắt của cô ấy chỉ có hình ảnh của người khác.

“Tránh ra, để tôi tự làm!”, tôi giật lấy thuốc bỏng, rút tay ra khỏi bàn tay của cô ấy.

“Vâng! Thiếu gia...”, đôi bàn tay cô ấy cứng đờ trong không trung, ngây ngô nhìn tôi rất lâu.

“Nhớ kĩ cho tôi: bàn tay đã động vào người con trai khác, từ nay cấm không được động vào tôi!”, tôi nhìn ra màn đêm đặc quánh ngoài cửa sổ, mặt không chút biểu cảm nói: “Ra ngoài, tôi muốn đi ngủ!”

“Thiếu gia...”, cô ấy cắn chặt môi, nước mắt lã chã: “Nếu như anh sợ tay tôi bẩn, tôi có thể dùng nước rửa tay rửa nhiều lần, tôi có thể rửa tay thật sạch... xin đừng chê tôi!”

“Không nghe thấy tôi nói gì sao? Ra ngoài!, tôi quay đầu lại, giận dữ hét lên.

“Tôi...”, cô ấy định nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, cô ấy nuốt nước mắt, gật đầu: “Vâng...”

Đằng Nhi bẻ khủy trên những ngón tay, từ từ ra khỏi phòng tôi. Vào khoảnh khắc cái bóng mỏng manh và bé nhỏ ấy đóng cửa lại và biến mất, nước mắt tôi đột nhiên tuôn rơi.

“Á...”, ngoài việc tức tôi đập tay vào bàn để ức chế cơn đau, tôi chẳng còn cách nào khác cả.

Ai dà, lần nào tôi cũng thích làm cho vết thương của mình càng thêm nghiêm trọng, sau đó giờ ra trước mặt cô ấy, thích thú nhìn thấy cô ấy vì mình mà căng thẳng, vì mình mà đau lòng... Thế nhưng nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô ấy, tôi mới phát hiện ra rằng người đau lòng nhất... lại chính là bản thân mình.

“Ha ha, cần gì phải làm khổ bản thân mình như vậy!”, đằng sau bỗng vang lên một giọng nói.

“Là cụ à!”, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là cụ bà đang ngồi đối diện với giường tôi, cách khoảng hai mét, chân đắp một tấm chăn mỏng, cả thân người

đang an tọa trên một chiếc xe lăn.

“Cụ vào từ lúc nào vậy? Lần sau cụ hãy tôn trọng người khác một chút, trước khi vào phòng phải gõ cửa!”, tôi nhìn cụ, lạnh lùng nói. Hừ, cụ lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, khiến cho người khác không thể nào lường trước được!

“Ai dà, cháu rất thích An Thanh Đăng đúng không?”, cụ cứ như không hề nghe thấy những gì tôi nói, chỉ mỉm cười đi thẳng vào vấn đề.

“Ồ...”, câu hỏi của cụ quá đột ngột khiến cho tôi ngây người ra, “Hừ, làm gì có chuyện đó! Cô ta chỉ là một người giúp việc thấp hèn, cháu đường đường là một đại thiếu gia cao quý! Thân phận của chúng cháu khác nhau một trời một vực. Cho dù con gái trên đời này có chết hết cháu cũng chẳng thích cô ta đâu!”, tôi nhanh chóng lấy lại chân tĩnh, đứng bật dậy kiêu ngạo đáp.

“Ha... ha...”, cụ vẫn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười rất dịu dàng, nhưng tôi chẳng tìm thấy chút hiền từ nào trên khuôn mặt của cụ. Cho dù là có thì cũng chỉ là sự giả tạo. Trước nay vẫn luôn là như vậy, đó chính là một trong những lí do khiến cho tôi cảm thấy ghét cụ.

“Cô ta là đồ vật của cháu, cháu sẽ không cho ai cướp mất cô ấy đâu! Cho dù cháu không cần đến nữa, cho dù cháu có vứt bỏ đi chẳng nữa, hay ném cô ta vào một góc nào đó để quên lãng... thì cháu cũng không nhường lại cho bất kì ai!”, tôi ngẩng cao đầu, thản nhiên nói.

“Ai dà, đúng là độc tài! Quả không hổ danh là con cháu nhà họ Hạ! Cháu mới bảy tuổi mà đã như vậy, sau này chắc chắn còn tiến xa!”

“Đương nhiên rồi!”, tôi khẳng định chắc nịch. Thế nhưng, sự thực có đúng là như vậy không? Sự kiêu ngạo của tôi rốt cuộc lừa gạt được ai?

“Lăng Nhi, có muốn giữ An Thanh Đăng mãi mãi ở bên mình không?”, cụ mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười ấy khiến cho tôi cảm thấy hoảng hốt, dường như mọi thứ trước mắt cứ thật thật ảo ảo.

Tôi không trả lời, chỉ cúi đầu lặng lẽ nhìn vào bàn tay mà An Thanh Đăng đã đắp thuốc cho tôi.

“Yên tâm, cô bé sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh cháu cả đời!”, không biết từ lúc nào, cụ đã đến bên cạnh tôi rồi.

“Không thể nào, trái tim cô ấy tự do như làn gió, ai mà có thể giữ cô ấy lại được chứ?”

“Lăng Nhi, cháu hãy tin cụ! Lời của cụ nói mãi mãi là chân lí!”

“Cụ... định làm gì với An Thanh Đăng? Cụ không được làm hại cô ấy đấy!”

“Tin ta đi, cho dù ta làm chuyện gì cũng đều là vì cháu cả!”, cụ xoa đầu tôi, nụ cười ấm áp, “Ai bảo cháu chính là Lăng Nhi mà ta yêu thương nhất...”

Đôi mắt đang gọn lên những đợt sóng lăn tăn kia khiến cho tôi cảm thấy đắm chìm trong một cảm giác cực kì bất an...

***

Sáng sớm, mặt trời từ từ lộ đầu ra khỏi cây ngô đồng ở trước cửa, vạn vật như hồi phục lại sức sống, hương hoa xộc vào từng góc nhỏ của tòa nhà. Khi vạn vật vẫn chưa coi bỏ chiếc áo sương mai lấp lánh trên người thì một cô gái nhỏ đã cắp cặp sách, nhảy chân sáo qua con đường nhỏ trong vườn hoa và tan biến vào trong màn sương tinh khiết của buổi ban mai.

Những chiếc lá rụng bay ngang qua cửa sổ, một cậu bé từ từ bước ra từ sau tấm rèm cửa, trong bộ áo ngủ sạch sẽ và rộng thùng thình, cậu ấy chăm chú nhìn theo cái bóng mảnh mai đang từ từ biến mất khỏi tầm mắt mình.

Phải làm sao đây? Công chúa của tôi đã lớn khôn rồi, tôi sắp không giữ nổi cô ấy rồi!

Hôm nay cô ấy lại đi tìm Y Tùng Lạc rồi. Mười năm “vun đắp” liệu có tác dụng gì? Khi lần thứ hai cậu ta bước vào cuộc đời, cô ấy vẫn hồn xiêu phách lạc trong đôi mắt ai oán của anh ta.

Lại một lần nữa, cô ấy buông tay tôi ra và bỏ đi trước mắt tôi. Lại một lần nữa cô ấy biến mất trong nụ cười quyến rũ của cậu ta.

Cô ấy muốn nắm lấy tay cậu ta cùng đi tìm lại con người đã làm rơi mất trong vực sâu thăm thẳm. Nhưng, cô ấy mãi mãi không thể tìm thấy, bởi vì không ai biết được chúng nó màu gì...

Không có ai biết, trừ tôi!

Vì thế nên kiếp này, đôi bờ mi của cô ấy đã bị an bài là tầm tôi, là mờ昧...

“Tiểu thư Bối Nhi, ngoan nào, đừng chạy linh tinh nữa!”

“Không, Bối Nhi không đi mà! Không đi lễ bái với lão phu nhân đâu!”

Bên ngoài phòng vọng lên những tiếng bước chân, dường như có ai đó đang đuổi theo Bối Nhi, vừa dỗ dành, vừa dọa nạt. Mới sáng sớm đã làm ầm ĩ lên rồi!

“Bỏ cô bé ra!”, tôi mở cửa, lao đến trước mặt chú Minh và ôm lấy Bối Nhi.

“Thiếu gia...”, ông ấy quay đầu lại, hoảng hốt bởi tiếng quát của tôi.

“Tôi bảo ông thả cô bé xuống, nghe thấy chưa hả?”, mặt tôi không chút biểu cảm, giọng nói lạnh lùng. Ông ta nhìn tôi, bộ dạng có vẻ hoang mang, bối rối không biết làm thế nào. Cuối cùng, ông ta ngồi xuống, thả Bối Nhi ra.

Bối Nhi chạy đến ôm chầm lấy tôi: “Anh Lăng ơi, em không đi lễ với lão phu nhân đâu, nhưng chú Minh cứ nhất định bế em đi!”

“Ừ, đừng sợ, có anh Lăng đây, không sao đâu!”, tôi xoa xoa đầu con bé, sau đó ngoảnh đầu lại, nói với chú Minh bằng giọng đanh thép: “Tôi cảnh cáo ông, lần sau đừng có động vào con bé nữa!”

“Đây là... lão phu nhân muốn...”, ông ta định nói gì đó, nhưng vừa chạm phải ánh mắt sắc như dao của tôi, ông ta liền im bặt.

“Hừ, ông đã hủy hoại cuộc đời của thím An, hủy hoại cuộc đời của Đăng Nhi! Lễ nào ngay cả đứa bé này cũng không tha?”, tôi ghé vào tai ông ta, cười nhạt.

“Thiếu gia...”, khuôn mặt ông ta đột nhiên trắng bệch. Rõ ràng, những điều mà tôi biết đã vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

“Lăng Nhi”, đột nhiên sau lưng tôi vang lên một giọng nói ấm áp, là cụ, “Là ta bảo chú Minh đến đón Bối Nhi đấy. Nghe nói ngoài thành có một ngôi chùa mới xây, rất linh thiêng. Ta định dẫn Bối Nhi đi lễ để cầu phúc cho cháu”.

“Không cần đâu cụ!”, tôi mỉm cười, đáp lại cái chặn trên chân cụ sau đó dứt tay vào túi, lạnh nhạt nói: “Làm nhiều chuyện trái với lương tâm như vậy, cho dù có thấp hương, có khăn vải nhiều đến mấy đi nữa cũng chẳng ăn thua gì đâu!”

“Lăng Nhi, cháu là báu vật của ta, tất cả những gì ta làm đều là vì cháu!”, cụ nhìn tôi, khuôn mặt bình thản.

“Tất cả chỉ là cái có!”, tôi ngoảnh đầu lại, lạnh lùng đáp.

“Bây giờ An Thanh Đăng sẽ vĩnh viễn ở bên cháu, phục tùng cháu! Chẳng phải mọi thứ đều rất tốt đẹp sao?”, khi nói chuyện, khuôn mặt của cụ luôn ánh lên vẻ hiền hòa, nụ cười thường trực trên môi. Nếu như không phải đã sống cùng với cụ nhiều năm rồi thì có lẽ bạn sẽ cho rằng cụ là người đại diện cho sự lương thiện.

“Chẳng tốt chút nào!”, tôi nắm chặt hai bàn tay, gào lên. “Vào khoảnh khắc cụ hủy hoại sự trinh trắng của cô ấy, Đăng Nhi mà cháu quen biết đã chết hẳn rồi! Chết rồi! Sau này, chuyện của cháu không cần cụ quan tâm! Không cần!”, tôi gào lên như điên loạn rồi ngoảnh phịch xuống đất.

“Lăng Nhi, cháu mãi mãi là báu vật trong lòng ta”, cụ thò tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi, “Cho dù thế nào, quyền được yêu thương cháu, sẽ không bao giờ chấm dứt...”

“Anh Lăng ơi, anh làm sao thế? Anh Lăng...”, Bối Nhi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hoảng sợ lắc mạnh cánh tay tôi rồi òa khóc.

“Cụ hãy dừng lại những trò đùa nhạt nhẽo ấy đi!”, tôi tóm lấy bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt tôi, chậm rãi nói: “Tất cả những gì cụ đã làm cho cháu khinh ghét An Thanh Đăng, lại càng yêu thương An Thanh Đăng sâu sắc!”

“Lăng Nhi, bàn tay lạnh giá của cụ lướt qua gò má tôi. Vẫn nụ cười trên môi, cụ chậm rãi nói: “Sự trong trắng của An Thanh Đăng, kiếp này đã được sắp đặt, chỉ để giành tặng cho một người”, nói xong, chú Minh liền đẩy xe của cụ đi.

Hừ, chỉ dành cho một người... chỉ dành cho một người... người đàn ông đó, tôi phải xé ông ta ra làm trăm mảnh.

“Người đó, chính là cháu”, khi tôi cắn hận nắm mạnh tay vào tường, tiếng nói như gió thoảng của cụ lướt qua.

“Hả?”, khi tôi ngẩng đầu lên thì bọn họ đã đi xa rồi. Đi xuyên qua hành lang dài, cái mà tôi nhìn thấy chỉ là sự hiu quạnh và cô đơn.

Tại sao lại như vậy? Lời của cụ nói rốt cuộc có ý gì? An Thanh Đăng chẳng phải sớm bị người đàn ông đó hủy hoại rồi hay sao?

Khuôn mặt tươi cười của An Thanh Đăng ngày càng mờ hồ trong kí ức của tôi, nó vỡ tan trong những khóm hoa đua nở vào mùa xuân, nó bị chôn vùi trong đám lá khô của mùa thu, nó rơi rụng trong những kẽ hở của thời gian...

Không thể nào, mãi mãi không thể nào tìm lại được...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tuổi thơ bi thương – Âm mưu lặp lại

Năm đó, Hạ Thất Lăng bảy tuổi, An Thanh Đằng cũng bảy tuổi.

Họ cùng học ở trường tiểu học Hoa Điền. Cậu bé ấy như một hoàng tử, đi đến đâu cũng đều được nâng lên đến trời xanh. Còn cô bé ấy như một nàng Lọ Lem, khi đám đông vây quanh cậu bé tan rã hết, cô bé mới âm thầm đến bên cậu, cùng cậu vượt qua những đoạn đường lầy lội. Khi vây xung quanh cậu bé là những cô bé gái xinh đẹp, cô bé lại âm thầm đứng sau lưng cậu, lặng lẽ nhìn họ tung hô, tán thưởng cậu.

Mặc dù có khoảng cách về địa vị và thân phận, nhưng những ngày tháng ấy vẫn nhẹ nhàng trôi đi.

Cho đến một ngày... lớp của họ có một học sinh nam mới chuyển về, cậu ta tên là Y Tùng Lạc. Đó là một hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích, mang trong mình một phong thái vô cùng cao quý, khuôn mặt khôi ngô, dáng người cao ráo, đáng vẻ tao nhã, nhưng lại rất lạnh lùng. Khi vào lớp, Y Tùng Lạc không hề có ý định bắt chuyện làm quen với các bạn, cũng không có ý thích nghi với môi trường mới. Trong giờ nghỉ giải lao, lúc nào cậu ta cũng ngồi dựa lưng vào tường, nhìn ra khu vườn trồng toàn hoa trà ở bên ngoài cửa sổ hoặc lên cửa thoát hiểm, một mình ngồi lắng nghe tiếng gió thoảng qua.

Không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh, cậu bé ấy được sắp xếp ngồi cùng bàn với An Thanh Đằng. Không ngoài dự đoán, Y Tùng Lạc không thêm nói chuyện với cô bạn ngồi cùng bàn, cũng không vì thế mà gần gũi hơn với tập thể lớp. Nhưng kể từ lúc đó, An Thanh Đằng biết rằng, cậu ta không chỉ lạnh lùng, mà còn cố chấp, không thân thiện, chỉ thích ở yên trong cái thế giới của riêng mình. Mỗi lần cô ấy lỡ tay vượt quá vạch giới hạn là y như rằng phải nhận ánh mắt sắc như dao cau của cậu. Có những lúc vô tình chạm phải áo của cậu ấy, thế nào cậu ấy cũng lạnh lùng nói: “Kể từ nay, đừng bao giờ động vào tôi, tôi không muốn có sự thân mật trên da thịt với bất kì ai khác!”

Các học sinh trong lớp ai ai cũng rất hiếu kì về Y Tùng Lạc, đương nhiên bao gồm cả An Thanh Đằng. Dường như trên người cậu ta có ẩn chứa một điều bí mật gì đó không muốn cho người khác biết được. Dần dần, các bạn trong lớp đều biết được Y Tùng Lạc là con của một gia đình đơn thân. Từ bé đến lớn cậu ta được mẹ nuôi dưỡng, không có bố, cũng không biết bố mình là ai. Mẹ của cậu ấy không kết hôn, chỉ mãi lo lắng cho sự nghiệp của gia tộc. Trải qua những nỗ lực không mệt mỏi, cuối cùng bà đã biến các sản phẩm của doanh nghiệp mình trở thành các sản phẩm có thương hiệu trên thị trường trong nước và trở thành một tập đoàn tài chính lớn. Tuy nhiên mẹ của cậu ta vẫn không chịu dừng bước, bà bắt đầu mở rộng thị trường ra các nước châu Âu, châu Mỹ...

Sau khi biết chuyện của Y Tùng Lạc, có những học sinh trong lớp cố gắng nịnh nọt cậu ta, nhưng cũng có người lại nói xấu sau lưng cậu. Chỉ có điều, Y Tùng Lạc dường như đã quen với tất cả những điều này, thản nhiên đối mặt với mọi chuyện, để rồi sau đó tách rời khỏi cái thế giới của những người khác, cô độc trong thế giới của mình.

Ban đầu, An Thanh Đằng cũng như những bạn học khác, cực kì tò mò về Y Tùng Lạc. Cô ấy không biết trên đời này liệu có cái gì có thể thu hút được cậu con trai lạnh lùng và tao nhã này không. Tuy nhiên, một sự tình cờ đã làm thay đổi cách nhìn của cô về cậu ấy.

Các học sinh tiểu học mỗi giờ giáo dục thể chất phải thực hiện rất nhiều bài tập rèn luyện. Lần đó, họ phải luyện tập chạy 50 mét. Phần lớn học sinh trong lớp dưới sự huấn luyện, chỉ dẫn của giáo viên đều đạt được yêu cầu. Hạ Thất Lăng sớm đã vượt qua môn này với thành tích cao nhất lớp, thế nên đã sớm ra chơi với các bạn nữ rồi, nhưng An Thanh Đằng thì không qua, cho dù có cố gắng thế nào cô ấy cũng không đạt được yêu cầu của giáo viên. Bởi vì cơ thể cô ấy rất yếu ớt, bình thường chỉ đi có mấy bước đã thở không ra hơi rồi. Vì vậy, sau khi tan học, cô ấy phải một mình ở lại sân vận động để tập luyện, hết vòng này đến vòng khác, mồ hôi cô ấy túa ra, hơi thở nặng nhọc.

Đột nhiên, một cái bóng lao đến như tên bắn, sượt vào vai cô. An Thanh Đằng vì không tránh kịp nên bị hất văng ra ngoài. Cái bóng ấy chính là một nam sinh khóa trên, vì phải tham gia thi đấu thể thao toàn trường nên đã ở lại tập luyện.

“Muốn chết à! Mày không biết đây là sân tập luyện của lớp trên sao? Nếu làm ảnh hưởng đến việc luyện tập của tao thì mày có gánh nổi trách nhiệm không hả?”, nam sinh đó hung hăng quát An Thanh Đằng.

An Thanh Đằng nằm sấp trên đường chạy, ngẩng người nhìn người đó quát nạt mình. Sau đó, khi bỏ bàn tay đặt trên đầu gối ra, cô ấy mới phát hiện chân mình đã bị thương.

Hạ Thất Lăng đã đi ăn Mac Donal cùng đám con gái từ lâu... giờ còn ai có thể giúp cô được đây? Mình còn có thể trông chờ vào người nào nữa đây? Lo lắng, những giọt nước mắt đã chảy rơi.

“Cái này... cho bạn!”, đột nhiên, một cái bóng cao cao phủ lên cái bóng của cô, hai cái bóng như lồng vào nhau dưới ánh chiều tà.

An Thanh Đằng ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, đó chính là Y Tùng Lạc! Cậu ấy đưa ra cho cô một chiếc khăn tay màu trắng. Trong mắt cô ấy lúc đó, có nước mắt, có sự cảm kích... nhưng hơn hết vẫn là sự kinh ngạc.

“Nhìn bạn ngăn ra kìa, tôi biết ngay bạn là người không biết băng bó vết thương mà!”, nói đoạn, cậu ta bỏ tay An Thanh Đằng ra, băng bó vết thương cho cô. Động tác của cậu ấy rất nhanh nhẹn và thành thạo nhưng khuôn mặt vẫn không chút biểu cảm.

“Cám... cảm ơn cậu!”, cô nhìn cậu ấy, lí nhí nói, cứ như thể chỉ cần nói to một chút sẽ khiến cho người ngồi trước mặt cô tức giận.

Băng xong vết thương, cậu ấy không nói thêm điều gì, đeo cặp lên vai rồi bỏ đi. Mặt trời đỏ rực ở phía chân trời, cái bóng lạnh lùng của cậu ấy ánh lên sắc vàng rực rỡ. Đó là ánh hào quang phát ra từ thiên sứ... cô tin chắc như vậy.

***

“Thất Thất, hôm đó ở trên sân vận động, tôi đã nhặt được chiếc lông vũ của thiên sứ, màu trắng, mềm mại và rất đẹp!”, cô giơ lên chiếc khăn tay màu trắng đã được giặt sạch, như đang đắm chìm vào mộng tưởng, đôi môi bỗng nhiên hé nở nụ cười.

Hạ Thất Lăng nghi hoặc, cướp lấy chiếc khăn tay trên tay cô: “Cái khăn mặt rách này á? Hừ, nếu cô thích, tôi có thể cho cô cả tá!”, nói xong, Hạ Thất Lăng ném chiếc khăn mặt lại cho cô.

“Này, đừng có vứt nó xuống đất như vậy!”, cô nhặt chiếc khăn mặt lên, xột xa ôm vào lòng.

Sau sự việc đó, Y Tùng Lạc vẫn lạnh lùng với cô như vậy. Nhưng cô đã không còn suy nghĩ về cậu như trước nữa, đồng thời cố gắng hết mức có thể để tiếp cận với thế giới riêng của cậu, mỉm cười tươi rói trước ánh mắt lạnh lẽo của cậu...

Trong giờ học, ánh mắt cô thỉnh thoảng lại liếc nhìn cậu. Giờ giải lao, cô âm thầm đi cùng cậu ấy lên lối cửa thoát hiểm, lặng lẽ lắng nghe tiếng gió thổi qua. Tan học, cô lặng lẽ đi phía sau cậu, cùng cậu qua đường hầm, đi lên đường lớn...

Tất cả đều yên tĩnh và hiền hòa như vậy. Thế nhưng, một giấc mộng êm đềm như thơ ca rồi cũng sẽ có lúc bị phá vỡ.

“Sao cậu cứ đi theo tôi thế?”, đúng lúc cô cũng rẽ sang đường, Y Tùng Lạc đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, bức bối nói. Chắc chắn cậu ấy đã phát hiện ra cô luôn đi theo sau mình.

“Tôi...”, đối diện với ánh mắt sắc lạnh kia, cô vội vàng cúi đầu bối rối. Rồi đột nhiên cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nói với cậu: “Có lẽ, chúng ta có thể trở thành bạn bè”.

“Vớ cậu á? Cậu leo lên nổi không?”, cậu ấy nhìn cô khinh bỉ và lạnh lùng.

“Những người bạn chân chính không phân biệt giàu nghèo, cao sang!”, cô mỉm cười, vẫn nụ cười hồn nhiên, “Tôi tin rằng chúng ta có thể trở thành bạn bè, bởi vì... tôi và cậu cùng cô đơn!”

“Hừ, loại người như cậu lúc nào cũng tự cho mình là đúng!”, cậu ta lạnh nhạt, quay phắt người bỏ đi.

Cô nhìn theo bóng dáng của cậu đang khuất dần, buồn bã nói: “Bởi vì, tôi và cậu giống nhau... đều là những đứa con hoang trong mắt người khác...”

Khoảnh khắc ấy, bước chân dứt khoát của cậu bỗng nhiên dừng lại. Cậu chậm rãi quay đầu lại, nhìn vào cô bé đang nước mắt nhạt nhòa trước mặt.

“Nhưng cậu hạnh phúc hơn tôi nhiều! Hạnh phúc gấp trăm nghìn lần! Bởi vì mẹ cậu đã thành danh, còn mẹ tôi chỉ là một người giúp việc thấp hèn trong nhà họ Hạ. Có lẽ, sẽ có một ngày mẹ sẽ nói cho cậu biết ba của cậu là ai, còn ba của tôi... đã sớm căng buồm ra đi trên con tàu đầy rẫy những âm mưu và chôn thân trong những lời nguyền rũa độc ác! Ông ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại...”, cô nhìn Y Tùng Lạc, giọng nói càng nhỏ, càng như tắc nghẹn lại, khuôn mặt đầm đìa, chỉ có nước mắt vẫn tuôn rơi.

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim cậu đột nhiên đau nhói, không hiểu là vì những giọt nước mắt long lanh như pha lê của cô hay là vì sự đau khổ ẩn giấu trong nội tâm của mình.

“Vì vậy, cậu phải vui vẻ lên, cần trân trọng những gì mà mình đang có!”, nói dứt lời, cô đeo cặp lên vai, quay người bỏ chạy.

Những bước chân rối loạn nhưng lại làm cho khóe môi của người đứng sau lưng cô nhoen cười.

Về sau, An Thanh Đằng không còn lặng lẽ đi theo sau cậu ấy nữa... dường như cô đã an phận trở lại cuộc sống bình thường của mình. Chỉ có điều, thiếu đi những việc đó, tự nhiên cô cảm thấy có chút không quen.

Cô ngồi bên cạnh cậu trở nên trầm lắng hơn trước, hay ngẩn ngơ hơn trước. Tuy nhiên, bản tính lương thiện của cô vẫn không chút nào thay đổi. Cô vẫn mỉm cười với mọi người, vẫn giúp bà lao công xách nước, làm vệ sinh.

Có lẽ, cô và cậu ấy hoàn toàn không thể trở thành bạn bè. Cậu ấy là một thiên thần trong sáng, còn cô chỉ là một người phạm thấp hèn, không có đôi cánh trắng muốt, cũng không có ánh hào quang tỏa ra từ cơ thể. Giữa bọn họ, chỉ có một hố sâu ngăn cách mãi mãi không thể nào nhảy qua, hố sâu của thân phận. Cô nhìn lên bầu trời cao, nụ cười đắng ngắt.

Cho dù có cô đơn đến đâu cũng chỉ có thể giẫm lên những chiếc lá vàng rơi rụng trên đường, âm thầm men theo con đường nhỏ trong trường.

“Á”, đột nhiên, trong một nhà kho chứa củi bỏ hoang trong rừng hoa trà, có một cánh tay gầy guộc và bẩn thỉu thò ra, An Thanh Đằng sợ hãi hét lên, giật lùi về phía sau mấy bước. Cô cố nuốt nước bọt, lấy lại bình tĩnh rồi từ từ đi về phía nhà kho, cẩn thận nhìn vào trong khe cửa. Tất cả mọi thứ bên trong, từng giây từng giây lại gần sát đến cô hơn, tim cô đập ngày càng nhanh... “Á!”, cô hét lên, thậm chí còn to hơn so với lần trước. Thế nhưng, lần này cô không nhìn thấy gì hết, trong nhà kho chứa củi, ngoài những cành củi khô mục nát thì hoàn toàn trống không. Vừa nãy cô hét lên chẳng qua là để lấy dũng khí cho chính mình.

“Sao lại chẳng có gì thế nhỉ? Rõ ràng lúc nãy còn nhìn thấy có cánh tay người cơ mà! Chẳng lẽ lại là ảo giác của mình, hay là... có ma! Không thể nào, trên đời này làm gì có ma quỷ cơ chứ!”, trái tim cô vẫn cứ đập thình thịch liên hồi, nhưng mà cô tin chắc rằng thế giới này không thể có ma quỷ.

Không nhìn thấy gì dị thường trong căn phòng này, tự nhiên tự cảm thấy không yên tâm. Vì thế cô định sẽ mở toang cánh cửa gỗ mục nát nhưng bị khóa

Kín kia ra. Cô chạy thật nhanh về nhà tìm một cái kim rồi vội vàng quay lại. Hít một hơi thật sâu, cô liền dùng kim cắt đứt ổ khóa đã gỉ sét kia... Cuối cùng cô cũng cắt đứt được ổ khóa, cô lấy chân đẩy mạnh cánh cửa ra, bụi bặm bay ra tứ tung, toàn bộ quang cảnh trong căn nhà kho chứa củi hiện ra trước mắt. Cô lấy tay khua khua bụi bặm ở trước mặt, từ từ đi vào bên trong... lẽ nào mình nhìn nhầm thật! Tại sao chẳng có gì thế này? Đang mãi suy nghĩ thì phía sau cô có tiếng động vang lên.

Cô nín thở quay người lại nhìn, “Á...”, tiếng hét hoảng sợ của một cô gái vang lên tận trời cao, bởi vì, vào khoảnh khắc lúc cô ngoảnh đầu lại, có một vật thể gì đó tròn tròn như trái bóng, tốc xõa... lao về phía cô.

“Á... tránh ra! Tránh ra mau!”, An Thanh Đăng nhắm tịt mắt lại, cố sức đẩy cái thứ gì đó vừa lao về phía mình ra xa.

“Đau... đau...”, á, sao cái đồ vật kia lại biết nói nhỉ? Cô mở to mắt nhìn, phát hiện ra “cái đồ vật” đó lại có cả mắt, miệng, mũi... nói chung là đầy đủ ngũ quan! Nhưng kì lạ là, trên tay của nó vẫn đang đeo một chiếc xích sắt nặng nề. Điểm khác biệt duy nhất giữa sinh vật này và con người đó là, nó cuộn tròn người lại, trông chẳng khác gì một con cóc. Tiến lại gần hơn để quan sát cho rõ, cô phát hiện hóa ra đó chính là một con người, chắc khoảng năm tuổi, nhưng lại rất khác so với những người bình thường. Nó là một quái thai, một người nhái!

Một đứa bé mới tí tuổi đầu, sao lại bị nhốt ở đây, chịu đựng sự đối đãi không phải với con người như thế này?

“Bạn... bạn là ai? Sao lại bị giam ở đây?”, cô bước lên phía trước, thận trọng dò hỏi. Đây đúng là một chuyện kì lạ, trong phòng chứa củi của trường lại đang giam cầm một cô gái quái thai! Hình như đã bị nhốt trong này rất lâu rồi. Nhưng rốt cuộc ai đã làm cái việc thất đức này? Mà cô gái kì lạ này là ai?

“Này người bạn nhỏ, sao bạn lại ở đây?”, An Thanh Đăng kiên nhẫn hỏi.

Cô gái người nhái ấy co người lại, ngồi im dưới chân An Thanh Đăng, đôi mắt vẫn còn ánh lên nỗi hoảng sợ và sự đề phòng. An Thanh Đăng đã hỏi mấy câu liền nhưng cô gái ấy đều không trả lời.

“Bố mẹ của bạn đâu? Nhà bạn ở đâu?”, An Thanh Đăng tiếp tục hỏi.

Đúng lúc ấy, hình như cô gái đó đã bắt đầu có phản ứng, cô gái lắc lắc cái đầu, đôi mắt ngây ngô nhìn lên trần nhà, miệng lẩm bẫm “Bố... bố”

“Bố? Bạn biết bố mình là ai không?”, An Thanh Đăng vội vàng quỳ xuống bên cạnh cô gái, sốt ruột hỏi.

“Bố... bố...”, thế nhưng kết quả chỉ khiến cho An Thanh Đăng thất vọng lên đến tột đỉnh, bởi vì ngoài việc gọi mấy tiếng “bố... bố” ra thì cô gái này hoàn toàn không biết gì khác, hoàn toàn không thể cho An Thanh Đăng bất kì đáp án nào.

Bây giờ phải làm sao? Tình thế thật là tồi tệ...

“Bố... hiệu, hiệu trưởng...”, vào lúc An Thanh Đăng chuẩn bị tuyệt vọng thì cô gái ấy đột nhiên lấp bấp thầy hiệu trưởng.

“Hiệu trưởng, bạn quen với thầy hiệu trưởng sao? Ông ấy là người như thế nào với bạn?”, An Thanh Đăng lại quỳ xuống bên cạnh cô gái người nhái, lắc lắc cánh tay yếu ớt của cô gái.

“Bố... hiệu trưởng... ra ngoài, tôi... ra ngoài...”, lấp bấp mãi, đột nhiên cô gái ấy nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin.

“Cô muốn ra ngoài?”, An Thanh Đăng vừa mở to mắt nhìn cô gái, cô gái đã nhảy đến bên cạnh An Thanh Đăng, tóm lấy cánh tay cô, rồi không ngừng cào cào vào đôi giày trắng của cô, dường như đang cố sức van xin cô.

Một người không nói được cái gì, vậy mà lại biết gọi hiệu trưởng! Lẽ nào cô gái ấy quen với thầy hiệu trưởng, hay là cô ấy có quan hệ đặc biệt với thầy? Nếu không, sao lại nhốt một đứa bé mới mấy tuổi đầu vào trong căn nhà bẩn thỉu, tối tăm ấy, giấu nhem không để ai biết đến?

Xem ra, phải dẫn cô gái này đến gặp thầy hiệu trưởng thôi! Dù sao chuyện lớn thế này cũng không thể không báo cho nhà trường biết được!

Thế là, An Thanh Đăng liền dẫn cô gái người nhái lên gặp thầy hiệu trưởng.

Lúc này đây, cảm giác thương cảm, xót xa cho một cô gái dị hình bé nhỏ đã vượt qua khỏi nỗi sợ hãi ban đầu.

“Được, em phải ngoan nhé, chị sẽ dẫn em đi!”, An Thanh Đăng thờ dài, từ từ gỡ chiếc xích sắt trên người cô gái người nhái ra.

An Thanh Đăng vốn định bế cô gái ấy đi, nhưng cô ấy lắc lắc đầu, lấy tay tóm lấy giày của An Thanh Đăng, miệng mấp máy như trẻ con mới học nói, nhưng người bình thường hoàn toàn không thể hiểu cô ấy đang nói cái gì.

“À, khó khăn lắm mới được tự do, chắc là em muốn vận động cơ thể một chút chứ gì?”, An Thanh Đăng mỉm cười suy đoán, nào ngờ cô gái ấy lại gật đầu thật.

Cứ như vậy, An Thanh Đăng đi xuyên qua các dãy hành lang dẫn đến phòng hiệu trưởng. Một con nhái với hai tay chống xuống đất, nhảy lóc cóc theo sau cô... điều này khiến cho An Thanh Đăng... giống như một thợ săn mang theo con vật cưng của mình vậy.

Lúc đi đến hành lang của trường cũng đúng là lúc nghỉ giải lao giữa trưa. Học sinh các lớp ủa ra như kiến vỡ tổ, thế là chẳng mấy chốc trường học nhốn nháo hết cả lên.

“Thanh Đăng, cháu làm cái gì vậy?”, đột nhiên bà lao công mà An Thanh Đăng hàng ngày vẫn xách nước và dọn dẹp nhà vệ sinh giúp hoàng hốt kêu lên.

“Đâu... đâu có, cháu phát hiện ra một cô bé bị nhốt ở trong nhà kho chứa củi bỏ hoang của trường, vì vậy cháu mới phá cửa cứu cô ấy ra, bây giờ đang định lên phòng hiệu trưởng báo cáo ạ!”, nhìn thấy sắc mặt xanh tái của bà, An Thanh Đăng đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

“Cái con bé này...”, bà lao công nhìn cô gái người nhái, đôi môi như đang run lên.

“Bà làm sao thế ạ? Bà biết chuyện của cô gái này đúng không?”, cô bắt đầu cảm thấy bất an như thể mình đã làm sai điều gì vậy.

Bà lao công không nói gì, chỉ cúi xuống ôm lấy cô gái người nhái kia rồi chạy nhanh về phía phòng hiệu trưởng. An Thanh Đăng không biết chuyện gì đang xảy ra nên vội vã đuổi theo...

“Rõ ràng là ông đã bảo đưa nó ra ngoài điều trị rồi cơ mà? Tại sao nó lại bị nhốt trong nhà chứa củi bỏ hoang? Ông nói mau đi!”, bà vừa xông vào cửa đã lớn tiếng trách móc thầy hiệu trưởng. Chưa bao giờ gặp phải tình huống này nên An Thanh Đăng sợ chết khiếp, đứng ngẩn ra không biết nói gì.

Thầy hiệu trưởng nhìn đứa bé nằm trong vòng tay của bà lao công, dường như thầy đã hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra, sự xấu hổ bao trùm lên khuôn mặt nghiêm nghị của thầy, rồi bỗng dưng biến thành con giận dữ: “Ai bảo các người lôi con bé ra đây hả?”

“Không... không phải là bà ấy đâu, là em... em phá cửa rồi dẫn cô bé ấy ra đây!”, An Thanh Đăng trước đó vẫn đứng ngây người ngoài cửa cuối cùng cũng rụt rè lên tiếng.

“Là em? Học lớp nào, tên là gì?”, thầy hiệu trưởng quay sang nhìn An Thanh Đăng từ đầu đến chân rồi lớn tiếng hỏi.

“Em, em là An Thanh Đăng, học lớp 1B...”

“Em đến trường để làm gì? Là để học, chứ không phải để phiêu lưu!”, thầy hiệu trưởng mất đi sự trang trọng và hiền hòa thường ngày, hung dữ như một con sư tử. Một thầy hiệu trưởng ai nấy đều yêu quý trước kia đâu mất rồi? Cái người đang đứng trước mặt An Thanh Đăng kia sao mà xa lạ đến thế?

“Thanh Đăng không sai! Ông đã đồng ý với mẹ của nó sẽ chăm sóc nó chu đáo, sẽ cho nó đi chữa trị, nào ngờ ông lại nhẫn tâm nhốt nó vào kho củi tối tăm, ẩm thấp! Nó vẫn là một đứa trẻ mà!”, đứa bé dưới chân bà lao công bắt đầu khóc thất thanh.

Nhìn thấy cảnh này, thầy hiệu trưởng chợt mềm lòng: “Nó là con gái của tôi, sao tôi không muốn chữa trị cho nó khỏi bệnh cơ chứ?”

Con gái? Cô bé này là con gái của thầy hiệu trưởng sao? Đúng là một tin giật gân!

“Nhưng bác sĩ nói, đôi chân của nó cuộn tròn như vậy là do bẩm sinh, cộng thêm với việc sinh sống ở trong núi lâu ngày nên cho dù có cho ra nước ngoài cũng không thể chữa khỏi”, thầy hiệu trưởng cúi đầu thờ dài.

“Không thử làm sao mà biết được? Nói cho cùng, ông đều sợ nó sẽ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của ông! Sợ nó trở thành vật cản trở ông tái hôn với người khác, cản trở việc thăng quan tiến chức của ông!”, bà lão nhìn thầy hiệu trưởng, giọng nói có sức uy hiếp ghê ghớm. Nhưng những điều mà bà nói rất có thể chính là chân tướng sự việc mà nhiều người không biết đến.

“Bà nói cái gì? Nói gì thì nó cũng là con gái của tôi! Nhưng nỗi đau đớn của người làm cha mẹ ai hiểu được? Bà cho rằng nó dễ trông đến thế sao? Tôi cứ không để ý là nó đập vỡ vòi nước trong nhà bếp, nghịch nước suốt cả ngày. Vừa đi làm về, tôi đã thấy nó ỉa dãi khắp giường tôi, rồi thì nửa đêm đột nhiên mở mắt, phát hiện cái sinh vật bé nhỏ vẫn thường nằm cạnh mình đang bắt muỗi để ăn... có khác gì loài ếch nhái đâu... tôi thực sự không thể chịu nổi! Nếu cứ thế này sớm muộn gì tôi cũng sẽ sụp đổ!”, dường như bị chạm phải sợi dây thần kinh nhạy cảm ở nơi sâu thẳm trong lòng, thầy hiệu trưởng bắt đầu than thở. Tất cả những điều này đều khiến cho bà lão và An Thanh Đăng không khỏi ngạc nhiên.

“Bố... bố...”, dường như cái sinh vật nhỏ bé kia cũng hiểu được những lỗi lầm của mình trước đây, nó bò đến bên cạnh thầy hiệu trưởng, giật giật gấu quần của ông và khóc nức nở. Thế nhưng bố của cô gái người nhái ấy vẫn ngoảnh mặt đi nơi khác, không thèm liếc nhìn cô lấy một lần.

“Nó chỉ là một đứa trẻ, cho nên khó tránh khỏi có lúc nghịch ngợm, đợi nó lớn hơn rồi sẽ hiểu chuyện hơn!”, An Thanh Đăng đến bên cạnh thầy hiệu trưởng, trịnh trọng nói với ông: “Em tin rằng một đứa bé biết đau lòng, biết rơi nước mắt vì bố của mình, chắc chắn sẽ là một đứa trẻ lương thiện! Mặc dù hiện giờ con bé chỉ khiến cho thầy phải suy nghĩ, phải buồn bực...”

“Đúng thế, Thanh Đăng nói có lí!”, bà lao công nhìn tôi gật đầu tán đồng.

“Chuyện gia đình tôi cứ để tôi tự giải quyết! Không cần các người phải lo!”, thầy hiệu trưởng nhìn ra cửa, ôm đứa bé lên ra hiệu cho hai người ra ngoài.

Bà lao công định nói thêm điều gì nhưng cuối cùng lại không nói ra được. Bà đưa mắt liếc nhìn thầy hiệu trưởng rồi cùng An Thanh Đăng ra ngoài.

“Bà ơi...”, An Thanh Đăng hỏi tiếp: “Bà có thể nói cho cháu biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với đứa bé kia không?”

Bà lao công nhìn hành lang dài trước mặt, thờ dài, sau đó kể đầu đuôi câu chuyện cho An Thanh Đăng nghe.

Hóa ra, gia đình bà và gia đình thầy hiệu trưởng có quan hệ thân thích, vì thế những chuyện trong nhà thầy hiệu trưởng, bà lão đều biết rõ. Cô bé người nhái bị dị hình như bây giờ là do đôi chân của cô bị cuộn tròn bẩm sinh, thứ hai là do con bé lớn lên cùng với lũ ếch nhái trong núi sâu. Sáu năm trước,

mẹ của con bé vì bị người ta hiểu nhầm vụng trộm lẳng nhăng ở bên ngoài nên bị gia tộc khinh bỉ, trách phạt. Vì thế sau này, bà ấy không chịu nổi những đàm tiếu thị phi nên đã bỏ trốn vào núi sâu sinh sống. Không ngờ lúc này bà ấy đã mang thai, chẳng bao lâu sau sinh ra một đứa con gái. Do nhiều năm sống cùng đám ếch nhái cạnh hang động, lại tách biệt với thế giới bên ngoài, con bé chỉ biết nói mấy câu tiếng người đơn giản, hơn nữa lại quen với tập tính sinh hoạt của loại lưỡng cư, dùng cái lưỡi dài để bắt muỗi và côn trùng, dùng hai tay chống xuống đất để đẩy người nhảy về phía trước... có thể nói con bé đã trở thành vua của loài ếch nhái. Mãi cho đến trước khi mẹ nó qua đời, bà ấy mới đưa nó quay lại thế giới loài người, một thế giới vốn thuộc về nó.

Bố của con bé, tức là thầy hiệu trưởng sau khi làm giám định AND xác định quan hệ cha con xong đã chấp nhận con bé, nhưng do tách biệt với cuộc sống loài người quá lâu nên con bé không sao thích nghi được... Con bé có thể gọi đám ếch nhái đến là do đã sống quá lâu trong quần thể động vật lưỡng cư ấy, trên thân cũng tiết ra chất nhầy như ếch nhái, chính là thứ chất dính đặc biệt, mang theo mùi hương đặc biệt của giống loài đã khiến con bé trở thành vua của loài ếch nhái.

Cái mà bố cô gái người nhái ấy cần là thời gian! Thời gian có thể thay đổi bản chất của cô ấy, cũng có thể khôi phục bản chất con người của cô ấy.

***

“Nghe nói cậu đã làm một chuyện động trời!”, trong lúc hoang mang, bỗng nhiên một cái bóng chắn ngang trước mặt cô. Là Y Tùng Lạc! Thật là đáng ngạc nhiên, cậu ấy lại chủ động bắt chuyện với cô.

“Ồ... tôi chỉ là một người ngoài cuộc, không biết rõ lắm về cả câu chuyện. Bà lao công vừa đi xong, cậu muốn biết thì đến hỏi bà ấy đi!”, nói xong, An Thanh Đăng mỉm cười tiếp tục bước đi.

Thiên sứ trong giấc mơ của cô không hề có ý giữ cô lại, có thể cậu ta từ trước tới nay vẫn lạnh lùng như vậy, lạnh lùng đến mức khiến cho cô nản lòng.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến cho cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đi men theo hành lang, tinh thần vô cùng hoang mang. Đến khi định thản lại, cô mới phát hiện ra mình đã đến cửa thoát hiểm, nơi mà Y Tùng Lạc vẫn thường ngồi.

Lẽ nào đi lâu như vậy mà vẫn không thoát khỏi sự lưu luyến với anh ta sao? Cô cúi đầu, nụ cười đắng chát.

“Đây là địa bàn của tôi”, đột nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng, “Gần đây toàn bị cậu chiếm lĩnh mất!”

“Là cậu...”, cô quay đầu lại, chăm chú nhìn vào cậu ta.

“Nhưng tôi người lớn không chấp nấy chuyện nhỏ nhặt đó!”, cậu ta nói dứt lời, cô liền nhoẻn miệng cười.

Lần đầu tiên, một người lạnh lùng như cậu ta cũng có những biểu hiện đáng yêu đến như vậy!

“Này, cái này cho cậu!”, bỗng nhiên một cái kem mát lạnh hiện ra trước mắt cô, là của Y Tùng Lạc đưa cho.

Cô mở to đôi mắt, mỉm cười bối rối. Cô liền đưa tay đón lấy: “Cậu đúng là một chàng trai kì lạ!”, cô ngẩng đầu nhìn cậu bạn đang ngồi bên cạnh, nụ cười hồn nhiên nở trên môi, “Luôn mang đến cho người khác những kinh ngạc...”

“Cậu cũng vậy!”, cậu ấy nhìn cô, quả quyết nói: “Có những lúc, cậu rất tùy tiện! Giống như những con thiêu thân, dùng sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể để lao vào ngọn lửa, đốt cháy thế giới này!”

Nói dứt lời, hai người cùng cúi đầu, miệng nhoẻn cười vui vẻ.

Một cơn gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi qua, hai đứa trẻ ngồi ở cửa thoát hiểm trên tầng thượng, hai chân đung đưa trong không trung, mãi mê mút cây kem mát lạnh. Lúc này đây, dường như khoảng cách hàng năm ánh sáng giữa họ đã được thu hẹp lại, giống như hai con kiến đi về hai hướng khác nhau rồi bỗng nhiên gặp lại sau rất nhiều năm sau đó, chúng vui vẻ thò những cái xúc tu ra, kể cho nhau nghe những câu chuyện bất diệt về tình yêu.

“Kia, cậu mút chậm thế, kem chảy ra đầy tay rồi kìa!”, cô gái nhỏ mỉm cười nhắc nhở cậu bé đang ngồi cạnh.

“Ồ!”, cậu bé ngạc nhiên thốt lên, sau đó lấy chiếc khăn tay trong túi mình ra.

Nào ngờ, cô gái nhỏ đã tóm lấy bàn tay cậu, rồi thè lưỡi ra, liếm sạch những vết kem chảy ra trên tay cậu.

“Cậu ở bản thế!”, cậu bé ngạc nhiên thốt lên trước hành vi đặc biệt này của cô.

“Đừng sợ! Như vậy thì tay cậu sẽ vĩnh viễn còn sót lại mùi vị nước bọt của tôi! Đây là món quà đầu tiên, cũng là món quà duy nhất tôi dành tặng cậu! Mặc dù nó không đáng giá nhưng nó lại là món quà có một không hai trên đời này!”, cô nhìn sâu vào đôi mắt của cậu, nhoẻn miệng cười thân thiện.

“Đồ ngốc! Mất vệ sinh quá đi! Làm thế cậu sẽ không khỏe mạnh được đâu!”, cậu ấy cau mày, lườm cô một cái, nhưng hơn hết vẫn là một sự yêu thương ánh lên trong ánh mắt.

Mùa hè, những nụ hoa từ từ hé mở, những cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua... Một cậu thiếu niên với mái tóc màu bạc bay bay trong gió, nhẹ nhàng đứng phía sau bọn họ, đôi mắt lạnh lùng quan sát mọi thứ. Khuôn mặt của cậu rất tĩnh lặng, không một chút gợn sóng, thái độ kiêu ngạo quen thuộc. Cậu đứng trong ánh hoàng hôn rực rỡ, cô đọc và lạnh lẽo.

Từ thàn!

“Đằng Nhi của tôi, đừng mê muội! Cảnh tượng này chỉ là một phần tăm tối trong quá khứ, một ánh dương tàn màu đỏ rực còn sót lại...”, cậu ta nhòe miệng cười, hai tay đút vào túi và lặng lẽ bỏ đi.

Về sau, Y Tùng Lạc và An Thanh Đăng trở nên vô cùng thân thiết.

Cô dẫn cậu ấy đi chơi, cả hai cùng chơi nhảy lò cò, nặn đất sét... Nhưng nơi mà họ hay đến nhất vẫn là ngọn núi phía sau trường tiểu học Hoa Điền, ở nơi ấy có những con đường ngập tràn lá khô, có những chú chim nhỏ bay đến sinh sống, hát ca, quan trọng hơn nữa đây là nơi họ đã lập bia mộ cho con kiến nhỏ chẳng may An Thanh Đăng đã giẫm phải... Những chuyện này đều hết sức ngốc nghếch, nhưng An Thanh Đăng lại tỏ ra sức cổ chấp đối với những chuyện như thế này, cho dù ai có khuyên ngăn, cản trở, cô ấy cũng vẫn làm cho bằng được.

“Tại sao cậu lại ngốc như vậy?”, Y Tùng Lạc đứng bên cạnh cất tiếng hỏi.

“Cậu chưa từng nghe nói đến một truyền thuyết sao?”, An Thanh Đăng ngừng tay, quay đầu lại hỏi Y Tùng Lạc, “Những linh hồn có bia mộ mới được lên trên trời! Mặc dù những cái bia mộ này rất cũ kỹ, nhưng nó lại là cái thang duy nhất bắc lên trên trời. Nếu không, chúng sẽ mãi mãi là những linh hồn cô đơn, lang thang không nhà!”

Cậu ấy không nói thêm điều gì, lặng yên lắng nghe, lặng yên nhìn cái bóng nhỏ bé kia luôn chân luôn tay, chuẩn bị đưa tiễn một linh hồn thấp hèn lên trời.

Cậu ấy rất thích lén lút đi theo sau một cô gái nhỏ, làm những việc mà cô ấy đã làm: nhảy lò cò, nặn đất sét, lập bia mộ cho một con kiến đã chết... từng bước chân của cô ấy, cậu đều nắm rất rõ, đều tỉ mỉ làm theo, đơn điệu nhưng rất vui vẻ.

Thế nhưng về sau, phần lớn thời gian, cậu ấy luôn đứng thật xa sau lưng cô bé, yên lặng, cô độc trong những cơn gió lạnh buốt... bởi vì, bên cạnh cô bé giờ đã có một cậu con trai khác.

***

“Nghe nói thầy hiệu trưởng lại nhốt con gái của mình vào nhà cũi rồi!”

“Đúng thế, trông nó như vậy, thả nó ra chỉ khiến cho thầy hiệu trưởng mất mặt”.

“Hơn nữa nghe nói thầy hiệu trưởng lại chuẩn bị kết hôn rồi, là một thiên kim của một tập đoàn lớn. Có đứa con gái dị dạng như thế kia làm sao mà kết hôn được?”

“Thực ra đứa con gái kia thật đáng thương, đó là do bẩm sinh đã thế, nó đâu được quyền lựa chọn”.

Mới sáng sớm, An Thanh Đăng đến trường đã nghe thấy đám con gái bàn bạc xôn xao về chuyện này. Nghe thấy vậy, cô vội vàng đặt cặp sách xuống, đi lên phòng thầy hiệu trưởng.

Vừa đi vào phòng hội đồng, An Thanh Đăng đã nhìn thấy bóng dáng người mà cô đang muốn tìm xuất hiện ở đầu hành lang.

“Thầy ơi!”, cô thở hồng hộc, chạy đến trước mặt thầy hiệu trưởng.

“Ừ”, mặc dù thầy vẫn còn không vui vì chuyện lần trước nhưng vẫn thể hiện ra phong thái của một người đứng đầu trong trường. Thầy mỉm cười gật đầu với cô: “Tìm tôi có việc gì?”

“Nghe nói thầy lại nhốt cô bé vào trong nhà cũi rồi đúng không ạ?”, cô đưa ánh mắt chất chứa sự hoài nghi về phía người thầy vẫn được mọi người kính trọng.

“Đây là việc riêng của gia đình tôi, em không cần phải tham gia vào!”, biết được An Thanh Đăng lại đến tìm mình vì việc của cô con gái người nhái, thầy hiệu trưởng liền tỏ ra không vui.

“Thầy không thể làm như vậy được! Hiện giờ cô bé nghịch ngợm, phá phách là do còn cảm thấy tò mò, lạ lẫm với thế giới này! Mẹ cô bé khó khăn lắm mới đưa cô bé về cái thế giới vốn thuộc về cô bé, thế mà giờ thầy lại ném cô bé vào cái hố sâu không có giới hạn! Sao thầy nhẫn tâm thế! Điều mà cô bé ấy cần nhất bây giờ không phải là sự ấm ướt, tối tăm, cô độc trong nhà kho! Thứ cô ấy cần nhất chính là một người cha! Cô ấy cần có sự thấu hiểu, cần có sự bảo vệ của người cha, cô ấy cần một người cha thực sự yêu thương cô ấy, một người luôn ở bên cạnh giúp cô ấy vượt qua những khó khăn gặp phải trong thế giới này! Thế mà thầy lại nhẫn tâm nhốt cô bé vào trong nhà cũi tối tăm... Trên con đường trưởng thành, cái mà mỗi đứa trẻ cần nhất chính là một bờ vai rộng để nó có thể dựa vào. Hãy cho cô ấy tình yêu thương, nếu không thầy sẽ hối hận đấy!”, nói xong, An Thanh Đăng lau nước mắt bỏ đi...

“Đây là những lời nói thật lòng sao?”, đột nhiên có giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô: “Những lời nói với thầy hiệu trưởng đó?”

An Thanh Đăng ngồi khóc hồi lâu ở cửa thoát hiểm, nghe thấy giọng nói quen thuộc của Y Tùng Lạc liền ngẩng đầu lên. Từ đầu đến cuối, cô không hề lên tiếng trả lời.

Cậu ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy cô, đặt một nụ hôn trên trán cô rồi nhẹ nhàng nói: “Đấy cũng là tiếng trái tim tôi!”

“Cậu nói đi, thầy hiệu trưởng có tha cô bé ấy ra không?”, nước mắt lưng tròng, cô chăm chú chờ đợi câu trả lời từ cậu.

“Không biết nữa. Có rất nhiều chuyện chỉ có thể nghe theo ý trời mà thôi...”, Y Tùng Lạc nhẹ nhàng trả lời cô.

Kể từ đó, mỗi khi Y Tùng Lạc và An Thanh Đăng đi lên khu rừng phía sau núi đều có cô bé người nhái lóc cóc nhảy theo sau, theo sau cô bé người nhái lại có cả một bầy ếch nhái... Cô gái nép mình vào trong cái bóng của chàng trai, còn chàng trai lại nép mình vào trong bóng hoàng hôn rực rỡ. Tất cả những hồi ức về tuổi ấu thơ ấy, thật thanh bình và tươi đẹp.

Mặc dù thầy hiệu trưởng bỏ lỡ mất cuộc hôn nhân nhưng ông ấy lại có được một cô con gái người nhái ngày càng thông minh và khỏe mạnh.

Trường tiểu học Hoa Điền là một nơi rực rỡ sắc màu, một nơi tràn đầy những cảnh sắc tuyệt diệu, nhưng cũng có những sự tối tăm âm thầm chảy qua ở một nơi sâu thẳm nào đó.

Đúng vào lúc ấy, Hạ Thất Lãng liền hẹn Y Tùng Lạc ra ngoài. Hai cậu con trai chưa từng gặp mặt trước đây, nay hẹn gặp nhau, không phải vì tình bạn, mà ngược lại, họ ở hai thế đối đầu.

“Thích động vào đồ vật của người khác chưa chắc đã là một việc xấu xa, tuy nhiên, nếu như cậu động vào một thứ gì đó của người có thói quen sạch sẽ thì cần phải chú ý hơn! Cần thận đấy... chơi lửa sẽ có ngày bị lửa thiêu!”, Hạ Thất Lãng ngồi trên xích đu, kiêu ngạo nhìn Y Tùng Lạc, nói thẳng không chút kiêng dè.

Y Tùng Lạc nhìn xuống mặt đất, không nói điều gì. Rồi cậu từ từ ngẩng đầu lên, nói với Hạ Thất Lãng: “Cái mà cậu muốn nói, chính là An Thanh Đăng?”

Lúc này, Hạ Thất Lãng liền quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Y Tùng Lạc. Cái tên này, quả không hổ danh là người cùng được xếp thứ nhất ngang hàng với mình mỗi năm! Vốn cho rằng hẳn chẳng qua chỉ là một con một sách, nhưng hôm nay gặp mặt đúng là cho người khác phải nhìn bằng con mắt khác, cũng thông minh ra phết!

“Hừ, đừng có hù dọa tôi. Trên đời này chẳng có thứ gì mà Y Tùng Lạc ta đây không thể động vào được!”, cậu ta lạnh lùng thốt lên, hai tay vẫn đút túi quần, quay phắt người bỏ đi.

Hạ Thất Lãng tức giận nhìn theo cái bóng kiêu ngạo đang khuất dần, nụ cười đầy tà khí hiện ra trên khuôn mặt: “Cậu sẽ phải trả giá đắt vì sự ngông cuồng ngày hôm nay...”

***

“Cô ta là đồ vật của cháu, cháu sẽ không cho ai cướp mất cô ấy đâu! Cho dù cháu không cần đến nữa, cho dù cháu có vứt bỏ đi chẳng nữa, hay ném cô ta vào một góc nào đó để quên lãng... thì cháu cũng không nhường lại cho bất kì ai!”, Hạ Thất Lãng ngẩng cao đầu, thần nhiên nói.

“Ai dà, đúng là độc tài! Quả không hổ danh là con cháu nhà họ Hạ! Cháu mới bảy tuổi mà đã như vậy, sau này chắc chắn còn tiến xa!”

“Đương nhiên rồi!”, cậu ấy khẳng định chắc nịch. Thế nhưng, sự thực có đúng là như vậy không? Sự kiêu ngạo ấy rốt cuộc lừa gạt được ai đây?

“Lãng Nhi, có muốn giữ An Thanh Đăng mãi mãi ở bên mình không?”, lão mỉm cười. Nụ cười ấy khiến cho người ta cảm thấy hoảng hốt, dường như mọi thứ trước mắt cứ thật thật ảo ảo.

Lần này, lão phu nhân lại hướng những móng vuốt dưới chân kia vào ai đây?

“Không, cụ đừng có nhúng tay vào chuyện này! Chuyện riêng của cháu để tự cháu giải quyết!”

Những ngày tháng sau đó, Hạ Thất Lãng sống trong sự bất an. Thế nhưng tất cả mọi việc xung quanh cậu vẫn rất yên bình, không hề có những cơn sóng lớn. An Thanh Đăng và Y Tùng Lạc vẫn vui vẻ bên nhau, bỏ mặc một mình cậu cô đơn trên mảnh đất băng tuyết, nơi không có cô bên cạnh. An Thanh Đăng vẫn mãi mê đi tìm hình bóng của Y Tùng Lạc trên hành lang, bỏ mặc cậu cô đơn một mình nằm bò trên bậc cửa sổ, hít hít mùi vị của những cơn gió bay ngang qua...

“Thanh Đăng, kết quả môn số học của em sa sút nghiêm trọng, cần phải cố gắng nhiều hơn mới được!”, thầy giáo số học đi đến trước mặt An Thanh Đăng, khuôn mặt nghiêm túc nói.

“Vâng ạ...”, cô cúi đầu buồn bã đáp, rồi lập tức ngẩng đầu lên, kiên định nói với thầy giáo: “Thưa thầy, em nhất định sẽ cố gắng ạ!”

“Ừ, thầy tin vào em!”, thầy giáo số học nháy mắt mỉm cười với cô, nụ cười tin tưởng và ấm áp. Nhưng Hạ Thất Lãng lại cảm thấy nghịch mắt với cảnh tượng này, lúc nào cũng thấy đằng sau nụ cười ấy có điều gì đó đáng ngờ.

Thầy giáo dạy số học là em trai sinh đôi của thầy hiệu trưởng, do sự điều chỉnh của bộ giáo dục, giáo viên của trường tạm thời đang thiếu nên mời thầy về dạy thay một thời gian. Mặc dù thầy và thầy hiệu trưởng là anh em sinh đôi, nhưng giữa họ chẳng giống nhau chút nào. Nói về khí chất, thầy giáo số học thường hay liếc xéo nhìn người khác, trong khi đó thầy hiệu trưởng lại là người vô cùng nghiêm túc.

“Thanh Đăng, tan học thầy sẽ phụ đạo cho em. Em là một học sinh thông minh, nếu có sự hướng dẫn của thầy chắc chắn sẽ tiến bộ nhanh thôi!”

“Ơ?” An Thanh Đăng há hốc miệng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Có thật không ạ? Cảm ơn thầy!”; cô ấy hân hoan nhìn thầy giáo.

Hạ Thất Lăng cảm thấy khó chịu, nhưng không nói năng gì, chỉ cúi đầu nhìn vào sách của mình. Tất cả mọi thứ dường như đều hợp tình hợp lý, không có gì khiến cho cậu cảm thấy kì lạ cả. Mãi cho đến khi cậu biết được, địa điểm học phụ đạo của An Thanh Đăng là nhà của thầy giáo số học.

Cần gì phải đi xa như vậy? Cậu đeo cặp lên vai, men theo con đường người ta chỉ để đến nhà thầy số học.

Nơi mà thầy giáo số học sống là một khu nhà hoang vu cách trường bốn trạm xe buýt. Hạ Thất Lăng xưa nay chưa từng đi đến những nơi nghèo nàn như thế này, hoàn toàn không biết đường xá, nhà cửa nơi đây, vì vậy đi mãi, đi mãi mà vẫn không tìm thấy đường vào...

Đúng vào lúc cậu đang nắm chặt hai tay, lưỡng lự không biết đi đường nào thì bỗng nhiên trong ngõ hẻm có một cái bóng lom khom bước ra, đó là chú Minh! Ông ta cúi đầu, hành vi mờ ám, chớp mắt đã biến mất trong những dãy nhà cỏ lúp xúp.

Ông ta không ở nhà hầu hạ lão phu nhân, chạy ra đây làm cái gì nhỉ? Cậu nghi ngờ đi theo chú Minh vào trong ngõ hẻm, lần mò tìm đường đi tiếp. Xem ra, ở đây có rất ít người sinh sống, cũng rất ít người qua lại. Tường, mái đều cũ kĩ và mục nát.

Cậu vừa đi vừa dừng lại quan sát, cho đến khi nghe thấy tiếng cười nham hiểm vang lên bên tai. Đó là âm thanh phát ra từ một bụi cửa sổ thấp phía bên tay trái của cậu.

Xuất phát từ sự tò mò, cậu đã dừng bước, kiễng chân nhìn vào bên trong khung cửa sổ. Đúng vào khoảnh khắc ấy, cậu cảm thấy như mình bị lấy mất linh hồn, toàn thân như bị tê liệt, đầu óc trống rỗng...

Những móng vuốt ma quỷ kia cuối cùng cũng đã xòe ra... cậu quay đầu lại, lưng dựa sát vào tường nhà, từ từ ngồi phịch xuống đất. Đôi mắt của cậu như bị phủ một lớp sương mù dày đặc, tất cả mọi thứ trở nên mờ mờ trước mắt cậu. Nhưng, cảnh tượng ban nãy cậu nhìn thấy cho dù làm gì cũng vẫn không tiêu tan đi được.

Một cô gái nhỏ nằm trên giường, cái chân rách nát dầy kín nửa người cô, một dòng máu đỏ từ từ nhỏ giọt từ đôi chân để lộ ra ngoài, một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, vừa đếm tiền vừa nở nụ cười dâm dăng, cái nốt ruồi ở bên mép phải như đang lắc lư theo mỗi cái nhếch mép của ông ta.

Ngày hôm sau, trong trường có tin đồn rằng An Thanh Đăng bị điên, không còn nhận ra ai hết. Cô ấy đã dùng bàn tay nhuộm máu tanh của mình để vứt bỏ hết những người cô yêu và yêu thương cô, bao gồm cả Lạc Lạc mà cô yêu mến nhất. Cô bé người nhái bị cô ấy đá lăn xuống khỏi cầu thang, bà cụ lao công bị cô xô ngã vào thùng rác, thầy hiệu trưởng tôn kính bị cô ấy dùng dao chặt đứt hai ngón tay. Lạc Lạc, người mà cô ấy yêu quý nhất cũng bị cô ấy ném ra khỏi thế giới của mình. Kể từ đó, hai người bọn họ không còn chung đường. Ngay cả đến ngày cậu ấy lên đường sang Pháp, cô ấy cũng không đến chào từ biệt cậu...

Tất cả những chuyện này, chỉ có Hạ Thất Lăng biết được nguyên nhân, chỉ có cậu ta là hiểu rõ nhất, biết rõ nhất chân tướng sự việc.

Trong buổi sáng giá lạnh ấy, Y Tùng Lạc đứng ở trước cửa nhà họ, mặc cho mưa gió tấp vào mặt, vào thân thể. Hạ Thất Lăng lạnh lùng quan sát mọi thứ diễn ra qua kính cửa sổ. Cậu ta biết, cô ấy cũng đang nhìn, thậm chí đang khóc rất thảm thiết.

Bên ngoài cửa sổ, một cậu con trai đứng dưới màn mưa, toàn thân ướt đẫm lúc nào không hay, chỉ có đôi môi vẫn đang lẩm bẩm một mình: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi chỉ cần em nhớ được khuôn mặt của tôi... suốt đời suốt kiếp này!”

Cậu ấy cứ lẩm bẩm mãi như vậy, cho đến khi một người phụ nữ dáng vẻ cao quý chạy đến che ô cho cậu, đưa cậu lên chiếc xe hơi sang trọng rồi phóng vút đi trên con đường rợp bóng cây.

Đúng vào lúc ấy, đằng sau một gốc cây to bỗng xuất hiện một cái bóng bé nhỏ chạy theo chiếc xe, không ngừng vẫy tay như tạm biệt. Cô ấy đi đôi dép bông trắng tinh, vừa khóc vừa chạy theo chiếc xe, nước mắt hòa vào nước mưa, chảy xuống miệng đắng chát... những bước chân ngày càng trở nên nặng nề, và cuối cùng cô ấy ngã nhào ra đất, đôi dép nhưng hình con thỏ trắng với hai cái tai dài vĩnh viễn chìm vào đám bùn đất dơ bẩn...

Ngày hôm đó, trên con đường rợp bóng cây dưới cơn mưa, cô ấy đã tiễn biệt Lạc Lạc mà cô ấy yêu quý nhất. Còn cậu, tiễn biệt một Đăng Nhi thân thương nhất với đôi mắt biết nói từ bụi cửa sổ ngập tràn hoa cúc dại...

Quãng thời gian mười năm, nói dài cũng chẳng dài, mà nói ngắn cũng không ngắn, lại có thể khiến cho một cô thiếu nữ hay cười, hồn nhiên và vô tư trở thành một con người khác. Kể từ đó, cô ấy chỉ sống cho riêng mình...

Kể từ đó, cô ấy lặng thầm tồn tại bên cạnh Hạ Thất Lăng, lặng lẽ như một con búp bê không còn con người...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bóng ma màu trắng của ngày mừng 7 tháng 7

Lại một ngày thứ bảy, thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng khác gì một dòng nước chảy, không biết đã tuôn chảy từ lúc nào? Với tốc độ này chẳng mấy chốc tôi đã mười tám tuổi đến nơi. Như vậy, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ phải... rời xa Hạ Thất Lăng rồi.

Thôi đừng nghĩ ngợi quá nhiều, cho dù thế nào tôi cũng nên làm theo di nguyện của mẹ.

“Đặng Nhi, hôm nay cô đi quét dọn phòng của lão phu nhân đi!”, thím Lan đột nhiên quay sang nói với tôi.

Tại sao lần này lại bảo tôi đi? Chẳng phải căn phòng của lão phu nhân xưa nay đều do thím Lan phụ trách hay sao? Trong cả nhà họ Hạ, căn phòng của lão phu nhân là bí ẩn và cầu kì nhất. Trừ thím Lan ra, những người khác nếu như không được phép thì không được bước vào đó nửa bước! Vì vậy, lần này nhiệm vụ thím Lan giao phó cho tôi thật đặc biệt, tôi cảm thấy vô cùng kì lạ.

“Hôm nay cô quét dọn phòng của lão phu nhân nhé, có nghe thấy gì không?”, nhìn thấy tôi đứng ngây ra không có phản ứng gì, thím Lan liền nhắc.

“À vâng...”, tôi chợt bừng tỉnh, vội vàng gật đầu. Thím Lan mỉm cười nhìn tôi rồi vội vàng đi giải quyết công việc.

Tôi hít một hơi thật sâu, đi về hướng căn phòng xưa nay tôi chưa từng bước vào, trong lòng có chút hoang mang, vừa tò mò, vừa lo lắng.

Dừng cảm lên nào! Đi đến cửa phòng lão phu nhân, tôi thậm chí vũ bản thân mình rồi cảm chắc chiếc chổi lông gà đẩy cửa phòng lão phu nhân.

Cảm giác đầu tiên đó là một căn phòng rất cổ điển! Căn phòng này có cách bài trí hoàn toàn khác biệt so với những căn phòng được bài trí theo phong cách phương tây khác trong nhà họ Hạ, các đồ dùng bày trong phòng đều làm bằng gỗ lim theo phong cách cổ điển. Cảm giác thứ hai đó là nơi đây rất giống như Phật đường. Trong phòng chỗ nào dường như cũng có bày các tín vật của Phật, cả gỗ trên bàn, đệm ngồi màu vàng kim, bức tượng Bồ Tát đặt trên cái tủ cao, trước mặt còn có một bát hương nghi ngút khói.

Đặt tượng Phật bên cạnh nhất định là những người muốn xin sự xá tội cho tâm hồn. Nếu không, trong tâm đã có Phật, ánh hào quang của đức Phật sẽ tỏa chiếu muôn nơi, cần gì phải làm như thế này?

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh hết một lượt rồi isn nhẹ nhàng bước vào trong. Bài trí bên trong cũng rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, vài cái tủ quần áo và một cái bàn trang điểm.

Ở đây chẳng có gì hay ho cả. Thế nhưng đứng vào lúc định đi ra thì tôi nhìn thấy một cái khung ảnh, bên dưới có dòng chữ “cả nhà hạnh phúc”. Bức ảnh trong khung ảnh này không có gì khác lạ so với những bức ảnh khác, ảnh màu đen trắng, khung ảnh đơn giản, có một đôi vợ chồng hạnh phúc, hai đứa con với nụ cười rạng rỡ! Nhưng người đàn ông trong bức ảnh lại quen thuộc đến mức làm cho tôi cảm thấy kinh ngạc! Bởi vì, người ấy chính là cụ nội tôi. Tuyệt đối không thể sai được, đó là bức ảnh tôi đã nhìn thấy trong tấm gia phả của gia tộc, đó là người đàn ông đã kết hôn với cụ bà của tôi. Vậy sao bây giờ, cụ lại đóng vai trò người chồng của người phụ nữ và người cha của hai đứa trẻ kia? Hơn nữa người phụ nữ kia... lại chính là lão phu nhân thời trẻ.

Tất cả mọi thứ đều khiến cho tôi kinh ngạc! Tôi kinh hãi đặt bức ảnh xuống, lùi ra sau vài bước. Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện này là sao? Nếu như thật sự lão phu nhân có hai người con, vậy thì tạo sao chúng tôi lại sống trong nhà họ Hạ ngàn ấy năm trời mà không hề nghe thấy tin tức gì về hai người con ấy? Còn nhà họ An và nhà họ Hạ chúng tôi lại có mối ràng buộc gì đây?

Trong khi tôi đang rối bời không hiểu chuyện gì xảy ra, một cảnh tượng trong gương khiến cho tôi bay mất cả hồn vía! Chẳng phải lão phu nhân đã ra vườn hoa đi dạo từ sáng sớm rồi sao? Tại sao trên giường lại xuất hiện một cái bóng đang lác lư vậy? Tôi quay đầu lại, từ từ tiến lại gần cái giường. Trong màn là một bóng người đang đứng bất động. Tôi nín thở nhìn xuống dưới.

“Á...”, tôi hét lên sợ hãi khi ánh mắt vừa chạm xuống giường. Bởi vì, người đang đứng trong màn kia, là một người gót chân không chạm đất! Điều đó nghĩa là sao? Chỉ có thể là ma quỷ!

Lẽ nào lão phu nhân, bà cụ chín mươi tuổi đã... qua đời? Người mà chúng tôi thường ngày vẫn nhìn thấy trên xe lăn chính là hồn ma của bà ấy? Không, làm gì có ma quỷ! Nói gì thì nói tôi cũng không tin đâu!

Tôi lấy hết dũng khí, hít một hơi thật sâu, thật dài rồi đi về phía chiếc giường có cái bóng trắng đang lác lư kia. Càng lúc càng gần rồi, tôi cảm thấy tim mình như sắp nhảy vọt ra ngoài. Cuối cùng, vào giây phút mang tính quyết định, tôi nghiêng chặt răng lật tung cái màn kia ra...

“Á...”, tôi sợ quá ngã ngửa ra sau khi nhìn rõ bóng người đằng sau cái màn. Nổi kinh hoàng trước mắt tôi chính là một người phụ nữ mặc chiếc váy màu trắng muốt từ đầu đến chân! Chỉ có điều, người phụ nữ này chính là một con rối bằng vải có kích thước tương đương với người thật mà thôi. Tuy nhiên con rối này quả thực sinh động, chẳng khác gì một người thật!

“Cô hét lên như thế sẽ làm kinh động đến thần linh đấy!”, á, con rối này biết nói chuyện sao? Không, hình như là tiếng nói từ phía sau lưng mình!

“Lão... lão phu nhân!”, ngoảnh đầu lại, tôi nhìn thấy lão phu nhân đã xuất hiện trước mặt mình, tôi bối rối cất tiếng chào hỏi.

“Là ai bảo cô vào phòng của tôi?”, sắc mặt của bà vẫn bình lặng nhưng khẩu khí lại khiến cho người ta nổi gai ốc.

“Tôi... thím Lan, thím Lan bảo cháu vào dọn dẹp phòng cho lão phu nhân!”, tôi rụt rè đáp.

“Thím Lan ngày càng chẳng ra sao! Dám tự ý cho cô vào phòng tôi! Quét dọn xong rồi thì mau ra ngoài cho!”; khuôn mặt lão phu nhân không chút biểu cảm, nói dứt lời bà liền đẩy xe đến trước tượng phật Quan Âm, gõ vào con cá gỗ.

Tôi gật đầu, vội vàng dọn dẹp căn phòng rồi nhanh chóng rời khỏi đó, không dám ở lại thêm dù chỉ một giây. Dù sao bà ấy cũng là chủ nhân có quyền to nhất trong nhà họ Hạ, nắm mọi quyền hành trong tay, không được sự cho phép của bà ấy, ai cũng không được len lút nhìn trộm diện mạo thực sự của bà ấy trong bóng đêm.

Rốt cuộc thím Lan làm sao vậy nhỉ? Tại sao lại bảo mình vào dọn dẹp phòng lão phu nhân? Chẳng lẽ là để giúp tôi tìm hiểu chân tướng sự việc mà trước nay tôi vẫn đang tìm kiếm? Con cháu nhà họ An và nhà họ Hạ có quan hệ máu mủ gì chẳng?

Tôi đến, những câu hỏi phức tạp như nhảy nhót trong đầu khiến cho tôi trần trọc không sao ngủ được.

“Keng... keng... keng...”, chiếc đồng hồ trên tường bắt đầu điểm mười hai giờ, tôi xoay người, chuẩn bị ép mình vào giấc ngủ, thế nhưng ý thức lại như bồng tỉnh trong khoảnh khắc ấy! “Hôm nay là ngày mùng 6 tháng 7, vậy thì sau tiếng chuông đồng hồ lúc mười hai giờ chính là ngày mùng 7 tháng 7 rồi!”

Trong phút chốc, tôi như giật nảy khỏi giường! Bây giờ tôi chẳng có chút chuẩn bị nào về tâm lý cả, tại sao ngày hôm nay lại đến nhanh như vậy chứ? Ngày mùng 7 tháng 7 năm nay rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Giờ mẹ đã không còn ở bên cạnh nữa, mình sẽ phải đơn độc đối diện với mọi thứ.

Tôi leo lên giường, nhìn ra biển hoa tử la lan bên ngoài xem có động tĩnh gì không? Thế nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì cả, bên ngoài là một khoảng không tối đen, mịt mờ. Sáng ngày hôm nay còn nắng to lắm mà, sao giờ bỗng nhiên lại có mưa phùn rồi? Lẽ nào là vì hôm nay là một ngày đặc biệt sao?

Tôi khoác thêm áo vào, ra đứng bên cửa sổ rất lâu, nhưng vẫn không có phát hiện gì. Cuối cùng tôi đành thu mình vào trong chiếc chăn ấm rồi dần dần chìm vào giấc mộng... xem ra năm nay, tiếng khóc ấy sẽ không xuất hiện nữa.

“Hu... hu... hu... hu...”, cánh cửa sổ đã bị đóng kín bỗng bị gió thổi toang ra. Cùng với cơn gió là những giọt nước mưa li ti bay vào trong phòng, những bóng cây lắc lư in trên sàn nhà, còn có cả tiếng khóc ai oán, bị thương đó... Tiếng khóc lúc gần lúc xa, ai oán như tiếng kêu của con chim oanh bị gãy cánh, khiến cho người nào nghe thấy cũng phải sồn gai ốc.

Tôi tụt xuống giường, mở rộng cửa phòng, từ từ đi về hướng vườn hoa. Những giọt mưa phùn li ti bay lất phất lên người tôi, làm ướt mái tóc tôi, quần áo của tôi. Thế nhưng, tôi vẫn không hay biết. Rất kì lạ, tôi lúc ấy, không hề căng thẳng, cũng không chút sợ hãi, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: lại gần nơi có tiếng khóc phát ra, lại gần người phụ nữ đang khóc lóc thê lương đó. Tất cả những chuyện khác, tôi đều không để tâm.

Tôi nhắc từng bước chân, lần mò đi trong đêm tối. Tiếng khóc ấy phát ra từ giữa khu vườn hoa, thế nhưng tôi có cảm giác mình đi rất lâu mà vẫn không tìm thấy nơi có tiếng khóc ấy. Trong lúc hoảng loạn, tôi dừng bước, thử cố gắng xác định vị trí của tiếng khóc, thế nhưng đầu óc tôi chợt quay cuồng, sau đó, tôi chợt nhìn thấy bóng một cô gái mặc áo trắng, mái tóc dài buông xõa đang đứng hát ở khóm hoa không xa ngay trước mặt mình... Là ai? Người phụ nữ ấy là ai? Người phụ nữ luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi suốt mười bảy năm nay là ai? Tôi hít một hơi thật sâu rồi từ từ tiến về phía cô ta.

“An Thanh Đằng!”, tôi còn chưa làm rõ trắng đen sự việc thì bỗng bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Thím Lan?”, đầu óc tôi quay cuồng, cảm giác như vừa bừng tỉnh sau giấc mơ, trước mắt là hình ảnh của thím Lan. Người phụ nữ mặc áo trắng vừa nãy là thím Lan ư? Không, thím Lan xuất hiện từ sau lưng tôi mà. “Thím Lan, thím đến thật đúng lúc! Ban nãy còn có một người phụ nữ mặc áo trắng đứng hát ở đây, thím có nghe thấy không? Tiếng hát ấy rất bi thảm!”, tôi chớp lấy tay thím Lan, sốt ruột hỏi.

“Người phụ nữ áo trắng nào? Ở đâu?”, thím Lan nhìn quanh một lượt rồi nhíu mày hỏi tôi.

“Cô ta vừa mới ở đây mà, nếu như không phải thím gọi cháu lại thì cháu đã nhìn rõ mặt cô ta rồi! Tại sao, tại sao mới chớp mắt đã không thấy cô ta đâu rồi?”, tôi đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng phát hiện được điều gì.

“Nửa đêm nửa hôm chạy ra đây có gì hay ho chứ?”

“Không phải đâu, cháu không lừa thím thật mà! Vừa nãy rõ ràng có...”

“Cháu không gạt thím, nhưng mà thím nói cho cháu biết, cháu bị mê tín dị đoan rồi đấy!”, thím Lan nhìn tôi, nghiêm giọng nói. Sau đó thím nắm tay, lôi tôi vào nhà.

“Thím Lan, thật sự là cháu đã nhìn thấy một cái bóng trắng mà, cháu không nói dối mà...”, tôi cố giãy giụa, nhưng thím Lan đã tóm chặt lấy tay tôi, nhất quyết không chịu buông ra. Mãi đến khi kéo được tôi về phòng, thím mới chịu thả tay tôi ra!

“Thím Lan, có lẽ thím cũng nhìn thấy rồi, tại sao thím không chịu tin lời cháu nói?”

“Thanh Đằng...”, thím Lan nhìn chằm chằm vào con bé ương ngạnh trước mặt, thở dài rồi chậm rãi nói: “Thanh Đằng, cháu phải nhớ kĩ tất cả những gì cháu nhìn thấy trong đêm nay đều là ảo giác! Chỉ là ảo giác!”

“Tại sao?”

“Điều này không quan trọng! Quan trọng là cháu phải cẩn thận bảo vệ những gì cháu yêu quý! Cần phải cố gắng hết sức mình!”, thím Lan nhìn thẳng vào mắt tôi, đáng vẻ cực kì nghiêm nghị.

Cẩn thận bảo vệ những gì cháu yêu quý... Bối Nhi? Trong khi tôi còn chưa hết hoang mang, tâm trí vẫn còn đang rối loạn thì thím Lan đã đi mất rồi.

Tại sao? Tại sao thím Lan lại nói vậy? Liệu thím ấy biết được bao nhiêu ân oán của hai nhà họ An và họ Hạ? Tại sao thím ấy không cho phép tôi tiếp cận người phụ nữ mặc áo trắng kia, còn cả tiếng hát của cô ấy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chuyến du lịch tuyệt vời

“Thanh Đằng, thiếu gia cho gọi cô lên phòng!”, tôi đang lau sàn nhà thì đột nhiên thím Lan cất tiếng gọi.

“Vâng ạ!”, tôi ngẩng người nhìn xuống nền nhà đã sạch bóng hồi lâu rồi tạm gác công việc của mình lại, đi về hướng căn phòng của Hạ Thất Lãng.

“Thiếu gia có gì cần dặn dò ạ?”, tôi đến bên cạnh, khom lưng xuống kính cẩn hỏi Hạ Thất Lãng.

“Tôi phải đi Mỹ!”, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, thần nhiên cứ như thể không phải đang nói chuyện của mình. Thế nhưng, chuyện này đối với tôi mà nói chẳng khác gì như sét đánh ngang tai.

“Vâng... như... như vậy chẳng phải là rất tốt sao?”, ấp úng hồi lâu tôi mới thốt ra được một câu.

“Ừ, tốt!... cô có biết không, những cô gái ngoại quốc ấy ai nấy đều rất mỡ màng, rất xinh đẹp!”, tôi đứng trước mặt anh ta, khuôn mặt tĩnh lặng như mặt hồ, “Những cô gái ấy có bộ ngực đồ sộ ấy rất thích hợp với những công tử đào hoa như anh!”

“Thế nhưng tôi thích những cô gái phương đông! Những cô gái phương đông có bộ ngực nhỏ!”, tôi vừa nói dứt lời, anh ta đã hung hãn lao đến, tóm lấy cổ áo tôi và gào lên, hơi thở điên cuồng của anh ta khiến cho tôi hoảng loạn, “Giống như cô vậy...”

“Hơ?”, hơi thở điên cuồng ấy phả vào mặt khiến cho tôi cảm thấy như nghẹn thở, “Thiếu gia, xin chớ nổi giận! Thả tôi ra trước đã, có được không? Tôi chỉ là một người giúp việc thấp hèn, những lời tôi nói anh có thể bỏ ngoài tai mà!”

“Hừ...”, anh ta cười như mỉa, từ từ thả tay ra, “Tôi hoàn toàn không muốn đi Mỹ, đó chẳng qua là bọn họ tự nguyện đi mà thôi!”

“Thiếu gia...”, đôi bờ mi của anh như đã mất đi thần thái hàng ngày. Bỗng nhiên tôi cảm thấy bối rối không biết phải làm sao.

“An Thanh Đằng, chẳng phải cô muốn ra đi sao? Tôi sẽ dẫn cô đi!”, đột nhiên Hạ Thất Lãng quay người lại, nắm chặt lấy hai vai tôi và nói, “Chúng ta cùng bỏ trốn nhé!”

“Không... không phải vậy chứ? Thiếu gia, anh đừng đùa nữa! Đừng gây chuyện nữa có được không...?”, ban đầu tôi tưởng anh ta cố tình trêu chọc tôi, thế nhưng anh ta nhanh chóng sắp xếp đồ đạc và lôi tôi xềnh xệch ra ngoài.

Trong lúc tôi còn đang mơ mơ hồ hồ, anh ta đã kéo tôi ra tận bến tàu hỏa. Và khi tôi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì anh ta đã đẩy tôi lên tàu hỏa rồi. Chỉ chớp mắt, thành phố nơi chúng tôi đã sinh sống suốt mười bảy năm đã lùi dần lại sau hàng cây và từ từ biến mất không chút dấu tích.

“Chúng ta... cứ thế này mà đi sao?”, ngồi yên được một lúc, tôi nhẹ nhàng giặt giũ áo của Hạ Thất Lãng.

“Ừ”, Hạ Thất Lãng chăm chú quan sát cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, lạnh nhạt trả lời. Nhìn vào khuôn mặt không chút tí vết của anh, tôi không nhìn thấy một chút lưu luyến nào với những chặng đường đã qua.

Lẽ nào anh ta nhẫn tâm bỏ lại Bối Nhi, bỏ lại cả gia tộc quyền thế và giàu sang, bỏ lại danh vọng trong ngôi trường quyền quý... để dẫn tôi đi đến tận chân trời? Tôi cũng không biết nữa.

Anh ta giống như một câu đố bí ẩn mà tôi mãi mãi không thể nào đoán ra được.

“An Thanh Đằng, tôi buồn ngủ rồi, còn cô thì sao? Trông mắt cô sưng húp lên kìa, mắt hai mí cũng thành một mí rồi! Cô cũng ngủ một lát đi!”. Không để tôi kịp phản ứng, Hạ Thất Lãng đã mở rộng áo khoác của mình ra và kéo tôi vào lòng.

Trái tim của anh ấy vẫn đập nhịp nhàng như vậy, thế nhưng trái tim tôi, hình như đã bị lỡ mất nửa nhịp. Mùi hương nhẹ nhàng thuộc về anh xông lên mũi tôi, mùi hương ấy giống như mùi hương của hoa cỏ trong sương sớm, khiến cho trái tim tôi không sao tĩnh lặng được.

Chẳng bao lâu, đôi hàng mi khép lại đã không còn động đậy, chắc chắn anh ta đã chìm vào giấc mộng. Ai dà, dù sao cũng đến nước này rồi thì cứ mặc

kệ vậy, được đến đâu hay đến đó! Tôi cẩn thận điều chỉnh lại tư thế của mình, nằm yên trong ngực anh và nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Không hiểu là do anh ta mệt thật hay làm sao mà tôi tỉnh lại mấy lần vẫn không thấy anh ta có chút động tĩnh gì. Hài, khuôn mặt anh ấy vẫn trắng trẻo như vậy, vẫn đẹp đến vậy, cho dù có những lúc khuôn mặt ấy toát lên sự xấu xa, nhưng không thể phủ nhận rằng khuôn mặt ấy đã khắc sâu vào trong tâm trí tôi. Tôi hơi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thổi vào đôi bờ mi dài, mềm mại như những cành liễu rủ bên mặt hồ, lay động trong cơn gió.

Tôi lén thổi vào hàng mi ấy rất lâu mà không bị anh phát hiện. Cuối cùng, dường như đã ngủ đủ rồi nên hàng mi ấy bắt đầu động đậy, mi mắt từ từ hé ra. Tôi chợt hoảng hốt, nhắm chặt mắt lại giả vờ ngủ. Hình như anh ta không hề phát giác những hành động xấu xa của tôi, thấy tôi còn ngủ, anh liền lấy tay cọ cọ vào sống mũi tôi. Chỉ có điều, vòng tay anh như siết chặt hơn.

Cuối cùng, chúng tôi xuống xe ở một thành phố nhỏ, sau đó anh ta lập tức lôi tôi đi khắp nơi. Lần đầu tiên đến đây, tất cả mọi thứ trong thành phố này thật là lạ lẫm, lạ lẫm đến đáng sợ, nhưng nơi đâu cũng chứa đựng sự mới mẻ, đâu đâu cũng tràn đầy sức sống. Những khu phố buôn bán sầm uất, những con đường thoảng hương hoa... Đâu đâu cũng thấy những cảnh tượng tràn đầy sức sống...

“An Thanh Đằng, lần đầu tiên đặt chân lên một vùng đất lạ, có sợ không?”, sau khi “tuần tra” một vòng xung quanh thành phố. Hạ Thất Lăng ngoảnh đầu lại hỏi tôi.

Tôi mỉm cười với anh, lắc đầu nguây nguẩy: “Không sợ! Bởi vì tôi tin rằng Thất Thất yêu quý của tôi vô cùng mạnh mẽ!”

Hạ Thất Lăng ban đầu còn tỏ ra bất ngờ, nhưng sau đó lập tức ngoảnh mặt đi, cố nén nụ cười đắc chí: “Ừm, coi như cô có con mắt đấy!”

Sau khi ra ngoài, không khí giữa chúng tôi ngày càng trở nên thoải mái, hoàn toàn không giống như trước, nặng nề khiến cho cả hai phải nghẹt thở. Có thể khi ở nhà, sự tàn bạo của anh ấy quá lớn, còn nỗi oán hận trong lòng tôi quá sâu...

“Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”, tôi nắm lấy vạt áo của Hạ Thất Lăng, tò mò hỏi.

“Đã đến thành phố xinh đẹp này thì đương nhiên phải đi thăm quan phong cảnh rồi!”, anh ghé vào tai tôi thì thầm.

Sau đó, chúng tôi đến một cửa hàng cho thuê xe đạp, thuê hai cái xe đạp và bắt đầu xuất phát. Không khí trong thành phố này thật trong lành. Chúng tôi đạp xe qua rất nhiều con đường, hít thở không khí trong lành, thích thú ngắm nhìn phong cảnh mà không biết mệt.

Có cảm giác như chúng tôi lại trở về với thời thơ ấu, Hạ Thất Lăng đi trước, tôi theo phía sau. Chúng tôi đạp xe đi hóng gió, ngắm nhìn hoa cỏ trên những cánh đồng ruộng mênh mông, người chạy người đuổi, vô cùng vui vẻ... Mỗi lần tôi bị rớt lại phía sau, anh ấy sẽ đứng dưới một gốc cây nào đó đợi tôi nghiêng rằng xe đạp đuổi theo, nhìn thấy tôi liền mỉm cười, nụ cười chân thành và ngọt ngào. Không biết từ bao giờ anh ấy đã không còn chờ đợi cô bé chạy phía sau và luôn miệng gọi anh... chỉ mãi miết chạy, mãi miết tiến về phía trước. Bước chân của anh ngày càng nhanh, cái bóng của anh ngày càng xa dần, hương thơm dịu dàng trên người anh ngày một nhạt nhòa... để rồi cuối cùng, ngay cả cái bóng cũng tan biến mất...

Chúng tôi đi qua những con đường rợp bóng cây, đạp xe vòng quanh những cái hồ nhỏ, đi thăm đồng hoa cải rực rỡ... Chẳng khác gì năm xưa, tôi tụt lại phía sau Hạ Thất Lăng, cái bóng của anh ngày càng xa tôi hơn. Anh ấy thả hồn trên con đường ngập tràn ánh nắng mặt trời, khoảng cách ngày càng xa hơn...

“Á, cứu tôi với!”, đầu xe tôi vừa bị lệch sang một bên, cả người cả xe lao xuống một cái ruộng hoang bên đường, “Oái... đau quá hu hu...”

“An Thanh Đằng, sao thế? Sao tôi vừa không đề mắt đến là cô đã rớt xuống bùn rồi hả?”, Hạ Thất Lăng vút xe sang bên đường, nhảy xuống ruộng, “Có sao không? Bị thương ở chỗ nào?”

“Chân... chân tôi đau quá, không biết có bị thương ở trong xương không nữa!”, tôi ôm lấy chân rên rỉ, nước mắt ứa ra lúc nào không hay.

“Đáng đời, ai bảo không chịu cẩn thận gì cả! Để tôi xem nào! Đây, đừng có khóc nữa, cô mà khóc sẽ khiến cho tôi lỏng ngóng chân tay, đầu óc rối bời...”, Hạ Thất Lăng vừa kiểm tra chân tôi vừa quát tôi.

“Hu... hu...”, hiếm khi nhìn thấy cái kẻ máu lạnh kia luôn chân luôn tay vì người khác, thế nên tôi lại càng khóc to hơn.

“Này cái con a đầu kia, cô khóc đủ chưa hả! Thôi nào, thôi nào...”, thấy quát tôi chẳng có tác dụng gì, Hạ Thất Lăng đành phải rút khăn giấy từ trong túi ra đưa cho tôi rồi vội vàng bế tôi lên trên đường. “Còn đau không? Đáng đời, tôi chọn đồng chọn tây thế nào lại rồi lại dẫn cô đi chơi cho phiền phức cơ chứ? Bây giờ ở cái chỗ khi họ có gáy này, biết đi đâu tìm nơi băng bó cho cô đây?”. Mặc dù anh ta không tiếc lời mắng mỏ nhưng tâm trạng lại sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, vừa kiểm tra vết thương của tôi, vừa đưa mắt nhìn quanh xem có người qua đường nào không.

“Ha ha... nhìn cái bộ dạng sốt ruột của anh kia!”, cuối cùng nhịn không nổi nữa, tôi bật cười khanh khách.

“Này, cô cười gì mà như ma thế hả? Đau quá hóa điên rồi à?”, khuôn mặt Hạ Thất Lăng ánh lên vẻ nghi hoặc, tát mạnh vào mặt tôi.

Tôi đứng bật dậy nhảy nhót tung tăng trước mặt anh: “Thất Thất, anh bị lừa rồi!”, tay ôm chặt lấy bụng, toàn thân rung lên vì cười.

“Cô... Cái con a đầu không biết trời cao đất dày gì cả! Dám lừa gạt bốn thiếu gia à, chán sống rồi phải không?”, anh hất hàm, lấy tay gì vào đầu tôi cho đỡ tức. Tôi đành phải thuận theo ý anh ta, giả vờ ngã lăn ra đất, nhưng thật ra trong lòng tôi vẫn đang cười thầm.

“An Thanh Đằng...”, đột nhiên không thấy động tĩnh gì nữa, tôi liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú, tinh khôi đến mê hồn, “Tôi tưởng

rằng, nụ cười hồn nhiên của cô đã mất từ mười năm trước rồi. Thế nhưng hôm nay tôi đã nhìn thấy”, nói dứt lời, anh bỗng mỉm cười nhìn tôi, một nụ cười chất chứa cả bi thương.

Tôi từ từ thu lại nụ cười, hướng mắt về phía cánh đồng hoa cải rộng mênh mông, chậm rãi nói: “Thất Thất, anh đi nhanh quá! Anh từ từ thả tay của em ra, chỉ mãi mê tiến về phía trước, bất kể ngày đêm. Anh đã đi quá xa trong thế giới của em, cho dù có cố gắng thế nào em cũng không sao đuổi kịp bước chân anh. Anh có biết không? Từ nhỏ đến lớn, việc em phải làm nhiều nhất chính là đứng nhìn những đám bụi mù mịt, đứng ở phía sau anh, buồn bã thờ dài. Thế nhưng hôm nay, em rất vui, thật đấy! Trong tiếng rên rỉ đau khổ của em, anh đã âm thầm đến trước mặt em từ lúc nào!”, tôi mỉm cười với Hạ Thất Lãng, thế nhưng cười mãi, cười mãi, khuôn mặt của người ngồi trước mặt tôi bỗng mờ dần. Bỗng nhiên, một vòng tay lớn dang ra, ôm lấy tôi vào lòng...

Hành trình của chúng tôi không vì chuyện này mà dừng lại. Trở lại thành phố, chúng tôi tiếp tục mua vé và lên đường. Trên tàu hỏa, Hạ Thất Lãng để tôi dựa vào ngực anh, mở rộng áo khoác của mình cho tôi nép vào trong rồi nghiêng đầu chìm vào giấc ngủ. Suốt chặng đường đi anh ấy không nói gì cả, chỉ gác đầu ngủ ngon lành. Còn tôi, vì không có việc gì khác nên đành ngủ cùng với anh.

Trạm dừng chân thứ hai của chúng tôi là một huyện nhỏ. Đó không phải là một trạm dừng chân mà chúng tôi đã dự định từ trước, chỉ là đúng lúc đến đó thì Hạ Thất Lãng tỉnh giấc, thế là anh ta liền dắt tôi nhảy xuống xe.

Trời đã tối rồi, chúng tôi tìm một nhà nghỉ nho nhỏ ở trong huyện. Vốn dĩ Hạ Thất Lãng muốn nghỉ ngơi trong một khách sạn lớn nhất ở đây, nhưng khi phải đăng kí phòng, bỗng nhiên anh ta thay đổi chủ kiến, mặt mày sa sầm lời tôi ra khỏi đó.

Chúng tôi vào nghỉ ở một nhà nghỉ cũng khá sạch sẽ, vì chỉ còn lại một phòng nên chúng tôi đành phải ở chung. Nhìn Hạ Thất Lãng yên lặng nằm ngủ bên cạnh tôi thực sự hi vọng đêm bình yên này mãi mãi không qua đi. Nhưng tôi không tránh khỏi chìm vào sự trầm tư. Rốt cuộc Hạ Thất Lãng là người như thế nào? Tại sao sống chung với anh ta bao nhiêu năm nay, tôi vẫn không sao hiểu thâm tâm tư của anh! Không biết là do tôi ngu ngốc hay là do anh ấy biến hóa khôn lường, khó nắm bắt như một câu đố... Cả đêm nay... tôi hoàn toàn mất ngủ!

***

Ngày hôm sau, tôi ngủ tới tận trưa, có thể tỉnh dậy được là nhờ Hạ Thất Lãng. Tôi bò ra khỏi giường, ăn sáng xong, Hạ Thất Lãng nói sẽ dẫn tôi đến một nơi, điệu bộ có vẻ bí mật, hỏi đi đâu, anh ta tuyệt nhiên không nói.

Đi hết những cánh đồng lầy lội, những con đường gồ ghề bao quanh bởi núi cao, chúng tôi đến với một sườn dốc trắng xóa.

“Oa, ở đây đẹp quá! Chỗ này cũng thấy hoa bò công anh!”, tôi reo lên thích thú, chạy về hướng có những hạt bò công anh đang phát phơ bay lượn. Lần đầu tiên, tôi chạy nhảy vui vẻ và hào hứng như vậy.

“Oa...”, đắm mình trong ánh mặt trời, tôi xoay tròn như đang múa. Chuyến du lịch này sẽ khắc sâu vào tâm trí tôi... suốt cuộc đời... “Thất Thất, cảm ơn anh đã dẫn em đến một nơi tuyệt đẹp như thế này!”, tôi quay đầu lại, mỉm cười với Hạ Thất Lãng.

“Đừng khách sáo!”, anh nhướn miệng cười, “nó đẹp là bởi vì có sự tự do ở nơi đây đang nảy mầm, sinh trưởng... và đang nhảy múa... có đúng không?”

Một hạt giống bò công anh màu trắng mềm mại rơi vào lòng bàn tay tôi, tôi nâng bàn tay lên và khẽ thổi vào nó, cho nó bay lên và đi tìm một vùng đất phì nhiêu. “À, Thất Thất ơi, anh biết không? Thật sự khó mà tưởng tượng nổi là hôm nay em có thể thoải mái chạy nhảy trên cánh đồng của những hạt giống tự do này. Lần đầu tiên em có thể cảm nhận được, sự tự do trong suốt và dễ vỡ kia lại có thể thực sự chạm tay vào”.

“Quả nhiên, khát vọng trong sâu thẳm trái tim em chính là thứ này, tự do, một sự tự do cách xa em nhất!”, Hạ Thất Lãng đưa mắt nhìn về phía cánh đồng màu trắng rộng lớn, trên khuôn mặt không chút biểu cảm, “Đằng Nhi, em là con hạc giấy trong tay anh, bay cao bay xa như thế nào đều do anh quyết định! Anh có thể chặt đứt sợi dây trời buộc em, nhưng em phải bay lượn ở những nơi anh nhìn thấy, có được không?”, anh nhìn sâu vào mắt tôi, ánh mắt chân thành, giọng nói tha thiết, không hề lạnh lùng như thường ngày. Thế này làm sao tôi có thể nhẫn tâm từ chối anh? Thế nhưng, trái tim tôi trước nay luôn bị trời chặt ở một nơi xa, không ai có thể thay đổi được.

“Trong tay anh có biết bao nhiêu là hạc giấy tuyệt đẹp, em chỉ là một con hạc giấy xấu xí nhất và thấp hèn nhất mà thôi!”, tôi xòe tay ra, lại một lần nữa thổi bay một hạt giống bò công anh. Chỉ có điều, lần này tôi dùng toàn bộ sức lực để thổi nó bay đi, bay đến một nơi thật xa, thật xa! “Hãy để nó theo gió bay đi, theo gió tan biến, đó chính là một ân huệ lớn nhất đối với một cuộc đời bình thường”.

“Anh không cho phép!”, đột nhiên tôi nghe thấy anh hét lên giận dữ: “Tin anh đi, trên thế giới này, chỉ có anh mới có thể cho em một bầu trời bao la để cho em tự do bay lượn...”

Thất Thất, em cũng rất muốn tin tưởng anh, thật đấy! Thế nhưng, anh lại là một câu đố mà ông trời dùng để mê hoặc con người, một câu đố bí ẩn và khó đoán. Khi đôi tay anh đang rộng, đó chính là bầu trời cao bao la của thế giới này, nhưng cũng có thể là địa ngục trần gian đáng sợ nhất của con người.

“Không, đó không phải thứ em cần!”, tôi lắc đầu, không ngừng lùi lại phía sau, “Giấc mơ của em là đặt chân lên quỹ đạo bay của bò công anh, tự do chạy nhảy!”

“Nói cho em biết, anh mới là giấc mơ suốt đời của em!”, anh tiến lại gần, nâng cằm tôi lên, kiêu ngạo nói. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy đôi môi anh kề sát vào môi tôi. Trong lúc giây giũa, tôi lại nhìn thấy nụ cười đầy tà khí kia: “Sau này em sẽ phát hiện ra anh chính là báu vật của em! Là món báu vật mà em vất vả tìm kiếm suốt đời này!”, nói xong, anh lạnh lùng thả tôi ra.

Cái con người này quả là kiêu ngạo nhất trần đời, cứ làm như mình là nhà tiên tri đại tài ấy! Ý chí của tôi chẳng dễ gì bị đập đổ như vậy đâu... Thế

nhưng tại sao, trái tim tôi lại cảm thấy thật bất an...

Ngày thứ ba, tôi bị Hạ Thất Lãng gọi dậy từ sáng sớm, không hiểu là do có tâm trạng tốt hay đang cao hứng anh ta lại phá lệ dậy sớm dẫn tôi đi khắp nơi. Tôi mang theo giấc mộng đang dở đêm qua, mơ màng đi theo anh, không phân biệt rõ đông tây nam bắc, chỉ biết ngây ngô đi theo người dẫn đường trước mặt mình...

Khi tôi thực sự tỉnh giấc, phát hiện ra mình đã ở trên chiếc tàu lượn trong công viên, như một người điên chọt bùng tình, việc đầu tiên tôi làm là hét lên. Vào khoảnh khắc nhìn xuống mọi thứ ở bên dưới, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Con ác mộng khủng khiếp nhất của đời người chính là tình dậy thấy mình đang đi về phía địa ngục.

“Cái xác không hồn kia, đây là món quà anh tặng em ngày hôm nay! Cũng được lắm chứ hả?”, mắt tôi như hoa lên, cái đầu của Hạ Thất Lãng như đang lắc lư trước mặt tôi. Nụ cười trên miệng hé nở, nụ cười chứa đầy ta khí.

Xuống khỏi chiếc tàu lượn, tôi cố gắng hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, hai mắt như trắng dã ra, tôi cúi đầu không nói được nửa lời.

Tiếp đó anh ta dẫn tôi đến khu vườn thực vật, ngắm nhìn những loài hoa đang đua nhau khoe sắc, rồi đến công viên chèo thuyền ngắm mặt hồ, đến khu giải trí chơi các trò chơi điện tử, chơi ném tiêu... Nói ra thật xấu hổ, Hạ Thất Lãng phi tiêu bách phát bách trúng, thắng được cả một quả bóng rổ, còn tôi ném cả ngày mà chẳng trúng được một cái.

Chiều tối, phần lớn các khu vui chơi ở đây chúng tôi đều đã đi qua. Cho đến giờ đây là lần đầu tiên tôi đến chơi ở các khu vui chơi. Mặc dù người đi bên cạnh là một con quỷ sa tăng nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui vẻ, rất hài lòng. Thật đấy! Tôi giống như một người bị nhốt trong phòng tối hết ngày này qua ngày khác, thế rồi có một ngày, chủ nhân bỗng nhiên mở toang cửa sổ, cho tôi thò bàn tay ra ngoài, cảm nhận những tia nắng mặt trời đang nhảy nhót trong lòng bàn tay. Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi, hoàn toàn mất ngủ yên.

“Này, cho em!”, tôi đang đứng ngây người ra ở khu thương mại thì đột nhiên Hạ Thất Lãng đến bên, chìa ra một cây kem trước mặt tôi.

“Ồ... cảm ơn anh! Anh cũng biết là em thích vị dưa vàng à, thật là hiếm có đấy!”, tôi đưa tay đón lấy cây kem trong tay anh, mỉm cười thích thú.

“Hừ...”, anh liếm cây kem trên tay, sau đó lạnh lùng nói: “Thực ra em và anh cùng thích ăn kem vị dâu tây. Chỉ có điều, em không chịu thừa nhận cùng thích một thứ gì đó như anh, nên đã miễn cưỡng ép buộc bản thân mình thích vị dưa vàng! Anh nói có đúng không?”

Nghe xong câu này, tôi đột nhiên cảm thấy hoang mang, giật lùi ra sau mấy bước, suýt chút nữa ngã ngửa ra đất.

“An Thanh Đăng, cùng thích một thứ như anh khiến em cảm thấy khó chịu lắm sao? Hừ...”, anh cười nhạt, sải bước về phía trước.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má, tôi từng nghĩ rằng trên đời này, người hiểu tôi nhất chính là Lạc Lạc, nào ngờ, người nhìn thấu tim gan tôi nhất lại chính là Hạ Thất Lãng! Chỉ có điều, anh ấy luôn lặng lẽ đứng phía sau, chưa bao giờ từng nói ra. Tôi cũng rất muốn chung thủy với những gì mà mình yêu thích, thế nhưng anh ấy mạnh mẽ, to lớn đến như vậy, chẳng mất chút sức nào cũng dễ dàng phá hủy những thứ nghịch mắt xung quanh anh. Tôi là người mà cả đời này anh ấy chán ghét và chê bai nhiều nhất, những thứ mà chúng tôi cùng thích, lần nào anh ấy cũng không chút nào do dự hủy hoại nó...

Chính vì vậy tôi mới lựa chọn cách phản bội, lựa chọn cách làm ngược lại...

Vài ngày sau đó, ngày nào Hạ Thất Lãng cũng ở trong phòng ngủ, ngủ lì cả ngày lẫn đêm. Không có người dẫn đi, giữa một nơi hoàn toàn xa lạ, tôi cũng không dám tự ý chạy lung tung. Kì lạ là, cứ mỗi lần đến giờ ăn cơm, anh ấy lại chui ra khỏi chăn mặc áo khoác vào và ra ngoài, sau đó xách một hộp cơm mang về, đôi môi vẫn còn bóng nhẫy.

“Này, ăn cái này đi!”, anh nhướn mày kiêu ngạo, sau đó đưa hộp cơm ra trước mặt tôi, “An Thanh Đăng, hãy ngoan ngoãn một chút, nếu không anh sẽ tiếp tục cay nghiệt với em!”

Tôi cúi đầu không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn cơm, bây giờ tôi ăn nhiều hơn bất cứ lúc nào. Chớp mắt mà tôi đã ăn hết sạch cả hộp cơm đầy.

“Trong lúc anh ngủ hãy cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng anh nghe chưa? Nói không chừng tối nay anh lại hứng lên cho em đi ăn uống thoải mái thì sao!”, Hạ Thất Lãng cười đắc chí, sau đó lại quay lưng về phía tôi tiếp tục ngủ.

Từ sáng tới tối chỉ biết có ngủ! Thế nhưng, ngủ nhiều như vậy mà sao trạng thái tinh thần của anh chẳng có chút chuyển biến tốt nào nhỉ? Thậm chí ngày càng tồi tệ hơn? Hừ, mình chẳng thêm quan tâm đến cái tên xấu xa đó, cả ngày chỉ biết nghĩ cách làm khổ tôi! Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, thực ra cơm anh ta mua cho tôi cũng đâu đến nổi tệ, ba thịt một rau, Mặc dù không thể bằng so với lúc ở nhà, nhưng ra khỏi nhà ai dám đòi hỏi quá nhiều? Có thể ăn no bụng đã là ân huệ mà trời ban cho rồi. Tôi cầm điện thoại lên, mấy lần định bấm vào phím mở máy nhưng đều bị một bàn tay vô hình nào đó giữ lại. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi bờ mi màu bạc lạnh lùng kia là tôi lại ngoan ngoãn tắt máy rồi cất điện thoại đi.

***

Tối đến, tôi đi ngủ rất sớm, thế nhưng cái tên Hạ Thất Lãng kia tự nhiên lại bò dậy. Tôi ôm lấy chăn, nhìn anh ấy đứng dưới gương chải chuốt, cẩn thận chỉnh sửa từng lọn tóc, từng cái khuy áo, từng cái khuyên tai... Sau đó, anh đến bên giường, gõ nhẹ vào trán tôi rồi cầm điện thoại ra ngoài.

“Anh định đi đâu?”, không thể im lặng thêm được nữa, tôi liền bật dậy gọi anh.

“Không phải em ngủ sao? Sao tỉnh nhanh thế?”, anh đứng ngây ra, hình như bị tiếng gọi của tôi làm cho giật mình.

“Muộn thế này rồi, anh còn định đi đâu? Anh định bỏ em lại đây một mình để đi đúng không?”

“Không phải! Chỉ là anh không ngủ được nên định ra ngoài đi dạo một chút thôi!”

“Đi dạo có cần phải ăn mặc đẹp thế kia không?”

“Anh thích thế!”

“Này, anh đừng đi, cho em đi với!”, nói xong, tôi vội vàng xỏ giày, mặc áo khoác vào.

Hình như đúng là ra ngoài đi dạo! Cả buổi tối anh chỉ đút tay vào túi, lang thang trên đường. Đi dạo thì cần gì phải ăn mặc đẹp thế kia, nửa đêm rồi còn ai thèm nhìn nữa chứ?

Đột nhiên, anh dừng lại bên một câu lạc bộ tên là “Đêm ám cúng”. Tấm biển đề tên câu lạc bộ nhấp nháy đèn, tỏa ra thứ ánh sáng bất mắt. Đột nhiên, tất cả dường như đã rõ ràng, trong cái quang cảnh mê hồn này, tôi trở nên dư thừa, thực sự dư thừa.

“Em có muốn vào trong với anh không?”, anh quay người lại nhìn tôi.

Tôi mỉm cười đáp: “Không cần đâu, anh vào đi! Em sẽ ở bên ngoài ngoan ngoãn chờ anh, sẽ không chạy lung tung!”, nói xong, tôi liền ngồi xuống bậc thềm của câu lạc bộ. Đây là một thành phố không có ngày đêm. Trên đường phố, người qua người lại tấp nập, ai nấy đều đi có đôi có cặp, sát vai bên nhau. Tôi ngồi lặng lẽ bên ngoài cửa câu lạc bộ, lắng nghe tiếng bước chân anh đang biến mất dần. Trong giây phút ấy, hai hàng nước mắt lướt qua gò má, rơi xuống mặt đất lạnh giá. Thất Thất của tôi, sau sáu ngày đi bên cạnh tôi lại lần nữa bỏ lại tôi rồi. Có lẽ lần đi chơi này, không phải là anh ấy làm khổ tôi, mà là tôi làm khổ anh ấy! Những cô gái trong đó có thể tạo cho anh những niềm vui vô tận, những âm áp tốt cùng, còn tôi... chỉ có thể khiến cho anh càng cảm thấy cô đơn...

Đêm... càng ngày càng khuya, sương... càng ngày càng dày, cánh cửa đằng sau lưng tôi người ra người vào không ngớt, nhưng vẫn không thấy sự xuất hiện của anh. Tôi ôm chặt đầu gối mà vẫn cảm thấy lạnh như trước.

“Em gái à, sao lại ở đây một mình thế?”, một đám người cười mô tô xuất hiện trước mặt tôi, trong không khí lúc ấy nồng nặc mùi rượu và mùi xăng xe. Nhìn bộ dạng chắc là dân đua xe nửa đêm ra ngoài làm càn, tên nào tên nấy mặt mày bặm trợn, chẳng khác gì du côn.

“Con bé này nhìn cũng khá đấy!”, tên thủ lĩnh tay cầm chai rượu tu ực một ngụm, mắt nhìn tôi ngầu ngĩnh, há miệng cười ha hả để lộ hàm răng đen sì kinh tởm, “Ồ đây lạnh lắm, để anh sưởi ấm cho em nhé!”

Tiếng cười ghê tởm của đám người ấy vang lên khiến cho tôi toát mồ hôi lạnh.

Chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này nên tôi vô cùng hoảng loạn, hai tay chống xuống nền đất, không ngừng lê móng lùi ra xa bọn họ.

“Ha ha, đại ca, anh làm con bé sợ rồi đấy! Anh cần phải nhẹ nhàng một chút mới được!”, nói dứt lời, tràng cười như pháo rang của chúng lại vang lên.

Tên thủ lĩnh có hàm răng đen kia giơ tay lên, ra hiệu cho đám đàn em im lặng rồi nhảy xuống khỏi xe mô tô, từ từ lại gần tôi, nhắc chiếc cầm tôi lên nói: “Xinh đẹp như thế này mà để chết công ở đây thì thật đáng tiếc! Đi theo anh nhé cô em!”

“Xin ông hãy bỏ tay ra! Tôi phải ngồi đây đợi Thất Thất của tôi, hãy thả tôi ra!”, tôi bị người đàn ông ấy lôi đi, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

“Người đàn ông của cô em không cần cô em nữa rồi, tốt nhất cứ ngoan ngoãn đi theo bọn anh đi! Nếu hầu hạ tốt, anh đây sẽ không phụ bạc cô em đâu!”, nói dứt lời, anh ta thối phũ vào mặt tôi, nụ cười dâm dăng hiện ra trên khuôn mặt.

“Lên xe đi!”

“Không! Tôi không lên xe của ông đâu!”, tôi giãy giụa định bỏ chạy, nhưng những móng vuốt của ông ta đã kẹp chặt lấy tôi từ lúc nào không hay.

“Nếu cô em đã ương ngạnh như vậy, thế thì để anh đây bế lên xe vậy!”, anh ta dang cánh tay dơ bản ôm chặt lấy eo tôi.

“Á... cứu tôi với!”, bọn họ nhiều người như vậy, ngoài việc kêu gào tôi không biết phải làm sao.

“Tiết kiệm sức lực đi cô em, được đại ca đây để mắt là phúc mấy đời đấy! Ha ha...”, tiếng cười đùa đắc chí của bọn chúng lại vang lên bên tai tôi.

“Cô gái của tao mà mày cũng dám động vào à? Bốp, bốp!”, đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng gió lướt qua. Tên đại ca lúc ấy đang định ôm tôi lên xe đột nhiên ngã lăn ra đất.

“Thất Thất! Cuối cùng anh cũng ra rồi! Ban nãy...”, tôi chạy lại núp phía sau anh, hoảng loạn nói không ra lời, chỉ có nước mắt vẫn thi nhau tuôn rơi.

“Đằng Nhi, không sao rồi, cứ để anh!”, anh nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt cho tôi.

“Thằng nhãi ranh này là ai? Làm ăn ở khu vực nào đấy?”, tên đại ca kia lồm cồm bò dậy, lấy tay lau vết máu trên mép, quay lại hỏi đám đàn em ở phía

sau.

“Chưa từng thấy hán bao giờ! Chắc là thằng nhãi ranh chui ra từ xó xỉnh nào đó đây mà! Này thằng nhóc kia, đừng tưởng nhuộm tóc màu trắng là có thể ra đây phô trương nha mày! Nói cho mày biết, chúng tao mới là thủ lĩnh khu vực này! Biết điều thì mau quỳ xuống xin lỗi đại ca đi! Nếu không thì mày không còn cái mạng mà về nữa đâu!”, đám côn đồ ở phía sau bắt đầu la hét phô trương.

Hạ Thất Lãng thần sắc ung dung, chỉ mỉm cười: “Không để cho tao về á? Chúng mày có bản lĩnh ấy không?”

“Mày...”, đám côn đồ nghiêng răng kèn kẹt vì tức giận, “Anh em đâu, xông lên, không bám vằm được thằng này ra làm trăm mảnh chúng ta sẽ không làm người!”

Hạ Thất Lãng mặt không biến sắc, không chút hoang mang, chỉ lặng lẽ nắm chặt lấy tay tôi, kéo ra phía sau lưng anh.

“Khoan đã!”, tên thủ lĩnh cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Hắn rẽ đám đông, đến trước mặt chúng tôi: “Quả là gan dạ! Tao phục mày đấy! Nhưng muốn bỏ đi trước mặt tao thì phải xem mày có cái bản lĩnh ấy không đã!”

“Hừ, xin cứ chỉ giáo!”, Hạ Thất Lãng vẫn mỉm cười kiêu ngạo trước tên thủ lĩnh lang sói kia.

“Được lắm!”. Tên thủ lĩnh dẫn chúng tôi đến một bãi đậu xe nhỏ ở gần đó.

“Hôm nay tao với mày sẽ thi đấu ở đây!”

“Trên những cái xe ô tô này sao?”, Hạ Thất Lãng nhìn những chiếc xe ô tô nằm ngay ngắn trong bãi đỗ xe.

“Đúng vậy! Sao, sợ rồi chứ gì?”, tên thủ lĩnh nhướn mày mỉa mai.

“Không hề, chỉ là như vậy thì quá đơn giản!”, Hạ Thất Lãng quay lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Câu nói này khiến cho đám côn đồ tức điên lên, nếu như không phải nói sẽ thi đấu từ trước thì có lẽ chúng đã lao đến đánh Hạ Thất Lãng rồi.

“Quả nhiên tao đã không chọn sai đối thủ! Nếu như mày thắng, tao sẽ để cho mày tự do, nếu như mày thua...”, hắn nhìn Hạ Thất Lãng, rồi chuyển ánh mắt về phía tôi.

“Nếu như thua thì tùy mày xử lí! Bao gồm cả... người con gái của tao!”, Hạ Thất Lãng ôm chặt lấy vai tôi, kiêu ngạo nói.

“Hay lắm! Rất thẳng thắn!”, nói dứt lời, tên thủ lĩnh kia ném cái mũ bảo hiểm cho Hạ Thất Lãng.

“Thất Thất, đừng mà! Anh hoàn toàn không biết đi xe máy, làm sao có thể đua xe? Hơn nữa bọn chúng...”, tôi tóm chặt lấy tay của Hạ Thất Lãng, lo lắng không yên.

Hạ Thất Lãng nhướn mày nhìn đám côn đồ, sau đó mỉm cười với tôi: “Yên tâm, anh nhất định sẽ dẫn em rời khỏi đây không mất một cọng tóc! Hạ Thất Lãng này là ai chứ? Thiếu niên thiên tài đấy!”, nói xong, anh ngồi lên một chiếc mô tô đã chuẩn bị sẵn, trước khi đội mũ bảo hiểm vào, anh ngoảnh đầu lại nhìn tôi: “Bỏ Y Tùng Lạc sang một bên, hãy đi tìm hiểu kĩ hơn về Thất Thất của em đi! Anh ta còn rất nhiều điều khiến em phải hò reo, khâm phục đấy! Là do em không biết đến mà thôi!”

“Thất Thất...”, tôi chạy về phía anh, nước mắt lại tuôn rơi.

“Em ngoan ngoan đứng yên đây, đợi anh về!”, nói xong, anh đội mũ bảo hiểm vào, phóng vọt xe đến vạch xuất phát.

Hàng ô tô đậu ở hai bên bãi đậu xe dài gần hai trăm mét. Phóng mô tô đi trên nóc những chiếc xe hơi san sát nối đuôi nhau là cực kì nguy hiểm, chỉ hơi bất cẩn một chút là có thể tử vong hoặc ngã bị thương, tàn tật suốt đời. Điều bất ngờ chính là Hạ Thất Lãng biết đua xe, hơn nữa lại rất giỏi, không thua kém gì so với tên thủ lĩnh đám côn đồ. Những người đứng quan sát ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, mắt dán chặt vào hai tay đua sừng sỏ. Trong khoảng 125 mét đường đua đầu tiên không có vấn đề gì, nhưng đến 25 mét đua cuối, đột nhiên có một chiếc xe hơi lái đi, khiến cho Hạ Thất Lãng bắt buộc phải bóp phanh gấp. Nhân cơ hội đó, tên thủ lĩnh đã phóng vọt lên trước, vượt qua anh.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử ấy, Hạ Thất Lãng đành giờ chiều bài cuối cùng. Anh lùi xe tí lại phía sau, rồi đạp cần số, bay vọt về phía đích.

Tôi bật chặt mắt lại không dám nhìn cảnh tượng ấy. Tôi không biết liệu Hạ Thất Lãng có thể thay đổi cục diện, có thể bay đến đích mà không bị ngã không...

Mãi cho đến khi giọng nói của Hạ Thất Lãng vang lên: “Này, nhìn đi, bánh xe trước của tôi chạm đến đích trước anh nhé!”

Lúc ấy, tôi mới biết rằng chúng tôi mới chiến thắng.

“Chúc mừng, cậu đã chiến thắng!”, người đàn ông đó tháo mũ bảo hiểm ra, “Cậu là đối thủ mạnh nhất mà tôi từng gặp đấy!”

“Thất Thất, anh không sao chứ?”, tôi lao đến trước mặt Hạ Thất Lãng, vội vã hỏi.

“Không sao!”, anh mỉm cười nhìn tôi: “Lẽ nào em quên rồi? Thất Thất của em là dũng mãnh nhất!”

Tôi gật gật đầu, nụ cười hân hoan trên môi. Thế nhưng vừa chạm phải ánh mắt kiêu ngạo của anh, nụ cười của tôi từ từ thu lại. Sự dũng mãnh của anh ấy, khiến cho tôi cảm thấy hân hoan, nhưng cũng khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi không biết được chỉ một giây sau thôi Hạ Thất Lãng dũng mãnh ấy có thể hủy hoại cái gì? Còn tôi, trong tay còn có thứ gì để cho anh hủy hoại?

“Chịu đánh cược thì phải chịu thua, các người đi đi!”, tên thủ lĩnh nói với chúng tôi.

“Đại ca, chúng ta không thể thả bọn chúng ra! Như vậy sau này chúng ta làm sao làm ăn ở đây được nữa?”, đám đàn em phía sau nghiêng răng tức tối, không muốn thả chúng tôi đi.

“Đừng nói nữa! Làm người phải giữ chữ tín!”, tên thủ lĩnh khoát tay ra lệnh cho đám đàn em. Thủ lĩnh đúng là thủ lĩnh, rất có phong thái của kẻ cầm đầu.

***

Rút ra bài học lần trước, tối đến tôi không cùng Hạ Thất Lãng ra ngoài nữa, chuyện của anh ta tôi cũng không hỏi nhiều. Tuy nhiên, ở trong căn phòng không có anh, tôi thấy thật trống trải, không có cảm giác an toàn. Vì vậy tôi cứ ngồi ngây ra ở bên cửa sổ, chờ đợi anh quay về.

“Hóa ra anh ở đây à? Làm bọn em tìm hết hơi!”, khó khăn lắm mới chờ được đến khi Hạ Thất Lãng xuất hiện ở cửa hiệu xa xa, nào ngờ bỗng nhiên có một đám con gái từ đâu lao ra, vây chặt lấy anh. Đám con gái ấy đâu có khoảng bốn, năm người, ai nấy ăn mặc, chải chuốt rất cầu kì, nhìn có vẻ là người của vùng này. Tôi đứng ngây người ở trên cửa sổ tầng hai, nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ ở bên dưới.

“Tìm tôi có việc gì không?”, khóe môi nhếch lên để lộ nụ cười kiêu ngạo, anh chậm rãi hỏi.

“Anh có biết không? Bọn em tìm anh vất vả lắm đấy!”, bọn họ dồn Hạ Thất Lãng vào tường, có người nâng cằm anh lên, nhìn chăm chăm vào mặt anh. Có người đưa tay sờ soạng cơ thể anh. Một cô gái tóc uốn xoắn đứng phía trước lấy tay miết lên má và cằm anh.

“Hàng cao cấp đấy! Quả không hổ danh là người đàn ông đã lọt vào mắt xanh của chị cả!”

“Đúng thế! Chị cả chúng tôi sau khi gặp anh suốt ngày com nước chẳng màng, đêm ngày nhớ nhung!”

Đám con gái ấy dứt lời liền đưa mắt nhìn cô gái tóc uốn xoắn kia, rồi đồng loạt cười ầm lên. Xem ra cô gái tóc xoắn chính là người chị cả mà họ nói đến.

“Thế nào? Thế thì tội của tôi lớn lắm đấy nhỉ!”, anh nhìn bọn họ, nụ cười kiêu ngạo.

“Chứ còn sao, anh có biết phải làm thế nào để giải quyết nỗi nhớ của chị cả chúng tôi chưa?”, đám con gái ấy kiên tục hò reo. Bất đắc dĩ, cô gái tóc xoắn liền lừ mắt ra hiệu cho bọn họ im lặng.

Hạ Thất Lãng đưa mắt nhìn một lượt rồi bước lên phía trước, ghé vào tai cô gái tóc xoắn thì thầm: “Để cảm ơn sự yêu mến của em, anh sẽ tạm gác mọi công việc! Đêm nay... sẽ phục vụ em chu đáo!”

Lúc ấy, cô gái tóc xoắn tỏ ra ngại ngùng, nhưng lập tức lấy lại sự bình tĩnh, xua tay cho đám đàn em phía sau giải tán.

Sau khi bọn họ bỏ đi, cô gái tóc xoắn dẫn Hạ Thất Lãng đến gần một chiếc xe hơi ở gần nhà nghỉ. Tiếp đó, cả chiếc xe hơi bắt đầu lắc lư...

Thế giới của tôi như tôi chìm lại. Ở cái góc đường tối tăm kia, có hai ngọn đuốc đang bùng cháy, cháy rất dữ dội, cháy hết mình.

Tại sao anh đi đến đâu là ở đó ong bướm vây quanh? Tại sao anh đi đến đâu cũng có người đẹp theo bám? Tại sao anh đi đến đâu cũng có thể trắng trợn trêu hoa ghẹo nguyệt trước mặt tôi như vậy? Hạ Thất Lãng ơi là Hạ Thất Lãng, anh đúng là một mầm họa trong nhân gian...

“An Thanh Đằng, anh về rồi đây! Đây, làm gì mà không bật đèn lên thế?”, Hạ Thất Lãng vừa bước vào cửa đã lớn tiếng chất vấn: “Trong phòng tối om, em ngồi lù lù ở đấy dễ dọa cho người khác sợ chết khiếp à?”, sau khi bật hết đèn trong phòng, nhìn thấy tôi ngồi ngây ở trên giường, anh ta lại lớn tiếng quát mắng.

“Đâu có, em bắt buộc phải học cách một mình mò mẫm, sau này khi không có anh cũng sẽ không bị ngã thê thảm nữa! Chẳng phải thế sao?”, tôi mỉm cười, chớp mắt nhìn anh ta.

“An Thanh Đằng, em sao vậy? Không phải là đói quá đấy chứ?”, Hạ Thất Lãng đến bên cạnh, đặt tay lên trán tôi.

Tôi mỉm cười, lắc đầu với anh ta: “Em rất khỏe! Chỉ hơi buồn ngủ thôi! Em đi ngủ trước! Chúc ngủ ngon!”

“Này, đừng ngủ vội! Dậy đi!”, tôi vừa nằm xuống anh ta đã lôi tôi dậy, “Thấy em mấy hôm nay ngoan ngoãn, anh sẽ tặng cho em một món quà?”

“Hả, quà gì?”

“À, cái này!”, vừa nói anh vừa lôi trong túi ra một cái túi thom màu xanh, viền đỏ hình trái tim.

“Sao đột nhiên lại tặng cho em cái này? Oa, trên đó còn có thêu hình hoa bồ công anh nữa này, dễ thương quá!”

“Anh biết là em sẽ thích mà! Đừng vui mừng vội, xem ở phía sau nó đi!”

“Trời ơi, đầu lâu à? Anh có ý gì hả? Nguyên rửa em à?”

“Không phải! Nó là vị thần hộ vệ mạnh mẽ nhất, nó sẽ giúp anh trông coi em!”

Cái gì? Đây là chuyện hoang tưởng. Trái tim tôi luôn hướng về bầu trời vô tận nơi chân trời, không ai có thể giữ nổi tôi đâu!

Những hạt giống bỏ công anh trên hành trình không có đường về ấy mới chính là những nữ thần tự do đáng được tôn kính!

Dang rộng đôi tay, mang theo niềm tin thuần khiết, theo gió bay đến một nơi không có sự nguyên rủa độc ác.

“Nói cho em biết, anh sẽ không buông tay ra, em mãi mãi không thể chạy thoát!”, Hạ Thất Lăng ghé vào tai tôi, thì thầm: “Anh sẽ bám lấy em suốt kiếp này! Còn cả kiếp sau, kiếp sau nữa...”

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bộ dạng ngang ngược của anh mà không biết nói cái gì. Cuối cùng, tôi cất túi thom đi rồi nói: “Em ngủ trước đây, em buồn ngủ lắm rồi!”

Hạ Thất Lăng, không ai có thể giữ em được. Tâm hồn của em, đang khóc lóc vì sự tự do.

Hừ, đêm nay, ngọn lửa cháy bùng ấy đã khiến cho tôi hạ quyết tâm này.

Ngày hôm sau, tôi dậy từ rất sớm, nhẹ nhàng đánh răng rửa mặt, nhẹ nhàng mặc quần áo rồi đeo cặp sách lên vai ra khỏi cửa.

Buổi sáng, không khí ở thành phố này thật trong lành, đâu đâu cũng thấy hoa cỏ và chim muông. Xung quanh, có những cụ già đã thức dậy tập thể dục, những người gánh hàng rong, những người đã từ sớm đến bến chờ xe... tôi ngoảnh đầu lại, nhìn về nhà nghỉ ngơi chúng tôi đã cùng ở. Sau đó, nắm chặt lấy quai cặp, tôi sải bước.

“An Thanh Đằng!”, mới đi được vài bước thì một giọng nói quen thuộc sau lưng vang lên. Tôi không quay đầu lại, nhưng vẫn dừng bước.

“Em muốn đi đâu?”, giọng nói đanh thép của anh vang lên từ phía sau.

“Tôi muốn rời khỏi đây!”, tôi không ngoảnh đầu lại, lạnh lùng đáp.

“Cô lại đi tìm Y Tùng Lạc có phải không?”, anh ta tiến lên trước, tóm lấy tay tôi rồi quát lên, “Cô đúng là đồ dễ tiện, đồ mặt dày! Người ta mới mất nhầm mất mớ liếc cô một cái mà cô đã vội vã chạy theo người ta, sà vào lòng người ta rồi!”

“Đừng vậy, tôi đúng là dễ tiện như vậy đấy! Thế thì đã sao?”, tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh ta, một hành động xưa nay chưa từng có, đó cũng là một sự quyết đoán chưa từng có xưa nay. Nói xong, tôi gạt tay anh ta ra, dứt khoát bỏ đi.

Thế nhưng, anh ta tóm chặt lấy tay tôi từ phía sau. Anh không cất lên lời, nhưng cảm xúc rất rõ rệt, tôi biết anh đã dồn hết sức lực để nắm lấy tay tôi, cố gắng hết mình để cứu vãn một trái tim đã hạ quyết tâm dứt khoát.

“Bỏ tay!”, giọng nói của tôi trầm đục, ẩn chứa một con thịnh nộ. Anh vẫn nắm chặt lấy tay tôi, khuôn mặt bình thản, chỉ có cánh tay là siết chặt, không chút buông lỏng.

“Bỏ tay ra! Những ngày ở bên cạnh anh tôi đã chịu đủ lắm rồi!”, quyền lực của anh ta, sự bắt lực của tôi, khiến những giọt lệ phút chốc tí tách rơi, “Hạ Thất Lăng, anh thật là ghê gớm! Từ nhỏ đến lớn, anh luôn vằn vò tôi trong lòng bàn tay, tát vào mặt tôi một cái, rồi lại thưởng cho tôi một quả táo ngọt. Cứ như vậy, tôi cứ mù quáng yêu thương anh, coi anh như thần thánh... Đến tận hôm nay, tôi mới hiểu ra rằng: anh chính là ác quỷ! Vừa âm áp lại vừa tàn nhẫn với tôi, vừa bảo vệ lại vừa giày vò tôi, lúc thì bảo vệ tôi như bảo vệ báu vật, khi thì chà đạp tôi như cỏ rác, lúc thì nhấc tôi lên lòng bàn tay, khi lại đạp tôi rơi xuống tận địa ngục... Anh nhiều thủ đoạn như vậy, thất thường như vậy, khiến cho người khác khó nắm bắt như vậy... ở bên cạnh anh, tôi chỉ có thể tan nát con tim mà thôi!”

“Cô là người của tôi, vì thế, trách nhiệm của cô là sống vì tôi, chết cũng vì tôi. Không được phép nửa lời oán thán!”, anh ta lạnh lùng nói.

“Hừ, anh quá tự tư cao tự đại!”, tôi cười nhạt, ghé vào tai anh thì thầm: “Nói cho anh biết, tôi không phải là một người an phận, không phải là một người đơn thuần, càng không phải là bị người ta ức hiếp và vẫn mỉm cười ngốc nghếch! Anh là người nắm giữ vận mệnh, tôi chỉ là một con búp bê trong tay anh, nhưng đừng quên, con búp bê ấy bất kì lúc nào cũng có thể thò ra những chiếc kim châm độc. Anh muốn tôi sống vì anh, chết cũng vì anh? Anh có xứng không? Ở bên cạnh anh, dù chỉ một giây tôi cũng không chịu nổi! Bây giờ tôi chỉ muốn tìm Lạc Lạc của tôi, người mà trái tim tôi luôn hướng tới”, nói dứt lời, tôi nhìn anh ta cười khinh bỉ.

Hạ Thất Lăng nhìn tôi, khuôn mặt vẫn bình lặng như vậy, nhưng trên đôi má trắng ngần kia... là nước mắt... nước mắt thì nhau tuôn rơi.

Tôi không hề động lòng, gạt tay anh ta ra, bỏ đi một mạch. Nhưng, vào khoảnh khắc lúc tôi quay người lại, đôi mắt tôi như chột mơ hồ, một màu trắng menh mông, không nhìn rõ bất kì thứ gì!

Trái tim có đau đớn thế nào tôi cũng không dừng bước, tôi sợ không thể kiểm soát nổi tình cảm của mình. Vì vậy chỉ có thể bước đi để xoa dịu những

dòng suy nghĩ đau thương.

Đi đến chỗ rẽ cuối đường, bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen đột ngột dừng lại trước mặt tôi, là một chiếc Volkswagen quen thuộc. Khi cửa xe mở ra, vào khoảnh khắc mà người phụ nữ cao quý và người đàn ông lưng gù cùng xuất hiện, mọi thứ đều đã sáng tỏ.

Người phụ nữ cao quý kia không ai khác chính là mẹ của Hạ Thất Lãng! Toàn thân bà mặc đồ đen, một chiếc khăn lông thú vắt ngang vai. Bà ngẩng đầu kiêu ngạo, phong thái đoan trang, chẳng khác gì một nữ hoàng Anh cao quý và tao nhã ngày xưa.

Cởi bỏ đôi găng tay bằng da, bà từ từ tiến lại phía tôi, “Bốp... Bốp”, khi tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đột nhiên hai cái bạt tai trời giáng xuống mặt tôi.

“Phu nhân...”, tôi ôm mặt, không biết phải làm sao.

“Con trai ta không ăn không uống để đi nuôi một kẻ vong ân bội nghĩa như cô!”, bà ta nhìn tôi, khuôn mặt đầy phẫn nộ.

“Cái gì?”, tôi bị bà ấy đánh cho đến hồ đồ rồi, không hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa.

“Thiếu gia, cậu ấy...”, lúc này, chú Minh mới đi đến bên cạnh, ông ta nhìn tôi, chậm rãi nói: “Thiếu gia đã mấy ngày nay không ăn rồi!”

“Không ăn cơm?”, chuyện này là sao, sao mà càng nói càng không hiểu thế này?

“Ừ, là vì không có tiền! Ngay sau hôm hai người bỏ đi, toàn bộ thẻ tín dụng của thiếu gia đã bị phu nhân phong tỏa hết. Vì vậy thiếu gia đành phải dón hai suất thành một, chỉ mua cơm cho cô, còn bản thân mình thì chịu đói!”

Nghe đến đây, nước mắt tôi tuôn rơi... Cái đồ đáng ghét ấy, sao lại ngốc thế cơ chứ? Lúc anh ta định ở trong khách sạn sang trọng nhưng rồi lại quay ngoắt người bỏ đi, đáng nhẽ ra tôi phải biết chứ, thế mà tôi lại ngốc nghếch không hề biết gì! Rõ ràng bị dối vậy mà vẫn khoe khoang ăn ngon này nọ trước mặt tôi, rõ ràng quan tâm đến tôi nhưng vẫn tỏ ra kiêu ngạo, nói phải hành hạ tôi. Hu hu... chẳng trách anh ta ngủ mấy ngày mấy đêm liền, chẳng trách tinh thần anh ta ngày càng tồi tệ...

Bây giờ mới phát hiện ra rằng bản thân mình quá là độc ác, cướp đoạt tất cả của anh ta, vậy mà vẫn trơ mặt hưởng thụ!

“Về sau, thiếu gia không thể không đến câu lạc bộ nữ làm bồi bàn!, chú Minh thở dài tiếp tục nói.

“Cái gì? Anh ta nửa đêm chạy đến câu lạc bộ... là để làm bồi bàn cho người ta sao? Sao các người lại biết được?”, tôi kinh ngạc như muốn ngắt đi.

“Tất cả đều là sự thật! Thế lực của nhà họ Hạ hùng mạnh như vậy, có chuyện gì mà không biết?”, chú Minh nhìn tôi thờ dãi.

“Hừ! Lãng Nhi của ta từ bé đến lớn chưa từng phải chịu ảm ức, vậy mà cùng cô ra ngoài lại bị đám con gái lăng lơ ức hiếp... Cái con tiện nhân như cô, có bản lĩnh lôi kéo nó ra ngoài sao không có bản lĩnh chăm sóc nó cho tốt?”, mẹ của Hạ Thất Lãng tiếp tục mắng nhiếc tôi, “Một An Thanh Đằng như cô có tài cán gì mà lại khiến cho Lãng Nhi của tôi suy sụp thế kia?”

Tôi không phản bác, lặng lẽ lau sạch nước mắt, lập tức quay người, chạy như điên cuồng...

***

“Xin hỏi, người thanh niên ở cùng với tôi đi đâu rồi?”, trở lại nhà nghỉ nơi chúng tôi ở, tôi không tìm được người tên là Hạ Thất Lãng, những thứ quen thuộc đã không còn, vì vậy tôi vội vàng chạy xuống quầy lễ tân hỏi.

“Cậu thanh niên tóc màu bạc chứ gì? Anh ta vừa thu dọn đồ đạc đi rồi!”, nữ nhân viên lễ tân trả lời.

Tôi vội vàng chạy ra khỏi nhà nghỉ, ngay cả một câu cảm ơn cũng không kịp nói, hi vọng rằng những bước chân ấy không cách tôi quá xa. Nhưng bên ngoài đường có biết bao nhiêu ngã, làm sao tôi biết được anh ấy sẽ đi theo hướng nào?

“Chị cả, mặt chị làm sao thế?”, sau lưng tôi vang lên giọng nói khá quen, hình như là đám con gái ngày hôm qua đã vây lấy Hạ Thất Lãng. Ngoảnh đầu lại nhìn, quả nhiên là bọn họ! Điều làm tôi ngạc nhiên đó là, người được bọn họ gọi là chị cả, tức là cô gái tóc xoăn hôm trước, khuôn mặt bị sưng phù trông như cái mặt lợn.

“Hu... hu... Còn không phải là tại cái thằng ranh hôm qua sao? Sau khi dẫn nó lên xe, nó liền túm lấy tao mà nói: Bỏ thiếu gia đây lại là đồ chơi trên đường cho cô chọc ghẹo à? Cứ nằm mơ đi, con đàn bà ngu ngốc! Sau đó, nó liền cho tao mấy đấm!”, cô gái tóc xoăn sụt sùi kể lể.

“Cái gì? Cái tên tiểu tử ấy lại dám khoa trương như thế sao? Nó chán sống rồi chắc?”

Sau đó bọn họ nói cái gì tôi không nghe rõ, tôi chỉ biết, hóa ra tối qua, giữa anh ấy và cô gái tóc xoăn này không hề xảy ra chuyện gì, không hề có chuyện gì xảy ra! Vậy mà tôi đã nói ra những lời lẽ tàn nhẫn như vậy với anh.

Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, tìm được anh ấy mới có thể bù đắp những sai lầm của tôi!

Tôi nhấc chân lên, chạy như điên cuồng trong biển người đông đúc... thế nhưng, không tìm thấy bóng dáng của anh, ngay cả một chút hơi thở của anh

nơi này cũng không thấy? Đường như anh ấy đã biến mất, đã tan biến thật rồi!

Hạ Thất Lăng, anh là đồ quý sa tăng đáng ghét, anh chạy đi đâu rồi? Tại sao em mới ngoảnh mặt đi mà anh đã biến mất không còn chút dấu vết nào nữa thế? Những người xa lạ đi ngang qua em, người qua người lại, chỉ có một mình em bần thần đứng đây, mơ hồ...

Làm sao bây giờ? Trong biển người mênh mông này, biết tìm đâu đôi cánh màu đen của anh?

Chuyến đi của chúng ta, là một bữa tiệc thịnh soạn của tâm hồn. Thế nhưng, đó lại là một hành trình dài...

Một kết cục đẹp nhất... đã tan biến như bọt xà phòng trước mắt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người đẹp rắn độc

Cuối cùng tôi vẫn không thể tìm được Hạ Thất Lăng.

Tất cả những gì đã trải qua, tôi chỉ có thể đứng ở một góc nhỏ trong thế giới để gạt lệ nói lời từ biệt, để rồi sau đó, một mình âm thầm trở về nhà.

Về đến nhà, nghe nói Hạ Thất Lăng đã trở về, thế nhưng tôi không nhìn thấy anh ấy, suốt mấy ngày liền. Có thể anh ấy đang căm hận tôi đến tận xương tủy. Mấy lần tôi tìm anh để nói chuyện nhưng anh đều không cho tôi cơ hội. Một lần, mới nghe thấy tiếng anh vọng ra từ bên trong, tôi liền tức tốc chạy lên phòng anh, nhưng cái mà tôi nhìn thấy chỉ là cánh cửa đen sì ngăn cách hai thế giới của chúng tôi.

Tiếng đóng cửa sầm lại ngay trước mặt ấy khiến cho tôi mất đi dũng khí. Mỗi lần tôi đều đứng bên ngoài cửa phòng của anh, gơ tay lên định gõ cửa nhưng rồi lại hạ tay xuống, cuối cùng đành lặng lẽ rời đi.

Sau khi lấy lại được tâm trạng bình thường, tôi lại tiếp tục đến trường. Cho dù thế nào trước khi rời khỏi thành phố này, tôi bắt buộc phải hoàn thành một phần cuộc đời mình, một phần quan trọng của cuộc đời.

“Hừ, cuối cùng cũng chịu đến rồi sao?”, đi đến cổng trường, bên tai tôi bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc, tôi ngoảnh đầu lại, quả nhiên là anh ấy – Y Tùng Lạc! Nụ cười kiêu ngạo ấy vẫn lạnh lùng như vậy, vẫn quyến rũ như vậy, vẫn rực rỡ dưới ánh mặt trời như vậy... chỉ có điều, giọng điệu dường như... thật yếu ớt!

Tôi cúi đầu, nhìn xuống đôi giày vải dưới chân, im lặng không nói.

“Cùng anh ta sống cuộc sống yêu đương, an nhàn ở bên ngoài chẳng phải là rất tốt hay sao? Tại sao lại quay về? Anh ta đẹp trai khuynh nước khuynh thành, anh ta đa tình, anh ta nóng bỏng, anh ta biết chiều chuộng con gái, anh ta biết thì thầm những lời mật ngọt bên tai! Em đi theo anh ta phiêu du chân trời góc biển chẳng phải tốt lắm sao? Còn quay về làm gì?”, hai tay đút túi quần, khuôn mặt anh chẳng chút biểu cảm.

Trái tim tôi từ từ trở nên băng giá. Những giọt nước mắt đáng ghét kia lại lặng lẽ tuôn rơi.

“Cứ để cho anh ta dẫn em đi, vĩnh viễn tan biến mất trong thế giới của anh đi! Sao còn quay về làm gì...”, đột nhiên anh gầm lên như một con sư tử bị thương.

“Bởi vì... không nỡ bỏ lại anh!”, tôi nhắm mắt, cố nén những giọt nước mắt vào trong lòng rồi lặng lẽ bỏ đi.

Thế nhưng, vào khoảnh khắc tôi đi ngang qua người anh, anh đã vươn tay nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào lòng, hoàn toàn không thèm để ý đến việc chúng tôi đang đứng trước sân trường, bao quanh là biết bao nhiêu ánh mắt tò mò chăm chú nhìn chúng tôi.

“An Thanh Đăng, em thật là quá đáng! Mười năm không gặp, em đã trở thành một đứa trẻ hư! Làm cho anh phải bận tâm, làm cho anh đau lòng, làm cho anh như mất hồn mất vía!”, Y Tùng Lạc ghé vào tai tôi, thì thầm bằng giọng nói bi thương.

“Đúng vậy, An Thanh Đăng thật xấu xa... An Thanh Đăng là kẻ xấu xa nhất trên đời này... vì vậy anh phải tránh xa cô ta ra, nếu không sẽ bị những cái gai trên người cô ta đâm bị thương đấy!”, tôi gục đầu trên vai anh, nước mắt rơi là chẳng sao kìm lại được, “Anh có biết không? Em đã làm hại một người, rồi sau đó lén lút bỏ chạy...”

Đúng vậy, trong cuộc hành trình, tôi đã làm tổn thương Hạ Thất Lăng, để rồi sau đó quay ngoắt người bỏ chạy. Tôi ích kỉ như vậy, không có trách nhiệm như vậy đấy!

“Vì vậy, xin anh hãy vứt bỏ An Thanh Đăng đi! Cô ta chỉ là một sợi dây leo đầy gai nhọn, chỉ biết làm tổn thương người khác! Cô ta đã hết thuốc chữa

rồi, cô ta đã xấu xa đến mức không thể cứu vãn nổi rồi!”

“Yên tâm, anh sẽ làm cho cô ấy thay đổi!”, Y Tùng Lạc nhìn tôi, kiên nghị nói, “Biến cô ấy trở lại thành một đứa trẻ ngoan như mười năm trước đây!”

“Có thật là làm được không?”

“Thật!”, nói xong, anh liền hôn lên trán tôi, hôn lên những giọt nước mắt của tôi.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe hơi đồ sộ xịch trước mặt chúng tôi. Đó là một chiếc xe hơi màu trắng, là chiếc xe hơi cực kì bắt mắt và sang trọng của Hạ Thất Lãng.

Đúng vào lúc tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe hơi đó qua vai của Y Tùng Lạc, cửa kính xe từ từ hạ xuống, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện, anh dừ dần nhìn chúng tôi, không nói nửa lời nhưng lại khiến cho tôi cảm thấy đau đớn như bị hàng trăm con dao nhọn chọc vào da thịt.

“Tán tỉnh nhau trước mặt đám đông? Cậu sẽ phải trả giá đắt cho sự vô liêm sỉ của mình!”, Hạ Thất Lãng ném ra một câu nói đầy hằn học rồi phóng vút đi, chỉ để lại một đám bụi mù mịt.

Y Tùng Lạc nắm chặt tay tôi, lặng lẽ nhìn theo chiếc xe hơi đang biến mất dần trước mắt chúng tôi.

Không ngờ sau lần du lịch ấy lại chính là lúc trái tim của tôi và Y Tùng Lạc tiến gần nhau hơn. Lẽ nào... đây là ý trời? Tôi và anh ấy, từ đầu đến cuối đều đi trên hai đường thẳng song song không có điểm giao nhau, có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nhau, nhìn bóng dáng của người kia tan biến ở tận cùng thế giới.

“Yên tâm, đã có anh ở đây rồi!”, Y Tùng Lạc nắm chặt lấy tay tôi, ánh mắt lạnh lẽo nhưng vô cùng kiên định, “Nhất định anh sẽ tìm lại một An Thanh Đẳng ngoan ngoãn và đáng yêu trước kia!”

Có thể không? Tôi có thể quay lại như trước kia được không? Không thể nào, Lạc Lạc ạ, chúng ta đã không thể nào làm như vậy được nữa rồi! Bởi vì, em đã dâng tâm hồn của mình cho đức Phật rồi!

Rồi từ đó, em sẽ một mình đơn độc đi hết phần đời còn lại của mình. Cho dù có gặp nhiều chông gai, cho dù có phải sống đầu đường xó chợ... em cũng vẫn sẽ mỉm cười...

Sau này, anh sẽ hiểu ra tất cả!

***

“Lãng Nhi, con thích Liêu Vi Nhi à?”, tôi vô tình nghe được tiếng mẹ của Hạ Thất Lãng đang hỏi anh ta.

“Không thích!”, Hạ Thất Lãng cụt lủn đáp.

“Nghe nói trước đây con theo đuổi nó dữ lắm mà?”, mẹ anh ta nghiêng đầu, tỏ vẻ rất hào hứng. Thật là hiếm có, hôm nay bà ấy lại có thời gian hỏi chuyện đời sống tình cảm của cậu con trai.

“Con trai mẹ cần phải tốn công sức theo đuổi người khác thế sao? Những đứa theo đuổi con xếp hàng dài từ trường về đến nhà cơ đấy!”, anh ta hai tay đút túi quần, khuôn mặt không chút biểu cảm, dứt lời liền đi thẳng vào nhà.

“Chủ nhật chúng ta hẹn hai bố con cô ấy ra ngoài ăn cơm, con nhớ ăn mặc nghiêm chỉnh!”, mẹ của Hạ Thất Lãng nói với theo.

“Cái gì?”, Hạ Thất Lãng vừa đặt chân lên đại sảnh, nghe thấy vậy liền nhũn mày kinh ngạc: “Đừng mong con tham gia!”, Hạ Thất Lãng lạnh lùng buông một câu rồi đi thẳng vào trong nhà.

“Lãng Nhi!”, mẹ của Hạ Thất Lãng định lớn tiếng mắng mỏ, thế nhưng cậu con trai đã đi thẳng mà không thèm ngoảnh đầu lại. Bà cũng đành thở dài ngao ngán.

Một người phụ nữ luôn giành thắng lợi trên thương trường, vậy mà cũng đành phải khoanh tay bất lực trước cậu con trai ngang ngược.

Những chuyện mà anh ta không thích làm thì không ai có thể bắt ép được, bao gồm cả bà ấy, mẹ của anh ta.

Hai nhà Liêu, Hạ đạo này có vẻ qua lại rất thân mật, hơn nữa lại có ý tác thành cho đôi kim đồng ngọc nữ: Liêu Vi Nhi và Hạ Thất Lãng. Bởi vì hai tập đoàn tài chính này muốn bắt tay chiếm giữ càng nhiều cổ phần trên thị trường Âu Mỹ.

Tuy nhiên, một Hạ Thất Lãng xưa nay luôn tự làm theo ý mình sẽ trở thành vật hi sinh cho cuộc hôn nhân mang tính chính trị này ư? Không biết nữa... Chẳng ai có thể đoán được tâm tư của anh ta, hơn nữa mình ngày càng cách xa khỏi thế giới của anh ta rồi. Có thể trong tương lai không xa, tôi sẽ biến mất triệt để trước mặt anh ta, biến mất không để lại chút dấu vết...

***

Chủ nhật, làm xong hết việc nhà là tôi lập tức ra ngoài.

Không muốn nhìn thấy Hạ Thất Lãng ăn mặc đẹp đẽ cùng ăn cơm với gia đình Liêu Vi Nhi, cũng không muốn phải bối rối khi chạm mặt anh ta ở nhà nếu như anh ta không đi dự tiệc.

Vì vậy, tốt nhất tôi vẫn nên tránh xa anh ta ra thì hơn.

Trên đường phố, những dòng người đi lại nườm nượp, những chiếc xe hơi biến hiệu khác nhau chạy như bay trên đường phố. Cảnh vật đâu đâu cũng tràn đầy sức sống, tất cả mọi thứ đều rất tươi đẹp!

Thế nhưng, tôi cảm thấy mình thật cô đơn! Vật vả để trưởng thành, vật vả để chống chọi với cuộc đời, nhưng đến bây giờ vẫn hai bàn tay trắng. Ngay cả đến mùi hương quen thuộc của Hạ Thất Lãng cũng đang từ từ tan biến mất.

Thành phố này đã khắc ghi kí ức, những nụ cười hồn nhiên nhất tuổi ấu thơ của tôi. Nó ngày một to lớn và cao đẹp hơn nhưng lại ngày càng mờ mịt hơn trước mắt tôi.

Rõ ràng tôi sẽ bị xua đuổi... bởi vì tôi không có gia đình, một gia đình đúng nghĩa thuộc về bản thân tôi.

Trong thế giới bao la này, đâu mới là nơi dung thân của tôi... Đứng trên ngã tư đường phố, tôi mông lung nhìn ra xung quanh...

“Sao, nghĩ không ra chứ gì?”, đột nhiên sau lưng tôi vang lên một giọng nói chói tai. Ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra đó chính là người mà tôi không muốn gặp nhất, Liêu Vi Nhi.

Hôm nay, cô ấy mặc một chiếc váy màu trắng cao cổ, trông cô thật mảnh mai nhưng lại tràn đầy sức sống, thuần khiết và hoạt bát, trên tay cô là một chiếc túi bằng da có gắn đá quý, dưới chân là một đôi giày cao gót màu trắng rất hợp mốt. Cô ấy giống như một bông hoa sen trắng mọc lên từ mặt nước, mát mẻ và thanh tao, khiến cho ai nhìn thấy cũng bị mê hoặc. Nếu như không phải đã từng có khúc mắc với cô ấy, tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ nói ra những lời khen ngợi tự đáy lòng, thế nhưng bây giờ tôi... tuyệt đối không thể! Những khúc mắc trong lòng chúng tôi quá lớn, lớn đến mức ngay cả việc phải gặp mặt nhau cũng khiến cho đôi bên cảm thấy khó thở, khó thở đến mức ngạt thở mà chết.

Con gió nhẹ thổi bay tà váy tôi, nhẹ nhàng lướt qua trán tôi, mái tóc tôi. Tôi hoang mang nhìn cô ấy, rồi lập tức quay người định bỏ đi.

Khoảng cách quá lớn khiến cho tôi không thể mở miệng nói chuyện. Trước mặt cô ấy, tôi không thể cất nổi giọng nói, dù chỉ nửa lời.

“Nếu như muốn chết, thì hãy lao ra đường ngay đi, không ai có thể cứu cô được đâu! Đừng tưởng có thể dùng cách này để đoạt lấy sự đồng tình của Thất Lãng, để đòi lấy tình yêu của anh ấy! Nói cho cô biết, anh ấy là của tôi, đời này kiếp này anh ấy chỉ thuộc về một mình tôi, Liêu Vi Nhi này mà thôi!”, những cánh hoa điệp vàng thi nhau rơi xuống dưới chân tôi, mang theo màu vàng của ánh sáng và sự bi thảm. Từ đằng sau vang lên giọng nói cay nghiệt của Liêu Vi Nhi, nhưng tôi không hề quay đầu lại. So đo với loại con gái luôn cho mình là đúng như vậy thật không đáng!

Xinh đẹp như vậy mà nói năng lại độc ác không tưởng tượng nổi! Đúng là chỉ được mỗi lớp vỏ bọc bên ngoài!

“Sao, không dám mở miệng nói chuyện với tôi à? Biết ngay mà, cô đã dùng cái thái độ im lìm ấy để quyến rũ Thất Lãng, đúng là đồ mặt dày!”, tôi không thèm đếm xỉa đến cô ta, vậy mà cô ta vẫn không chịu buông tha, vẫn ra sức mà chửi bới.

“Đồ mặt dày! Chẳng khác gì bà mẹ đã chết của cô, sinh ra trên đời chỉ có biết quyến rũ đàn ông mà thôi!”

Nghe cô ta nói vậy, tôi lập tức quay người lại, tiến đến trước mặt cô ta và cho cô ta hai cái bạt tai như trời giáng: “Cô có thể sỉ nhục tôi nhưng tuyệt đối không được sỉ nhục mẹ tôi! Tuyệt đối không thể!”, tôi nhìn cô ta, ánh mắt giận dữ.

Mẹ tôi là người mẹ vĩ đại nhất trên đời này! Bà chờ đợi tình yêu, rơi nước mắt vì tình yêu và chết cho tình yêu... giống như nàng tiên cá dưới biển sâu, cả cuộc đời chỉ mãi mê theo đuổi ra câu chuyện cổ tích tuyệt vọng và bi thương ấy. Tôi không cho phép bất kì ai được sỉ nhục tâm hồn cao quý của bà! Bất kì ai cũng không được phép!

Liêu Vi Nhi lấy tay ôm mặt, đôi mắt đỏ vằn vì tức giận, lồng ngóng không biết làm thế nào. Rõ ràng cô ta đang bối rối vì trước nay chưa từng nhìn thấy tôi tức giận đến vậy.

Cô ta trợn mắt, nghiêng chặt răng, dường như đang định há miệng chửi mắng tôi. Nhưng đột nhiên ánh mắt như trùng xuống, đáng thương như một đứa trẻ bị người ta bắt nạt, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Điều bộ đáng thương khiến cho tôi động lòng trắc ẩn.

“Xin lỗi, tôi không cố ý... mặc dù nói như vậy sẽ khiến cho cô rất đau lòng, nhưng tôi không thể không nói. Thất Lãng anh ấy xưa nay chưa từng yêu cô, sao cô cứ cố ý bám lấy anh ấy thế? Người mà anh ấy thích là tôi! Vì vậy xin cô hãy buông tay ra đi! Như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người? Tiếp tục đeo bám sẽ khiến cho cô càng đau khổ thêm thôi!”

Cái gì? Cô ta đang nói cái quái quỷ gì thế nhỉ? Rõ là kì quặc! Dường như có gì đó bất ổn... tôi đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Liêu Vi Nhi, chăm chăm quay đầu lại. Sau đó, cái mà tôi chạm phải... là ánh mắt kiêu ngạo và sắc lạnh.

Là mẹ của Hạ Thất Lãng! Lúc này, bà ta đang ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng màu đen, ánh mắt chăm chăm nhìn vào tôi qua cửa kính ô tô.

Liêu Vi Nhi quả là một cô gái ghê gớm! Sau khi bị Hạ Thất Lãng làm cho tổn thương, cô ta đã nghĩ ra ý tưởng sử dụng con át chủ bài, tức là mẹ của Hạ Thất Lãng để xoay chuyển tình thế.

Bị Liêu Vi Nhi giăng bẫy, tôi không biết nói gì, chỉ cúi đầu chờ đợi những lời si nhục và mắng chửi chuẩn bị giáng xuống.

Thế nhưng, mẹ của Hạ Thất Lãng không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn tôi hồi lâu, sau đó nói: “Vi Nhi, lên xe đi cháu!”

Liêu Vi Nhi lườm tôi một cái, sau đó lên xe, tay vẫn bưng mặt ra vẻ đáng thương lắm. Hừ, thật là biết giả vờ!

Tôi nheo mắt nhìn theo bóng dáng của chiếc xe hơi đang khuất dần.

Mẹ ơi, con mệt mỏi quá, thực sự mệt mỏi lắm rồi...

Sau một ngày lang thang ở trên đường, tôi lê tấm thân mệt mỏi, đau nhức về nhà.

Hạ Thất Lãng không có ở nhà, không biết có phải anh ta đã đi ăn tiệc với bố con Liêu Vi Nhi rồi hay là đã ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt? Ai dà, nghĩ nhiều thế để làm gì? Anh ta sống chết có liên quan gì đến mình? Dù sao thì tôi cũng sẽ phải là người tan biến hoàn toàn trong cuộc đời của anh ta.

Trở về phòng, tôi nằm bò ra bàn, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn lên bầu trời cao xanh thẳm, nghĩ ngợi rất nhiều chuyện: về thời thơ ấu tươi đẹp của tôi, về cây ngô đồng mà chúng tôi đi qua mỗi lần đi theo anh ta, về cánh đồng hoa cải vàng rực rỡ mà chúng tôi đã đạp xe qua...

Ánh mặt trời năm đó, thật rạng rỡ.

Thế nhưng, hai chúng tôi đã xa cách lắm rồi, không thể nào quay lại với quá khứ được nữa.

“Thanh Đằng, phu nhân về rồi, còn dẫn theo khách quý nữa, mau ra ngoài làm việc đi!”, thím Lan vội vã chạy vào phòng gọi tôi.

“Vâng ạ, cháu ra ngay đây!”, tôi chỉnh lại quần áo rồi vội vã chạy ra.

Ra đến bên ngoài, tôi mới phát hiện ra “khách quý” không ai khác chính là Liêu Vi Nhi! Ăn một bữa cơm còn chưa đủ, lại còn muốn đến nhà người ta tiếp tục bồi dưỡng tình cảm hay sao? Hừ!

“Thím Lan, Lãng Nhi có ở trên lầu không?”, mẹ của Hạ Thất Lãng đặt túi sách ở trên ghế sofa và lên tiếng hỏi thím Lan.

“À, thiếu gia đã ra ngoài từ sớm rồi, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại ạ!”, thím Lan đáp.

Ra ngoài từ sớm? Điều đó cho thấy anh ta đã không đi dự tiệc! Đột nhiên một niềm vui nho nhỏ như dâng lên trong lòng tôi, tôi làm sao thế nhỉ? Có thể là do nghĩ tới sự thất vọng trên khuôn mặt của Liêu Vi Nhi đã khiến cho tôi vui như vậy! Hừ, nhất định là như vậy rồi!

Mẹ của Hạ Thất Lãng khẽ gật đầu rồi quay sang hỏi Liêu Vi Nhi: “Cháu muốn uống gì? Cà phê nhé!”

“Vâng ạ!”, Liêu Vi Nhi gật đầu, sau đó cười xảo quyệt: “Cháu muốn uống Blue Mountain, đó là loại cháu vẫn thường uống!”

Mẹ của Hạ Thất Lãng nhìn Liêu Vi Nhi hồi lâu rồi nói: “Không tồi, có khẩu vị đấy! Quả là xứng danh công chúa của tập đoàn tài chính! Nhà ta mới mang từ Mỹ về loại Blue Mountain nguyên chất, cháu uống thử xem?”

“Vâng ạ... cảm ơn di! Cháu biết chắc chắn nhà di sẽ có loại cà phê cao cấp này mà!”, Liêu Vi Nhi thật là khéo nịnh, khiến cho một người phụ nữ mặt mày lúc nào cũng nghiêm trang bỗng bật cười thích thú.

“Thanh Đằng, mau đi pha cà phê!”, mẹ của Hạ Thất Lãng nói.

“Vâng ạ!”, tôi gật đầu đáp.

Hừ, đương nhiên Blue Mountain chính là cà phê thượng hạng rồi!

Blue Mountain vốn là tên một ngọn núi nổi tiếng, là đỉnh núi cao nhất cách mặt nước biển hơn một nghìn mét, nằm ở phía đông hòn đảo Jamaica. Ngọn núi này được bao quanh bởi biển Caribe, mỗi ngày thời tiết nắng ấm, mặt trời sẽ chiếu thẳng xuống mặt biển xanh ngắt khiến cho trên đỉnh núi sẽ phản xạ ra ánh sáng màu xanh của nước biển, vì vậy mà nó được đặt cho cái tên này. Ngọn núi này nằm trong khu vực trồng cà phê, có đất đai phì nhiêu, không khí trong lành, không bị ô nhiễm, khí hậu ẩm ướt, quanh năm có mưa và sương mù. Chính kiểu khí hậu này đã mang đến cho con người một loại cà phê Blue Mountain nổi tiếng trên thế giới của Jamaica. Loại cà phê này hội tụ tất cả những ưu điểm của các loại cà phê thượng hạng, không chỉ có mùi vị nồng nàn mà còn là sự kết hợp hoàn hảo giữa ba vị: ngọt, chua, đắng... vì vậy nó hoàn toàn không mang vị đắng, lại có vị chua phù hợp. Bởi vì sản lượng cà phê này cực thấp nên giá trị của nó vô cùng đắt đỏ.

Cà phê Blue Mountain có mùi vị tao nhã vô cùng quyến rũ, nó là sự hòa quyện hài hòa giữa vị ngọt, vị chua và vị đắng, thêm vào đó là mùi hương nồng nàn khiến cho nó trở thành đam mê của biết bao nhiêu người. Cà phê từ từ trôi vào cổ họng vị đắng sẽ chuyển dần thành vị ngọt, làm cho người ta uống mà không chán, uống hết rồi mà dư vị vẫn còn phảng phất.

Đương nhiên, cà phê Blue Mountain nguyên chất chắc chắn vô cùng quý giá, người bình thường không thể mua nổi.

Mới lần đầu tiên đã bắt tôi đi pha cà phê thượng hạng cho cô ta uống, tôi thật không cam tâm! Tuy nhiên, không ai dám làm trái lệnh của phu nhân, và

vậy tôi đành phải ngoan ngoãn đi pha và bưng lên.

Một chút ngưỡng mộ, một chút đố kỵ, Liêu Vi Nhi rõ ràng là rất khéo léo trong việc cư xử với phu nhân. Lúc bê cà phê lên, tôi nhìn thấy mẹ của Hạ Thất Lãng đang cười rất tươi với Liêu Vi Nhi. Ở nhà họ Hạ đã bao nhiêu năm, nụ cười tươi tắn này của bà ấy tôi hiếm khi được nhìn thấy.

“Cà phê đã pha xong rồi ạ!”, tôi bưng khay đựng cà phê đến cái bàn dài trước mặt họ, sau đó, cẩn thận bê lên đưa cho từng người.

“Ồ, cảm ơn! Cứ để tôi tự làm!”, khi tôi chuẩn bị đặt cốc cà phê xuống trước mặt, Liêu Vi Nhi liền thò tay ra đỡ lấy: “Á... nóng quá!”, Liêu Vi Nhi kêu lên.

Trời ơi, cái cốc bị đổ, tay của Liêu Vi Nhi bị bỏng rồi! Nhưng mà ban nãy... là cô ấy thò tay ra cố tình hất đổ cái cốc đấy chứ! Nhưng từ phía phu nhân nhìn sang rõ ràng là do tôi làm đổ.

“An Thanh Đằng, cô làm cái gì thế hả? Các người mau mang thuốc bỏng lên đây cho tôi!”, bà ta trách móc tôi bằng giọng đánh thếp rồi quay lại quát mấy người giúp việc đằng sau.

“Hu hu...”, Liêu Vi Nhi bịt chặt lấy cái tay đã đỏ lựng lên như móng lợn, nước mắt lã chã: “Thanh Đằng, tôi biết cô thích Thất Lãng, cô sợ tôi cướp mất anh ấy nên mới cố tình đối xử với tôi như vậy đúng không... Buổi sáng cô đã đánh tôi hai bạt tai rồi, lẽ nào còn chưa đủ? Rốt cuộc phải làm thế nào mới khiến cô không còn thù hận?”, vừa nói nước mắt cô ta vừa tuôn rơi.

Khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa sen trắng của cô ta trông thật là ai oán, khiến cho người khác phải thương cảm. Lúc này, cho dù có không phải là lỗi của tôi thì tôi cũng bị cô ta bôi nhọ rồi.

“An Thanh Đằng, cô thật là quá đáng! Nhà họ Hạ có một người giúp việc độc ác như cô thật là đáng xấu hổ!”, phu nhân tròn mắt nhìn tôi, giọng nói nghiêm khắc.

Tôi cúi đầu, để mặc cho bà ta mắng mỏ mà không thèm lên tiếng biện luận cho mình. Bởi vì, nói bất kì điều gì bây giờ cũng chỉ là dư thừa, ở đây hoàn toàn không có cơ hội cho tôi được giải thích.

“Thiếu gia!”, đột nhiên, cái bóng của Hạ Thất Lãng xuất hiện ở trên đại sảnh, những người đứng hai bên liền cung kính cúi chào anh ta.

“Thất Lãng...”, Liêu Vi Nhi nhìn Hạ Thất Lãng, khuôn mặt tỏ rõ vẻ vui mừng. Thế nhưng, lập tức những giọt nước mắt của cô ta lại ứa ra.

Lại tỏ vẻ đáng thương! Chiêu này của cô tôi biết rõ quá rồi!

“Có chuyện gì thế? Sao cả nhà lại loạn lên thế này?”, Hạ Thất Lãng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi lên tiếng hỏi.

“Vi Nhi tiểu thư bị bỏng, là do Thanh Đằng làm đổ cốc...”, cô giúp việc lớn tuổi hơn tôi đang bôi thuốc cho Liêu Vi Nhi tranh lên tiếng trước. Trên thế giới này, người không biết phân biệt trắng đen, phải trái thật nhiều như bột xà phòng! Chỉ cần bạn có thân phận cao quý thì nhất định sẽ có kẻ tranh nhau đến nịnh bợ!

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy! Phạm phải lỗi lớn như vậy, phải trừng trị thích đáng! Hai người các người, lôi cô ta xuống tầng hầm! Không cho ăn cơm! Tối nay ở đó rồi tự kiểm điểm bản thân đi!”, phu nhân ra lệnh cho hai người giúp việc đứng bên cạnh.

“Bị bỏng rồi sao? Sao lại bất cẩn thế? Nào, đến phòng anh đi, anh có thuốc bỏng tốt lắm...”, Liêu Vi Nhi còn đang ngây người kinh ngạc thì Hạ Thất Lãng đã kéo tay cô ấy đi lên lầu.

Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm của anh ta, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra, khuôn mặt trắng nõn, khóe ngoá ấy lúc này cực kì ảm áp.

Từ đầu đến cuối, anh ta đều không liếc nhìn tôi lấy một cái. Có lẽ tôi thực sự dễ tiện đến không thể chịu nổi, thật sự thấp hèn như cỏ rác. Trong khoảnh khắc bị tổng vào tầng hầm, không ai cho tôi lấy một cái nhìn thương hại!

Mẹ ơi, mẹ nói xem, có phải con sống quá đau khổ hay không?

Tôi cúi đầu, mím chặt môi, cố gắng hết sức để có thể mỉm cười. Thế nhưng, đôi mắt tôi đang mờ dần, mờ dần...

Tôi quay người, lẻ bước xuống tầng hầm...

Điều tiếp theo tôi phải đối mặt là một đêm rất dài, rất dài dưới tầng hầm lạnh buốt...

Lần này, chúng ta thật sự xa cách rồi... bắt đầu từ giây phút em quay người bước đi! Kể từ lúc ấy, anh nằm yên trong sự ảm áp của mình, còn em im lìm trong hồ sâu lạnh giá.

Cho dù có thịt nát xương tan... cũng chẳng còn quan hệ gì đến anh nữa.

Xin anh đừng quay đầu lại, đừng thương hại em, đừng nhớ nhung đến em, càng không nên vì em mà rơi lệ...

Bởi vì, anh không xứng...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cô hồn bất diệt

Sáng sớm, tôi lê tấm thân đau nhức ra ngoài cửa sổ, kéo rèm cửa lên. Bên ngoài kia là bầu trời cao trong vắt. Những đám mây mỏng như lụa nhẹ nhàng trôi trên bầu trời, hợp rồi tan, tan rồi lại hợp, hình thành nên những hình thù kì quái. Đây là lần đầu tiên tôi tỉ mỉ quan sát “mảnh đất thánh” này, một cảm giác thật thú vị!

Hôm nay, tôi phải đi gặp mẹ tôi. Linh hồn của bà ấy ở bên bờ biển, cô độc ngồi hát, vĩnh viễn không ai có thể nghe thấy tiếng hát của bà, vĩnh viễn không có ai buồn thương cho nỗi đau của bà.

Theo truyền thuyết, những linh hồn không có bia mộ sẽ không được lên thiên đường. Mà linh hồn của mẹ tôi, chính là một linh hồn không có bia mộ. Mộ của mẹ nằm trên một ngọn núi rộng lớn, trên đó mọc đầy những bông hoa cúc dại. Ở đó, là nơi gần biển nhất, chỉ cần cúi đầu sẽ nhìn thấy mặt biển rộng lớn đang cuộn sóng ở dưới chân. Mẹ nói, chỉ cần nghe thấy tiếng sóng vỗ vào đá, hạnh phúc sẽ giống như cái vỏ ốc dưới ánh tà dương, khom lưng xuống là có thể nhặt được.

Những con đường ở đây rất gồ ghề, uốn lượn như một con rắn, một bên là vách đá sâu thẳm. Tôi mang theo một bó hoa cúc, mang theo cả những hồi tưởng sâu sắc về mẹ lên núi.

“Mẹ ơi, con đến thăm mẹ đây, gần đây mẹ có khỏe không?”, tôi nhẹ nhàng nói với mẹ. Gió nhẹ thổi qua, những bông hoa cúc vàng khẽ lay động, những nụ hoa chớm nở, chẳng khác gì nụ cười dịu dàng của mẹ, làm cho trái tim tôi cảm thấy ấm áp, ngọt ngào nhưng cũng không kém phần chua chát...

Năm đó, tro cốt của mẹ do chính tay tôi rắc ở nơi này. Đến nay, sự phiền muộn của mẹ, sự tuyệt vọng của mẹ, máu và nước mắt của mẹ... đều đã rơi trên mảnh đất xanh tươi này.

Hạnh phúc cả đời của mẹ, sinh ra từ thù hận và tiêu tan vì thù hận. Đến nay, đồng tro tàn ấy lại đang nuôi dưỡng mảnh đất hoang lạnh này.

Mẹ chính là bông hoa đẹp đẽ và cô đơn nhất trên đời này.

Tôi cầm những bông hoa cúc trong tay xuống giữa ngọn núi, rồi quỳ xuống, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hít hít hơi thở của mẹ, mùi hương của mẹ...

Mẹ ơi, con phải đi rồi, mãi mãi rời xa nơi này, hi vọng mẹ sẽ không cảm thấy cô đơn, bởi vì, trái tim của con, mãi mãi ở bên mẹ...

Những con sóng dưới chân cứ vô tình đập mạnh vào vách đá, hết con sóng này đến con sóng khác, lấp đi tiếng khóc thê lương và cô đơn trong những ngày hè nóng bức này. Biển rộng mênh mông có những cánh chim đang rộng bay lượn trên bầu trời, có những nụ cười như ánh bình minh, có cả bóng dáng những con tàu to đẹp...

Mẹ ơi, sao mẹ không cho con dựng cho mẹ một tấm bia mộ? Không có ai nghe thấy tiếng mẹ nghẹn ngào đằng sau những con sóng, nhưng con có thể nghe thấy. Mỗi khi những con tàu nặng nề lướt qua trong giấc mơ của con, con như lại nghe thấy tiếng khóc của mẹ, nghẹn ngào... vô cùng chân thực!

Con hận vùng biển quanh năm xanh biếc này, bởi vì nó, đã khiến cho mẹ của con, trở thành một cô hồn bất diệt.

Kẻ xấu xa kia, ông đừng có quay về! Muốn khiến cho mẹ tôi trông ngóng bóng dáng ông trở về sao? Ông không xứng!

Mẹ ơi, con phải đi rồi, con thật sự phải đi rồi! Mãi mãi không bao giờ quay lại... Nếu như, có một ngày con ngã xuống, mẹ đừng khóc vì con... mẹ nhé!

Mẹ phải đứng hiên ngang trên vách đá này, để mà tự do chửi mắng, tự do ca hát...

Vĩnh biệt, mẹ thân yêu của con!

Nước mắt tuôn rơi, mỉm cười lần cuối với mảnh đất bao la cùng với những bông hoa cúc dại, tôi nhẹ nhàng cất bước về nhà.

Thế nhưng, đúng lúc tôi định cất bước quay về, đột nhiên tôi trông thấy một cái bóng quen thuộc đang dựa vào một thân cây to, là Hạ Thất Lăng! Tôi lén liếc nhìn anh, rồi lặng lẽ xuống núi, không nói nửa lời.

“Đi nhanh thế làm gì? Cúi đầu chào tôi đi, có thể tôi sẽ cân nhắc chở cô về!”, đi hết một con dốc, đến đoạn đường tương đối bằng phẳng, trước mắt tôi bỗng nhiên hiện ra một chiếc xe màu trắng. Nhưng trong thế giới của tôi, có thể ngồi trên chiếc xe màu trắng này lượn quanh thành phố cùng với Hạ Thất Lăng chỉ có duy nhất một người. Quả nhiên, đằng sau tấm cửa kính đang từ từ hạ xuống kia, một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trước mặt tôi, là Liêu Vi Nhi.

“Lén lén lút lút theo sau người ta đúng là đồ vô liêm sỉ!”, nói xong, tôi tiếp tục đi xuống núi.

“Đừng vội đắc chí! Trời sắp mưa rồi, cô sẽ hối hận cho xem!”, Liêu Vi Nhi kiêu ngạo nhìn tôi, lạnh lùng nói.

Tôi không muốn có chút quan hệ nào với loại người vô liêm sỉ như vậy, chỉ ở bên cạnh cô ta thêm một giây thôi tôi cũng cảm thấy khó chịu! Vì vậy tôi sai bước nhanh hơn, rồi từ từ bỏ chạy. Thế nhưng, không thể không phủ nhận rằng điều cô ta nói là đúng, hình như trời sắp mưa rồi! Buổi sáng bầu trời trong xanh là thế, vậy mà bây giờ mây đen mù mịt, lại có tiếng sấm đùng đùng nổ gần.

“Rào... rào...”, khi tôi mới đi xuống lưng chừng núi, cơn dông gió đã nhanh chóng ập đến! Bầu trời xinh đẹp bỗng dưng lên cơn dông tố dữ dội, dữ dội chẳng khác gì một cơn ác quỷ đang nổi cơn thịnh nộ. Mưa như tấp vào mặt, vào da thịt tôi, trong phút chốc đã phá hủy thế giới của tôi. Tôi ngã lăn lóc trên sườn dốc, đất bắn lăm lăm trên mặt, trên khắp người.

Tôi buộc phải quay về thật nhanh, thế nhưng đường xa như vậy, dường như cứ đi mãi mà vẫn không hết. Hơn nữa bên cạnh lại là vách đá cheo leo, chẳng may ngã xuống chắc chắn tan xương nát thịt. Cho dù thế nào, tôi cũng phải nhanh chóng xuống núi, nếu không rất có thể khu đất mềm nhũn này sẽ bị lộ, như vậy thì phiền phức to!

Đúng lúc ấy, một tiếng động rất lớn vang lên ở trước mặt tôi, điều tôi lo lắng nhất đã xảy ra, đất đá đã sạt xuống chặn mất đường đi rồi.

Con đường duy nhất trước mắt thế là đã bị chặn đứng, chẳng khác gì một bức tường không thông gió, nằm sừng sững trước mặt tôi. Nếu như tôi đi nhanh thêm một chút có lẽ đã bị chôn sống ở dưới đồng bùn đất này rồi.

Nhưng nếu thật sự như vậy thì tốt quá! Như vậy, tôi có thể nắm lấy vạt áo của mẹ, núp sau lưng của mẹ, không sợ dông tố, không sợ những ánh mắt khinh bỉ lạnh lùng, không sợ những móng vuốt của Hạ Thất Lăng sẽ vô tình cào cấu lên da thịt mình...

“Chết rồi, hôm nay chúng ta bị kẹt ở đây rồi!”, cùng với tiếng ô tô đang lại gần là tiếng của Liêu Vi Nhi.

Tôi đứng trong cơn mưa như trút nước, ngẩng người nhìn bức tường đất đá chặn ngay trước mặt.

“Cô không sao chứ?”, đột nhiên có người từ trên xe nhảy xuống, nắm chặt lấy cánh tay tôi.

“Có sao hay không cũng đâu liên quan gì đến cô!”, không ngoảnh đầu lại, tôi lạnh lùng nói và gạt tay Liêu Vi Nhi ra, rồi lập tức tránh ra một chỗ xa cô ta.

Tôi nói rồi, ở bên cạnh một người như cô ta dù chỉ một giây cũng là một điều sỉ nhục đối với tôi.

“Liêu Vi Nhi, lên xe cho tôi! Cô để ý đến chuyện của người khác làm gì?”, Hạ Thất Lăng nắm chặt vô lăng, nhìn ra bên ngoài, khuôn mặt không chút biểu cảm nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lùng.

“Vâng!”, Liêu Vi Nhi gật đầu rồi quay lại nói với tôi: “Xin lỗi nhé, Thất Lăng nhà tôi không muốn tôi lo chuyện của người khác”, cô ta nhìn tôi cười gian xảo rồi chụp ô chui vào trong xe.

Khi cô ta dựa vào vai của Hạ Thất Lăng và đóng sầm cửa xe lại, tôi ngẩng đầu lên mỉm cười với họ, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Tôi không thể mất mặt, tôi không thể để mất mặt trước mặt mẹ tôi... cho dù trái tim tôi có đang thổn thức, có đang rớm máu... tôi cũng vẫn giữ trên môi nụ cười mà tôi gửi tặng cho mẹ trong suốt quá trình trưởng thành của mình.

Mưa vẫn không ngừng xối xả, nước chảy trên khuôn mặt... không rõ là nước mưa hay nước mắt. Tôi ôm lấy cánh tay, ngồi co ro trên con đường đầy bùn đất không biết bao lâu mà vẫn không thấy đội cứu hộ tìm đến.

Mẹ ơi... dường như con không chịu nổi nữa rồi... đầu con nặng quá, bầu trời đang quay cuồng... cơ thể rã rời... ý thức đang mất dần, đôi mắt từ từ khép lại... rồi... “Bịch” một tiếng, cơ thể tôi đổ nhào trong mưa.

Cái túi thơm có thêu “tự do” và “tà ác” luôn ở bên mình đột nhiên từ trong túi áo rơi ra. Tôi thò tay, cố gắng vớt nó ra khỏi nước mưa rồi giữ chặt ở trong lòng.

Mẹ ơi, con nói thật với mẹ nhé... con thích một Hạ Thất Lăng đeo MP3 cho con để con không nghe thấy tiếng anh ấy hôn người khác, một Hạ Thất Lăng cọ cọ vào mũi con và thân mật gọi con là Đăng Nhi, một Hạ Thất Lăng che con bắn nhưng vẫn ôm con vào lòng, một Hạ Thất Lăng tặng cho con túi thơm và nói cả đời sẽ không buông tay con ra, một Hạ Thất Lăng chịu đói để con được ăn nhưng vẫn nói sẽ hành hạ con... Nhưng bây giờ, anh ấy đã nằm trong vòng tay ấm áp của người khác, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tôi chỉ là một con vịt xấu xí vẫn chưa trưởng thành thì đã bị chủ nhân nhẫn tâm bắt đi phóng sinh. Những chiếc lông vũ trên cơ thể, vẫn còn lưa thưa. Thế nhưng khi tôi ngoảnh đầu lại, cái tổ ấm áp trong trái tim tôi đã hoàn toàn mất.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình tôi, ôm cái giá lạnh, bồi hồi nhớ về quá khứ.

Mẹ đã nhìn thấy chưa?

Kể từ nay, một Hạ Thất Lăng mà con yêu... đã chết... ở trong trái tim con... chết mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tử La Lan vĩnh hằng

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

Tôi không biết ai đã đưa tôi vào đây, cũng không muốn biết. Cả căn phòng trống không, bao phủ là một màu trắng lạnh lẽo. Tôi tưởng rằng, tôi chỉ là một thứ bỏ đi trong thế giới này, cho dù có chết cũng không có ai ở bên cạnh. Nhưng, Lạc Lạc thêm lần nữa lại mang đến sự cảm động cho tôi.

Vừa mở mắt ra, tôi đã nhìn thấy ánh hào quang màu vàng bên cạnh cửa sổ, trong thế giới đen tối, thứ hào quang ấy như mang lại ánh sáng rực rỡ cho tôi. Nước mắt khẽ lăn qua má, tôi nằm yên lặng ngắm nhìn cái bóng gầy gò của anh. Tại sao, tại sao anh không nhẫn tâm bỏ rơi em? Tại sao trong lúc em tuyệt vọng nhất, người luôn ở bên cạnh em lại chính là anh? Sự kiêu ngạo đáng thương của em... thấp hèn đến vậy, nhỏ bé đến vậy...

“Lạc Lạc, hãy dẫn em đi! Mãi mãi rời xa nơi này, rời xa Trung Quốc!”, Tôi khẽ nói với bóng người đang đứng bên cửa sổ.

“A, em tỉnh rồi à?”, anh quay đầu lại, trong ánh mắt toát lên sự vui mừng hiếm thấy.

“Chúng ta cùng đi nhé, rời xa nơi này, rời xa Trung Quốc!”, tôi vẫn tiếp tục nói, không để ý đến xung quanh.

“Em chắc chắn là mình không hành động theo cảm tính đấy chứ?”, anh đến bên giường, nghiêng đầu hỏi tôi. Mái tóc màu vàng ghé sát vào mặt tôi, khiến cho tôi có cảm giác mình đang được ôm ấp trong vòng tay.

Tôi thò hai tay ra, cẩn thận ôm chặt lấy anh, rồi vùi vào mặt anh thì thầm, “Em chắc chắn!”

Anh có vẻ hơi bối rối, toàn thân như đang run lên, thế nhưng chẳng mấy chốc đã lấy lại được bình tĩnh, cứ để mặc tôi ôm lấy anh, không phụ họa theo, nhưng cũng chẳng nói nửa lời.

“Lạc Lạc, bị một người thần kinh đeo bám như vậy, anh có sợ không?”, tôi nhìn ta ngoài cửa sổ, nụ cười nhạt nhòa.

“Không sợ!”, anh vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, “Bởi vì cả hai ta cùng cô độc, bởi vì, anh và em giống nhau, đều là những đứa con hoang trong mắt người khác...”

Giọng nói của anh vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp nhưng lại khiến cho tôi như bị hàng nghìn cái gai đâm phải. Trái tim tôi, bỗng chốc trở nên nghẹt thở! Nhưng lời anh nói... nghe sao mà quen thuộc thế, dường như đã nghe thấy ở đâu đó rồi?

Đột nhiên, một thứ gì đó lướt qua trong đầu tôi, một tia sáng lóe lên trong đầu... đầu tôi đau dữ dội... trời đất như quay cuồng. Tôi mê mang như người trong giấc mộng... rồi đột ngột tôi nhận ra, thứ vụt qua trong đầu tôi, chính là kí ức đã mất bảy năm về trước! Một kí ức bên cạnh Lạc Lạc! Một chuỗi kí ức cực kì quý giá đối với tôi!

Hóa ra, Lạc Lạc trước mắt tôi, Lạc Lạc thân yêu của tôi, chính là người tôi đã quyết tâm chờ đợi cả cuộc đời!

Ánh mắt màu hổ phách nhàn nhạt bi thương, nhưng, khuôn mặt anh lại rất tĩnh lặng, chỉ có những ngón tay dài đang lướt nhẹ trên mái tóc tôi, nhẹ nhàng, dịu dàng... như tiết tấu của bản nhạc du dương...

Lạc Lạc, em nghĩ là em đã biết nên làm như thế nào rồi...

“Thanh Đằng, anh hứa với em, sẽ dẫn em rời xa thành phố này, vĩnh viễn rời xa nó...”, nói xong, anh ôm chặt lấy tôi, để tôi vùi đầu vào lồng ngực ấm nồng của anh.

Khoảnh khắc ấy, khi người thấy mùi xà phòng đã lâu lắm rồi mới tìm lại được, tôi đã mỉm cười... trong nước mắt!

***

Sau hai ngày nằm viện, cuối cùng tôi cũng được xuất viện.

Những ngày tháng, vẫn cứ bình lặng trôi qua. Tôi và Hạ Thất Lăng ai có cuộc sống của người nấy, không hề đụng chạm đến nhau. Những sinh hoạt hàng ngày của anh ta đã không còn cần đến tôi, còn tôi cũng không còn nمیم cười phụ họa theo những bước chân trưởng thành của anh ta nữa. Chúng tôi cùng sát vai nhau, nhưng sau đó lại quay lưng vào nhau, ai đi đường nấy, khoảng cách ngày càng xa hơn.

Gần đến kì thi cuối kì, cuối cùng Y Tùng Lạc cũng đã tận dụng được những mối quan hệ của gia đình để xin cấp visa đi Pháp cho chúng tôi. Điều này có nghĩa là... tôi sắp phải ra đi, biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của Hạ Thất Lãng! Vĩnh viễn biến mất...

Tôi bắt đầu âm thầm thu dọn hành lí của mình, giấu giếm với tất cả mọi người trong nhà họ Hạ. Tôi không thể để cho họ phát hiện, tuyệt đối không thể! Bởi vì, thứ tôi muốn mang theo không chỉ có bản thân mình, mà còn cả món đồ chơi Hạ Thất Lãng luôn nắm giữ trong tay – Bối Nhi! Cô bé là vật cưng duy nhất mà chính tay tôi đã nặn ra cho Hạ Thất Lãng, nhưng tôi không thể để nó lại cho anh ta được! Tất cả những gì có liên quan đến tôi, tôi đều sẽ mang đi hết!

Buổi tối, sau khi kiểm tra hết sổ hành lí, tôi âm thầm đi tìm Bối Nhi! Lúc ấy, con bé vừa mới trở về phòng từ phòng vẽ tranh, thế là tôi liền gọi nó lại.

“A, chị Đăng!” , ngoảnh lại nhìn thấy tôi, nó liền nhoén miệng cười, vui vẻ chạy lại bên tôi.

Tôi quỳ xuống bên cạnh Bối Nhi, xoa xoa mái tóc vàng hoe và mềm mại của nó: “Lúc nào cũng chạy nhảy, nghịch ngợm, mồ hôi mồ kê nhễ nhại thế này!”

Nó ôm lấy cổ tôi, mắt chớp chớp rồi cười ha ha: “Bởi vì em ngửi thấy trên người chị Đăng có mùi hương rất đặc biệt! Giống như anh Lãng vậy, thế nên em mới háo hức chạy đến!”

Nụ cười trên khuôn mặt tôi từ từ thu lại, khuôn mặt lập tức không chút biểu cảm, nháy mắt nói với Bối Nhi: “Bối Nhi tinh ranh lắm rồi nhé! Cứ thế này chị Đăng sẽ không thích em nữa đâu!”

“Chị Đăng ơi, chị đừng giận mà! Vì những gì em nói đều là sự thật!”, Bối Nhi mím môi, cúi đầu buồn bã, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, nói: “Chị biết không? Mỗi lần chị Đăng nằm bò lên bàn ngủ gật vì mệt mỏi, anh Lãng đều vào đắp áo cho chị đấy!”

Tôi mở to mắt ngạc nhiên: “Thế sao trước đây em nói là thím Lan vào khoác áo cho chị?”

“Đấy là bởi vì anh Lãng không cho em nói...”, con bé cúi đầu nhưng miệng còn lí nhí: “Có nhiều khi em thấy anh Lãng ngồi bên cạnh chị Đăng, nhẹ nhàng ôm lấy chị nữa”.

Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khiến cho tôi không biết làm gì ngoài việc mở to mắt kinh ngạc.

“Bởi vì lúc chị Đăng ngủ say là lúc chị ngoan nhất, nũng nịu nhất”, Bối Nhi nhìn tôi, ánh mắt hồn nhiên.

Bất chợt nước mắt tôi trào ra khỏi khóe mắt. Tôi ngoảnh đầu về hướng khác, lấy lại bình tĩnh rồi nắm lấy tay của Bối Nhi: “Bối Nhi, nếu có một ngày, chị Đăng khiến cho em không có thạch hoa quả để ăn, không có quần áo đẹp để mặc, không có gấu bông để ôm, em có trách chị không?”

Bối Nhi không nói gì, chỉ nhìn tôi mỉm cười thật ngọt ngào, sau đó con bé nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đâu! Chẳng phải em nói với chị rồi sao, cho dù có chuyện gì xảy ra, Bối Nhi mãi mãi tôn trọng quyết định của chị Đăng!”

“Bối Nhi...”, tôi dang hai tay ôm chặt lấy con bé vào lòng, hít một hơi thật sâu để cố gắng nén chặt những giọt nước mắt vào trong lòng.

Con bé vẫn còn nhỏ như vậy mà đã rất hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức làm cho người ta phải đau lòng. Hạ Thất Lãng là một người thông minh, đứa bé mang trong mình dòng máu của anh ta cũng thật là thông minh, không hề thua kém anh ta!

Bối Nhi thân yêu của chị, hãy tin tưởng chị Đăng! Ngoài việc không thể cho em tiền bạc, chị sẽ cho em tất cả những gì chị có, để cho em tự do trưởng thành.

“Bối Nhi, em cầm lấy cái này!”, lau sạch nước mắt, tôi đưa cho con bé một chiếc đồng hồ báo thức hình quả táo, “Ngày mai, khi nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức này kêu, em hãy thức dậy nhé! Sau đó đi ra cây ngô đồng bên ngoài cổng, chị Đăng sẽ ở đó đợi em!”

“Vâng ạ!”, Bối Nhi mỉm cười, gật đầu không hỏi thêm điều gì.

“Ngày mai khi chiếc đồng hồ kêu, có thể trời vẫn còn tối, nhưng em nhất định phải thức dậy đấy! Đừng sợ, chị Đăng sẽ đứng bên cạnh cây ngô đồng chờ em”, tôi cẩn thận dặn dò lại Bối Nhi thêm lần nữa.

“Vâng ạ, em sẽ thức dậy đúng giờ!”

“Nhớ kĩ là không được nói cho bất kì ai! Bao gồm cả anh Lãng nghe chưa?”

“Vâng ạ, đây là bí mật của hai chị em mình, em sẽ không nói với ai đâu!”

“Chị Đăng biết là Bối Nhi rất ngoan, rất nghe lời mà!”, tôi xoa xoa đầu Bối Nhi, mặc dù miệng vẫn nở nụ cười nhưng nước mắt lại chỉ chực trào ra, “được rồi, bây giờ em về phòng ngủ đi, nếu không mai lại không dậy được đâu!”

“Vâng, chúc chị ngủ ngon!”, cô bé thom nhẹ lên má tôi, sau đó ôm chiếc đồng hồ báo thức hình quả táo về phòng, cái bóng vừa đi vừa nhảy nhót ấy khuất dần ở cuối cầu thang.

Khoảnh khắc cái bóng của Bối Nhi tan biến ở đầu hành lang, tôi lập tức cắn chặt răng quay đầu lại, không nhìn thấy bất kì thứ gì. Nhưng tôi biết, đôi mắt u tối ấy lại xuất hiện ở phía sau lưng tôi. Tôi âm thầm bước đi trong hành lang, tâm trạng vô cùng bất an! Đôi mắt tà ác ấy không xuất hiện lúc nào khác mà lại chính là lúc này! Tôi đã chinh giờ báo thức trên chiếc đồng hồ đưa cho Bối Nhi là năm giờ sáng, hi vọng sẽ không có sự cố nào xảy ra, hi vọng ngày mai tôi thực sự có thể ra đi, mãi mãi ra đi! Tôi ngẩng đầu lên, âm thầm cầu xin ông trời cho mọi việc diễn ra suôn sẻ. Sau đó tôi sai bước về phòng.

***

Ngày hôm sau, mới bốn giờ sáng tôi đã tỉnh giấc, vội vàng đánh răng rửa mặt và xách hành lí đi ra đứng cạnh cây ngô đồng bên ngoài cổng. Sương vẫn rất dày, thỉnh thoảng có những cơn gió lạnh thổi qua khiến cho tôi run rẩy. Nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh Bối Nhi hai mắt vẫn còn ngái ngủ, nháy nhót chân sáo chạy ra là tôi lại cảm thấy tất cả những điều này lại không có gì đáng kể.

Tôi thổi vào bàn tay mình, xoa xoa cho ấm hơn, mỉm cười tưởng tượng ra cuộc sống mới của chúng tôi... Thế nhưng, đợi đến khi mặt trời đã le lói ở phía đằng đông mà vẫn không thấy Bối Nhi xuất hiện. Điều này khiến cho tôi cảm thấy lo lắng, là Bối Nhi không dậy nổi hay là có chuyện gì xảy ra rồi? Bối Nhi của chị, nhanh lên đi em! Nếu muộn sẽ không kịp nữa đâu! Người nhà họ Hạ sáu giờ là đã tỉnh giấc hết cả rồi, nếu như đến lúc ấy chúng ta mới đi thì sẽ bị bọn họ phát giác mất.

Năm giờ năm mươi phút rồi, cái bóng bé nhỏ của Bối Nhi vẫn không thấy xuất hiện, tôi bắt đầu cảm thấy bất an. Cảm giác bất an này chỉ xuất hiện khi có đôi mắt tà ác ấy xuất hiện sau lưng tôi, thế nhưng bây giờ cảm giác ấy lại đang bao trùm lấy tôi, bóp nghẹt trái tim tôi.

Không thể tiếp tục đợi được nữa! Tôi giấu hành lí trong khóm hoa bên cạnh rồi xuyên qua con đường nhỏ trong vườn hoa, chạy về hướng phòng của Bối Nhi.

“Không thấy tiểu thư Bối Nhi đâu cả!”, tôi mới chạy lên tầng hai đã nghe thấy thím Lan chạy từ phòng của Bối Nhi ra, hốt hoảng nói.

“Sao lại không thấy? Sao có thể thế được? Tối qua mọi chuyện vẫn ổn cả mà! Thím đã tìm kĩ chưa?”, tôi tóm lấy hai tay thím Lan hỏi dồn.

“Tìm khắp trong nhà rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng tiểu thư đâu cả! Lúc sáng, khi tôi mở cửa phòng của tiểu thư đã không thấy cô bé trong đó rồi. Ban đầu còn tưởng cô ấy chạy sang phòng thiếu gia ngủ, nhưng tôi vừa từ bên đó về, không có! Tôi tìm hết trong các phòng rồi mà không thấy, ngay cả phòng của lão phu nhân cũng vào tìm rồi...”

Sao có thể như thế được? Rõ ràng tôi đã bảo con bé năm giờ phải thức dậy, đi ra phía cây ngô đồng ngoài cổng mà! Thế nhưng, tôi chờ mãi mà không thấy Bối Nhi xuất hiện, tôi tệ hơn là, lúc quay lại tìm Bối Nhi đã thấy thím Lan báo là Bối Nhi mất tích rồi!

Rốt cuộc là con bé đã đi đâu rồi? Chẳng lẽ con bé sợ hãi trước nhưng gì tôi nói với nó ngày hôm qua sao? Tại sao một đứa bé ngoan ngoãn tự dưng lại mất tích được cơ chứ?

“Thanh Đằng, cô đã không bảo vệ chu đáo thứ quý giá nhất của mình!”, trong lúc mông lung không biết phải làm gì, giọng nói của thím Lan vang lên bên tai, “Không dốc hết sức bảo vệ...”

“Thím Lan... Thím đã biết điều gì đó, đúng không?”, tôi ngẩng đầu lên, ngăn người nhìn thím.

“Rất nhiều chuyện, tôi còn chưa hoàn toàn chắc chắn!”, thím Lan cúi đầu nói, “Giờ tôi đi điều động tất cả mọi người trong nhà họ Hạ đi tìm, có thể tìm thấy hay không tôi cũng không dám chắc!”, dứt lời, thím Lan vội vã xuống lầu.

Đáng lẽ tôi phải nghĩ đến việc này từ sớm, đôi mắt ấy lúc nào cũng dõi theo từng cử động của tôi, Tối hôm qua, rõ ràng đôi mắt ấy đã xuất hiện, nhưng tôi lại ngốc nghếch không đề phòng. Tôi thật là đáng chết!

Chắc chắn thím Lan sẽ không tìm thấy Bối Nhi... Bởi vì, con ác quỷ từ trong bóng tối của nhà họ Hạ đã bắt đầu bước ra, nó đang giờ những móng vuốt sắc nhọn ấy vào nhà họ Hạ chúng tôi!

Tôi nắm chặt tay lại, tìm kiếm trong từng ngõ ngách của nhà họ Hạ.

Buổi sáng trong lành, vạn vật như vẫn còn chìm trong giấc ngủ, không gian vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng những bông hoa đang nở. Càng đến gần phòng của lão phu nhân, hơi thở của tôi càng trở nên nặng nề. Tiếng gõ lốc cốc vào con cá gỗ vang vọng bên tai.

Phòng của lão phu nhân không khóa, tôi gõ hai cái vào cửa rồi đi thẳng vào phòng.

“Phòng của tôi mà cô cũng dám tự tiện xông vào à?”, tiếng gõ lốc cốc tạm dừng, thay vào đó là tiếng quát đanh thép của lão phu nhân.

“Cháu xin lỗi, cháu biết như thế này là rất thất lễ, nhưng mà cháu bắt buộc phải vào!”, tôi cúi đầu, dừng chân trước mặt lão phu nhân: “Xin hãy trả Bối Nhi lại cho cháu!”

“Cô đang nói chuyện với tôi đấy à?” Lão phu nhân xoay chiếc xe lăn lại, đối mặt với tôi. Động tác vô cùng dứt khoát, hoàn toàn không giống với một người đã hơn chín mươi tuổi, “Đây là chỗ tịnh tu của ta, cô mau ra ngoài đi! Đừng có ở đây mà kêu gào!”

Tôi cúi đầu, yên lặng đứng ở chỗ cũ, rất lâu...

“Bà đã liên tiếp hủy hoại ba đời nhà họ An chúng tôi, lẽ nào còn chưa đủ sao? Nó chỉ là một đứa bé, một đứa bé mang trong mình dòng máu của nhà họ

Hạ”, tôi nhìn xuống đất, chậm rãi nói.

Đúng lúc ấy, tôi nhìn thấy tấm chăn màu vàng đầy trên đầu gối của lão phu nhân như đang run lên, rõ ràng là lão phu nhân đã cảm thấy bối rối. Nhưng rất nhanh bà ấy đã trấn tĩnh lại được, trên môi lại xuất hiện nụ cười hiền dịu. Nụ cười ấy khiến cho không ai hoài nghi rằng bà ấy là một người phụ nữ hiền hậu nhất trên đời. Tuy nhiên, không phải như vậy! Bà ta là một con ác quỷ, con ác quỷ đã ẩn nấp sau lưng nhà họ An chúng tôi bấy lâu nay!

“Cô hình như là người mắc bệnh tưởng tượng! Nhưng đáng tiếc, nhà họ Hạ không cần một người giúp việc giàu tưởng tượng như vậy!”

“Đừng chụp lên đầu tôi cái mũ bệnh hoạn! Đến bây giờ mà bà còn định che giấu bản thân sao? Như vậy chỉ càng khiến cho tôi cảm thấy khinh thường bà!”, tôi ngẩng đầu, nhìn xoáy vào mặt bà ta, “Bà chính là đôi mắt lén lút theo dõi tôi, dõi theo nhất cử nhất động của tôi! Tôi vẫn cứ không biết được đôi mắt ấy rốt cuộc là của ai. Cho đến tối hôm qua, khi tôi nhặt được những sợi lông màu vàng đó... Chúng chính là những sợi lông rơi ra từ tấm chăn mà bà đắp trên đầu gối!”

Bà ta ngồi yên trên xe lăn, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tối hôm qua, bà đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện của tôi và Bối Nhi. Bà biết hôm nay tôi sẽ lén dẫn con bé bỏ trốn, vì vậy bà đã nhốt nó lại, nhốt ở một nơi mà chúng tôi không thể nào tìm thấy!”

“Hừ...”, bà ta nhếch mép, cười đắc chí: “Không phải nhốt, mà là bán!”

“Bà nói cái gì?”, tôi mở to mắt, cả người cứng đờ ra, “Rốt cuộc bà đã làm gì với con bé? Bán à?”

“Đừng có hét lên như vậy trước mặt ta! Cô không có tư cách này!”, đột nhiên, mặt của bà ta thất sắc, đôi mắt trở nên vô cùng dữ tợn, mái tóc màu bạc phơ ấy đang tỏa ra ánh hào quang sắc lạnh khiến cho người khác phải run mình.

“Tại sao bà lại nhấn tâm đến vậy... nó chỉ là một đứa bé thôi mà!”, tôi lúc này đã hoàn toàn mất đi lí trí. Tôi lao đến bên cạnh bà ta, lắc mạnh người bà ta như lắc một con búp bê vô tri vậy: “Bà bán nó đi đâu rồi? Nói mau! Bà mau nói cho tôi biết đi!”

Bà ta không thèm đếm xỉa gì đến thái độ điên cuồng của tôi, đôi mắt bà ta hướng ra phía xa, chậm rãi nói: “Có khi nó được bán làm con dâu cho mấy lão già ở khu miền núi nghèo nàn phía tây bắc rồi cũng nên! Hoặc cũng có thể nó sẽ trở thành đứa bán thuốc phiện ở đâu đó, hoặc cũng có thể nó đã bị đám buôn người sang châu Mỹ như đám nô lệ châu Phi ở thế kỉ XIX rồi...”

“Bà là con quỷ độc ác! Không có nhân tính!”, đã đến bước này, tôi cũng như hóa điên, thật sự điên rồi! Tôi lao vào lấy hết sức bóp cổ bà ta, “Bà sẽ không được chết dễ dàng đâu!”

Bà ta tóm lấy tay tôi, không ngừng ho sặc sụa, thế nhưng một bà già yếu ớt với cơ thể tàn tật thì làm sao mà chống lại tôi được, giây giũa chỉ càng khiến cho khuôn mặt ác độc của bà ta thêm tím tái.

“An Thanh Đằng, cô điên rồi!”, đột nhiên, một đôi bàn tay khỏe mạnh chắn ngang trước mặt tôi, tay tôi bị gỡ ra khỏi cổ bà ta. Người đó hất tôi ngã vào tường.

Tôi quay đầu lại, lấy tay gạt những lọn tóc che trên mặt, nhìn thấy trước mặt là một đám người nghe thấy tiếng ồn đã kéo nhau chạy đến, có thím Lan, có chú Minh, còn có cả Hạ Thất Lăng! Người vừa lôi tôi ra và đẩy tôi ngã xuống đất không ai khác, chính là anh ta.

“Cái con a đầu chết tiệt! Thường ngày đi quyến rũ đàn ông tôi không thèm nói thì thôi, thế mà giờ còn dám ra tay với một bà già chối gà không chặt! Cô có còn là con người không hả?”, anh ta đập chần lên chân cho bà ta rồi quay lại quát nạt tôi.

Tôi cúi đầu, những giọt nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi, âm thầm tuôn rơi.

“Anh sẽ không bao giờ hiểu được tâm tư của tôi, tâm tư của một người mẹ!”, gạt nước mắt, tôi ngẩng đầu lên, nhìn anh ta bằng cái nhìn thách thức và tuyệt vọng, “Người họ Hạ các người đều là một lũ ác quỷ! Những con ác quỷ dám ra tay với cả cốt nhục của mình! Ác quỷ...”, tiếng gào thét xé lòng, tiếng khóc lóc thảm thiết. Tôi cũng không biết làm sao để trút hết những đau khổ và căm hận trong lòng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô nói rõ ràng cho tôi xem nào!”, Hạ Thất Lăng quỳ xuống bên cạnh tôi, lắc mạnh vai tôi. Nhưng một con người có trái tim đã chết ngoài nước mắt chỉ còn lại sự tuyệt vọng. “Lão phu nhân, bà nói đi! Hôm nay không nói cho rõ ràng thì đừng hòng có ai được sống yên ổn!”, Hạ Thất Lăng quay sang hỏi lão phu nhân.

Thế nhưng, khuôn mặt đầy những vết chân chim, những vết đồi mồi kia ngoài việc cười thì không hề có chút hành động nào khác. Nụ cười ấy... khiến cho người ta ghê sợ... dường như tất cả tội ác ngày hôm nay đều do bà ấy gây ra.

“Bối Nhi mất tích rồi...”, trong khi Hạ Thất Lăng như điên lên vì không biết có chuyện gì đang xảy ra thì thím Lan lên tiếng.

“Sáng nay, cô bé dường như đã bốc hơi mất, tìm khắp cả nhà rồi mà không thấy bóng dáng cô bé đâu!”

“Cái gì? Bối Nhi mất tích?”, đôi mắt trong veo, kiêu ngạo của Hạ Thất Lăng bỗng nhiên như bị mây mù bao phủ, mất dần đi ánh sáng và trở nên vô cùng âm ảm. Thế nhưng, dường như anh ta đã nghĩ ra điều gì đó, liền quay lại gọi giật: “Lão phu nhân, tất cả là do cụ làm đúng không? Đừng tưởng rằng cụ chỉ cười không nói gì là cháu sẽ bỏ qua cho cụ! Đừng có mơ!”, Hạ Thất Lăng không ngừng gầm thét như một con sư tử bị thương. Hạ Thất Lăng đã đẩy lão phu nhân đập đầu vào bức tượng bồ Tát mà chính bà đã dựng thờ bấy lâu nay.

“Choang...”, bức tượng Quan Âm rơi xuống nền đất và vỡ tan, giống như khuôn mặt cười bị vỡ nát trong kí ức thời gian.

Bao nhiêu ngày đêm, bà ta đã quỳ trước bức tượng này, tụng kinh niệm phật. Cuối cùng, cây quyền trượng độc ác cất giấu ở nơi sâu nhất trong trái tim đã bị chặt gãy.

Bà ta không còn có thể giương những móng vuốt ác độc hại người.

Bà ta không còn có thể dùng nó để triệu tập những linh hồn xấu xa đi gây điều ác.

“Lão phu nhân!”, chú Minh và thím Lan chạy đến, chú Minh ôm lấy bà như ôm một báu vật trong tay.

Một dòng máu tươi chảy từ trên đầu bà ta, những giọt máu không ngừng tí tách rơi, lướt qua mặt và hòa vào dòng nước mắt đang chan hòa trên khuôn mặt.

Mặc dù rơi nước mắt, nhưng bà ta vẫn cười, cười ảm áp.

Bà ngẩng đầu cười, khuôn mặt không chút sợ hãi, cứ như thể những người xung quanh lúc này đều sẽ tận trung với bà cho đến chết.

“Mối thù giữa nhà họ An và nhà họ Hạ rốt cuộc sâu sắc đến mức nào?” Tôi ôm chặt lấy hai đầu gối, miệng lắp bắp như chất vấn cả thế giới này, “Tại sao bà lại hủy hoại mẹ tôi, hủy hoại cả tôi mà còn chưa đủ...”

“Muốn trách thì hãy trách mẹ của mày áy! Đáng lẽ ra lịch sử đổ máu và nước mắt của nhà họ An các người đã kết thúc từ đời cô ta, thế nhưng cô ta lại kiên quyết sinh ra mày...”

“Im miệng! Bà không có tư cách gì mắng mẹ tôi!”, tôi ngoảnh đầu lại, gào lên với bà ta, “Nếu như không phải là bà thì mẹ tôi đã không chết vì u uất. Nếu như không phải tại bà, tôi đã không bị người khác gọi là đứa con hoang. Đừng tưởng rằng tôi không biết, thực ra cuộc hôn nhân của mẹ tôi là do một tay bà sắp đặt, rồi sau đó lại dùng tiền bạc để ông ấy phải đi biển ngay trong đêm tân hôn, rồi vĩnh viễn không bao giờ quay trở về, khiến cho mẹ tôi phải cô quả một đời!”

Bà ta nhìn tôi, cười rạn rờ như một đứa trẻ hồn nhiên, cứ như thể việc tôi không có đất dung thân, phải sống chịu tội như bây giờ hoàn toàn không có liên quan gì đến bà ta: “Hình như cô biết hơi nhiều thì phải...”

“Tôi còn biết người thủy thủ đó tên là Diệp Bồi Minh! Hiện nay sống ở Mehico!”, tôi tròn mắt hung dữ nhìn bà ta.

“À, thế hả... Thế cô có nhớ ông ta không?”, bà ta mỉm cười, tò mò hỏi.

“Hừ, một người bỏ dễ dàng bị tà ác đánh đổ như vậy, dễ dàng đầu hàng trước tiền bạc như vậy thì cho dù có cả đời bị gọi là đứa con hoang tôi cũng không cần! Không cần!”, tôi nuốt nước mắt, gào lên với bà ta.

“Quả nhiên, cô thông minh hơn mẹ cô nhiều, nhưng lại không chịu an phận như mẹ cô, điên cuồng hơn mẹ cô!”, bà ta ngồi im trên xe lăn nhìn tôi.

“Đương nhiên rồi! Đó chính là thiên chức mà thù hận đã ban cho tôi!”, tôi nhếch môi, thể hiện sự kiêu ngạo xưa nay chưa từng có.

“Thế nên... vận mệnh của cô sẽ càng bị thảm hơn mẹ cô!”, bà ta hung hãn nói, đôi mắt đỏ vằn lên vì oán hận chẳng khác gì đôi mắt của loài cầm thú, đôi mắt không chút sóng gợn bỗng nhiên trở nên hung dữ vạn phần.

Tất cả những thứ này, dường như là cuộc đọ sức giữa tôi và bà ta, một cuộc đọ sức giữa một con búp bê không có con người với chủ nhân của thế lực hắc ám. Tình hình trước mặt khiến cho mọi người đều ngây người kinh ngạc.

“Đủ rồi, cụ hại cô ấy như vậy còn chưa đủ sao?”, Hạ Thất Lăng vốn đứng yên bên cạnh nghe câu chuyện nay không kiềm chế được nữa, lại lần nữa gào lên tức tối: “Cụ ơi, buông tay ra đi... sự tổn thương mà cụ gây ra cho cô ấy mười năm trước cũng đủ khiến cô ấy phải đau khổ cả đời rồi!”

“Mười năm trước ta đã làm gì với cô ta chứ? Cháu nói ta xem nào!”, bà ta nhìn Hạ Thất Lăng, mỉm cười.

“Đã làm gì thì bản thân cụ rõ hơn ai hết! Đừng tưởng rằng người khác không biết, chuyện xảy ra ngày hôm đó toàn bộ do cụ sắp đặt!”, Hạ Thất Lăng lại gào lên.

“Lăng Nhi thân yêu của ta, cháu qua đây!”, bà ta vẫy vẫy tay bảo Hạ Thất Lăng đến bên. Thế nhưng trong cơn tức giận, Hạ Thất Lăng vẫn đứng yên ở chỗ ấy, nhìn chằm chằm vào bà ta. “Lăng Nhi, hãy tin ta! Tất cả những gì ta làm đều là vì cháu!”

“Cụ im đi!”, tất cả những gì bà ta nói vào giờ phút này, anh đều không thể chấp nhận.

“Ta đã từng nói, sự trong trắng cả đời này của An Thanh Đằng chỉ để dành cho một người! Người đó chính là... là cháu đây!”, bà mỉm cười nhìn Hạ Thất Lăng, khuôn mặt dịu dàng, “Điều này thì An Thanh Đằng rõ hơn ai hết! Khi còn nhỏ nó không hiểu biết, nhưng bây giờ đã lớn thế này rồi, nó hiểu rõ hơn bất kì người nào!”

“Tất cả những chuyện này là sao?”, Hạ Thất Lăng quy đầu lại nhìn tôi, thế nhưng tôi không nói gì, chỉ nhắm chặt mắt lại, để yên cho những giọt nước mắt

trào ra.

“Thôi để ta nói cho cháu biết vậy... Năm đó, cô ta không hề bị làm nhục, cô ta vẫn nguyên vẹn, thuần khiết. Tất cả những gì thuộc về sinh mệnh của mình, cô ta đều dâng cho cháu cả rồi! Năm đó, cái mà cháu nhìn thấy ở trong ngõ hẻm kia chẳng qua là nước tương cà chua mà thôi...”, bà ta chậm rãi nói. Nhưng cái tin này đã khiến cho Hạ Thất Lăng kinh ngạc đến ngây người ra.

Tôi vui đầu vào hai đầu gối, nước mắt càng tuôn rơi nhiều hơn, không hiểu là vì sao.

“Nhưng mà, bao nhiêu năm nay, cô ta cứ ngoan ngoãn ở bên cháu, chấp nhận sự uy hiếp của cháu, chấp nhận sự hành hạ của cháu. Lăng Nhi, tất cả những điều này có nghĩa là gì cháu biết không?”

“Không có nghĩa gì cả!”, tôi đẩy Hạ Thất Lăng đang chầm chậm tiến tới định ôm lấy tôi, sau đó giận dữ gào lên, “Tất cả chỉ trách bản thân tôi vô tri, bản thân tôi thấp hèn! Thế nên mới ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, để cho anh hành hạ! Để rồi sau đó phải quay mặt đi, lén lau nước mắt và âm thầm lớn lên...”

“Đằng Nhi...”

“Tránh ra! Đừng lại gần tôi! Tôi rất dơ bẩn, từ đầu đến chân đều dơ bẩn! Chẳng phải trước nay anh đều chê bai tôi sao. Nếu đến gần tôi, e rằng sự cao quý của anh sẽ bị tôi làm cho dơ bẩn đấy!”, tôi lấy tay đẩy Hạ Thất Lăng ra xa, thật xa... cho đến khi không còn nhìn rõ khuôn mặt anh ta nữa.

“Hừ, cô nhìn thấy rồi chứ?”, đột nhiên, lão phu nhân ngẩng đầu nhìn lên trời, cười một cách đầy tự hào: “Thế hệ sau của nhà họ An sẽ phải sống thê thảm như vậy đấy!”

“Tôi có thể thê thảm thế nào cũng không thể thê thảm bằng bà đâu!”, tôi ngẩng đầu lên cười nhạt, “Đồ mặt dày, chạy đi cướp chồng của người ta, cuối cùng tự làm cho gia đình mình tan nát! Đáng đời!”

“Câm miệng!”, như bị người ta chạm đúng vào vết thương, bà ta cảm lấy cây nến màu đỏ trên bàn ném về phía tôi, “Kẻ mặt dày chính là con tiện nhân nhà họ An các người! Nói cho mày biết, tao mới là người vợ chính thức của ông ấy! Tao đã tin tưởng cô ta như vậy, thế mà cô ta lại phản bội tao, tư thông với ông ấy...”, vừa nói toàn thân bà ta vừa run lên vì tức tối, đôi mắt thất thần, hoảng loạn...

Tôi biết, tôi đã chạm phải nỗi đau sâu thẳm trong lòng bà ta. Vết thương vốn đã lành nhưng lại bị những lời nói của tôi làm cho chảy máu.

Vào khoảnh khắc ấy, tôi mới hiểu, linh hồn quanh năm không nhìn thấy mặt trời của bà ta lại nhỏ bé đến thế, chỉ cần liếc nhìn ánh mắt khinh bỉ là dễ dàng bị đánh gục.

Thực ra tôi hoàn toàn không biết giữa cụ ông và cụ bà của tôi rốt cuộc có quan hệ thế nào với bà ta, đó chẳng qua là những điều tôi suy đoán khi nhìn thấy bức ảnh của bà ta trên tường lần trước. Tôi đoán rằng cụ ông của tôi đã từng lấy hai người phụ nữ, một người là cụ bà tôi, một người là bà ta! Vì vậy, tôi đã cố tình lợi dụng sự đau khổ của bà ta để tìm hiểu mối hận thù phức tạp giữa hai nhà họ An và họ Hạ.

“Giải thích chính là lấp liếm, tất cả những gì bà ta nói đều chỉ là tự đề cao bản thân! Giờ họ đã không còn trên đời, bà nói thế nào chẳng được!”, tôi quyết không chịu buông tha, bắt đầu lên tiếng mỉa mai để tìm ra thêm càng nhiều bí mật.

“Ta không hề lấp liếm! Tất cả những gì ta nói đều là sự thật!”, nghe tôi nói vậy, lí trí của bà ta lại lần nữa mất kiểm soát, bà ta ném tất cả những thứ gì ở bên cạnh mình về phía tôi. Cuối cùng, ngay cả tấm chăn đắp trên chân cũng bị bà ta ném vào đầu tôi!

“Thanh Đằng, đừng nói nữa!, thím Lan chạy đến bên cạnh tôi, lấy tay bịt chặt miệng tôi lại, “Cháu đừng bức ép bà ấy nữa... Thực ra bà ấy đáng thương hơn bất kì ai!”

“Thím Lan...”, tôi ngẩn người ra, một người xưa nay luôn thận trọng, nghiêm túc như thím Lan bỗng nhiên khóc không ra tiếng trước mặt tôi.

“Các cháu đều lớn cả rồi, đã đến lúc nên biết sự thật...”, thím Lan lau nước mắt trên mặt, sau đó nhìn về phía xa xa, dường như đang xuyên qua một tấm màn lịch sử dày cộp để trở lại với quá khứ.

“Ở quê hương Tô Hàng, có hai cô gái tên là An Nhan Nhan và Hạ Diệc Hân. Họ lớn lên bên nhau, cùng đi học, cùng đi dạo phố, cùng vui đùa, cùng lên trận tiền làm nhân viên cứu hộ trong chiến tranh... Bất cứ khi nào, bất kể tình hình có nguy hiểm đến đâu, nơi nào có An Nhan Nhan thì nơi đó có Hạ Diệc Hân. Họ cứ ở bên nhau như hình với bóng, cùng phấn đấu cho lí tưởng chung. Đến năm mười tám tuổi, họ cùng quen một người đàn ông học cao hiểu rộng ở một huyện nhỏ thuộc tỉnh Giang Nam. Đó là một huyện xinh đẹp, ngập tràn hoa tử la lan. Trai tài gái sắc, tài tử giai nhân gặp nhau, ắt nảy sinh những câu chuyện tình cảm đẹp. Cả hai cô gái đều thâm yêu chàng trai, trong khi ấy cái mà chàng trai theo đuổi lại là lí tưởng, vì lí tưởng mà từ bỏ An Nhan Nhan của đời mình.

Về sau, An Nhan Nhan ra nước ngoài để thực hiện lí tưởng của mình. Anh ta vô cùng đau thương nhưng vẫn buông tay tán thành cho cô. Trong những ngày tháng An Nhan Nhan ra đi, Hạ Diệc Hân ngày đêm túc trực bên cạnh anh ta, động viên anh ta. Cho dù cô ấy biết rằng, người con gái trong trái tim anh trước nay chỉ có một mình An Nhan Nhan. Nhưng dần dần, anh ta đã bị Hạ Diệc Hân làm cho cảm động, dần dần chấp nhận cô ấy... Sau đó họ kết hôn và sinh con, sống một cuộc sống gia đình bốn người đầm ấm bên nhau. Anh ta cho rằng, cuộc sống bình dị như vậy sẽ kéo dài đến suốt cuộc đời...

Cho đến năm năm sau, An Nhan Nhan lại lần nữa xuất hiện trước mặt anh. Lúc ấy anh mới biết, hóa ra anh vẫn không thể nào quên được cô ấy! Người mà anh ta yêu từ trước đến nay vẫn là cô, cho dù là quá khứ hay hiện tại. Điều này khiến cho anh ta đau khổ, một bên là gia đình mà anh ta phải lao tâm

khổ tứ xây dựng và vun đắp, một bên là người con gái anh ta yêu sâu sắc và vĩnh viễn không thể buông tay ra. Anh ta là một người có trách nhiệm, không hề từ bỏ gia đình vì tình yêu mới tìm lại được, nhưng đằng sau lưng Hạ Diệc Hân, anh ta vẫn âm thầm yêu thương An Nhan Nhan.

Năm 1937, chiến tranh chống Nhật bùng nổ. Thành phố nơi họ sống vì bị quân Nhật chiếm đóng nên thường xuyên bị tập kích trên không. Lúc ấy, các cư dân thành phố đều thu dọn đồ đạc chạy đến tô giới của Anh để ẩn náu, họ cũng không phải là ngoại lệ. Thế nhưng, vào lúc Hạ Diệc Hân thu dọn xong hành lý, chuẩn bị dẫn những đứa con đến tô giới tạm lánh thì anh ta lại cả nhà tạm thời khoan hãy đi, bởi vì mình phải đi ra một trường tiểu học ngoài thành để đón An Nhan Nhan. Hai đứa trẻ vô tư quần lấy chân cô, Diệc Hân ngăn người nhìn theo người chồng đang bất chấp sinh mạng của cô và hai đứa trẻ, lái xe đi thẳng, đến một thành phố mưa bom bão đạn, liều mạng vì một người phụ nữ khác... Cô lo lắng trông chờ, đứng ngồi không yên, quân Nhật đã vào thành, cũng không thấy anh ta trở lại. Thế rồi trái tim cô như đã chết, nhưng nhìn hai đứa trẻ ngây thơ, cuối cùng cô vẫn xách hành lý và dẫn theo hai đứa trẻ, hòa vào dòng người hoảng loạn đang bỏ chạy. Một người phụ nữ, bản thân mình còn khó mà tránh khỏi bị dòng người hỗn loạn giẫm chết, huống hồ lại còn mang theo hành lý và hai con... ”

“Vậy sau này thì sao... Họ có chạy thoát không?”, thấy thím Lan chìm sâu vào nỗi đau khổ không sao nói lên lời, tôi vội nắm lấy tay thím, sốt ruột hỏi.

“Không...”, thím Lan mắt đã đỏ hoe, nhẹ nhàng nói, “Những người đó ai ai cũng chỉ lo tháo chạy, hai đứa trẻ chẳng mấy chốc thất tán trong dòng người hỗn loạn... kết quả, cả hai đều chết! Một đứa chết dưới bánh xe tăng của quân Nhật... Đứa trẻ ấy, vừa mới biết nói, còn chưa biết gọi mẹ thì đã bị chết thảm dưới bánh xe tăng. Một đứa nữa bị bắt treo lên giá treo ở ngoại ô, bị quân Nhật dùng làm đồ chơi rồi bị đâm chết dưới lưỡi dao của chúng. Tội ác... vẫn không dừng lại đó, máu tươi đã tràn ngập trên khắp mảnh đất Hoa Hạ. Người đàn ông đó cùng An Nhan Nhan cuối cùng lại thoát ra được tô giới, còn cô ấy, cuối cùng bị quân Nhật bắt giữ suốt tám năm ròng!”

“Trời ơi...”, nghe xong, tôi thất thanh kêu lên. Tất cả những chuyện này thật đáng sợ! Tôi không dám tin rằng một câu chuyện như trên phim lại đang diễn ra ngay trước mắt mình.

“Con ơi, con của mẹ... đừng rời bỏ mẹ...”, bà cụ nghe thấy hai chữ “đứa trẻ” thì đột nhiên mờ to hai mắt, vùng vẫy muốn đứng dậy khỏi xe lăn, “Con của mẹ, đừng khóc... đừng sợ! Cho dù mẹ chỉ còn lại một mình cũng sẽ bảo vệ các con! Con ơi, các con của mẹ!”

“Cụ ơi!”, Hạ Thất Lăng chạy lại, ôm chặt lấy bà cụ. Lúc này, ngoài việc ôm lấy bà, cho bà chút hơi ấm thì anh chẳng biết phải làm gì để xoa dịu trái tim róm máu của bà.

“Lẽ nào sau đó họ không tìm bà ấy?”

“Có! Xét cho cùng thì họ không phải cố ý bỏ lại người phụ nữ đáng thương ấy. Ngày hôm ấy, sau khi đón được An Nhan Nhan, người đàn ông ấy định quay lại đón vợ và con mình, nhưng nơi ấy đã bị quân Nhật chiếm đóng, vì vậy anh ta đành phải nén nỗi đau thương, dẫn An Nhan Nhan chạy đến tô giới của Pháp. Sau khi kháng chiến thắng lợi, cô ấy được giải phóng từ trong doanh trại của Nhật nhưng rồi lập tức biến mất trong thế gian này. Anh ta không gặp lại cô nữa. Về sau, hai người họ thiệt mạng trong một tai nạn máy bay trên đường đến Pháp, chỉ để lại một cô con gái mới năm tuổi đầu. Khi đứa bé đó được đưa vào cô nhi viện, có một người phụ nữ giàu có và bí ẩn đã nhận nuôi dưỡng nó!”

“Đứa bé đó chính là bà ngoại của cháu? Còn người phụ nữ giàu có và bí ẩn kia chính là lão phu nhân?”, tôi hỏi thím Lan.

“Ừ”, thím Lan gật đầu.

“Vì thế, các thế hệ sau của gia đình họ An chúng tôi đều lần lượt rơi vào vòng xoáy thù hận không có lối thoát này? Hơn nữa, thế hệ sau của hai nhà họ An và họ Hạ nhất định phải là con gái để so sánh và tôn vinh địa vị?”

“Thanh Đằng, cô quả là thông minh!”, thím Lan nở nụ cười buồn bã rồi nói tiếp: “Thế hệ sau của nhà họ Hạ đều rất cao quý, trong khi đó thế hệ sau của nhà họ An vô cùng thấp hèn, vĩnh viễn bị nhà họ Hạ chà đạp dưới gót giày! Đó chính là trung tâm toàn bộ kế hoạch trả thù của lão phu nhân!”

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, tôi chỉ biết cười nhạt, một cảm giác đắng chát ở trong miệng. Nhìn người phụ nữ già nua đang điên dại trong vòng tay của Hạ Thất Lăng, tôi phát hiện ra rằng bản thân mình không còn hận bà ta nữa! Những bất hạnh mà bà ta chịu đựng trong suốt cuộc đời còn nhiều hơn gấp nghìn, gấp vạn lần so với bất kì người nào trong nhà họ An...

Bà ấy chỉ là một con ếch đội vương miện, bị giam cầm trong nỗi thù hận, cố chấp chiếm giữ một bầu trời u ám và thê lương.

Bà ấy chỉ là một người bị hại bởi chiến tranh, cuộc sống không phải của con người trong suốt tám năm ấy đã khiến cho nhân tính của bà ta bị bẻ cong.

Thực ra, thế giới của bà ấy đã hoàn toàn sụp đổ... chỉ có điều, bà ấy không chịu tin vào điều đó mà thôi!

Hóa ra, lịch sử đẫm máu và nước mắt của bốn đời nhà họ An lại bắt nguồn từ ân oán của hai người phụ nữ trong suốt hơn bảy mươi năm.

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nỗi đau

Ra đi.

Thật sự đã đến lúc tôi phải ra đi rồi!

Tất cả những đau thương mà nơi này gây ra cho tôi, cả đời này sẽ không thể nào trị lành. Tôi và Hạ Thất Lăng xét cho cùng vẫn là người của hai thế giới, duyên đã tận, ắt sẽ phải tan rã. Cái giấc mộng tàn của mùa hạ này, cứ để nó tự mình tan vỡ đi!

Những ngày không có Bối Nhi, cuộc sống chẳng khác gì một đồng bùn nhão, ngày càng trở nên đặc quánh, ngày càng trở nên lụi bại. Tôi nhất định phải tìm lại Bối Nhi, nhất định! Nó vẫn còn nhỏ như vậy, không có ai chăm sóc, liệu có bị đói không? Có bị ai bắt nạt không? Tôi càng nghĩ càng hoang mang.

“Yên tâm đi, Bối Nhi nhất định sẽ trở lại!”, Y Tùng Lạc ngồi đối diện đặt tay lên vai tôi, rồi nắm chặt lấy bàn tay tôi như để truyền cho tôi niềm tin mãnh liệt của anh và cố giữ lấy những giọt nước mắt đau thương của tôi.

Cố giữ lại cuộc đời nổi trôi của tôi.

Mọi vật trước mắt tôi như mờ đi, nhưng tôi vẫn nhoen miệng cười với anh.

“Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, đến Pháp được không em? Ở đây có quá nhiều hồi ức đau thương, cứ ở lại anh e em sẽ...”, càng nói giọng của anh càng nhỏ đi. Mặc dù anh cúi đầu không nhìn tôi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được những ánh hào quang chân thành tỏa ra trong đôi mắt màu hổ phách của anh.

“Vâng, ngày mai em sẽ ra đi với anh!”, tôi đưa tay ra, nắm chặt lấy tay anh, rồi lại mỉm cười. Bởi vì, ngoài việc nở nụ cười, tôi không biết có thể dùng cách gì khác để biểu thị sự cảm động từ tận đáy lòng đối với anh.

Những gì mà Lạc Lạc làm giúp tôi quả thật đã quá nhiều! Anh giúp tôi làm visa, lại dựa vào thế lực của gia tộc mình để giúp tôi tìm kiếm Bối Nhi ở khắp nơi. Nếu như thật sự có kiếp sau, tôi nhất định sẽ dùng cả kiếp sau, cả kiếp sau sau nữa của mình... để báo đáp anh.

Còn Bối Nhi của tôi, chắc chắn không thể quay về được nữa.

Trừ phi tôi ra đi, ra đi mãi mãi... chỉ có như vậy, con bé mới có thể xuất hiện trên thế giới này một lần nữa.

Bên ngoài cửa sổ, mưa phùn bay lất phất, cả thế giới như chìm trong sự ẩm ướt, giống như một miếng mứt đã hút đầy nước, ở đâu cũng có thể vắt ra nước được. Tôi và Y Tùng Lạc ngồi trong quán cà phê, thưởng thức những ngụm cà phê cuối cùng của thành phố ẩm ướt này...

Sau đó, tôi sẽ phải nói lời từ biệt với cái thành phố, nơi có sự xuất hiện của Hạ Thất Lăng này.

Bên ngoài, một chiếc xe đột nhiên dừng lại, cánh tay ngoáy cà phê của tôi như cứng đờ lại. Bởi vì lúc ấy, Hạ Thất Lăng đang đứng ở bên đường đối diện! Anh ấy mặc một chiếc áo gió màu đen, mặc dù có mũ đội trên đầu nhưng mưa vẫn không ngừng nhỏ giọt trên những lọn tóc màu bạc của anh. Mưa không ngừng rơi, anh cúi đầu, lặng lẽ đứng bên cạnh cột đèn đỏ.

Khuôn mặt trắng xanh như tàu lá, lạnh lùng không chút biểu cảm. Anh ấy trông như một sứ giả đen tối đến từ địa ngục. Những chiếc xe lao vun vút trên đường dường như không hề thu hút được sự chú ý của anh. Ngay cả đôi lông mày cũng không hề động đậy.

Mưa như thế này, rốt cuộc anh ta đứng ở đó làm gì? Chẳng lẽ là đang diễn trò để quyến rũ con gái? Chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, tí nữa thế nào cũng bị ướt hết cho xem! Tôi đã chuẩn bị ra đi rồi, sao còn lo lắng đến chuyện của anh ta làm gì? Minh quan tâm đến sự sống chết của anh ta làm gì cho một chút?

“Em đang nhìn gì vậy?”, Y Tùng Lạc nhìn tôi hồi lâu, đưa mắt nhìn theo ánh mắt của tôi.

“Đâu, đâu có. Em chỉ hơi bồn thần một chút thôi!”, tôi cúi đầu, ấp úng nói.

Y Tùng Lạc nhìn ra bên ngoài cửa kính, mọi thứ đã rõ như lòng bàn tay. Không cần nói nhiều, anh đứng dậy kéo tay tôi, ra lệnh: “Đi thôi!”

“Lạc Lạc...”, tôi lao đảo đứng dậy. suýt nữa thì ngã.

“Anh không muốn ngồi bên cạnh anh mà em ngăn người ra nhìn người con trai khác...”, mặc dù anh nói rất nhỏ, như tự nhủ với chính mình nhưng tôi vẫn nghe được.

Lại một lần nữa, tôi đã vô tình làm anh tổn thương, An Thanh Đăng, mày không nên làm vậy! Dù sao đường đi cũng đã chọn rồi, hãy cứ cắn răng mà đi, bất chấp mọi tiếng ồn xung quanh, bất chấp sự cô độc của mùa hè.

Ra khỏi quán cà phê, chúng tôi bật ô đi về phía ngược lại với chỗ mà Hạ Thất Lăng đang đứng. Tôi không hề quay đầu, để mặc cho cánh tay của Lạc Lạc đặt trên vai tôi rồi kéo tôi đi!

“An Thanh Đăng!”, đột nhiên sau lưng tôi vang lên giọng nói của Hạ Thất Lăng. Khuôn mặt tôi tĩnh lặng, không chút biểu cảm nhưng bước chân đã dừng lại.

“An Thanh Đăng...” nhìn thấy tôi đứng nguyên tại chỗ, ngay người không phản ứng gì, anh lại lần nữa gọi tên tôi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười xấu xa quen thuộc.

“Cô đã có nơi có chốn rồi, không nên lúc nào cũng chạy đi tìm đứa con hoang kia, có biết không?”, nước mưa như những viên ngọc trắng tinh, liên tục nhỏ xuống những lọn tóc bạc kia. Hai con ngươi màu đen chìm sâu trong bóng đêm càng khiến cho khuôn mặt anh trở nên ma quỷ!

Sắc mặt của Y Tùng Lạc bỗng chốc sa sầm xuống, toát ra những tia sáng như muốn giết người đến nơi. Thế nhưng tôi đã nắm chặt lấy tay anh, muốn dùng hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến trái tim anh, thầm nói với anh rằng: Em không muốn anh có bất kì tranh cãi gì với người đang đứng trước mặt kia!

Dần dần, hình như anh đã nhận được tín hiệu từ tâm hồn tôi truyền đến, thế nên anh đã lấy lại bình tĩnh.

Nhìn chăm chăm vào người con trai đứng trước mặt hồi lâu, tôi liền quay người, nắm tay Y Tùng Lạc bỏ đi.

“An Thanh Đăng...”, lẽ nào anh ta phải chịu đả kích quá lớn nên đã coi việc gọi tên tôi như một trò giải trí? Mỗi lần tôi chuẩn bị bỏ đi là anh ta lại cất tiếng gọi tôi.

“Có chuyện gì thì anh nói đi, qua hôm nay... anh có muốn nói cũng không còn cơ hội đâu”, tôi ngoảnh đầu lại, thản nhiên nói.

“Hãy ở lại!”, anh nhìn chăm chú vào tôi, “Anh sợ tối, anh sợ cô đơn... Hãy ở lại ngoan ngoãn chơi với anh... một lòng một dạ chơi với anh!”

“Anh tưởng anh là ai? Cứ mở miệng ra là bảo người ta phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh? Đúng là quá tự cao tự đại mà!”, Y Tùng Lạc giận dữ mắng Hạ Thất Lăng rồi lập tức kéo tay tôi rời đi.

“An Thanh Đăng!”, anh ta vẫn gọi tên tôi như vậy, nhưng tôi không muốn để ý đến anh ta nữa. Chúng ta cứ như thế này đi, lặng lẽ sống trong thế giới của riêng mình, kể từ nay ai có cuộc sống của người nấy, không còn có bất kì quan hệ gì.

“An Thanh Đăng... em nghe đây, anh sẽ khiến cho em phải hối hận cả đời!”, đột nhiên, trái tim như đã nguội lạnh bỗng nhiên lại co thắt dữ dội, dường như nó đang co giật, đau lắm, rất đau... đau đến mức không thể quay đầu lại, “Em đã nghe rõ chưa... cả đời này!”

Nụ cười ẩn dưới chiếc mũ màu đen như một bóng đêm u tịch. Thế nhưng, khi trong đầu tôi còn chưa hết nghi hoặc thì khuôn mặt trắng nõn của anh thoáng hiện lên vẻ bi thương chưa từng thấy xưa nay, mang theo cả một chút tuyệt vọng. Những giọt nước mắt tuôn rơi, che phủ nụ cười trên khuôn mặt.

Anh ta làm gì vậy nhỉ? Tại sao lại lùi lại phía sau với ánh mắt tuyệt vọng như thế? Phía sau là đường cái mà...

“Không!”, trong cơn mưa lất phất, tiếng kêu xé toạc bầu trời của một thiếu nữ, xuyên thủng màng nhĩ của con người. Khi sứ giả đen tối cất cánh bay lên từ địa ngục, cô đã vùng ra khỏi vòng tay của chàng trai và chạy về phía đường cái, hoàn toàn không để ý đến chàng trai nọ đã ngã nhào ra đất, máu tươi từ cánh tay anh bắt đầu tuôn ra... chiếc ô trong tay lẫn hai vòng trên mặt đất để cuối cùng nằm yên bên cạnh thùng rác thải. Hình hoa văn thêu trên chiếc ô dính toàn bùn đất...

Thất Thất của tôi, anh ấy bay lên rồi! Anh ấy đã bay lên trước mặt tôi... sao mà đỏ thắm? Sao màu sắc sỡ thế? Chẳng khác gì một chú bướm sắc sỡ, đẹp đến mê hồn. Trong một đêm mưa như thế này, anh ấy đã mỉm cười trong tuyệt vọng.

“Thất Thất! Sao anh lại thế này? Sao lại có thể làm như vậy?”, tôi lờ người vừa bị ô tô đâm bay ra xa kia ra khỏi vùng máu, đau đớn thét gào.

“Khụ... khụ...”, máu vẫn không ngừng tuôn ra từ miệng anh, thế nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn tôi, nụ cười xanh xao, “có phải... chỉ khi anh chết đi, em mới chịu dang tay ra ôm lấy anh không?”

“Đừng... nói nữa, xin anh đừng nói nữa...”, tôi vừa khóc vừa lấy ra một chiếc khăn tay lau máu trên mặt anh, thế nhưng máu vẫn ồ ạt tuôn ra, tôi càng lau máu ra càng nhiều...

“Đăng Nhi, đừng đi, hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, một lòng một dạ chơi với anh... rồi chúng ta... sẽ cùng đi tìm Bối Nhi!”, anh từ từ tóm chặt lấy cổ áo của tôi, như cầu xin, như van nài. Trong đôi mắt kiêu ngạo kia, giờ chỉ còn lại những ngọn sóng lăn tăn, yếu ớt...

“Anh đừng nói nữa! Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, anh đứng ở trên cao, em quỳ gối dưới thấp... từ nhỏ đến lớn, anh đều có hào quang bao quanh. Cái anh cần là những đóa hoa tươi, còn em, chỉ là một cây dây leo không thể ra hoa! Chỉ mọc toàn lá xanh! Rất nhiều lần em muốn tặng cho anh một cái chồi non vừa mới cất lúc ban mai còn đọng lại sương mù trên cây lá, nhưng cái mà anh cần là những bông hoa tươi... nhìn thấy chúng, anh sẽ mỉm cười, đôi mắt cong lên như hình trăng khuyết, trông rất đẹp, còn đẹp hơn cả hoa nữa... còn em, cái mà em có chỉ là những chiếc lá xanh bình thường, không thể mang đến cho thế giới của anh sự rực rỡ, và hương thơm phảng phất. Vì vậy em luôn đứng phía sau anh, âm thầm tự nhắc nhở mình: An Thanh Đăng, hãy cắt những chiếc lá khô trong tay mày đi! Mày không được tùy tiện...”

“Đăng Nhi...”, anh đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt tôi, sau đó, gắng gượng nở nụ cười với tôi: “Anh yêu em... vẫn luôn yêu em. Chỉ có điều em không biết mà thôi...”

“Không, anh nói dối! Anh là đồ xấu xa, đến lúc này mà còn nói dối em!”, tôi khóc không thành tiếng, ra sức lắc đầu phủ nhận. Sớm không nói, sao lại

nói đúng lúc này! Cái tên chết tiệt này, chẳng qua là muốn làm cho mình phải ân hận cả đời đây mà!

“Anh yêu em... thề có Chúa!”

“Ho!” , đôi mắt tôi mở to như muốn hiểu rõ những điều anh nói. Nhưng cái mà tôi nhìn thấy chỉ là nụ cười ngày càng xanh xao của anh và đôi hàng mi đang từ từ sụp xuống.

“Nhưng mà, người em thích là Y Tùng Lạc... Mười năm không gặp, cuối cùng em vẫn lại lạc trong nụ cười chói lóa của cậu ta... cho dù anh có cố gắng thế nào, cũng không thể chạm vào cái bóng của em...”, những ngón tay thon dài của anh chỉ thiếu chút nữa là có thể chạm vào mặt tôi, nhưng cuối cùng vẫn không đủ sức với tới...

“Thất Thất! Anh đừng chết! Anh không thể chết...”, tôi vừa gào khóc, van xin mọi người hãy gọi xe cấp cứu, vừa lo lắng ôm chặt lấy anh, tôi sợ rằng nếu thả lỏng tay ra, cơ thể anh sẽ tan biến ngay lập tức trong vòng tay tôi.

“Thất Thất, anh có biết không? Bao nhiêu năm như vậy, nếu như em không làm tin đồ của Lạc Lạc, em sẽ lạc mất phương hướng trong những câu chuyện cổ tích do anh viết ra... em sẽ cho rằng bản thân em đang yêu anh... Mà tất cả những điều đó, thật sự rất đáng sợ!”

Trong nghĩa trang của nhà họ Hạ, một bầu không khí bi thương và trang nghiêm bao phủ.

Lễ mai táng được tiến hành chậm rãi trong sự đau thương của mọi người. Hơn một trăm vòng hoa được đặt ở hai bên bia mộ. Hoa hồng trắng, hoa lan, bách hợp... hiện ra càng thê lương trong dòng người đen kịt.

Mẹ của Hạ Thất Lăng đứng đầu tiên trong dòng người mặc đồ đen, vẫn rất đoan trang và cao quý, nhưng bóng dáng của bà đã gầy hơn trước rất nhiều. Trong thời gian tang lễ diễn ra, nhiều lần bà sụt ngất xỉu vì quá đau lòng.

Tôi đeo kính đen, mặc một bộ quần áo đen, lặng lẽ đứng dưới một gốc cây cổ thụ cách đó không xa, âm thầm quan sát mọi thứ trước mắt, không hề cất tiếng, cũng không hề rơi nước mắt.

Cho đến khi đám đông ra về hết, tôi mới cảm bó hoa cúc trắng từ từ cúi xuống trước nấm mộ, cắm chúng lên đó.

Hãy đặt chân lên con đường dẫn tới thiên đường, đừng nhớ nhưng đến chúng tôi nữa!

Tất cả ân oán, tất cả bất hạnh, đều chấm dứt với sự nhắm mắt xuôi tay của bà. Lịch sử chứa đầy máu và nước mắt của nhà họ An chúng tôi, cũng chấm dứt tại đây.

Xin hãy yên nghỉ thanh thản...

Hồi kết

Mùa hạ, tại bệnh viện.

Giờ đây mẹ của Hạ Thất Lăng chẳng còn tâm trí nào mà lo cho việc kinh doanh của gia tộc nữa. Ngày nào bà cũng ở trong bệnh viện, bởi vì, cậu con trai bảo bối vừa được cấp cứu hơn một ngày một đêm, khó khăn lắm mới tỉnh lại được. Mạng sống của cậu con trai suýt nữa thì mất đi nhưng may thay giữ lại được, đương nhiên bà ấy càng phải dốc sức yêu thương anh ấy hơn.

Vài ngày trước, sự ra đi của lão phu nhân đã khiến cho bà đau đớn khôn xiết, nay lại phải chăm sóc, lo lắng cho cậu con trai vừa mới từ quỷ môn quan trở về khiến cho bà già đi nhiều tuổi, mái tóc trên đầu đã xuất hiện những sợi bạc.

Lão phu nhân mặc bộ quần áo màu trắng, nằm trong biển hoa tử la lan và thanh thảo ra đi. Bởi vì cụ ông từng nói, như vậy Diệc Hân sẽ giống như một nàng tiên giữa những khóm hoa, trong trắng không tí vết, không nhiễm bụi trần, là vẻ đẹp vĩnh hằng trong lòng cụ.

Còn chú Minh, đã đến bên nghĩa trang làm người trông coi nghĩa trang. Ông ấy là một đứa trẻ cô đơn do lão phu nhân nhận về nuôi, kể từ khi bước chân vào nhà họ Hạ, ông ấy luôn bảo vệ lão phu nhân. Vì vậy khi lão phu nhân chết đi, ông ở bên cạnh, làm bạn với linh hồn của người đã khuất, không hề có ý định bỏ đi.

Tôi nghĩ, lão phu nhân chính là tín ngưỡng cả đời của ông, một tín ngưỡng cao quý và vĩ đại.

Bên ngoài cửa kính, tôi âm thầm quan sát Hạ Thất Lăng đang nằm trong phòng cách li. Nhìn thấy lồng ngực anh đã phập phồng đều đặn, tôi đã yên tâm hơn... hai hàng nước mắt lăn trên má. Tôi hà hơi lên cửa kính, rồi lấy tay ra viết nỗi vương vấn cuối cùng của tôi với anh:

Xin anh nhất định phải tin tưởng.

Rằng thiên sứ đã từng đến đây.

Cô ấy đã dùng nước mắt tươi đầm hạnh phúc cuối cùng của mình...

Tôi lại mỉm cười lần nữa với người đang nằm im lìm trên giường bệnh... sau đó lặng lẽ ra đi.

Tạm biệt nhé, Thất Thất thân yêu của em. Nếu như anh tỉnh lại, đột nhiên phát hiện ra em đã đi mất rồi thì xin anh đừng nhớ đến em... Hãy tìm một người nào đó để yêu thương, cô ấy sẽ tiếp tục thực hiện sứ mệnh mà thượng đế đã giao phó cho em, chăm sóc anh cả cuộc đời này...

Gió nhẹ thổi qua mái tóc tôi, ánh mặt trời nhảy nhót trên hành lang yên tĩnh. Con đường dưới chân tôi, tĩnh lặng và dài lê thê...

Thất Thất, khi anh đã trở thành một ông lão tóc bạc phơ, liệu anh có nhớ đến mùi hương của con gió lướt nhẹ qua cô thiếu nữ đi trên hành lang năm đó? Ai dà...

Còn em, nhớ nhưng... đã trở thành căn bệnh, đeo bám em cho đến cuối đời, mãi mãi không bao giờ trị khỏi.

“An Thanh Đăng!”, khi nước mắt đã làm mờ mọi thứ xung quanh, sau lưng tôi bỗng nhiên có giọng nói vang lên.

Ngoảnh đầu lại, người mà tôi nhìn thấy lại chính là Hạ Thất Lãng! Anh đeo khẩu trang, mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, lặng lẽ ngồi trên xe lăn, khuôn mặt trắng bệch nhưng đôi mắt vẫn đẹp hút hồn.

“Anh nên ở trong phòng bệnh, bên ngoài gió to lắm!”, tôi cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Anh không lên tiếng phản bác, cũng không thể hiện thái độ không vui, mà chỉ đưa tay đẩy chiếc xe lăn đến bên cạnh tôi, rồi... léo lấy tay tôi.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt bừng bình nhưng cương quyết của anh.

“Em... em phải đi, anh hãy bỏ tay ra...”, tôi cố gắng gỡ tay anh ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tôi, cứ như thể cho dù có cố gắng hơn cũng không thể thay đổi được ý chí của anh.

“Bỏ tay ra! Cái mà anh cần nhất bây giờ là quay về tỉnh dưỡng! Đừng có tùy tiện như vậy nữa có được không? Anh không còn là trẻ con nữa...”, cố gắng thế nào cũng không bỏ được tay anh ra, tôi thực sự bức tức, liền gào lên.

Khuôn mặt anh đã bị khẩu trang che quá nửa, thế nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt anh đang dần đỏ hoe.

An Thanh Đăng, từ bao giờ mày đã trở nên nhẫn tâm như vậy? Anh ấy hiện giờ chỉ là một người bệnh, một bệnh nhân đang thoi thóp thở, một bệnh nhân không thể biểu đạt tình cảm của mình! Nhưng, tôi nhất định phải làm như vậy, nhất định! Xin lỗi anh, Thất Thất thân yêu!

“Hãy thả tay ra đi mà!”

“An Thanh Đăng, không được đi! Không được đi!”, giọng nói yếu ớt phát ra từ trong khẩu trang, giống như tiếng lá cây khô quét ngang mặt đất, yếu ớt nhưng kiên định.

Tôi ngoảnh mặt đi, nhắm chặt hai mắt rồi gạt mạnh tay anh ra, không chút do dự.

Không ngờ tôi gạt tay quá mạnh khiến cho anh bị ngã lăn ra đất, chiếc khẩu trang cũng tuột ra.

Lúc ấy, tôi rất muốn quỳ xuống đỡ anh dậy, thật sự rất muốn! Nhưng cuối cùng tôi vẫn lạnh nhạt quan sát tất cả mọi thứ, và rồi quay người bỏ đi.

“An Thanh Đăng, nếu như em đi rồi... thì đừng bao giờ quay trở lại!”, một tay anh chống xuống đất, một tay ôm lấy ngực, hơi thở gấp gáp, giọng nói cương quyết.

“Yên tâm, nơi nào có hơi thở của Hạ Thất Lãng, một giây tôi cũng không ở! Vì vậy, sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại đâu...”, tôi cố nén những giọt nước mắt, không cho chúng trào ra rồi sải bước và biến mất ở cuối hành lang.

Khi anh ấy cô độc nhất, tôi đã quyết tâm ra đi. Ở bên cạnh làm bạn với anh chỉ có những chiếc khẩu trang đã dính bẩn, một chiếc xe lăn đổ trên mặt đất... còn cả những giọt nước mắt đau thương...

Xin lỗi anh, Thất Thất thân yêu của em...

Em đã từng nói, sẽ có một ngày em ra đi, sẽ có một ngày... em sẽ đến một nơi mà anh không bao giờ tìm thấy.

Anh đã làm em tổn thương quá sâu sắc, đợi đến khi anh tỉnh ngộ, bắt đầu hối hận... thì chúng ta đã không còn có thể quay lại quá khứ được nữa. Những vết thương như dao đâm trong lòng em, đã trở thành vật chướng ngại giữa hai thế giới của chúng ta, trở thành một hố sâu ngăn cách mà không ai có thể nhảy qua được...

Ra khỏi cổng bệnh viện, tôi nhìn thấy chiếc xe của Y Tùng Lạc đã đỗ ở bên đường đợi tôi.

Tôi mỉm cười với anh và người quản gia của gia đình anh rồi lên xe, không nói thêm một lời trên suốt quãng đường.

Chúng tôi đang đi đến sân bay. Những cảnh vật ngoài cửa kính nhanh chóng lùi lại phía sau. Tôi biết, tất cả những kí ức về thành phố này, bắt đầu cách tôi ngày càng xa.

“Mọi thứ ở đây, đều đã trở thành quá khứ!”, Y Tùng Lạc nắm chặt lấy tay tôi, chậm rãi nói, “Đến Pháp rồi, anh sẽ cho em một cuộc sống mới...!”

Tôi nhìn vào khuôn mặt khô ngò của anh, trái tim như đang đau nhói. Ánh hào quang phát ra trên người anh ảm áp đến vậy... nhưng tôi sợ rằng mình không thể nắm bắt nó được...

Thời gian đã gần kề, chúng tôi nhanh chóng vào sân bay. Chúng tôi vừa lấy được thủ tục lên máy bay xong thì bàn đăng kí ấy cũng dừng làm thủ tục. Nếu đến muộn thêm chút nữa là không kịp mất rồi.

“Lạc Lạc, cuốn album ảnh của Bối Nhi rơi trên xe rồi!”, đến cửa lên máy bay, tôi đột nhiên kêu lên, “Làm thế nào bây giờ, đó là món đồ duy nhất... mà Bối Nhi để lại cho em, vậy mà em lại làm rơi nó...”, vừa nói nước mắt tôi vừa tuôn rơi...

“Em đã tìm kĩ chưa?”, Y Tùng Lạc tóm chặt lấy cánh tay tôi, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, “Thế bây giờ anh lên máy bay trước, em đi tìm đi!”

“Vâng!”, tôi khóc nức nở gật đầu:

“Em mau quay lại, mười lăm phút nữa là máy bay cất cánh rồi! Nếu như không tìm thấy thì thôi, nhưng em nhất định phải quay lại!”

“Được!”

“Nhớ kĩ là em nhất định phải quay lại đây! Anh sợ cô đơn!”

“Ừ, nhất định!”, Y Tùng Lạc nhìn thấy tôi kiên quyết gật đầu liền yên tâm chạy vào trong.

Xin lỗi Lạc Lạc, đến giây phút cuối cùng em vẫn không ngừng làm phiền anh. Nếu như có kiếp sau, em nhất định sẽ dùng kiếp sau, kiếp sau sau nữa... để báo đáp anh!

Mười lăm phút sau, chiếc máy bay đi Pháp đã cất cánh. Tiếng máy bay ù ù đã bao trùm cả thế giới của tôi.

Tôi vẫn cứ tưởng rằng mình yêu Lạc Lạc, cho đến khi Thất Thất bị xe đụng phải tôi mới hiểu ra rằng, bấy lâu nay, người mà tôi khắc ghi trong trái tim lại chính là người vừa hành hạ tôi, vừa cố sức bảo vệ tôi, vừa tàn nhẫn với tôi nhưng lại cực kì dịu dàng với tôi. Yêu quá sâu sắc nên tổn thương mới quá nghiêm trọng, chỉ có điều, xưa nay tôi đều không dám thừa nhận điều này. Còn đối với Lạc Lạc, đó là sự cảm động, sự xót thương, sự cứu vãn lại những hồi ức khủng khiếp xưa cũ của mình. Nhìn thấy ánh hào quang trong đôi mắt màu hổ phách của Lạc Lạc, tôi sẽ đau lòng đến mức chỉ mong móc cả trái tim cho anh ấy, thế nhưng tôi không làm được, bởi vì nó đã bị những móng vuốt của Hạ Thất Lãng làm cho tan nát...

Gió thổi làm bay mái tóc tôi. Đứng ở lan can sắt bên ngoài sân bay, tôi lặng lẽ nhìn theo chuyến bay đưa Y Tùng Lạc đến một nơi xa xôi đang biến mất dần vào bầu trời xanh thẳm. Tất cả những gì muốn nói với anh bây giờ, chỉ có duy nhất một lời chúc phúc mà thôi.

Lạc Lạc, chúc anh đến Pháp bình yên và tìm được một cuộc sống mới hạnh phúc...

Em nợ anh quá nhiều, không có ai đáng phải gánh vác một gánh nặng của người khác cả cuộc đời. Vì vậy em đã chọn cách lặng lẽ ra đi.

Sau này, hoa của em, hãy để một mình em mang trên người, vận mệnh của em, cứ để một mình em gánh vác!

Bắt đầu từ ngày hôm nay, trách nhiệm của tôi không còn là âm thầm đi theo sau, làm bạn cùng với sự trưởng thành của Hạ Thất Lãng nữa. Tôi phải hoàn thành nhiệm vụ của một thiên thần hộ mệnh, bảo vệ thứ quý giá nhất trong sinh mệnh của mình.

Cả đời kiên cường vì cô bé.

“Chị Đăng!”, một cái bóng nhỏ bé xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi quỳ xuống bên cạnh cô bé, dang rộng vòng tay đón lấy cô bé vào lòng. Ngoài những cái ôm hôn, những giọt nước mắt, tôi không biết phải dùng hành động gì để thể hiện sự nhớ nhung sâu sắc của tôi đến cô bé.

Kể từ nay, cô bé chỉ thuộc về một mình tôi, chỉ của riêng tôi mà thôi!

Lão phu nhân đã từng nói, tôi thông minh hơn mẹ tôi, cũng không chịu an phận như mẹ tôi. Vì vậy, khi thím Lan nhắc nhở tôi nhất định phải tận lực bảo vệ thứ quý giá nhất của mình, khi đôi mắt tà ác kia lại xuất hiện sau lưng tôi, tôi đã âm thầm sắp đặt tất cả.

Nguyên nhân kế hoạch báo thù của lão phu nhân bất thành là do bà ấy đã quên rằng, tôi không phải là một kẻ chỉ biết ngồi chờ chết!

“Bối Nhi... sau này chúng ta sẽ phải ở một nơi không có sự hiện diện của anh Lãng, em có sợ không?”, tôi xoa xoa mái tóc vàng hoe của Bối Nhi, dịu dàng hỏi.

Cô bé đưa bàn tay mũm mĩm ra, lau nước mắt cho tôi rồi mỉm cười đáp: “Không sợ, anh Lãng mãi mãi ở bên em, bởi vì...”, vừa nói Bối Nhi vừa kéo tay tôi đặt lên ngực mình, “Anh Lãng mãi mãi ở trong tim em. Bây giờ anh Lãng cần ngủ ngoan, em sẽ ngoan ngoãn chơi một mình, không nhõng nhẽo trước mặt anh ấy nữa...”

Nước mắt tôi thi nhau tuôn rơi. Bối Nhi của tôi vẫn còn nhỏ như vậy mà đã thật hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức làm cho người khác phải xót xa!

Bối Nhi, chị Hằng nhất định sẽ chăm sóc em... suốt cuộc đời!

Dưới ánh chiều tà.

Có một thiếu nữ dắt theo một cô bé, càng ngày càng đi xa và cuối cùng mất hút trong bóng chiều hoàng hôn lặng lẽ...

Vĩnh biệt, Lạc Lạc thương yêu nhất của em...

Vĩnh biệt Thất Thất, người luôn làm trái tim em đau đớn...

Em sẽ dẫn Bối Nhi đến một nơi không có ai quen biết, tự do nhảy múa trong vũ điệu Tango, rồi sau đó, mỉm cười theo gió bay đi...

❧❧❧❧❧---HẾT---❧❧❧❧❧

Bạn đang đọc truyện *Bản Tình Ca Buồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.